

*От авторката на бестселъри Кристин Хана
един роман за любовта, превратностите
на живота и магията на приятелството...*

АЛЕЯТА НА СВЕТУЛКИТЕ

**КРИСТИН
ХАНА**

КРИСТИН ХАНА

АЛЕЯТА НА СВЕТУЛКИТЕ

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

От авторката на бестселъри Кристин Хана един роман за любовта, превратностите на живота и магията на приятелството...

Още от малка Кейт Малърки е приела, че мястото ѝ е в дъното на обществената стълбица. Ала най-неочаквано едно страхотно момиче се премества да живее на тяхната улица и пожелава да бъдат приятелки! Момичето се казва Тъли Харт и притежава всичко — красота, ум и амбиция. Двете са съвършено различни — орисаната вечно да търпи несгоди и огорчения Кейт и обгърнатата от блясък и загадъчност Тъли.

Дали обет за приятелство, до края на лятото те стават неразделни. Цели трийсет години Тъли и Кейт си остават приятелки, избягвайки подмолите на гнева и завистта, и когато си мислят, че вече са преживели всичко, ще се случи нещо, което ще ги подложи на върховно изпитание.

„Алеята на светулките“ е историята на поколение жени, едновременно благословени и прокълнати. История за хората, които ни познават толкова добре, че знаят и как да ни наранят... и как да ни излекуват.

ПРОЛОГ

Някога ги наричаха момичетата от „*Алеята на светулките*“. Това беше отдавна — преди повече от три десетилетия — но точно сега, докато лежеше в леглото и слушаше как бурята вилнее отвън, ѝ се струваше, че беше вчера.

През последната седмица (без съмнение *най-лошите седем дни от живота ѝ*), беше изгубила способността да се дистанцира от спомените. Прекалено често напоследък годината в сънищата ѝ беше 1974, тя отново беше тийнейджърка, растеше в сянката на изгубената война, караше велосипеда си до най-добрата си приятелка в мрака, който бе така плътен, че всичко наоколо беше невидимо. Мястото имаше значение само като отправна точка, но тя си го спомняше в ярки подробности: виеща се лента асфалт, от двете страни на който се тъмнееше мътна вода и се издигаха хълмове, покрити с оскъдна трева. Преди да се срещнат, ѝ се струваше, че пътят не води доникъде, че е само провинциално шосе, кръстено на някакво насекомо, което никой не е виждал в това синьо-зелено кътче на земята.

После го видяха през очите на другата. Когато стояха заедно на някой от хълмовете, вместо на някое извисяващо се дърво или далечен, покрит със сняг, планински връх, виждаха всички места, където някога щяха да отидат. Нощем се прокрадваха вън от съседните си къщи и се срещаха на шосето. На бреговете на река Пилчък пушеха откраднати цигари, плачеха на „*Били, не бъди герой*“ и си казваха всичко, смесвайки житейските си истории, така че в края на лятото никой не знаеше къде свършва едното момиче и къде започва другото. За всички, които ги познаваха, станаха просто Тъли и Кейт и повече от трийсет години приятелството им беше опората в техния живот. Музиката може и да се беше променила с десетилетията, но обещанията, дадени на „*Алеята на светулките*“, оставаха.

Най-добри приятелки завинаги.

Вярваха, че това ще продължи. Бяха си обещали, че когато остарееят, ще седят в люлеещи се столове на скърцащата веранда, ще

разговарят за живота си и ще се смеят щастливо.

Сега тя знаеше по-добре, разбира се. Повече от година си казваше, че всичко е наред, че може да живее и без да има най-добра приятелка. И понякога дори си вярваше.

После чуваше музиката. Тяхната музика. „Сбогом, „Йелоу Брик Роуд“. „Материално момиче“. „Бохемска рапсодия“. Вчера, докато пазаруваше, лош ремикс на „Ти имаш приятелка“ я беше накарал да заплаче, застанала до репичките.

Отметна завивките и стана от леглото като внимаваше да не събуди съпруга си. За миг остана там, гледаща го втренчено в мрака. Дори в съня, изражението на лицето му беше измъчено.

Взе телефона, излезе от спалнята и тръгна по смълчания коридор към верандата. Загледа вилнеещата буря и събра смелост. Докато набираще познатите цифри, се питаше какво ще каже на някога най-добрата си приятелка след всичките тези месеци, през които не бяха си говорили, как щеше да подхване разговора. „Имах лоша седмица... животът ми се разпада...“ Или просто: „Имам нужда от теб.“

През мрака на вихрещата се буря се чу звънът на телефона.

ЧАСТ 1
СЕДЕМДЕСЕТТЕ
КРАЛИЦАТА НА ТАНЦА

Млада и сладка, само на седемнайсет

ГЛАВА 1

За по-голямата част от страната 1970 беше година на катаклизми и промени, но в къщата на „Магнолия Драйв“ беше подредено и тихо. Десетгодишната Тъли Харт седеше на студения дървен под и подреждаше къщичката на куклите си, които спяха върху малки розови салфетки. Ако беше в спалнята си, щеше да слуша музиката на „Джаксън Файв“ на плоча четирийсет и пет оборота, но в дневната нямаше дори радио.

Баба ѝ не обичаше много-много музиката, нито телевизията, нито разните детски игри. През повечето време — както сега — седеше в люлеещия се стол до камината и бродираше. Бродираше най-различни неща, но най-вече цитати от Библията. На Коледа ги подаряваше на църквата, където ги продаваха на благотворителни събития.

А дядо... е, той не можеше да вдига никакъв шум. Откакто получи удар, беше на легло. Понякога звънеше със звънчето и само в тези моменти Тъли виждаше баба си да бърза. Още при първия звън тя се усмихваше, възкликваше „О, Боже“ и изтичваше толкова бързо, колкото ѝ позволяваха старите крака.

Тъли протегна ръка към русокосата кукла. Като си тананикаше много тихо, я накара да танцува. Беше по средата на песничката си, когато на вратата се почука.

Звукът бе така неочакван, че Тъли спря да пее и вдигна поглед. С изключение на неделите, когато мистър и мисис Бийтъл идваха, за да отидат заедно на църква, никой никога не ги посещаваше.

Баба остави ръкоделието в розовата торбичка до стола си, стана и прекоси стаята с бавната си походка, тътрейки крака, както беше от няколко години. Отвори вратата, настъпи дълга пауза, после каза:

— О, Господи!

Гласът ѝ звучеше странно. Тъли хвърли поглед и видя висока жена с дълга рошава коса и колеблива усмивка. Беше една от най-красивите жени, които Тъли беше виждала: млечнобяла кожа, прав,

заострен нос и високи скули над малка брадичка, влажни кафяви очи, които бавно се отваряха и затваряха.

— Това не е кой знае какво посрещане на отдавна изгубената ви дъщеря. — Жената мина покрай баба и отиде право при Тъли, после се наведе. — Това ли е малката ми Талула Роуз?

Дъщеря? Това означаваше...

— Мамо? — прошепна тя с благоговение, страхуваща се да повярва. Беше чакала толкова дълго този миг, беше мечтала за него, за завръщането на майка си.

— Липсвах ли ти?

— О, да — каза Тъли и се опита да не се засмее. Но беше толкова щастлива.

Баба затвори вратата.

— Защо не дойдеш в кухнята за чашка кафе?

— Не съм дошла за кафе. Дойдох за дъщеря си.

— Но ти си разорена — каза баба уморено.

Майка й, изглежда, се подразни.

— И какво от това?

— Тъли има нужда...

— Мисля, че мога да се досетя от какво има нужда дъщеря ми. — Майка й като че ли се опитваше да остане права, но това не й се удаваше. Краката й сякаш се огъваха, а очите й изглеждаха странно. Въртеше около пръста си кичур от дългата си чуплива коса.

Баба тръгна към тях.

— Отглеждането на дете е огромна отговорност, Дороти. Може би ако се преместиш тук за известно време и опознаеш Тъли, ще бъдеш готова... — Направи пауза, смръщи вежди и каза тихо: — Пияна си.

Мама се изкикоти и намигна на Тъли.

Тъли й намигна в отговор. Не беше толкова лошо, че е пияна. Дядо пиеше много, преди да се разболе. Дори баба понякога изпиваше чаша вино.

— Днес е рожденият ми ден или си забравила?

— Рожденият ти ден? — Тъли скочи на крака. — Чакай тук — каза и изтича в стаята си. Сърцето й препускаше лудо, докато ровеше в чекмеджето на шкафа си, разпилявайки нещата си навсякъде в търсене на огърлицата от мъниста, която беше направила миналата година в

неделното училище. Баба ѝ беше смръщила вежди, когато я беше видяла, и ѝ беше казала да не храни големи надежди, но Тъли не можеше да престане да се надява. Надяваше се от години. Пъхна я в джоба си и се втурна обратно, точно навреме да чуе майка си да казва:

— Не съм пияна, мамо, мила. С детето си съм за първи път от три години. Любовта е всичко, което има значение.

— Шест години. Беше на четири, когато я остави тук.

— Толкова отдавна ли беше? — Мама изглеждаше смутена.

— Ела си у дома, Дороти. Мога да ти помогна.

— Като последния път? Не, благодаря.

Последния път? Мама си бе идвала и преди?

Баба въздъхна, после замръзна.

— Колко време ще пазиш лошите си чувства към мен?

— Това едва ли е нещо, на което изтича срокът на годност, нали? Хайде, Талула. — Майка ѝ тръгна към вратата.

Тъли смръщи вежди. Това не трябваше да се случва по този начин. Мама не я беше прегърнала, не беше я целунала, нито я беше запитала как е. И всеки знаеше, че трябва да си опаковаш нещата в куфар, преди да заминеш някъде. Посочи вратата на спалнята.

— Нещата ми...

— Нямах нужда от тези материални неща, Талула.

— А? — Тъли не разбра.

Баба я прегърна и тя вдъхна познатата приятна миризма на пудра и лак за коса. Нейните ръце бяха единствените, които бяха прегръщали Тъли, само с баба тя се чувстваше на сигурно място. И сега изведнъж изпита страх.

— Бабо? — каза и се отдръпна. — Какво става?

— Идваш с мен — каза мама и се подпря на рамката на вратата.

Баба ѝ я стисна за раменете и я разтърси леко.

— Телефонният ни номер и адресът ни са ти известни, нали? Обади ни се, ако се уплашиш или нещо се обърка. — Плачеше. А Тъли беше объркана и уплашена, като виждаше баба си — обикновено силна и спокойна да плаче. *Какво ставаше? Какво грешно беше направила?*

— Съжалявам, бабо, аз...

Мама се наведе, сграбчи я за рамото и я разтърси силно.

— *Никога* не казвай, че съжаляваш. Така предизвикваш съчувствие. Хайде. — Хвана Тъли за ръката и я задърпа към вратата.

Тъли се запрепъва до майка си. Излязоха от къщата и слязоха по стъпалата, прекосиха улицата и спряха до ръждясал минибус, отстрани на който беше изрисуван огромен жълт символ.

Гъст сив дим излезе, когато вратата се отвори. Видя трима души вътре. На шофьорското място седеше чернокож мъж с червена лента на главата. Отзад седеше жена с горна дреха на ресни и панталони на райета, русата ѝ коса беше вързана с кафяв шал, а до нея — мъж в панталони тип чарлстон и одърпана тениска. Подът на минибуса беше покрит със стар мокет, наоколо се виждаха захвърлени няколко лули и празни бирени бутилки, опаковки от храни и други боклуци.

— Това е дъщеря ми, Талула — каза мама.

Тъли не каза нищо, но мразеше да я наричат Талула. Щеше да каже на мама по-късно, когато останеха сами.

— Прилича изцяло на теб, Дот. Поразително.

— Влизайте — каза недоволно шофьорът. — Ще закъснеем.

Мъжът в мръсната тениска протегна ръка към Тъли, сграбчи я през кръста и я вкара в минибуса.

Мама се качи и затръшна вратата. Вътре пулсираше странна музика. Успя да долови само няколко думи: „*нещо става тук...*“ Димът придаваше на всичко меки и неясни очертания.

Тъли се притисна в металната стена, за да направи място до себе си, но майка ѝ седна до жената с шала. Заговориха за свине и за мъж на име Кент. Разговорът им нямаше смисъл за Тъли, а от дима ѝ се виеше свят. Когато мъжът до нея запали лулата си, не успя да се сдържи и издаде лек звук на разочарование.

Мъжът го чу и се обърна към нея. Издиша облак сив дим право в лицето ѝ и се усмихна.

— Трябва просто да се носиш с течението, момиченце.

— Вижте само как я е облякла майка ми — каза мама горчиво. — Като че ли е кукла. Как ще бъде истинска, ако не може да се изцапа?

— Точно така, Дот — каза мъжът, издиша дим през устата си и се облегна назад.

Мама погледна Тъли за първи път, наистина я погледна.

— Запомни това, дете. Смисълът на живота не е в готвенето, чистенето и децата. А в свободата. Да правиш каквото искаш. И да бъдеш дори президент на Съединените щати, ако искаш.

— Нуждаем се от нов президент, това е сигурно — каза шофьорът.

Жената с шала потупа мама по бедрото.

— Прав е.

Тъли смръщи вежди, изпитваше нов вид срам, свил се дълбоко в стомаха ѝ. Мислеше, че е хубава в тази рокля. И не искаше да бъде президент. Искаше да бъде балерина.

Но най-вече искаше мама да я обича. Измести се така, че да е достатъчно близо до мама и да може да я докосва.

— Честит рожден ден — каза тихо и бръкна в джоба си. Извади огърлицата, която беше изработила с толкова труд, оставайки в стаята дълго след като другите деца бяха излезли да играят.

— Направих това за теб.

Мама взе огърлицата. Тъли чакаше и чакаше мама да ѝ благодари и да си сложи огърлицата, но тя не го направи, просто седеше, поклащаше се в такт с музиката и разговаряше с приятелите си.

Накрая Тъли затвори очи. Димът я правеше сънлива. Мама ѝ беше липсвала през по-голямата част от живота ѝ, и то не така, както ти липсва играчка, която не можеш да намериш, или приятелка, която е престанала да идва да си играете, защото не искаш да делиш играчките си с нея. Мама наистина ѝ липсваше. Усещаше празно място в себе си, а там през деня пулсираше тъпа болка, която нощем ставаше непоносима. Обеща си, че ако мама някога се върне, ще бъде добра. Съвършена. Каквото и грешно нещо да беше казала или направила, щеше да го поправи. Най-много от всичко искаше мама да се гордее с нея.

Но сега не знаеше какво да направи. В мечтите ѝ те винаги бяха само двете и се държаха за ръце.

„Ето ни и нас, казваше майката в мечтите ѝ, след като бяха изкачили хълма, на който беше къщата им. Дом, сладък дом.“ После целуваше Тъли по бузата и прошепваше: *„Толкова много ми липсваше. Нямахте ме, защото...“*

— Талула. Събуди се.

Тъли се събуди внезапно, стресна се. Главата ѝ пулсираше от болка, гърлото я болеше. Когато се опита да каже: *„Къде сме?“*, от него излезе само дрезгав звук.

Всички се засмяха и продължиха да се смеят дори след като слязоха от минибуса.

На тази оживена улица в центъра на Сиатъл хората като че ли бяха навсякъде. Пееха, викаха и държаха табели, на които пишеше: „ПРАВЕТЕ ЛЮБОВ, А НЕ ВОЙНА“ и „НЕ, НИЕ НЯМА ДА СИ ОТИДЕМ“. Тъли никога не беше виждала толкова много хора на едно място.

Мама я хвана здраво за ръката и я дръпна към себе си.

Останалата част от деня беше неясна смесица от хора, издигащи лозунги и пеещи песни. Тъли непрекъснато се ужасяваше, че ще изпусне ръката на мама и ще бъде отнесена от тълпата. Не се почувства по-сигурна, когато се появили полицаите, защото те имаха оръжия в коланите и палки в ръцете си, както и пластмасови маски, които предпазваха лицата им.

Но тълпата продължаваше да марширува, а полицаите стояха и гледаха.

Когато се стъмни, тя беше уморена и гладна, главата я болеше, но хората продължаваха да вървят. Сега тълпата беше различна. Бяха прибрали лозунгите и започнаха да пият. Понякога тя дочуваше цели изречения или части от разговор, но не намираше никакъв смисъл в казаното.

— Видя ли тези свине? Умираха да ни избият зъбите, но ние бяхме кротки, човече. Не можеха да ни докоснат. Дот, пазиш тревата само за себе си.

Всички около тях се засмяха и най-силно — мама. Тъли не разбираше какво става и имаше ужасно главоболие. Хората около тях танцуваха и се смееха. Отнякъде долиташе музика.

И после, изведнъж, ръката ѝ вече не стискаше тази на мама.

— Мамо! — изпищя тя.

Никой не ѝ отговори, нито се обърна към нея, макар че хората бяха навсякъде. Пробиваше си път през тълпата, пицеше и викаше мама, докато от устата ѝ вече не излизаше и звук. Накрая се върна там, където бяха двете с майка си, до завоя, и зачака.

„Тя ще се върне.“

В очите ѝ се събираха сълзи и се спускаха по бузите, докато седеше и чакаше, опитвайки се да бъде смела.

Но майка ѝ не се върна.

Години след това тя се опитваше да си спомни какво бе станало после, какво беше направила, но всички онези хора бяха като облак, който затъмняваше спомените ѝ. Помнеше само как се събуди на мръсния асфалт на абсолютно безлюдната улица и видя полицаи на кон.

Той смръщи вежди отвисоко и каза:

— Хей, малката, сама ли си?

— Да — успя да каже само, без да се разплаче.

Той я заведе обратно в къщата на хълма Кралица Ан, където баба я прегърна здраво, целуна я по бузата и ѝ каза, че вината не е нейна.

Но Тъли знаеше най-добре. Беше направила нещо погрешно, беше лоша. Следващия път, когато мама се върнеше, щеше да се старее повече. Щеше да обещае да стане президент и никога повече нямаше да каже, че съжалява.

Тъли научи имената на всички президенти на Съединените щати. Месеци след това постоянно говореше, че ще бъде първата жена президент, и дори престана да ходи на уроци по балет. На единайсетия ѝ рожден ден, докато баба палеше свещичките на тортата ѝ и пееше тихо „Честит рожден ден“, Тъли гледаше непрекъснато към вратата и си мислеше: „Ето, сега“. Но никой не почука и телефонът не звънна. По-късно, когато отвори подаръците си, се опита да задържи усмивката на лицето си. Пред нея, на масичката за кафе, имаше празен албум за залепване на изрезки. Като подарък, не беше кой знае какво, но баба винаги ѝ даваше такива неща — проекти, с които да е заета и да пази тишина.

— Тя дори не се обади — каза Тъли и вдигна поглед.

Баба въздъхна уморено.

— Майка ти има... проблеми, Тъли. Тя е слаба и объркана. Трябва да престанеш да се преструваш, че нещата са различни. Има значение само това, че ти си силна.

Беше чувала този съвет милиони пъти.

— Знам.

Баба седна на изнесенния диван до Тъли и я взе в скута си.

На Тъли ѝ харесваше баба да я прегръща. Сгуши се в нея и положи буза на меките ѝ гърди.

— Иска ми се нещата при майка ти да бяха различни, Тъли, и това е самата истина, но тя е изгубена душа. Такава е от доста време.

— Затова ли не ме обича?

Баба я погледна. Очилата с черните рамки уголемяваха светлосивите ѝ очи.

— Обича те, по свой начин. Затова все се връща.

— Не се чувствам обичана.

— Знам.

— Не мисля, че дори ме харесва.

— Не харесва мен. Нещо се случи отдавна и аз... Е, сега вече няма значение. — Баба я прегърна по-здраво. — Някой ден тя ще съжалява, че е пропуснала тези години с теб. Сигурна съм.

— Бих могла да ѝ покажа албума си.

Баба ѝ не я погледна.

— Ще бъде хубаво. — След дълга пауза каза: — Честит рожден ден, Тъли — и я целуна по челото. — Сега ще е най-добре да отида да поседя с дядо ти. Днес той не се чувства много добре.

След като баба ѝ излезе от стаята, Тъли остана да седи, втренчила поглед в празната първа страница на новия си албум. Това бе съвършеният подарък, който да направи на майка си някой ден, за да ѝ покаже какво пропуска. Но как ли щеше да го запълни Тъли? Имаше няколко свои снимки, правени най-вече от майките на приятелките ѝ на партита и на екскурзии, но не бяха много. И само една снимка на майка си.

Взе химикал и много внимателно написа датата в горния десен ъгъл, после смръщи вежди. Какво друго? „Мила мамо, днес беше единайсетиет ми рожден ден...“

След онзи ден тя събираше разни неща за живота си. Училищни снимки, спортни снимки, отрязъци от билети за кино. Години наред, когато имаше хубав ден, бързаше към дома си и записваше случилото се и добавяше отрязъка от билета, който показваше къде е била и какво е правила. По-късно започна да украсява разказите, за да изглежда по-добре в чуждите очи. Това не бяха лъжи. Наистина. Бяха просто преувеличения. Всичко, което щеше да накара майка ѝ някой ден да каже, че се гордее с нея. Изпълни онзи албум, после друг и друг. На всеки рожден ден получаваше нов албум и така чак докато навлезе в тийнейджърските си години.

И тогава ѝ се случи нещо. Не беше сигурна какво е, може би бяха гърдите ѝ, които растяха по-бързо от тези на останалите момичета, или просто се умори да поставя живота си на хартия, да съставя албуми, които никой не искаше да разгледа. Подреди ги в огромен кашон и го прибра в дъното на гардероба, след което помоли баба да не ѝ купува повече албуми.

— Сигурна ли си, скъпа?

— Да — беше отговорът. Вече не даваше и пет пари за мама и се опита да не мисли за нея. Всъщност разказа на всички в училище, че майка ѝ е загинала при злополука с лодка.

Лъжата я освободи. Престана да купува дрехите си от детския щанд в магазина. Купуваше си прилепнали блузки, които подчертаваха напъпилите ѝ гърди, и панталони с ниска талия, които караха дупето ѝ да изглежда прекрасно. Трябваше да крие тези дрехи от баба, но това беше лесно. Показваше се пред очите ѝ с горна дреха, махваше набързо с ръка и излизаше от къщи.

Научи, че ако се облича грижливо и се държи по определен начин, готините деца ще искат да ѝ бъдат приятели. В петъчните и съботните вечери казваше на баба, че ще спи у приятелка и отиваше да кара кънки в Лейк Хилс, където никой никога не я разпитваше за семейството ѝ, нито я гледаше така, сякаш беше „бедната Тъли“. Научи се да пуши цигари, без да кашля, и дъвчеше дъвка, за да прикрие миризмата на дъха си.

В осми клас беше едно от най-популярните момичета в гимназията. Имаше много приятели и това ѝ се отразяваше добре. Беше достатъчно заета и не мислеше за жената, която не я искаше.

Рядко, в лоши дни, се чувстваше... не точно самотна... но така, сякаш се носеше по течението може би. Сякаш всички хора около нея бяха просто символи, на които можеше да се даде какво ли не име.

Днес беше един от онези дни. Седеше на обичайното място в автобуса и слушаше как другите около нея си разменят клюки. Като че ли всички говореха за семейни неща и тя нямаше какво да добави към разговорите. Не знаеше нищо за кавгите с по-малки братя, нито какво е да бъдеш наказан, защото си отвърнал на родител, нито за отиването до мола с мама. Когато автобусът спря на нейната спирка, тя изпита благодарност, че може да слезе, и забърза, след като направи голямо

шоу сбогувайки се с приятелките си, като се смееше високо и махаше с ръка. Преструваше се, както правеше често напоследък.

След като автобусът замина, тя намести раницата на рамото си и закрачи по дългия път към дома. Зави зад ъгъла и го видя.

Там, паркиран на улицата пред къщата на баба, беше очуканият минибус. Жълтият символ все още беше отстрани.

ГЛАВА 2

Беше все още тъмно, когато будилникът на Кейт Малърки иззвъня. Тя нададе стон и продължи да лежи, втренчила погледа в тавана. От мисълта, че трябва да отиде на училище, ѝ прилошаваше.

Осми клас можеше да върви по дяволите, що се отнасяше до нея, 1974 се бе оказала лоша година, катастрофа по отношение на популярността ѝ в училище. Слава Богу, че оставаше още само месец. Не че лятото обещавахе да бъде по-добро.

В шести клас имаше две приятелки; правеха всичко заедно — посещаваха младежките клубове, караха велосипедите си дори ако трябваше да отидат само от едната къща до другата. Онова лято навършиха дванайсет и това бе краят на всичко. Приятелките ѝ полудяха, няма друг начин да се каже това. Пушеха трева преди училище и пропускаха часове, но никога — парти. Когато тя не пожела да се присъедини към тях, я отрязаха напълно. Точка. А „добрите“ деца не искаха дори да се приближат до нея, защото все пак беше част от клуба на онези, които пушеха трева. И ето че сега книгите бяха единствените ѝ приятели. Четеше „Властелинът на пръстените“ толкова често, че можеше да рецитира сцени наизуст.

А това не беше умение, което можеше да помогне на някого да стане популярен.

Въздъхна и стана от леглото. Влезе в малката баня, която някога беше вграден гардероб, взе набързо душ и сплете на плитки дългата си руса коса, след което си сложи очилата с рогови рамки. Вече отдавна не бяха на мода — сега популярните деца носеха кръгли стъкла без рамки — но баща ѝ каза, че в момента не могат да си позволят да ѝ купят нови.

Слезе долу и отиде до задната врата, нави подгъва на панталоните си до глезена и обу огромните черни гумени ботуши, които винаги стояха на бетонните стъпала. Движейки се като Нийл Армстронг, тръгна през дълбоката кал към навеса отзад. Старата кобила докуцука до оградата и изпръхтя, за да я поздрави.

— Здравей, Суийтпий — каза Кейт и хвърли наръч сено на земята, след което почеса кобилата по кадифеното ухо.

— Ти също ми липсваш — каза и това беше вярно. Преди две години бяха неразделни, Кейт беше яздила кобилата през цялото лято и спечели много панделки на панаира.

Но нещата бързо се промениха. Сега това ѝ беше известно. Един кон можеше да остарее и да окуее само за една нощ. И също толкова бързо приятелката ти може да се превърне в непозната.

— Довиждане. — Върна се по същата тъмна и кална пътека и остави мръсните ботуши на верандата.

Отвори задната врата и пристъпи вътре, където цареше истински хаос. Майка ѝ беше до готварската печка, облечена в избелелия си пеньоар и обути в пухкави розови пантофи. Пушеше ментолова цигара „Ева“ и сипваше тесто в продълговатата тава за печене. Дългата ѝ до раменете кестенява коса беше сплетена на две тънки плитки, завързани с тъмнорозови панделки.

— Нареди масата, Кейти — каза, без да вдигне поглед. — Шон! Слез долу.

Кейт направи, каквото ѝ бе казано. Още не беше приключила, и ето че майка ѝ беше зад нея и наливаше мляко в чашите.

— Шон, закуската е готова! — извика отново майка ѝ. — Този път добави вълшебните думи: — Налях млякото.

Само след секунди осемгодишният Шон дотича по стълбите, втурна се към масата и се изкикоти, когато се спъна в кутрето лабрадор, което отскоро беше част от семейството.

Кейт се канеше да седне на обичайното си място, когато случайно погледна към дневната. През големия прозорец над дивана се разкриваше гледка към улицата и тя видя нещо, което я изненада. В алеята на отсрещната къща тъкмо влизаше минибус.

— О! — Тя взе чинията си, прекоси кухнята и дневната и застана до прозореца, втренчила поглед в отсрещната къща. Тя беше празна, откакто се помнеше.

Чу стъпките на майка си зад себе си; шумни по линолеума, имитиращ плочки, и тихи по тъмнозеления мокет на дневната.

— Някой се нанася в къщата отсреща — каза Кейт.

— Така ли?

„Не, лъжа.“

— Може семейството да има момиче на твоята възраст. Ще бъде хубаво да имаш приятелка.

Кейт преглътна острия отговор, който напираше на устните ѝ. Само майките мислеха, че е лесно да се сприятелиш с някого в гимназията.

— Както и да е. — Обърна се рязко и отнесе чинията си в коридора, където довърши закуската си спокойно под портрета на Исус.

Както очакваше, майка ѝ я последва. Застана до стената, на която висеше гобленът „Тайната вечеря“, без да каже нищо.

— Какво? — запита Кейт, когато не можеше да издържа повече.

Майка ѝ въздъхна тихо.

— Защо напоследък само се караме?

— Винаги ти започваш.

— Като те поздравя и те питам как си? Да, истинска вещица съм.

— Ти го каза, не аз.

— Вината не е моя, знаеш го.

— За кое?

— Че нямаш приятелки. Ако...

Кейт се отдалечи. Повръщаше ѝ се вече от това: „Ако се стараеше малко повече.“

Слава Богу — поне веднъж — майка ѝ не я последва. Върна се в кухнята и извика:

— Побързай, Шон. Училищният автобус на семейство Малърки тръгва след десет минути.

Брат ѝ се изкикоти. Кейт изви поглед към тавана и се качи горе. Беше толкова тягостно. Как можеше брат ѝ да се смее на все същата глупава шега всеки ден?

Отговорът дойде бързо — защото имаше приятели. Приятелите правеха всичко в живота по-лесно.

Скри се в спалнята си и остана там, докато не чу двигателя на стария „Форд“. Последното, което искаше, беше майка ѝ да я закара до училището, защото тя се сбогуваше с нея шумно и ръкомахаше диво. Всички знаеха, че ако позволиш на родителите си да те карат до училището, се самоубиваш социално. Когато чу гумите да скърцат бавно по чакъла, слезе отново долу, изми чиниите, взе нещата си и излезе от къщи. Слънцето грееше, но дупките в алеята бяха запълнени

от снощния дъжд. Нищо чудно, ако застаряващите клиенти на железарския магазин вече бяха започнали да говорят за наводнения. Калта залепваше за подметките ѝ, затова вървеше бавно. Беше така заета да внимава да не изцапа чорапите си, че стигна края на алеята, преди да забележи момичето от другата страна на улицата.

Беше красавица. Висока и с едри гърди, дълга и къдрава червеникавокафява коса и лице като на принцеса Каролина от Монако — светла кожа, пълни устни и дълги мигли. А *дрехите* ѝ — дънки с ниска талия, сандали с висока подметка и розова блуза, която оставяше поне четири сантиметра от корема ѝ гол.

Кейт притисна учебниците до гърдите си и ѝ се прииска да не беше изстисквала пъпките си снощи. Съжали и за евтините си и отдавна излезли от мода дънки.

— Здравей — каза, останала на своя тротоар. — Автобусът спира от тази страна.

Шоколадовокафявите очи, обрамчени от сини сенки и черна спирала за мигли, я гледаха безизразно.

Точно в онзи миг пристигна автобусът. Спря на пътя със силно скърцане. Момчето, което някога тайно обожаваше, подаде глава през прозореца и извика:

— Здравей, Кейти, долу има наводнение — и се засмя.

Кейт наведе глава и влезе в автобуса. Отпусна се на обичайното си място на първата редица, където седеше сама, и продължи да държи главата си сведена в очакване на новото момиче да мине покрай нея, но никой повече не се качи. Когато вратите се затвориха и автобусът потегли, тя се осмели да погледне отново към пътя.

Най-страхотното момиче на света не беше там.

Тази сутрин на Тъли ѝ бяха необходими два часа да избере дрехите си — те бяха излезли от страниците на списание „Седемнайсет“ — а ето че изборът ѝ бе погрешен.

Когато училищният автобус пристигна, тя взе мигновено решение. Нямаше да отиде на училище с него. Снохомиш може и да беше само на час от центъра на Сياتъл, но що се отнасяше до нея, със същия успех можеше и да е на Луната. Толкова чуждо ѝ бе това място.

Не!

По дяволите, не!

Върна се по посипаната с чакъл алея и блъсна входната врата толкова силно, че тя се удари в стената.

Беше се научила, че драматичността е като безупречната пунктуация — тя намалява точките ти.

— Сигурно си полудяла — каза на глас и едва тогава осъзна, че в дневната все още са мъжете, помагачи им при преместването.

Един от тях спря и я погледна уморено.

— А?

Тя мина покрай тях — толкова близо до гардероба, че те тихо изругаха. Не че нея я интересуваше. Не обичаше да се чувства така — изпълнена с гняв.

Нямаше да позволи на така наречената си майка да я кара да се чувства объркана и несигурна, не и след всичките пъти, когато я беше изоставяла.

Майка ѝ седеше на пода на голямата спалня и изрязваше снимки от „*Космополитън*“. Както обикновено, дългата ѝ коса беше рошава, придържана от старомодна кожена лента с мъниста. Без да вдигне поглед, тя прелисти списанието до последната страница, на която се виждаше голият и усмихнат Бърт Рейнолдс, прикрил пениса си с длан.

— Няма да ходя в това затънтено училище. Те са просто измет.

— О! — каза майка ѝ, прелисти няколко страници, взе ножиците и започна да изрязва красивите цветя от някаква реклама. — Добре.

На Тъли ѝ се прииска да закреши.

— Добре? *Добре?* Аз съм на четиринайсет.

— Аз трябва да те обичам и подкрепям, мила, не да се меся в работите ти.

Тъли затвори очи, преброи до десет, после каза:

— Нямам приятели тук.

— Ще намериш нови. Чух, че си била много популярна в старото училище.

— Хайде, мамо, аз...

— Клод.

— Няма да те наричам Клод.

— Добре, Талула. — Мама вдигна поглед, за да е ясно становището ѝ. Беше.

— Мястото ми не е тук.

— Трябва да знаеш, че не е така, Тъли. Ти си дете на земята и небето, мястото ти е навсякъде. В „*Бхагавад Гита*“ се казва...

— Стига толкова. — Тъли се отдалечи, докато майка ѝ още говореше. Последното, което искаше да чуе, бе някой неподходящ съвет. На излизане взе от чантата на майка си пакет „*Вирджиния Слимс*“.

През следващата седмица Кейт наблюдаваше новото момиче от разстояние.

Тъли Харт беше смела, различна, лъчезарна и някак по-ярка и забележима от другите по коридорите, боядисани с избеляла зелена боя. За нея нямаше вечерен час и пет пари не даваше дали ще я заловят да пуши в горичката зад училище. Всички говореха за това. Кейт долавяше скритото благоговение в думите им. За децата, израснали във фермите и работническите домове в долината Снохомиш, Тъли Харт беше екзотична. Всички искаха да ѝ бъдат приятели.

Мигновената популярност на съседката ѝ направи изолацията на Кейт още по-непоносима. Не беше сигурна защо изпитваше толкова силна болка. Знаеше само, че всяка сутрин, докато стояха на автобусната спирка една до друга, но все пак далечни, разделени от тягостната тишина, изпитва отчаяно желание Тъли да даде знак, че забелязва присъствието ѝ.

Не че това щеше някога да се случи.

— ... преди да започне шоуто на Карол Бърнет. Готово. Кейт? Кейти?

Кейт вдигна глава от масата. Беше заспала върху разтворения учебник на кухненската маса.

— А? Какво каза? — запита и намести очилата си.

— Направих хамбургери за съседите. Искam да им ги занесеш.

— Но... — Кейт се опита да измисли някакво извинение, каквото и да е, само да се измъкне от тази ситуация. — Те са тук от седмица.

— Значи съм закъсняла. Напоследък имам много работа.

— Имам много домашни задачи. Изпрати Шон.

— Не е вероятно Шон да намери приятели там, нали?

— Аз също — каза Кейт нещастно.

Майка ѝ се обърна с лице към нея. Кафявата коса, която бе навила и прибрала така грижливо сутринта, се бе освободила и разрошила през деня, а гримът ѝ бе избледнял. Сега кръглото ѝ лице с високи скули изглеждаше бледо и измито. Блузата на виолетови и жълти ивици — подарък от миналата Коледа — беше закопчана накриво. Втренчила поглед в Кейт, тя прекоси стаята и седна до масата.

— Мога ли да кажа нещо, без да се нахвърлиш върху мен?

— Вероятно не.

— Съжалявам за теб и Джоана.

Това бе по-невероятно от всичко, което майка ѝ можеше да каже. Неочаквано.

— Няма значение.

— Има. Чух, че се движи в лоша компания.

Кейт искаше да каже, че не би могла да се интересува по-малко, но за неин ужас в очите ѝ бликнаха сълзи. Спомените я завладяха — двете с Джоана на виенското колело на панаира, седнали пред конюшната, разговарящи за това, колко забавно ще им бъде в гимназията. Сви рамене.

— Да.

— Животът е труден понякога. Особено за четиринайсетгодишните.

Кейт изви очи към тавана. Ако въобще беше сигурна в нещо, то беше, че майка ѝ не знае нищо за това, колко е труден животът на тийнейджърите.

— Без майтап?

— Ще се престоря, че не съм чула. Ще бъде лесно, защото никога вече няма да чуя подобно нещо. Нали?

На Кейт ѝ се искаше да е като Тъли. Тя никога нямаше да се откаже така лесно. Вероятно в такъв момент щеше да запали цигара и да предизвика майка си да каже нещо.

Майка ѝ затършува в джобовете на полата си и намери цигарите си. Запали една и започна да изучава Кейт.

— Знаеш, че те обичам и подкрепям и че никога няма да позволя някой да те нарани. Но, Кейти, трябва да те попитам какво чакаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Цялото си време прекарваш в четене и писане на домашни задачи. Как могат да те опознаят хората, когато се занимаваш само с това?

— Те не искат да ме познават.

Майка ѝ я докосна нежно по ръката.

— Никога не е добре просто да седиш и да чакаш някой или нещо да промени живота ти. Затова жените като Глория Щайнем изгарят сутиените си и тръгват към Вашингтон.

— И аз мога да се сприятеля с някого?

— Трябва да знаеш, че можеш да бъдеш такава, каквато пожелаеш. Твоето поколение има такъв късмет. Можеш да бъдеш всичко, което поискаш. Но понякога трябва да поемаш рискове. Протегни ръка. Едно мога да ти кажа със сигурност — в живота съжaliaваме само тогава, когато не сме направили нещо.

Кейт долови странна нотка в гласа на майка си, тъга, която обви като мъгла думата „съжaliaваме“. Но какво можеше да знае майка ѝ за битката за популярност в гимназията? Отдавна вече не беше тийнейджърка.

— Да, точно така.

— Вярно е, Катлийн. Някой ден ще разбереш колко съм мъдра.

— Майка ѝ се усмихна и я потупа по ръката. — Ако си като останалите от нас, ще се случи горе-долу по същото време, когато ме помолиш за първи път да гледам детето ти.

— За какво говориш?

Майка ѝ се засмя на някаква шега, която Кейт дори не можеше да схване като такава.

— Радвам се, че водихме този разговор. А сега върви. Сприятели се с новата ни съседка.

„Да. Точно това ще стане.“

— Сложи ръкавиците за фурна. Блюдото е още топло — каза мама.

„Чудесно. Ръкавиците.“

Кейт отиде до барплота и загледа мрачно таблата с хамбургери. Зави я с кухненска кърпа, после сложи на ръцете си подплатените сини ръкавици, изработени от леля Джорджия. Спря до задната врата, за да обуе обувките си, и тръгна по алеята.

Отсрещната къща беше дълга и ниска, в стил ранчо и във формата на буквата „L“, скътана далеч от улицата. Покривът бе покрит с плочи, по които бе израснал тъмнозелен мъх. Тя отчаяно се нуждаеше от боядисване, водосточните ѝ тръби бяха пълни с листа и клонки. Огромни рододендрони скриваха по-голямата част от прозорците, а хвойновите храсти образуваха зелена преграда по цялата дължина на сградата. Никой не се беше грижил за тези неща от години.

Кейт спря пред входната врата и си пое дълбоко дъх.

Поставила таблата върху едната си длан, тя издърпа ръкавицата и почука.

„Моля те, нека няма никой у дома.“

Почти веднага отвътре долетя шум от стъпки.

Вратата се отвори и се появи висока жена, облечена в халат. Кожена лента с мъниста прихващаше косата ѝ. На ушите ѝ висяха две различни обеци. Погледът ѝ беше странен — сякаш имаше нужда от очила, а не ги беше сложила — но въпреки това беше красива.

— Да?

Странна, пулсираща музика долиташе като че ли от няколко места едновременно, осветлението беше изгасено, но горяха няколко нощни лампи, които хвърляха странна зеленикава светлина.

— З-здравейте — заекна Кейт. — Майка ви приготви това блюдо.

— Влез — каза жената, отстъпи, препъвайки се, и едва не падна.

И изведнъж се показва Тъли, движеща се с грация и гъвкавост, характерни за филмовите звезди, а не за тийнейджърите. Облечена в яркосиня къса рокля и бели ботуши, изглеждаше достатъчно възрастна да притежава шофьорска книжка. Без да каже нищо, тя сграбчи Кейт за ръката, дръпна я вътре и я заведе в кухнята, в която всичко беше розово — стените, шкафчетата, завесите, плотовете, масата. Тъли я погледна и на Кейт се стори, че долови смущение в тъмните ѝ очи.

— Това майка ти ли беше? — запита Кейт, несигурна какво да каже.

— Тя има рак.

— О! — Кейт не знаеше какво да каже, освен: — Съжалявам. — В стаята се възцари тишина. Вместо да погледне Тъли, Кейт изучаваше масата. Никога през живота си не беше виждала толкова много пакетирана храна на едно място. — О! Бих искала майка ми да позволява да ям такива неща. — И веднага ѝ се прииска да беше

държала устата си затворена. Това бе доста грубо. За да е заета с нещо — и да има къде да гледа, освен в неразгадаемото лице на Тъли — тя остави таблата на масата. — Все още е горещо — каза, което беше глупаво, като се имаха предвид ръкавиците.

Тъли запали цигара и се облегна на розовата стена, след което я погледна.

Кейт хвърли поглед към вратата на дневната.

— Тя разрешава ли ти да пушиш?

— Прекалено е болна, за да дава пет пари.

— О!

— Искаш ли да си дръпнеш?

— Ъ-ъ... не. Благодаря.

— Да. И аз така си помислих. Е, вероятно трябва да се прибереш у дома си за вечеря — каза Тъли.

— О! — възкликна отново Кейт, което прозвуча по-глупаво и отпреди. — Точно така.

Тъли я поведе обратно през дневната, където майка ѝ лежеше на дивана.

— Довиждане, момиче от другата страна на улицата с приятни съседски обноски.

Тъли отвори вратата. През нея се разкри пурпурният правоъгълник на спускащата се нощ и цветът бе някак си прекалено ярък, за да бъде истински.

— Благодаря за храната — каза тя. — Аз не мога да готвя, а Клод дори не се сеща.

— Клод?

— Това е сегашното име на майка ми.

— О!

— Щеше да е страхотно, ако можех да готвя. Или ако имахме готвач. Заради заболяването на мама и всичко останало. — Тъли я погледна.

„Кажи ѝ, че ще я научиш.“

„Поеми риск.“

Но не можеше да го направи. Вероятността да бъде унижена бе прекалено висока.

— Е... чао.

— Ще се видим утре.

Кейт мина покрай нея и излезе в нощта.
Беше преполовила алеята, когато Тъли извика след нея:
— Хей, чакай.
Кейт се обърна бавно.
— Как се казваш?
Изпита надежда.
— Кейт. Кейт Малърки.
Тъли се засмя.
— Малърки? Що за име?
Вече не ѝ беше забавно. Въздъхна и се обърна.
— Не се присмивам — каза Тъли, но продължи да се смее.
— Да. Както и да е.
— Чудесно. Не ти ли се иска да бъдеш кучка?
Кейт продължи да върви.

ГЛАВА 3

Тъли гледаше как момичето се отдалечава.

— Не трябваше да се държа така — каза тя и отбеляза колко тих и слаб звучи гласът ѝ под огромното, обсипано със звезди небе.

Дори не беше сигурна защо го беше направила, защо изведнъж бе почувствала нужда да се присмее на съседското момиче. Въздъхна и влезе обратно в къщата. В мига, в който пристъпи в стаята, мирисът на ястието я обгърна и засмъди в очите ѝ. Майка ѝ лежеше, разперила ръце на дивана, вдигнала единия си крак на масичката за кафе, а другия подпряла на възглавничките. Устата ѝ беше отворена, в ъгълчето ѝ се бяха събрали лиги.

И съседското момиче беше видяло това. Тъли бе залята от гореща вълна на срам. Без съмнение новината щеше да се разнесе из цялото училище до понеделник.

Ето защо никога не канеше никого в дома си. Когато пазиш тайни, трябва да го правиш сам, в мрака.

Би дала всичко, за да има майка, която приготвя вечеря за непознати. Може би затова се бе присмяла на името на момичето. Мисълта я накара да изпита раздразнение и тя тръшна вратата.

— Клод. Събуди се.

Майка ѝ изхърка остро и седна.

— Какво има?

— Време е за вечеря.

Майка ѝ отметна косата от очите си и фокусира погледа си върху часовника.

— Да не би да сме в някой старчески дом? Пет часът е.

Тъли беше изненадана, че майка ѝ все още познава часовника. Отиде в кухнята, разпредели съдържанието на таблата в две бели чинии и се върна в дневната.

— Ето. — Подаде ѝ чинията и вилица.

— Откъде се взе това? Ти ли го приготви?

— Едва ли. Донесе го съседското момиче.

Клод се огледа недоумяващо наоколо.

— Имаме съседни?

Тъли не си направи труда да отговори. Майка ѝ и бездруго забравяше за какво са разговаряли. Което правеше невъзможен всеки опит за истински разговор. Обикновено, Тъли нямаше нищо против — искаше да разговаря с Клод, колкото и да гледа черно-бели филми — но сега, след посещението на момичето, Тъли усещаше по друг начин факта, че се различава от останалите. Ако имаше истинско семейство — майка, която приготвяше вечеря и я изпращаше на новите си съседни — нямаше да се чувства така самотна. Седна на един от столовете с цвят на горчица, разположени от двете страни на дивана, и каза предпазливо:

— Питам се какво ли прави баба в момента.

— Вероятно бродира онези ужасни библийски мотиви. Като че ли това ще спаси душата ѝ. Ха! Как беше в училище?

Тъли вдигна рязко глава. Не можеше да повярва, че майка ѝ току-що я беше питала за живота ѝ.

— Много от децата се въртят покрай мен, но... — смръщи вежди. Как би могла да изрази с думи недоволството си? Знаеше само, че е самотна тук, дори сред новите си приятели. — Продължавам да чакам...

— Имаме ли кетчуп? — запита майка ѝ, свела поглед към купа хамбургери, побутвайки ги с вилцата си. Поклащаше се в такт с музиката.

Тъли мразеше разочарованието, което изпита. Не трябваше да очаква нищо от майка си.

— Отивам в стаята си — каза и стана от стола.

Последното, което чу, преди да тръшне вратата на спалнята си, бяха думите на майка ѝ:

— Може би имат нужда от сирене.

Късно онази нощ, дълго след като всички си бяха легнали, Кейт се прокрадна надолу по стълбите, обу огромните гумени ботуши на баща си и излезе навън. Напоследък имаше навика да излиза навън, когато не можеше да заспи. Тъмното небе над главата ѝ беше обсипано със звезди. То я караше да се чувства дребна и без значение. Самотно момиче, гледащо към безлюдна улица, която не води доникъде.

Суийтпий изпръхтя и тръгна към нея.

Тя седна на оградата.

— Здравей, момиче — каза и извади морков от джоба на якето си.

Погледна към къщата от другата страна на улицата. Беше полунощ, но там все още светеше. Без съмнение, Тъли се забавляваше в компанията на всички популярни деца. Вероятно се смееха, танцуваха и разговаряха за това, колко са страхотни.

Кейт би дала всичко, което имаше, за да бъде поканена на такова парти.

Суийтпий я побутна по коляното и отново изпръхтя.

— Знам. Мечтая. — Въздъхна, слезе от оградата, потупа кобилата за последен път и отиде да си легне.

Няколко нощи по-късно, след вечеря с готови храни, Тъли взе дълъг горещ душ, обръсна грижливо краката и подмишниците си и подсуши косата си така, че всеки косъм падаше прав и гладък, а тя образуваше красив водопад. Беше първото ѝ парти в гимназията. Трябваше да изглежда добре. Нито едно друго момиче от осми клас не беше поканено. Тя беше Единствената. Пат Ричмънд, най-красивото момче от отбора по американски футбол, беше избрало Тъли за своя дама. Неговата и нейната група приятели бяха в заведението за хамбургери миналата сряда вечер. Трябваше да си разменят само един поглед. Пат се беше отделил от тълпата високи и здрави момчета и беше отишъл право при Тъли.

А тя едва не припадна, като го видя да върви към нея. От джубокса се разнасяше песента „*Стълба към рая*“. Романтика.

— Мога да си навлека беда само като разговарям с теб — каза той.

Тя се опита да изглежда зряла и опитна в светските отношения и каза:

— Обичам бедите.

Не беше виждала друга като усмивката, с която той я дари. За първи път в живота си се почувства толкова красива, колкото хората твърдяха, че е.

— Искаш ли да дойдеш с мен на партито в петък?

— Да — отговори тя.

— Ще те взема в десет. — Наведе се към нея. — Освен ако това не е след вечерния ти час, момиченце?

— Номер седемнайсет на „Алеята на светулките“. И нямам вечерен час.

Той отново се усмихна.

— Аз съм Пат, между другото.

— Аз съм Тъли.

— Е, Тъли. Ще се видим в десет.

Тъли все още не можеше да повярва. През последните четирийсет и осем часа мислеше единствено за първата си истинска среща. Досега беше излизала с момчета само в група или на училищните танци. Тази вечер щеше да бъде различно. Пат изглеждаше като истински мъж.

Знаеше, че могат да се влюбят. А после, когато той я държеше за ръка, вече не се чувстваше толкова самотна.

Най-после избра какво да облече.

Дънки с ниска талия, розов пуловер с дълбоко деколте, разкриващ цепката между гърдите ѝ, и любимите сандали с висока подметка. Гримира се почти час. Нямаше търпение да покаже на Пат колко красива може да бъде.

Грабна пакет от цигарите на майка си и излезе от спалнята.

Когато влезе в дневната, майка ѝ вдигна поглед от списанието, но я гледаше така, сякаш не я виждаше.

— Хей, почти десет часът е. Къде отиваш?

— Канена съм на парти.

— Тук ли е момчето, което те е поканило?

Глупости. Като че ли Тъли би поканила някого в дома си.

— Ще се срещнем отвън, на улицата.

— О, Господи! Не ме събуждай, когато се върнеш.

— Няма.

Навън бе тъмно и студено. Млечният път се проточваше по небето в дия от звезди.

Тя чакаше до пощенската кутия, като пристъпваше от крак на крак, за да се стопли. Голите ѝ ръце бяха настръхнали. Пръстенът с течния кристал промени цвета си от зелен на пурпурен. Опитва се да си спомни какво означава това.

Къщата от другата страна на улицата светеше уютно в мрака. Всеки прозорец беше като живителна топлинка, жълт като топящо се масло. Семейството вероятно си беше у дома, събрало се около голямата маса, и играеше на някаква игра. Питаше се какво ли ще направят, ако някой ден просто се отбие, изправи се на верандата и каже: „Здравейте!“

Чу колата на Пат, преди да види светлината от фаровете. При рева на двигателя, забрави мислите си за семейството от отсрещната къща, стъпи на шосето и махна с ръка.

Зеленият му „Додж“ спря до нея. Тя отвори вратата и седна до него. Колата сякаш вибрираше от силните звуци на музиката и не можеха да чуят думите си.

Пат ѝ се усмихна и настъпи педала за газта. Понесоха се като ракета по тихата провинциална улица.

Когато излязоха на покрита с чакъл алея, тя видя партито, което беше в разгара си. Дузини коли бяха паркирани в огромен полукръг на пасбището и оставени с включени фарове. От нечие радио гърмеше „Грижи се за собствените си работи“ на Бахман Търнър. Пат паркира сред дърветата в близост до оградата.

Младежите бяха като че ли навсякъде: събрани около пламъците на огъня, застанали до касите с бира в тревата. Чистите чаши за еднократна употреба бяха оставени на земята. Група момчета играеха футбол долу до хамбара. Беше в края на май и лятото беше още далеч, повечето хора бяха с връхни дрехи. Искаше да не беше забравила да си вземе якето.

Пат стискаше ръката ѝ и я водеше през тълпата двойки към бурето с бира. Като стигнаха там, напълни две чаши.

Тя взе своята и го остави да я отведе до тихо местенце от другата страна на полукръга от коли. Той разстла якето си на земята и ѝ направи знак да седне.

— Не можех да повярвам на очите си, като те видях — каза Пат, седнал близо до нея. Отпи от бирата си. — Ти си най-красивото момиче, което някога е живяло в този град. Всички момчета те желаят.

— Но ме имаш ти — каза тя и му се усмихна. Струваше ѝ се, че може да потъне в тъмните му очи.

Той отпи щедра глътка от бирата си, с което на практика довърши течността в чашата си. Остави я и се наведе към Тъли.

Целуна я.

И други момчета я бяха целували; но това бяха по-скоро тромави и нервни опити по време на бавен танц.

Тази целувка беше различна. Устните на Пат бяха като магия. Тя въздъхна щастливо и прошепна името му. Когато той се отдръпна, в очите му светеше чиста и слънчева любов.

— Радвам се, че си тук.

— Аз също.

Той изпи и последната глътка бира и се изправи.

— Имам нужда от още.

Наредиха се на опашката до бурето и той смръщи вежди.

— Хей, мислех, че ти не пиеш.

— Така е. — Усмихна се нервно. Никога преди не беше пила, но той нямаше да я харесва, ако се държеше като зубрачка, а тя отчаяно искаше той да я желае. — До дъно — каза, наклони чашата и изпи цялото съдържание на един дъх. Не можа да не се оригне и се изкикоти след това.

— Страхотно — каза той, кимна и напълни чашите им отново.

Втората чаша ѝ се стори не толкова лоша, а след третата напълно изгуби вкуса си. Пат извади бутилка вино „Ани Грийн Спрингс“ и тя отпи и от него. Почти час седяха на якето му, притиснати един в друг, пиеха и разговаряха. Тя не познаваше хората, за които говореше той, но това нямаше значение. Имаше значение само как я гледа и това, че я държи за ръка.

— Хайде — прошепна той. — Да танцуваме.

Виеше ѝ се леко свят, когато се изправи. Не можеше да пази добре равновесие и непрекъснато се препъваше по време на танца. Накрая седна на земята. Пат се засмя, хвана ръката ѝ и я дръпна да се изправи, а после я заведе на тъмно и романтично място сред дърветата. Тя се кикотеше и едва пристъпваше след него. Ахна, когато той я взе в прегръдките си и я целуна.

Беше толкова хубаво, кръвта ѝ се сгорещи и сякаш запрепуска във вените ѝ. Сгуши се в него като котка, харесваха ѝ усещанията, които той ѝ даваше. Всяка минута щеше да се отдръпне леко назад, да я погледне и да каже: „Обичам те“, точно като Райън О’Нийл в „Любовна история“.

Тъли щеше да му отвърне със същото. Тяхната песен щеше да бъде „Стълба към рая“. Ще казват на хората, че са се срещнали, докато...

Езикът му се плъзна в устата ѝ и се развихри. Изведнъж вече не ѝ беше хубаво, това не ѝ се струваше правилно. Опита се да му каже да спре, но от устата ѝ не излезе нито звук, той сякаш отнемаше всичкия ѝ въздух.

Ръцете му бяха навсякъде — по гърба ѝ, около кръста ѝ, дърпаха сутиена ѝ, опитваха се да го разкопчаят. Усети го как се освободи и едва не ѝ прилоша. И ето че той докосваше гърдите ѝ.

— Не... — изплака тя и се опита да го отблъсне. Не това искаше тя, а романтика, любов, магия. Някой, който да я обича. Не... това. — Не, Пат, недей...

— Хайде, Тъли. Знаеш, че го искаш. — Побутна я назад и тя се препъна, падна на земята и удари главата си. За миг зрението ѝ се замъгли. Когато се проясни, той беше на колене между краката ѝ. Държеше и двете ѝ ръце с едната си длан, притискайки я към земята.

— Аз го искам — каза и разтвори краката ѝ.

Вдигна пуловера ѝ нагоре и загледа голите ѝ гърди.

— О, да... — Взе едната в дланта си и завъртя силно зърното. Другата му ръка се плъзна в бикините ѝ.

— Престани. Моля те... — Тъли отчаяно се опитваше да се освободи, но гърченето на тялото ѝ като че ли го възбуждаше още повече.

Пръстите му се плъзнаха в нея.

— Хайде, бейби, позволи си да ти хареса.

Тя заплака.

— Недей...

— О, да... — Покри тялото ѝ със своето, притисна я към мократа трева.

Тя плачеше толкова силно, че усещаше вкуса на сълзите си, но на него като че ли не му пукаше. Целувките му бяха различни — той смучеше и хапеше — болеше я, но я заболя още повече, когато Пат разкопча колана си и той я удари през корема, когато пенисът му навлезе...

Стисна силно очи, докато болката между краката ѝ сякаш я разкъсваше.

После, внезапно, всичко свърши. Той се търкулна до нея, притисна я към себе си, целуна я по бузата, като че ли онова, което току-що беше правил с нея, беше любов.

— Хей, ти плачеш. — Нежно отметна косата от очите ѝ. — Какво има? Мислех, че го искаш.

Тя не знаеше какво да каже. Като всяко момиче, си беше представляла как ще загуби девствеността си, но в мечтите ѝ това никога не ставаше така. Гледаше го с недоумение.

— Да искам *това*?

Той смръщи раздразнено чело.

— Хайде, Тъли, да танцуваме.

Каза го тихо, като че ли наистина смутен от реакцията ѝ, но това само влоши нещата. Тя очевидно беше направила нещо погрешно, беше си играла с него, а ето какво се случваше на момичетата, които си играят така.

Той я гледа още минута, после се изправи и вдигна панталоните си.

— Както и да е. Имам нужда от още една бира. Да вървим.

Тя легна на едната си страна.

— Върви си.

Усети го до себе си, знаеше, че я гледа.

— Държеше се така, сякаш го искаше, по дяволите. Не можеш да подвеждаш момчето така, а после да се държиш студено. Вината е твоя.

Тя затвори очи и престана да му обръща внимание. Беше благодарна, когато най-после я остави. Поне веднъж се радваше да бъде сама.

Лежеше там и се чувстваше разкъсана и потънала в болка и, най-лошото от всичко, глупава. След около час чу, че партито утихва. Чу още двигателите на колите да се запалват и чакълът под гумите да скърца.

Продължаваше да лежи, неспособна да помръдне. Вината беше нейна, той беше прав. Тя беше глупава и млада. И искаше само някой да я обича.

— Глупачка — изсъска и най-после седна.

С бавни движения се облече и се опита да стане. Стана ѝ лошо и мигновено повърна върху любимите си сандали.

Когато свърши, се наведе за чантата си, притисна я към гърдите си и започна своето дълго и болезнено пътешествие обратно.

По пътя нямаше коли толкова късно през нощта и тя беше благодарна за това. Не искаше да ѝ се налага да обяснява на никого защо косата ѝ е пълна с борови иглички, а по сандалите ѝ има засъхнали петна от повръщано.

През целия път до дома съживяваше отново и отново случилото се — как Пат ѝ се беше усмихнал, когато я беше поканил на партито; нежната му първа целувка; как ѝ говореше, сякаш тя имаше значение; после другият Пат с грубите ръце и настоятелните език и пръсти, твърдия пенис и грубото му влизане в нея.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-самотна и отчаяна се чувстваше.

Ако само имаше с кого да поговори — човек, на когото имаше доверие. Може би така болката щеше да намалее. Но, разбира се, нямаше никого.

И това беше тайна, която трябваше да пази, както онази за странната си майка и неизвестния си баща. Хората щяха да кажат, че си го е търсила — момиче от осми клас на партито на по-големите.

Като наближи алеята пред дома си, тръгна по-бавно. Мисълта да се прибере вкъщи, да се чувства самотна на място, което трябваше да бъде нейното убежище, при жената, която, предполагаше се, трябваше да я обича, изведнъж стана непоносима.

Сивата кобила на съседите дотича при оградата и изпръхтя, сякаш ѝ се присмиваше.

Тъли прекоси улицата и изкачи хълма. Отскубна стръкче трева и го подаде на кобилата.

— Ето, вземи.

Кобилата помириса тревата, изсумтя и заподтичва обратно.

— Тя обича моркови.

Тъли вдигна рязко глава и видя съседското момиче, седнало върху оградата.

Изнизаха се дълги минути на мълчание, единственият звук беше тихото пръхтене на кобилата.

— Късно е — каза съседското момиче.

— Да.

— Харесва ми тук, навън, през нощта. Звездите са толкова ярки. Понякога, ако гледаш небето достатъчно дълго, би могла да се закълнеш, че около теб падат миниатюрни бели точки, подобни на светулки. Може би затова улицата се казва така. Сигурно ще ме помислиш за странна.

Тъли искаше да отговори, но не можеше. Дълбоко, дълбоко в себе си, затрепери и трябваше да положи усилия просто за да остане права.

Момичето — Кейт, както си спомни Тъли — скочи на земята. Беше облечена в прекалено голяма за нея тениска с надпис отпред, чиято боя беше започнала да се бели. Закрачи напред и ботушите ѝ зашляпаха в калта.

— Хей, не изглеждаш много добре. И миришеш на повръщано.

— Добре съм — каза Тъли и се скова, когато Кейт се приближи към нея.

— Добре ли си? Наистина?

За свой ужас, Тъли, се разплака.

Кейт остана на мястото си за миг, втренчила поглед в нея иззад стъклата на ужасните си очила. После, без да каже нищо, прегърна Тъли.

Тъли трепна при контакта, той ѝ беше чужд, а и неочакван. Понечи да се отдръпне, но не можеше да помръдне. Не помнеше кога за последен път някой я беше прегръщал така, и изведнъж откри, че се притиска в това непознато момиче, страхува се, че Кейт ще се отдели от нея и ще се изгуби сред морето от хора като другите.

— Сигурна съм, че тя ще се оправи — каза Кейт, когато риданията на Тъли утихнаха.

Тъли се отдръпна и смръщи вежди. Трябваше ѝ секунда, за да разбере: Кейт мислеше, че Тъли се тревожи за майка си.

— Искаш ли да поговорим? — запита Кейт.

Тъли я гледаше втренчено. На сребристата светлина на пълната луна виждаше единствено съчувствие в уголемените от очилата зелени очи на Кейт. Искаше да поговорят, искаше го толкова силно, че ѝ прилошаваше от силата на желанието ѝ. Но не знаеше как да започне.

Кейт каза:

— Хайде! — и я поведе нагоре по хълма, към верандата. Като стигнаха там, седна и придърпа износената си тениска над коленете. —

Леля ми Джорджия имаше рак — каза. — Беше страшно. Изгуби цялата си коса. Но сега е добре.

Тъли седна до нея и остави чантата си на земята. Миришеше силно на повръщано. Извади цигара и запали, за да прикрие донякъде неприятната миризма, и преди да се е усетила, каза:

— Тази вечер бях на парти край реката.

— На партито на горните класове? — Гласът на Кейт издаде, че е впечатлена.

— Пат Ричмънд ме покани.

— Полузащитникът? О! Майка ми никога не би ми позволила да отида на парти на горните класове. Толкова е старомодна.

— Не е старомодна.

— Според нея, осемнайсетгодишните момчета са опасни. Нарича ги пениси с ръце и крака. Кажи ми, че това не е старомодно.

Тъли зарея поглед над полето и си пое дълбоко дъх. Не можеше да повярва, че се кани да каже на съседското момиче за случилото се тази вечер, но истината беше като пожар, който я изгаряше отвътре. Ако не изплюеше камъчето, щеше да изгори.

— Той ме изнасили.

Кейт се обърна към нея. Тъли усети втренчения поглед на зелените ѝ очи, но не помръдна, не се обърна. Срамът ѝ бе така силен, че не искаше да го види отразен в очите на Кейт. Чакаше да каже нещо, да я нарече идиотка, но мълчанието не беше нарушено. Накрая не можеше да издържа повече. Хвърли кос поглед към Кейт.

— Добре ли си? — запита Кейт тихо.

Тъли се зарадва на простичките ѝ думи. В очите ѝ бликнаха сълзи и замъглиха зрението ѝ.

Кейт отново я прегърна. Тъли позволи да я утешат за първи път, откакто беше малко момиченце. Най-последно се отдръпна и се опита да се усмихне.

— Ще те удавя.

— Трябва да кажем на някого.

— Няма начин. Ще кажат, че вината е моя. Това е наша тайна, о'кей?

— Добре. — Но Кейт смръщи вежди.

Тъли избърса сълзите си и отново дръпна от цигарата.

— Защо си така мила с мен?

— Изглеждаш самотна. Повярвай ми, познавам това чувство.

— Така ли? Но ти имаш семейство.

— Това не ми е достатъчно. — Кейт въздъхна. — Децата в училище се държат с мен така, сякаш страдам от заразна болест. Някога имах приятели, но... Вероятно не знаеш за какво говоря. Ти си така популярна.

— Популярността просто означава, че много хора мислят, че те познават.

— Бих искала и с мен да е така.

Мълчанието отново се настани между тях. Тъли изпуши цигарата си и изгаси фаса. Двете с Кейт бяха толкова различни, контрастът между тях беше като между тъмното поле и лунната светлина, но ѝ беше толкова лесно да говори с нея. Тъли едва не се усмихна, и то в най-лошата нощ от живота си. И това беше нещо.

Цял час седяха така, като от време на време разменяха по някоя дума или просто мълчаха. Не си казаха нещо наистина важно, не споделиха повече тайни, просто разговаряха.

Накрая Кейт се прозина и Тъли се изправи.

— По-добре да тръгвам.

Станаха и тръгнаха по алеята. Като стигнаха пощенската кутия, Кейт спря.

— Е, довиждане.

— Довиждане. — Тъли остана така още миг. Чувстваше се неловко. Искаше да прегърне Кейт, може би дори да се притисне в нея и да ѝ каже колко много ѝ е помогнала тази нощ, но не се осмели. Беше понаучила нещичко за уязвимостта от майка си, а в момента се чувстваше прекалено слаба да се подложи на риска от унижение. Обърна се и закрачи към къщата. Влезе и отиде право под душа. Докато топлата вода я обгръщаше, се замисли за случилото се тази вечер — как го беше предизвикала, защото искаше да бъде готина — и заплака. Когато сълзите пресекнаха, но буцата в гърлото ѝ все още не беше се разнесла, тя постъпи със спомена като с ненужна вещ. Сложи го в кутия, а кутията постави на задния рафт, където бяха кутиите със спомените от времето, когато Клод я беше изоставила, и веднага започна да работи върху това бързо да го забрави.

ГЛАВА 4

Кейт лежа будна дълго след като Тъли си бе отишла. Накрая отметна завивките и стана от леглото.

Слезе долу и намери онова, от което имаше нужда: малка статуя на Дева Мария, свещ, поставена в червен стъклен свещник, кибрит и старата броеница на баба си. Занесе всичко в стаята си, стъкми олтар върху гардероба и запали свещта.

— Отче наш, дето си в небесата — подхвана молитва с наведена глава и събрани длани, — моля те, помогни на Тъли Харт в този труден момент. И също така, моля те, излекувай болестта на майка й. Ти можеш да им помогнеш. Амин. — После се върна в леглото.

Цяла нощ се въртя и мятая, сънува срещата си с Тъли. Питаше се какво ще стане на сутринта. Дали трябваше да разговаря с Тъли в училище, да й се усмихне? Или от нея се очакваше да се преструва, че нищо не се е случило? Популярността имаше свои собствени правила, таен код, написан с невидимо мастило, който само момичета като Тъли можеха да четат. Кейт знаеше само, че не иска да направи грешка и да се изложи. Знаеше, че популярните момичета са тайни приятелки с непопулярните; например поздравяваха се и се усмихваха една на друга извън училище, а понякога родителите им бяха приятели. Може би такива щяха да са отношенията й с Тъли.

Накрая се отказа от опитите да заспи и стана. Облече халата си и слезе долу. Когато влезе в дневната, баща й вдигна поглед от вестника и й се усмихна.

— Станала си много рано, Кейти Скарлет. Ела да прегърнеш баща си.

Тя се отпусна в скута му и притисна буза към грубата материя на вълнената му риза.

Той постави един непокорен кичур зад ухото й. Изглеждаше много уморен, работеше здравата, караше двойни смени, за да могат да си позволят ежегодната семейна ваканция.

— Как върви училището?

Винаги задаваше този въпрос. Веднъж, отдавна, тя беше отговорила искрено: „*Не толкова добре, татко.*“ После зачака съвета му, утеха или нещо подобно, но той не каза нищо. Беше чул, каквото искаше да чуе, а не онова, което тя бе казала. Майка ѝ казваше, че е така заради дългите часове, в които работеше.

Кейт можеше и да се обиди от разсеяността му, но, странно, тя само я караше да го обича още повече. Той никога не ѝ крещеше, никога не ѝ натякваше, че сама е отговорна за щастието си. Тези думи бяха присъщи на майка ѝ, баща ѝ просто продължаваше ненатрапчиво да я обича, независимо от всичко.

— Страхотно — отговори тя и се усмихна, за да подсили лъжата.

— И как би могло да е другояче? — запита той и я целуна по слепоочието. — Ти си най-хубавото момиче в града. А майка ти те кръсти на една от най-великите литературни героини на всички времена.

— Да, като че ли Скарлет О’Хара и аз имаме много общо.

— Ще видим — каза той и се засмя. — Животът е още пред теб.

Тя го погледна.

— Мислиш ли, че ще бъда красива, когато порасна?

— Но, Кейти — каза той, — ти си рядко красива и сега.

Тя взе думите и ги прибра в джоба си като скъпоценни камъни и докато се приготвяше за училище, понякога опипваше джоба си и си играеше с тях.

Когато се облече и беше готова да тръгне, къщата беше празна. Беше така нервна, че пристигна рано на автобусната спирка. Всяка секунда ѝ се струваше като вечност, но все още нямаше и следа от Тъли, когато училищният автобус се появи.

Кейт сведе глава и седна на първата седалка.

Тъли не се появи цялата сутрин. По обяд Кейт забърза покрай децата, които обикновено пререждаха другите на опашката за храна и сядаха на дългата маса в самия край на трапезарията, където се смееха, разговаряха и се бутаха едно друго, а тези, които сядаха в средата, бяха тъжни и тихи. Кейт, също като останалите, рядко вдигаше поглед.

Това беше умение за оцеляване, на което по-свитите деца се научаваха рано. Гимназията беше като джунглите на Виетнам, най-добре беше да пълзиш близо до земята и да не вдигаш шум. Тя бе погълната от обяда си, че когато някой се изправи до нея и каза:

— Здравей! — тя подскочи.

Тъли.

Дори в този хладен майски ден, тя носеше къса пола, бели ботуши до коленете, черен клин и пуловер. Няколко огърлици подскачаха на гърдите ѝ. Косата ѝ блестеше на светлината. На рамото ѝ беше праметната огромна плетена чанта.

— Каза ли на някого за снощи?

— Не. Разбира се, че не.

— Значи сме приятелки, нали?

Кейт не знаеше кое я изненада повече — въпросът или уязвимостта в очите на Тъли.

— Приятелки сме.

— Отлично. — Тъли извади пакет „Туинкис“ от чантата си, после седна до Кейт. — А сега да поговорим за гримове. Имаш нужда от помощ, а аз не искам повече да бъда кучка. Наистина. Просто знам много за модата. Това е талант. Мога ли да изпия млякото ти? Добре. Благодаря. Ще ядеш ли този банан? Мога да дойда у вас след училище...

Кейт стоеше пред магазина и оглеждаше улицата за някого, който познава майка ѝ.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Всъщност отговорът не беше голяма утеха. Те вече официално бяха приятелки. Кейт бе научила едно за Тъли — тя беше момиче, което правеше планове.

И днешният план беше да направи Кейт красива.

— Нямах ли ми доверие?

Ето го големия въпрос. Трябваше да има доверие на новата си приятелка.

— Разбира се, че имам. Но на мен не ми позволяват да слагам грим.

— Повярвай ми, аз съм такъв експерт, че майка ти дори няма да разбере. Хайде.

Тъли вървеше смело из магазина. Избра сенки за очи и пудра, които бяха точните за Кейт, а после — удивително — плати за всичко.

Когато Кейт понечи да каже нещо, тя весело отговори:

— Приятелки сме, нали?

На излизане от магазина Тъли вървеше рамо до рамо с нея. Стигнаха до реката и продължиха покрай брега. През цялото време разговаряха за дрехи, музика и училище. Накрая свиха по стария път и тръгнаха по алеята пред къщата на Тъли.

— Баба ми ще полудее, ако види това място — каза Тъли. Изглеждаше смутена. От двете страни на къщата се издигаха рододендрони с размерите на балони, пълни с горещ въздух. — Къщата е нейна.

— Идва ли ви на гости?

— Не. По-лесно ѝ е да чака.

— Какво?

— Майка ми отново да забрави за мен. — Тъли прекрачи купа вестници и заобиколи трите кофи за боклук, после отвори вратата. Димът в стаята беше плътен.

Майката на Тъли беше в дневната, лежеше на дивана с полузатворени очи.

— З-здравейте, мисис Харт — каза Кейт. — Аз съм Кейт, съседското момиче.

Мисис Харт се опита да седне, но очевидно беше прекалено слаба и не успя.

— Здравей, съседско момиче.

Тъли сграбчи Кейт за ръката и я задърпа към дневната, а после я заведе в спалнята си и затръшна силно вратата. И веднага отиде до колекцията си от плочи, издърпа „Сбогом, «Йелоу Брик Роуд»« и я сложи на грамофона. Когато музиката се разнесе из стаята, хвърли »Тайгър Бийт“ на Кейт, издърпа стол и го постави пред огледалото.

— Готова ли си?

Нервността на Кейт се върна. Знаеше, че ще има проблеми с това, но как щяха да я забележат в училище, ако не поемеше риска?

— Готова съм.

— Добре. Седни. Първо ще направим косата ти. Има нужда от кичури: точно онова, което използва Морийн Маккормик.

Погледът на Кейт срещна този на Тъли в огледалото.

— Откъде знаеш?

— Прочетох в броя от миналия месец на „Тийн“.

— Но предполагам, че тя ходи при професионалисти. — Кейт отвори „Тайгър Бийт“ и се опита да се концентрира върху статията „Мечтаната красавица, това може да си ти“.

— Прочетох инструкциите два пъти.

— Има ли опасност да оплешивея?

— Едва ли. А сега стой мирно. Ще прочета инструкциите отново.

Тъли раздели косата на Кейт на кичури и започна да впръсква „Сан Ин“ на определени места. Беше й необходим почти час, за да свърши работата така, че да е доволна.

— Ще изглеждаш като Марша Брейди, когато свърша.

— Какво е чувството да си популярна? — Кейт не искаше да зададе този въпрос, той просто се изплъзна от устата й.

— Ще видиш. Но ще останеш моя приятелка, нали?

Кейт се засмя.

— Много забавно. Хей, това нещо пари.

— Така ли? Не е на добре. Няколко кичура от косата ти паднаха.

Кейт се сдържа да не направи гримаса на разочарование. Ако оплешивяването беше цената за приятелството на Тъли, тя щеше да я плати.

Тъли протегна ръка към сешоара и го включи, след това започна да затопля косата на Кейт.

— Месечният ми цикъл дойде — извика Тъли. — Така че онзи задник поне не ме е оплодил.

Кейт долови веселата нотка в гласа на приятелката си, видя я и в очите й.

— Молих се за теб.

— Така ли? — запита Тъли. — О! Благодаря.

Кейт не знаеше какво да отговори. За нея, да се молиш, беше, като да миеш зъбите си преди лягане — просто нещо, което правиш.

Тъли изключи сешоара и се усмихна, но после отново придоби разтревожен вид. Може би заради мириса на изгорена коса.

— Добре. Вземи душ и го измий.

Кейт се подчини. След няколко минути излезе от банята, подсуши косата си и отново се облече.

Тъли веднага я сграбчи за ръката и я заведе обратно до стола.

— Пада ли косата ти?

— Малко — призна тя.

— Ако оплешивееш, ще си обръсна главата. Обещавам.

Тъли вчеса и подсуши косата на Кейт.

Кейт не смееше да погледне. Затвори очи и остави гласа на Тъли да се смеси с шума от сешоара.

— Отвори очи.

Кейт бавно се подчини. Нямаше нужда от очилата си на такова разстояние, но силата на навика я накара да се наведе напред. Момичето от огледалото имаше права руса коса на кичури, разделена прецизно и идеално подсушена. Изглеждаше мека и красива вместо тънка и отпусната. По-светлите кичури подчертаваха зелените ѝ очи и розовината на устните ѝ. Изглеждаше почти красива.

— О! — възкликна тя. Изпитваше такава благодарност, че не можеше да каже нито дума повече.

— Почакай да видиш какво могат да направят спиралата за мигли и ружът — каза Тъли. — И стикът за пъпките на челото ти.

— Винаги ще бъда твоя приятелка — каза Кейт с мисълта, че е прошепнала обещанието, но когато Тъли се усмихна, разбра, че я е чула.

— Добре. А сега да положим грима. Виждала ли си бръснарското ми ножче?

— За какво ти е бръснарско ножче?

— За веждите ти, глупаче. Затвори очи.

Кейт не се замисли нито за секунда.

— Добре.

Кейт дори не се опита да скрие лицето си, когато се прибра у дома. Толкова уверена се чувстваше. За първи път беше сигурна, че е красива.

Баща ѝ беше в дневната. Вдигна поглед при влизането на Кейт.

— Мили Боже! — възкликна и остави чашата с питието си на провинциалната масичка за кафе. — Марджи!

Майка ѝ дотича от кухнята, като бършеше ръце в престилката. Беше облечена както обикновено — полиестерна блуза на райета, кадифени панталони тип чарлстон, а на престилката ѝ пишеше:

„Мястото на жената е в къщата... и в сената.“ Като видя Кейт, се закова на място. Бавно развърза престилката и я хвърли на масата.

Внезапната тишина доведе Шон и кучето в стаята. Те дотичаха един през друг.

— Кейт изглежда като скункс — каза Шон. — Опа-ла-ла.

— Отиди да измиеш ръцете си за вечеря — каза майка им остро. — Веднага — добави, когато той не се помръдна.

Шон нададе стон и се втурна нагоре по стълбите.

— Ти ли й разреши да направи това с косата си, Марджи? — запита баща ѝ от дневната.

— Аз ще се оправя, Бъд — каза майка ѝ, смръщи вежди и прекоси стаята. — Момичето от отсрещната къща, нали?

Кейт кимна и се опита да задържи мисълта, че е красива.

— Харесва ли ти?

— Да.

— Е, на мен също. Помня, когато леля ти Джорджия боядиса косата ми червена. Дядо ти позеленя. — Усмихна се. — Но трябваше да ме питаш. Още си малка, Катлийн, независимо какво ви се иска да вярвате. Какво си направила с веждите си?

— Тъли ги обръсна само за да им придаде форма.

Майка ѝ се опита да потисне усмивката си.

— Разбирам. Е, по-добре е да се скубят. Вече трябваше да съм те научила на това, но мислех, че си прекалено малка. — Огледа се за цигарите си. Откри ги на масата, взе една и запали. — След вечеря ще ти покажа как. Предполагам, че лек блясък за устни и малко спирала за мигли са подходящи за училище. Ще ти покажа как да изглеждаш поестествена с тях.

Кейт прегърна майка си.

— Обичам те.

— Аз също те обичам. И се радвам, че имаш приятелка, но повече няма да нарушаваш правилата, о'кей? Точно така малките момиченца попадат в беда.

Кейт веднага си помисли за партито на горните класове, на което Тъли бе отишла.

— Добре, мамо.

Само след седмица всички в училище забелязаха промяната у Кейт. Децата се дивяха на новия ѝ външен вид и не извъръщаха глави, когато я срещнеха в коридора. Щом беше приятелка на Тъли Харт, те също щяха да я приемат.

Дори родителите ѝ забелязаха разликата. На вечеря Кейт не мълчеше, вгълбена в себе си, както обикновено.

Разказваше история след история. Кой с кого излизаше, кой спечелил баскетболния мач, кой бил наказан с няколко часа изключване, защото отишъл на училище с тениска, чийто надпис гласял: „*Правете любов, а не война*“, къде се подстригала Тъли (в центъра на Сياتъл при фризьора Жене Хуарес) и колко страхотно било това, какъв филм давали в откритото кино тази седмица. Продължаваше да говори за Тъли и след вечеря, докато двете с майка ѝ миеха чиниите.

— Нямам търпение да се запознаеш с нея. Тя наистина е страхотна. Всички я харесват, дори онези, които пушат трева.

— О! — Майка ѝ взе тигана от ръцете ѝ и го подсуши. — Аз... разпитах за това момиче, Кейт. Опитва се да купува цигари от Алма в супермаркета.

— Вероятно ги купува за майка си.

Майка ѝ остави подсушения тиган на плота.

— Направи ми услуга, Кейт. Внимавай с Тъли Харт. Не искам да попаднеш в беда.

Кейт потопи гъбата в сапунената вода.

— Не мога да повярвам. А какво стана с речта ти, че трябва да поемам рискове? От години ми казваш да се сприятеля с някого, но в секундата, когато откривам приятелка, я наричаш курва.

— Едва ли съм я нарекла така...

Кейт излезе от кухнята с гръм и трясък. На всяка крачка очакваше майка ѝ да я повика обратно, но драматичното ѝ излизане бе последвано единствено от мълчание.

Качи се горе, влезе в стаята си и затръшна вратата, за да подсили ефекта. След това седна на леглото си и зачака. Майка ѝ щеше да съжалява, когато влезеше, защото — поне веднъж — Кейт щеше да бъде силна.

Но майка ѝ не отиде при нея и в десет часа Кейт започна да се чувства зле. Дали не беше наранила чувствата на майка си? Стана и

закрачи из малката стая.

На вратата се почука.

Тя се втурна към леглото и седна, опитвайки се да придаде на лицето си отегчен вид.

— Да?

Вратата се отвори бавно. На прага застана майка ѝ, облечена в дългия до пода червен кадифен пенъоар, който ѝ бяха подарили миналата Коледа.

— Може ли да вляза?

— Като че ли мога да те спра.

— Можеш — каза майка ѝ тихо. — Може ли да вляза?

Кейт сви рамене, но се отмести вляво, за да направи място за майка си.

— Знаеш ли, Кейт, животът е...

Кейт не можа да сдържи стона си. Не искаше отново да слуша за живота.

Майка ѝ я изненада. Засмя се.

— Добре, без повече речи. Може би си прекалено голяма за това. — Спря пред олтара върху гардероба. — Не си правила олтар, откакто Джорджия беше подложена на химиотерапия. Кой има нужда от молитвите ни?

— Майката на Тъли има рак, а тя беше из... — Затвори уста, ужасена от онова, което щеше да разкрие. През по-голямата част от живота си беше споделяла всичко с майка си, а сега имаше най-добра приятелка, затова трябваше да бъде изключително внимателна.

Майка ѝ седна на леглото до нея — както правеха след всяка кавга.

— Рак? Товарът е прекалено голям за момиче на твоята възраст.

— Тъли като че ли се справя.

— Така ли?

— Тя, изглежда, се справя с всичко — каза Кейт, неспособна да сдържи нотката на гордост в гласа си.

— Как така?

— Няма да разбереш.

— Прекалено съм стара, а?

— Не съм казала това.

Майка ѝ приглади косата ѝ назад от челото. Жестът и беше толкова привичен, колкото и дишането. Кейт винаги се чувстваше петгодишна, когато майка ѝ правеше така.

— Съжалявам, задето помисли, че съдя приятелката ти.

— И така трябва.

— А ти съжаляваш, че беше груба с мен, нали?

Кейт не можа да сдържи усмивката си.

— Да.

— Знаеш ли какво? Защо не поканиш Тъли на вечеря в петък?

— Ще я харесаш. Знам, че ще я харесаш!

— И аз съм сигурна — каза майка ѝ и я целуна по челото. — Лека нощ.

— Лека нощ, мамо.

Дълго след като майка ѝ излезе и къщата притихна, Кейт лежеше, прекалено разтревожена, за да заспи. Нямаше търпение да покани Тъли на вечеря. После можеха да гледат „*Мечтая за Жанин*“ или да играят на нещо, или пък да се упражняват да се гримират. Може би Тъли дори щеше да пожелае да ношува у тях. Можеха...

Чук.

... да говорят за момчетата и целувките и...

Чук.

Кейт седна. Не беше птичка на покрива или мишка в стените.

Чук.

Бяха камъчета по прозореца!

Дръпна завесите, забърза към прозореца и го отвори.

Тъли беше в задния им двор, подпряла колелото си на хълбок.

— Слез — каза прекалено високо и помахаша с ръка.

— Искаш да се прокрадна вън?

— Аха. Да.

Кейт никога не беше правила нещо подобно, но сега не можеше да се държи по стария начин. Страхотните деца нарушаваха правилата и се прокрадваха вън от къщи. Всички го знаеха. Всички знаеха също, че можеха да си създадат проблеми. Точно за това говореше майка ѝ.

„Внимавай с Тъли Харт.“

Кейт не даваше и пет пари за съвета. Значение имаше само Тъли.

— Идвам. — Затвори прозореца и се огледа за дрехи. За щастие, дънковият ѝ гащеризон беше в ъгъла, сгънат грижливо и пхнат под

черния суичър. Съблече старата си пижама и бързо се облече, после се прокрадна тихо по коридора. Сърцето ѝ биеше толкова силно, когато мина покрай спалнята на родителите си, че ѝ се виеше свят. Стълбите скърцаха зловещо при всяка нейна стъпка, но накрая успя да се измъкне.

Спря до задната врата, колкото да помисли: „*Мога да имам проблеми заради това*“, после я отвори.

Тъли беше там, чакаше я. До нея беше най-удивителният велосипед, който Кейт бе виждала. Имаше извити дръжки, малка седалка във формата на бъбрек и много жици.

— Уоу! — възкликна тя. Трябваша много пари, за да купиш такъв велосипед.

— Има десет скорости — каза Тъли. — Баба ми го подари миналата Коледа. Искаш ли да покараш?

— Няма начин. — Кейт затвори тихо вратата след себе си. Извади от навеса старото си колело с дръжките във формата на буквата „U“, неудобната седалка и белия багажник. Беше грозно, колело за малко момиченце.

Тъли като че ли не забеляза. Възседнаха ги и се спуснаха по мократа и неравна алея до шосето. Там завиха наляво и продължиха да въртят педалите. Като стигнаха хълма, Тъли каза:

— Внимавай. Прави, каквото правя аз.

Започнаха да се изкачват, сякаш имаха криле. Косата на Кейт се вееше зад нея, очите ѝ сълзяха. Черните дървета около тях сякаш шепнеха, раздвижвани от лекия ветрец. На черното небе блестяха звезди. Когато стигнаха билото, започнаха да се спускат.

Тъли се облегна назад и разпери ръце. Засмя се и погледна Кейт.

— Опитай.

— Не мога. Движим се прекалено бързо.

— Точно в това е смисълът.

— Опасно е.

— Хайде. Направи го, Кейти. Господ мрази страхливците. — После тихо добави: — Имай ми доверие.

Сега вече Кейт нямаше избор. Доверието бе част от приятелството, а и Тъли не искаше да има страхливка за приятелка.

— Хайде — каза си тя строго.

Пое си дълбоко дъх, каза молитва и пусна кормилото.

Летеше, плаваше по нощното небе, надолу по хълма. Въздухът бе изпълнен с мирис от близките конюшни, миришеше на коне и сладко сено. Чу Тъли да се смее до нея, но преди да е успяла дори да се усмихне, нещо се обърка. Предната ѝ гума се удари в камък, колелото ѝ се изви настрани, Тъли изпищя, протегна ръка към ръчната спирачка, но беше прекалено късно. Кейт беше във въздуха и този път наистина летеше. Шосето сякаш се издигна към нея, тя се удари силно в него, плъзна се и се спря в калната канавка.

Тъли се търкулна по асфалта и се удари в нея. Велосипедите паднаха с трясък на земята.

Замаяна, Кейт гледаше нощното небе. Всяка част на тялото я болеше. Левият ѝ глезен беше подут. При удара беше ожулила кожата си на няколко места.

— Това беше *невероятно* — каза Тъли със смях.

— Шегуваш ли се? Можеше да се убием.

— Точно затова.

Кейт трепна от болка и се опита да стане.

— Трябва да се махнем от канавката. Може да дойде кола...

— Но не беше ли страхотно? Чакай само да разкажем на децата в училище.

Децата в училище. Това щеше да бъде истинска история и Кейт щеше да е една от звездите в нея. Щяха да ги слушат с възторг, да ахкат и охкат и да казват неща като: *„Прокраднали сте се навън? Спуснали сте се по хълма, без да държите кормилото? Трябва да е лъжа...“*

И изведнъж Кейт откри, че също се смее.

Помогнаха си една на друга и се изправиха, после отидоха при велосипедите си. Докато прекосят шосето, Кейт вече не обръщаше внимание на болката. Изведнъж се почувства съвсем друго момиче — по-смело, готово да опитва нови неща. И какво, ако след нощ като тази идваха проблеми? Какво беше изкълченият глезен или ожуленото коляно, сравнено с подобно приключение? През последните две години беше спазвала всички правила, беше си оставала у дома дори през уикендите. Но вече — не.

Оставиха велосипедите до пътя и закуцукаха към реката. На лунната светлина всичко изглеждаше сребристо и красиво — вълничките, назъбените скали покрай брега.

Тъли седна до един покрит с мъх дънер, тревата беше гъста и дебела като персийски килим. Кейт седна до нея — толкова близо, че коленете им почти се докосваха. Загледаха обсипаното със звезди небе. Песента на реката галеше слуха им, подобна на смеха на момиче. В този миг светът се смълча и застина, дори лекият ветреца затихна и ги остави само двете на място, което дотогава беше просто още един завой на реката, която прииждаше всяка есен.

— Чудя се кой е дал името на нашата улица — каза Тъли. — Не съм виждала светулки.

Кейт сви рамене.

— Улицата зад стария мост се казва „Мисури“. Може би някой от първите заселници е копнял за дома си.

— А може би е *магия*. Може би улицата ни е вълшебна. — Тъли се обърна към нея.

— Може да означава, че е трябвало да станем приятелки.

Кейт потрепери при силата на думите ѝ.

— Преди да се преместиш тук, мислех, че е просто път, който не води доникъде.

— Сега е нашият път.

— Можем да отидем къде ли не, когато пораснем.

— Местата нямат значение — каза Тъли.

Кейт долови в гласа ѝ тъга, която не разбираше. Обърна се настрана. Тъли беше вдигнала поглед към небето.

— За майка си ли мислиш? — запита Кейт колебливо.

— Опитвам се да не мисля за нея. — Настъпи дълга пауза в разговора, после тя бръкна в джоба си за цигара „*Вирджиния Слимс*“ и запали.

Кейт много внимаваше да не направи неодобрителна гримаса.

— Искаш ли да си дръпнеш?

Кейт знаеше, че няма избор.

— Хм. Разбира се.

— Ако майка ми беше нормална — искам да кажа, ако не беше болна — можех да ѝ разкажа какво ми се случи на партито.

Кейт дръпна леко, закашля се силно и каза:

— Много ли мислиш за случилото се?

Тъли се облегна на дънера и отново дръпна от цигарата. След дълга пауза каза:

— Имам кошмари.

На Кейт ѝ се искаше да знае какво да каже.

— А баща ти? Можеш ли да говориш с него?

Тъли избягваше погледа ѝ.

— Не мисля, че майка ми знае кой е баща ми. — Гласът ѝ заглъхна. — Или е избягал, когато е научил за мен.

— Лошо.

— Животът е такъв. Освен това, нямам нужда от тях. Имам теб, Кейти. Ти ми помогна да преживея случилото се.

Кейт се усмихна. Димът от цигарата изпълваше въздуха между тях, пареше в очите ѝ, но тя пет пари не даваше. Имаше значение само това, че е тук, с най-добрата си приятелка.

— За това са приятелите.

На следващия ден Тъли четеше последната глава на „Неудачници“, когато чу майка си да вика:

— Тъли! Отвори проклетата врата.

Тя затвори книгата и отиде в дневната, където майка ѝ седеше на дивана, пушеше трева и гледаше „Щастливи дни“.

— Но ти си почти до вратата.

Майка ѝ сви рамене.

— И какво от това?

— Скрый цигарата си.

Клод въздъхна театрално, наведе се и остави цигарата си под масичката до дивана. Само слепец не би я забелязал, но Клод нямаше да направи нищо повече.

Тъли приглади косата си назад от лицето и отвори вратата.

На прага стоеше дребна тъмнокоса жена и държеше тава, покрита с фолио. Електриковосини сенки за очи подчертаваха кафявите ѝ очи, а щедро положеният руж създаваше илюзия за високи скули на иначе кръглото ѝ лице.

— Ти трябва да си Тъли — каза жената по-високо от очакваното. Гласът беше момичешки, пълен с ентузиазъм, и отговаряше на искрите в очите ѝ. — Аз съм майката на Кейт. Извинявам се, че дойдох, без да се обадя, но телефонът ви даваше непрекъснато заето.

Тъли си представи телефона до леглото на майка си, който тя вероятно беше оставила отворен.

— О!

— Донесох ви ястие с риба тон за вечеря. Предполагам, че майка ти не е достатъчно добре, за да готви. Сестра ми имаше рак преди няколко години, така че знам какво изпитание е за всички. — Усмиваше се и продължаваше да стои на прага. Накрая усмивката ѝ се стопи. — Ще ме поканиш ли?

Тъли замръзна. „Това не е на добре“, помисли си.

— Хм... разбира се.

— Благодаря. — Мисис Малърки мина покрай нея и влезе в къщата.

Клод лежеше на дивана с разперени ръце и купчинка марихуана на корема. Усмивна се и се опита да се изправи до седнало положение, но не успя. Неуспехът ѝ я накара да изругае и после да се засмее. Цялата къща миришеше на марихуана.

Мисис Малърки се закова на място. Сбърчи чело от смущение.

— Аз съм съседката Марджи — каза.

— Аз съм Клод — каза майката на Тъли и отново се опита да седне. — Страхотно е да се запознаем.

— Да.

За един ужасен неловък миг двете просто стояха и се гледаха втренчено. Тъли въобще не се съмняваше, че острият поглед на мисис Малърки е забелязал всичко — цигарата под масата и опаковката от храна на пода, преобърнатата празна чаша от вино и кутията от пица на масата.

— Дойдох също така да кажа, че съм у дома през повечето дни и ще бъда щастлива да те карам на лекар и да изпълнявам различни поръчки. Знам как се чувства човек, който е на химиотерапия.

Клод смръщи вежди.

— Кой има рак?

Мисис Малърки се обърна и изгледа Тъли, на която ѝ се прииска да умре.

— Тъли, покажи на страхотната ни съседка с храната къде е кухнята.

Тъли буквално се втурна към кухнята. В този розов ад пакетираната храна покриваше масата, в мивката мръсни чинии и

пълните пепелници бяха навсякъде — още тъжни подробности, които майката на най-добрата ѝ приятелка трябваше да види.

Мисис Малърки мина покрай нея, наведе се над печката, остави тавата, затвори вратата с хълбок и се обърна към Тъли.

— Моята Кейти е добро момиче — каза най-последно.

„Ето, започва се.“

— Да, госпожо.

— Молеше се майка ти да се възстанови от рака. Дори направи олтар в стаята си.

Тъли гледаше в пода. Срамуваше се силно. Как можеше да обясни защо беше излъгала? Нито един отговор нямаше да е достатъчно добър, не и за майка като мисис Малърки, която обичаше децата си. При тази мисъл беше завладяна и от завист. Може би ако Тъли имаше майка, която я обичаше, нямаше да ѝ е толкова лесно — и така необходимо — да лъже. А сега щеше да изгуби единственото, което имаше значение за нея — Кейти.

— Мислиш ли, че е правилно да лъжеш приятелката си?

— Не, госпожо. — Така упорито гледаше в пода, че беше изненадана от лекото докосване под брадичката, което я застави да вдигне поглед.

— Ще бъдеш ли добра с Кейти? Или ще бъдеш от онези, които въвличат приятелите си в беди?

— Никога няма да навредя на Кейти. — Тъли искаше да каже още много неща, може би да падне на колене и да се закълне, че ще спази обещанието си, но беше така близо до сълзите, че не смееше да помръдне. Погледна в тъмните очи на мисис Малърки и видя нещо, което не очакваше — разбиране.

Клод отиде с препъване до телевизора и смени канала. Тъли виждаше екрана — Джийн Енърсен предаваше новините за деня.

— Ти правиш всичко, нали? — каза тихо мисис Малърки, като че ли се страхуваше, че Клод подслушва. — Плащаш сметките, пазаруваш, чистиш къщата. Кой плаща?

Тъли преглътна мъчително. Никой досега не беше виждал живота ѝ така ясно.

— Баба изпраща чек всяка седмица.

— Дядо ми беше пропаднал пияница и целият град знаеше — каза мисис Малърки с тъга, равна на тази в очите ѝ.

— Унижаваше сестра ми Джорджия, която в петък и събота вечер отиваше до кръчмата, за да го довлече до дома му, а той през цялото време я удряше и обиждаше. Тя беше като клоуните от родеото, които трябва винаги да пристъпват между бика и каубоя. Когато завърших гимназия, вече ми беше ясно защо тя пуши трева и пие прекалено много.

— Не е искала хората да я съжаляват.

Мисис Малърки кимна.

— Да. Но хората нямат значение. Това научих. Поведението на майка ти не трябва да ти влияе. Ти можеш сама да направиш избора си. И няма от какво да се срамуваш. Но трябва да имаш големи мечти, Тъли. — Погледна през отворената врата към дневната. — Като тази на Джийн Енърсен по телевизията. Жена, която е стигнала дотам, знае как да преследва целите си.

— А как да разбера какво искам?

— Дръж очите си отворени и прави каквото трябва. Отиди в колеж. И вярвай на приятелите си.

— Вярвам на Кейт.

— Значи ще й кажеш истината?

— А какво, ако обеща...

— Една от нас ще й каже, Тъли. Трябва да го направиш ти.

Тъли си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Макар никак да не й се искаше да признае истината, нямаше избор. Искаше мисис Малърки да се гордее с нея.

— Добре.

— Хубаво. Ще се видим утре вечер. Пет часът. Ще бъде твоят шанс да започнеш всичко отначало.

На следващата вечер Тъли се преоблече поне четири пъти в опит да открие подходящите дрехи. Когато беше готова, беше толкова закъсняла, че трябваше да тича до отсрещната къща.

Вратата й отвори майката на Кейт. Беше облечена в лилави габардинени панталони и пуловер на райета с V-образно деколте и широки ръкави. Усмихна й се и каза:

— Предупреждавам те, тук е истинска лудница.

— Обичам лудниците — каза Тъли.

— Тогава ще ти е приятно. — Мисис Малърки я прегърна през раменете и я поведе към дневната с бежовите стени и тъмнозеления мокет, яркочервения диван и черния люлеещ се стол. Единствените украшения бяха малките, поставени в рамка, снимки на Исус и Елвис, но на лавицата над телевизора имаше дузини семейни снимки. Тъли не можеше да не помисли за телевизора в тяхната къща, който бе покрит с пълни пепелници и празни кутии от цигари. У тях нямаше семейни снимки.

— Бъд? — каза мисис Малърки на едрия и пълен тъмнокос мъж, седнал в люлеещия се стол. — Това е съседското момиче, Тъли Харт.

Мистър Малърки ѝ се усмихна и остави питието си.

— Е, е, значи ти си тази, за която слушаме непрекъснато. Хубаво е, че си тук, Тъли.

— И на мен ми е хубаво.

Мисис Малърки я потупа по рамото.

— Вечерята няма да бъде сервирана преди шест. Кейт е горе, в стаята си, точно до стълбите. Сигурна съм, че двете имате много да си говорите.

Тъли разбра и кимна, неспособна да изтръгне и дума от гърлото си. Сега, когато беше тук, в тази уютна къща, в която се носеше ароматът на сготвена храна, застанала до най-съвършената майка на света, не можеше да си представи, че би могла да изгуби всичко, да бъде нежелана тук.

— Никога вече няма да я лъжа — обеща.

— Добре. А сега върви. — Мисис Малърки ѝ се усмихна за последен път и отиде в дневната.

Мистър Малърки прегърна съпругата си през раменете и я дръпна в скута си. Допряха глави.

Тъли изпита толкова остър и неочакван копнеж, че не можеше да помръдне. Всичко щеше да е различно за нея, ако имаше семейство като това. Помисли си, че не искаше да ги изгуби.

— Новините ли гледате?

Мистър Малърки вдигна поглед.

— Никога не ги пропускаме.

Мисис Малърки се усмихна.

— Джийн Енърсен променя света. Тя е една от първите жени, осъществила високо информативна програма.

— Ще стана репортер — заяви неочаквано Тъли.
— Това е чудесно — отбеляза мистър Малърки.
— Ето те и теб — чу изведнъж гласа на Кейт, застанала до нея.
— Колко хубаво е, че си тук — изрече тя високо.

— Тъкмо казвах на майка ти и баща ти, че ще стана репортер — погледна я Тъли.

Мисис Малърки ѝ се усмихна лъчезарно. В усмивката ѝ Тъли видя всичко, което липсваше в нейния живот.

— Това не е ли страхотна мечта, Кейти?

Кейт остана смутена за миг. След това хвана Тъли за ръката и я поведе нагоре по стълбите. Като влязоха в малката ѝ стая, Кейт отиде право при грамофона и започна да преглежда малката си колекция от плочи. Докато избере една — на Карол Кинг — Тъли стоеше до прозореца и гледаше в полуздрача.

Притокът на адреналин, изпълнил вените ѝ, когато бе направила съобщението си, започна да утихва и остави след себе си тъга. Знаеше какво трябва да направи сега, но от тази мисъл ѝ прилошаваше.

„Кажи ѝ истината.“

„Ако не ѝ кажеш, ще го направи мисис Малърки.“

— Имам новите броеве на „Седемнайсет“ и „Тайгър Бийт“ — каза Кейт и се излегна на синия мокет. — Искаш ли да ги прочетеш? Или да направим теста „Можеш ли да бъдеш гаджето на Тони де Франко“?

Тъли легна до нея.

— Разбира се.

— Жан-Майкъл Винсънт е страхотен — каза Кейт и отгърна на снимката на актьора.

— Чух, че лъжел приятелката си — каза Тъли и се осмели да ѝ хвърли кос поглед.

— Мразя лъжците. — Кейт обърна страницата. — Наистина ли ще станеш репортер? Не си ми казвала.

— Да — Тъли за първи път си позволи да мечтае. Може би щеше да стане известна. И тогава всички ще ѝ се възхищават. — Ти също трябва да станеш такава, защото правим всичко заедно.

— Аз?

— Ще бъдем екип като Уудуърд и Бърнстейн, само че по-добре облечени. И по-красиви.

— Не знам...

Тъли я удари шеговито.

— Да, знаеш. Мисис Рамсдейл каза на целия клас, че пишеш увлекателно.

Кейт се засмя.

— Вярно е. Добре. И аз ще стана репортер.

— Когато станем известни, ще кажем на Майк Уолъс, че не можем една без друга.

След това замълчаха и започнаха да разгръщат списанията. Тъли на два пъти се опита да повдигне въпроса за майка си, но Кейт я прекъсна и двата пъти, а после чука вика:

— Вечеря.

И шансът на Тъли да каже истината се изплъзна.

Никога не беше хапвала по-вкусна храна, но лъжата ѝ тежеше през цялото време. Докато раздигнат масата, измият и подсушат чиниите, тя вече беше напрегната до краен предел. Дори мечтата да стане известен репортер не можеше да отпусне опънатите ѝ нерви.

— Хей, мамо — каза Кейт, като прибра и последната чиния. — Двете с Тъли ще отидем с велосипедите си в парка. Не възразяваш, нали?

— Осем — обади се баща ѝ от дневната.

Кейт погледна Тъли.

— Отнасят се с мен така, сякаш съм бебе.

— Не знаеш какъв късмет имаш. Хайде, да вземем велосипедите си.

Спуснаха се с главоломна скорост по неравното шосе, като се смееха. Вече на хълма, Тъли разпери ръце и Кейт я последва.

Стигнаха в парка до реката, захвърлиха велосипедите сред дърветата и легнаха на тревата, една до друга, загледани в небето и заслушани в ромоленето на реката.

— Трябва да ти кажа нещо — започна Тъли.

— Какво?

— Майка ми не е болна от рак. Друса се.

— Майка ти пуши марихуана. Да, добре.

— Вярно е. Винаги е надрусана.

Кейт се обърна към нея.

— Наистина ли?

— Да.

— Излъгала си ме?

Тъли не можеше да понесе да я гледа в очите, толкова се срамуваше.

— Не исках.

— Хората не лъжат случайно. Не е, като да се препънеш, докато вървиш по тротоара.

— Не знаеш какво е да се срамуваш от майка си.

— Шегуваш ли се? Трябваше да видиш как се беше облякла за вечеря майка ми миналата...

— Не — каза Тъли. — Не знаеш.

— Разкажи ми.

Тъли знаеше за какво я моли Кейт — искаше да чуе истината. Но Тъли не знаеше дали може да й каже, да излее в думи цялата си болка. Цял живот беше пазила тази тайна. Щеше да бъде непоносимо да сподели с Кейт, а после да я изгуби като приятелка.

Но ако не й кажеше истината, със сигурност щеше да изгуби доверието й.

— Бях на две години — каза най-после, — когато майка ми ме изостави за първи път в къщата на баба. Отиде за мляко и се върна, когато бях на четири. После се появи отново, когато бях на десет и аз мислех, че ме обича. Този път ме изостави сред тълпата. Следващия път, когато я видях, бях на четиринайсет. Баба ни позволявала да живеем в тази къща и ни изпраща пари всяка седмица. Това ще трае, докато майка ми си тръгне отново — нещо, което тя непременно ще направи.

— Не разбирам.

— Естествено, че не разбираш. Майка ми не е като твоята. Това е най-дългият период от време, който съм прекарвала с нея. Рано или късно тя ще се отегчи и ще замине без мен.

— Как е възможно майка да постъпи така?

Тъли сви рамене.

— Мисля, че нещо с мен не е наред.

— Всичко ти е наред. Тя е неудачницата. Но все още не разбирам защо ме излъга.

Тъли най-после я погледна.

— Исках да ме харесваш.

— Тревожила си се за мен? — Кейт избухна в смях. Тъли се канеше да я запита какво е толкова смешно, когато тя млъкна и каза: — Без повече лъжи, нали?

— Абсолютно.

— Ще бъдем най-добри приятелки завинаги — каза Кейт искрено. — Нали?

— Искаш да кажеш, че винаги ще ми помагаш?

— Винаги — отговори Кейт. — Независимо какво ще се случи.

Тъли усети как чувствата разцъфват в нея като екзотично цвете. За първи път в живота си се чувстваше напълно защитена от някого.

— Завинаги — обеща тя. — Независимо какво ще се случи.

Кейт щеше винаги да помни лятото след осми клас като едно от най-хубавото време в живота си. Всеки уикенд изпълняваше сутрешните си задължения, без да се оплаква, грижеше се за брат си до три часа, когато се връщаше майка ѝ, и участваше доброволно в различни младежки програми за развитие. След това беше свободна. А през уикендите разполагаше с цялото си време.

Двете с Тъли караха велосипедите си из цялата долина и прекарваха дълги часове до реката Пилчък. През късните следобеди лягаха върху малките си хавлии, облечени в неонов бански костюми, мажеха кожата си с бебешко тоалетно мляко, слушаха класацията „Top 40“ по транзистора, който никога не оставяха. Разговаряха за всичко — мода, музика, филми, момчета, войната и какво става по различните части на света, какво ще бъде да станат репортери и да работят заедно. Нямаше ограничения в общуването им, нямаше неудобни въпроси. Сега беше краят на август и двете бяха в спалнята на Кейт. Вземаха гримове си, за да отидат на панаира. Както обикновено, Кейт трябваше да се преоблече и да се гримира, след като излезе от къщи, ако искаше да изглежда страхотно. Майка ѝ все още мислеше, че е прекалено малка за всичко това.

— Взе ли ружа?

— Да.

Като се усмихваха на собствения си брилянтен план, слязоха долу, където баща ѝ седеше на дивана и гледаше телевизия.

— Отиваме на панаира — каза Кейт, благодарна, че майка ѝ не е тук, защото тя щеше да забележи чантата, която беше прекалено голяма за случая. Тя като че ли имаше рентгеново зрение и виждаше всичко. Сигурно щеше да види и дрехите, обувките и грима вътре.

— Внимавайте, вие двете — каза баща ѝ, без да вдигне поглед.

Винаги казваше това, откакто в Сиатъл започнаха да изчезват момичета. Сега убиецът беше наричан с името Тед, защото едно от момичетата беше успяло да избяга в парка до езерото до Самамиш и беше дало на полицията описание и първото му име. Момичетата в целия щат бяха ужасени. Винаги, когато видеха жълто VW, мислеха, че е колата на Тед.

— Много ще внимаваме — каза Тъли и се усмихна. Харесваше ѝ, че родителите на Кейт се тревожеха за тях.

Кейт прекоси стаята и целуна баща си за довиждане. Той я прегърна и ѝ подаде банкнота от десет долара. Забавлявайте се.

— Благодаря, татко.

Двете с Тъли тръгнаха по алеята, като размахваха чантите си.

— Мислиш ли, че Кени Марксън ще бъде на панаира? — запита Кейт.

— Мислиш прекалено много за момчета.

Кейт вървеше хълбок до хълбок с приятелката си. Удари я шеговито по рамото.

— Той те харесва.

— Голяма работа. Аз съм по-висока.

Изведнъж Тъли спря.

— Господи, Тъли, едва не се препънах в теб... — възкликна Кейт.

— О, не! — прошепна Тъли.

— Какво има?

После забеляза полицейската кола, паркирана на алеята пред къщата на Тъли.

Тъли сграбчи Кейт за ръката и я повлече през улицата. Спряха пред входната врата, която беше отворена.

В дневната ги чакаше полицай.

Когато ги видя, пълното му лице се набръчка като това на тъжен клоун.

— Здравейте, момичета. Аз съм офицер Дан Майерс.

— Какво е направила този път? — запита Тъли.

— Вчера имаше протест до езерото Куинолт, който излезе извън контрол. Майка ти и още няколко души организираха протестна демонстрация и отказаха да напуснат мястото, докато исканията им не бъдат удовлетворени, което коства цял ден работа на Уйерхозер. И което е най-лошото, някой е изпуснал цигара в гората. — Направи пауза. — Току-що овладяха пожара.

— Нека да позная. Тя отива в затвора.

— Адвокатът ѝ пледира за доброволно лечение от зависимостта от наркотици. Ако има късмет, ще прекара известно време в болницата. Ако не... — Остави изречението недовършено.

— Някой обади ли се на баба ми?

Офицерът кимна.

— Тя те очаква. Имаш ли нужда от помощ при опаковането на багажа?

Кейт не разбираше какво става. Обърна се към приятелката си.

— Тъли?

Кафявите очи на Тъли бяха ужасно празни и Кейт разбра, че проблемът е голям, независимо от естеството си.

— Трябва да се върна в дома на баба — каза Тъли, мина покрай Кейт и влезе в спалнята.

Кейт изтича след нея.

— *Не можеш да си отидеш.*

Тъли извади куфар от гардероба и го отвори.

— Нямам избор.

— Ще *накарам* майка ти да се върне. Ще ѝ кажа...

Тъли спря насред опаковането и погледна Кейт.

— Не можеш да оправиш това — каза тихо с глас на възрастна, уморена и съкрушена. Като че ли едва сега Кейт осъзна истината за майката на Тъли. Бяха се шегували с Клод и с навика ѝ да пуши марихуана, но не беше забавно. И Тъли знаеше, че *това* ще се случи.

— Обещай ми — каза Тъли, — че винаги ще бъдем най-добри приятелки.

— Винаги — успя само да каже Кейт.

Тъли свърши с опаковането на нещата си и заключи куфара. Върна се в дневната, без да каже нищо. По радиото излъчваха „Американски пай“ и Кейт се питаше дали някога ще може да слуша

тази песен отново, без да си спомни този момент. Последва Тъли навън, на алеята. Притиснаха се една в друга и останаха така, докато офицер Дан не ги раздели.

Кейт не можа дори да ѝ махне за довиждане. Просто стоеше там, на алеята, онемяла, и по бузите ѝ се стичаха сълзи, докато гледаше как си тръгва Тъли.

ГЛАВА 5

През следващите три години двете си пишеха редовно писма. Това се превърна в традиция. Всяка неделя вечер Тъли сядаше зад бялото бюро в стаята си, която все още беше декорирана в лавандулово и розово, както когато беше малка, и изливаше мислите, мечтите си, тревогите и разочарованията си върху листовите. Понякога пишеше за неща, които нямаха значение — как се е подстригала или каква рокля е носила в определен случай — но друг път споделяше с Кейт, че не може да спи или сънува, че майка ѝ се връща и казва, че се гордее с нея. Почина дядо ѝ, но Тъли се разплака едва когато Кейт ѝ се обади и каза: „О, Тъли, толкова съжалявам.“ За първи път в живота си Тъли беше просто себе си и това бе достатъчно за Кейт.

Беше лятото на 1977 година. А днес бе денят, за който Тъли работеше от месеци. Най-после щеше да стъпи на пътя, който ѝ бе показала мисис Малърки преди толкова много години.

Щеше да стане следващата Джийн Енърсен.

Името на Енърсен се бе превърнало за нея в мантра, в таен код, в който се съдържаше величието на мечтата ѝ — име, което я правеше възможна. Семената, засадени толкова отдавна в кухнята на къщата в Снохомиш, бяха пораснали и бяха пуснали корени дълбоко в сърцето ѝ. Не беше осъзнавала колко много има нужда от мечта, а ето че тя я беше преобразила, беше я превърнала от бедното момиче без майка в Тъли, готова да завладее света. Целта правеше миналото ѝ без значение, даваше ѝ нещо, към което да се стреми. И мисис Малърки се гордееше с нея — знаеше го от писмата, които си разменяха с Кейт. Знаеше също, че Кейт споделя мечтата ѝ. Двете щяха да бъдат репортери, да издирват интересни случаи и да пишат за тях. Щяха да бъдат екип.

Стоеше на тротоара и гледаше втренчено сградата пред себе си. Чувстваше се като крадец, готов да ограби банка.

Изненадващо, филиалът на „АВС“, въпреки влиянието и славата си, се помещаваше в малка сграда в квартал „Дени Регрейд“. Гледката не беше кой знае каква, нямаше впечатляващи редици прозорци, нито

красиво фоайе, пълно с предмети на изкуството. Имаше бюро във формата на буквата L, красива секретарка и три пластмасови стола с цвят на горчица.

Тъли си пое дълбоко дъх, изправи рамене и влезе. Каза името си на секретарката, после седна близо до стената. Застави се да остане неподвижно и да не потропва с крак по време на дългото чакане за интервюто.

Никога не знаеш кой те наблюдава.

— Мис Харт? — каза най-после секретарката и вдигна поглед. — Той ще ви приеме сега.

Тъли я дари с ослепителна усмивка и се изправи.

— Благодаря.

Последва секретарката през вратите до друга чакалня. И там се изправи лице в лице с мъжа, на когото пишеше всяка седмица в продължение почти на година.

— Здравейте, мистър Рорбах. — Ръкуваха се. — Радвам се най-после да ви видя.

Той изглеждаше уморен и по-стар, отколкото тя очакваше. Беше почти напълно плешив и нито един от няколкото останали му косъма не беше на мястото си. Носеше светлосин костюм, украсен с бели кантове на ръкавите.

— Влезте в офиса ми, мис Харт.

— Госпожа Харт — каза тя. Винаги е добре да бъдеш точен и взискателен от самото начало. Глория Щайнем твърди, че никога не получаващ уважение, ако не го поискаш.

Мистър Рорбах премигна.

— Моля?

— Ще отговарям на госпожа Харт, ако нямате нищо против, в което съм сигурна. Как е възможно някой с научна степен по английска литература от университета в Джорджтаун да устои на промените? Сигурна съм, че познавате отлично социалното съзнание на хората. Виждам го в очите ви. Очилата ви ми харесват, между другото.

Той я гледаше втренчено, а устата му остана отворена малко по-дълго, отколкото беше прилично.

— Последвайте ме, госпожо Харт. — Повече я по коридора, чиито стени бяха боядисани в бяло, към последната врата вляво. Отвори я.

Офисът му беше малък и ъглов, прозорецът му гледаше в циментовата площадка отсреща. Стените бяха абсолютно голи.

Тъли седна на черния стол, пред бюрото.

Мистър Рорбах седна на мястото си и втренчи поглед в нея.

— Сто и дванайсет писма, госпожо Харт. — Потупа дебелия жълт плик на бюрото си.

Пазеше всичките ѝ писма. Това сигурно означаваше нещо. Тъли извади последното си резюме от дипломатическото куфарче и го остави на бюрото.

— Както, сигурна съм, сте забелязали, училищният вестник винаги публикува моите работи на първата си страница. Добавила съм материал за земетресението в Гватемала и сърцераздирателен поглед към последните дни на Фреди Принс. Те със сигурност показват възможностите ми.

— Ти си на седемнайсет.

— Да.

— Следващия месец ще започнеш последната си година в гимназията.

Писмата ѝ си бяха свършили работата. Той знаеше всичко за нея.

— Точно така. Мисля, че това ще придаде интересна перспектива на материалите ми. Можем всеки месец да пишем за това, какво всъщност се случва зад вратите на местната гимназия. Сигурна съм, че...

— Госпожо Харт. — Той допря върховете на пръстите си и подпря брадичка на тях. Погледна я. Тя имаше впечатлението, че едва се сдържа да не се засмее.

— Да, мистър Рорбах.

— Това тук е филиалът на „ABC“, за Бога. Не наемаме деца, които са още в гимназията.

— Но имате стажанти.

— От различни колежи. Стажантите ни познават работата в телевизията. Повечето от тях вече са се появявали в предаванията на колежа. Съжалявам, но вие просто не сте готова.

— О!

Гледаха се втренчено.

— Отдавна съм на тази работа, госпожо Харт, и рядко съм виждал хора с амбиция като вашата. — Отново потупа жълтия плик с

писмата ѝ. — Продължавайте да ми изпращате работите си. Ще ги преглеждам.

— И ще ме наемете, когато съм готова да бъда репортер?

Той се засмя.

— Просто ми изпращайте статиите си. И получавайте добри оценки, за да отидете в колеж. Тогава ще видим.

Тъли отново се почувства изпълнена с енергия.

— Ще ви изпращам материал веднъж месечно. Някой ден ще ме наемете, мистър Рорбах. Ще видите.

— Ще видим, мис Харт. Но няма да се обзаложа против вас.

Разговаряха още малко, след това мистър Рорбах я изпрати. На път за стълбите спря пред витрината, в която бяха поставени различните грамоти и награди.

— Някой ден ще спечеля наградата „Еми“ — каза тя и докосна стъклото с пръсти. Отказваше да се предаде пред временната пречка, а това тук бе точно такава.

— Знаете ли какво, Талула Харт, вярвам ви. А сега е време да изкарате последната си година в гимназията. Истинският живот идва по-бързо, отколкото очакваме.

Гледката навън бе като пощенска картичка от Сиатъл. Небето беше синьо, безоблачно, денят беше съвършен — от онези, които караха хората от други, не така впечатляващи места, да продават домовете си и да се заселват тук. Само ако знаеха колко редки са тези дни. Тук лятото минаваше бързо.

Притиснала дипломатическото куфарче на дядо си плътно до гърдите си, тя тръгна към автобусната спирка. През целия път до дома си казваше, че това е истинска възможност. Щеше да докаже, че е достойна за колежа, а вече там, щеше да пише още по-добре.

Но независимо как се опитваше да погледне на нещата, чувството за провал не искаше да си отиде. Когато се прибра у дома, се чувстваше някак си смалена, с приведени рамене.

Отключи входната врата, влезе и хвърли куфарчето на кухненската маса.

Баба ѝ беше в дневната, седеше на стария износен диван, вдигнала крака на тапицираната с кадифе табуретка, а в скута ѝ беше недовършената плетка. Спеше и похъркваше тихо.

Тъли не можа да сдържи усмивката си.

— Хей, бабо — каза тихо, наведе се и я докосна леко по ръката. След това седна до нея.

Баба ѝ бавно изплува от прегръдките на съня. Погледът ѝ зад тежките очила, в началото объркан и неразбиращ, също така бавно се проясни.

— Как мина?

— Помощник-директорът на новините каза, че съм прекалено квалифицирана, можеш ли да повярваш? Каза, че позицията не е за някой с моите умения.

Баба ѝ стисна ръката ѝ.

— Прекалено си млада, нали?

Сълзите, които през цялото време едва сдържаше, сега изпълниха очите ѝ. Смутена, тя ги избърса.

— Знам, че ще ми предложат работа веднага щом вляза в колежа. Ще видиш. Ще се гордееш с мен.

Баба ѝ я изгледа с поглед, който сякаш казваше: „*Бедната Тъли*“.

— Аз вече се гордея с теб. Но ти искаш да впечатлиш Дороти.

Тъли се облегна на слабото рамо на баба си и позволи да бъде прегърната. Знаеше, че болката отново ще изчезне само след няколко секунди, ще оздравее като изгоряла от слънцето кожа и ще я направи малко по-силна.

— Имам теб, бабо, така че няма значение.

Баба ѝ въздъхна уморено.

— Защо не се обадиш на Кейти сега? Но не говори прекалено много. Телефонните услуги са скъпи.

Само мисълта за разговор с Кейти повдигна духа на Тъли. Рядко се обаждаха една на друга заради цената на разговорите.

— Благодаря, бабо, ще го направя.

Следващата седмица Тъли получи работа в „*Куин Ан Бий*“, седмичника, който излизаше в квартала. Задълженията ѝ отговаряха на мизерната ѝ заплата, но тя пет пари не даваше. Беше в бизнеса. Почти всеки час от лятото на 1977 година прекарваше в малкия претъпкан офис и попиваше знанията. Когато не наблюдаваше внимателно репортерите, не правеше копия на копирната машина и не носеше кафе, си беше у дома и понякога играеше с баба си на някоя игра като

домино. Всяка неделя вечер, като по часовник, пишеше на Кейт и споделяше с нея и най-малката подробност от седмицата си.

Сега седеше зад бюрото си в спалнята и препрочиташе дългото осем страници писмо. Като го прочете, се подписа с: „*Най-добра приятелка завинаги, Тъли*“ и го сгъна внимателно.

На бюрото ѝ беше последната пощенска картичка от Кейт, която беше на ежегодното екскурзионно на семейство Малърки. Кейт го наричаше „*адска седмица с много насекоми*“, но Тъли ѝ завиждаше за всеки миг. Искаше ѝ се и тя да ходи на такива ваканции и отказът на поканите им да бъде там с тях беше най-трудното нещо за нея. Но всъщност нямаше избор заради лятната си работа и влошаващото се здраве на баба си.

Сведе поглед към написаното от приятелката си и прочете отново думите, които почти знаеше наизуст. „*Печем гъби около огъня вечер, плуваме в леденостуденото езеро...*“

Застави се да извърне поглед от картичката. Не е добре за човека да копнее за онова, което не може да има. Клод със сигурност я беше научила поне на този урок.

Постави писмото си в плик, адресира го, после слезе долу да провери какво прави баба ѝ, която вече спеше.

Седна пред телевизора да гледа любимите си вечерни неделни предавания — „*Всички в семейството*“, „*Алис*“ и „*Коджак*“ — после заключи вратите и си легна. Последната ѝ мисъл, докато потъваше бавно в съня, беше: „*Какво ли правят сега семейство Малърки?*“

На следващата сутрин се събуди в обичайното време, шест часа, и се облече за работа. Понякога, ако отидеше достатъчно рано в офиса, някой от репортерите ѝ позволяваше да му помогне с новината за деня.

Забърза по коридора и почука на последната врата. Макар че мразеше да буди баба си, това беше домашно правило. Не тръгваше, без да си кажат „*довиждане*“.

— Бабо?

Почука пак и отвори бавно вратата. Отново извика:

— Бабо... Тръгвам за работа.

По первазите на прозорците се бяха спуснали студени лилави сенки. Баба ѝ лежеше в леглото. Дори от мястото си до вратата Тъли виждаше формата на тялото ѝ под одеялото, навитата ѝ в кок бяла коса, гънките на нощницата ѝ... и неподвижността на гърдите ѝ.

— Бабо?

Спусна се към нея, докосна сбръчканата буза. Кожата ѝ беше студена като лед. От устните ѝ не излизаше дихание.

Целият свят на Тъли се сгромоляса. Трябваше да извика на помощ всичките си сили, за да остане там, втрещена в безжизненото лице на баба си.

Сълзите бавно изпълниха очите ѝ и сякаш всяка беше направена от кръв и прекалено гъста, за да се търкулне по бузата ѝ. Спомените ѝ се завъртяха като калейдоскоп. Баба ѝ, която сплита косата ѝ за партито по случай седмия ѝ рожден ден, баба ѝ, която ѝ казва, че майка ѝ може да дойде, ако се моли горещо, а после, години по-късно, признаваща, че Бог понякога не чува молитвите на малките момиченца, нито на възрастните жени. Спомни си и как двете играеха карти миналата седмица и как нежно я целуваше баба ѝ за лека нощ.

Нямаше представа колко дълго е стояла там, но когато се наведе и целуна баба си по бузата, слънчевата светлина се процеждаше през завесите и изпълваше стаята. Яркостта ѝ изненада Тъли. Струваше ѝ се, че сега, когато баба я нямаше, в стаята трябва да цари мрак.

— Хайде, Тъли — каза си.

Знаеше, че имаше неща, които трябваше да свърши сега. Двете с баба ѝ бяха разговаряли за този момент, но Тъли чувстваше, че никакви думи не биха могли да я подготвят за случилото се.

Отиде до нощното шкафче на баба, където под снимката на дядо имаше красива кутия, а до нея — цяла армия лекарства.

Вдигна капака — чувстваше се като крадец — но баба очакваше това от нея. „*Когато си отида у дома, казваше винаги баба ѝ, ще ти оставя нещо в кутията, подарена ми от дядо ти.*“

Вътре, върху евтините бижута, които Тъли почти не помнеше баба ѝ да е слагала, лежеше сгънат лист розова хартия, а на нея беше написано името на Тъли.

Тя протегна бавно ръка, взе писмото и го отвори.

„Моя мила Тъли,

Толкова съжалявам. Знам колко се страхуваш да бъдеш сама. Но Бог има своите планове за всички нас. Щях да остана с теб по-дълго, ако можех. Двамата с дядо ти

винаги ще те гледаме от небето. Никога няма да бъдеш сама, ако повярваш в това.

Ти беше най-голямата радост в живота ми.

С обич, баба“

Беше.

Баба вече я нямаше.

Тъли стоеше пред църквата и гледаше тълпата стари хора, които се нижеха край нея. Някои от приятелите на баба й я познаха и й поднесоха съболезнованията си.

„Съжалявам, мила...

... но тя е на по-добро място...

... с любимия си Уинстън...

... поплачи си...”

Понасяше всичко стоически, защото знаеше, че баба би искала да е така, но в единайсет часа вече беше готова да крещи. Нима никой от онези, които уж й желаеха доброто, не *виждаше*, не проумяваше, че Тъли е едва седемнайсетгодишно момиче, облечено в черно и само на света?

Ако само Кейти и семейство Малърки бяха тук! Нямаше представа как да се свърже с тях, защото бяха в Канада, и тъй като щяха да се приберат в дома си едва след два дни, трябваше да преживее всичко това сама. Може би щеше да понесе по-леко службата, ако бяха до нея и й дадяха усещане за семейство.

Без тях просто не можеше да се справи. Вместо да продължи да черпи сили от спомените за баба, тя стана наред погребението и излезе.

Навън, на горещата августовска слънчева светлина, можеше отново да диша, макар че сълзите заплашваха да потекат по бузите й, а на устните й все беше безполезният въпрос: „*Как може да ме оставиш сама?*“

Заобиколена от прашни стари автомобили, тя се опитваше да не заплаче. И най-вече се опитваше да не си спомня нищо и да не се тревожи за бъдещето.

Чу прекършването на клонка наблизко и вдигна поглед. Отначало виждаше само безразборно паркираните автомобили.

После я видя.

Застанала на границата на парка, където се извисяваха яворите, Клод пушеше дълга тънка цигара. Облечена в износени кадифени панталони с разширяващи се крачоли и мръсна блуза, тя беше измъчена и много слаба.

Тъли не можа да потисне радостното биене на сърцето си. Най-после не беше сама. Клод може и да не беше идеалната майка, но ето че се бе върнала в труден момент. Тъли затича към нея с усмивка на устни. Щеше да прости на майка си отсъствието през всичките тези години, щеше да ѝ прости, че толкова пъти я беше изоставяла. Имаше значение само, че е тук сега, когато Тъли имаше най-голяма нужда от нея.

— Слава Богу, че си тук — каза. — Знаела си, че имам нужда от теб.

Майка ѝ се спусна към нея и се смя така, че едва не падна на земята.

— Имаш красива душа, Тъли. Имаш нужда само от въздух и да бъдеш свободна.

Стомахът на Тъли се сви.

— Не отново — каза тя, молейки за помощ с очи. — Моля те...

— Винаги. — В гласа на Клод се усещаше остра нотка, която бе в хармония със странния ѝ стъклен поглед.

— Аз съм твоя плът и кръв и имам нужда от теб сега. Иначе ще бъда сама. — Тъли знаеше, че шепне, но не можеше да говори по-високо.

Клод направи крачка напред и се препъна. В очите ѝ имаше тъга, но Тъли не даваше пет пари. Псевдочувствата на майка ѝ идваха и си отиваха като слънцето над Сиатъл.

— Погледни ме, Тъли.

— Гледам те.

— Не. Погледни ме. Аз не мога да ти помогна.

— Но аз имам нужда от теб.

— В това е и трагедията — каза майка ѝ, дръпна силно от цигарата и издиша дима след няколко секунди.

— Защо? — запита Тъли. Канеше се да добави: „Не ме ли обичаш?“, но преди да е успяла да изрече болезнените думи, погребението свърши и облечени в черно хора изпълниха паркинга. Тъли погледна встрани и секундата стигна сълзите ѝ да засъхнат по бузите. Когато обърна глава, майка ѝ я нямаше.

Жената от Социалните служби беше суха като вейка. Стараеше се да говори подходящи неща, но Тъли забеляза, че непрекъснато поглежда часовника си, застанала в коридора пред спалнята ѝ.

— Все още не разбирам защо трябва да си опаковам багажа. Почти на осемнайсет съм. Къщата не е ипотекирана — знам, защото платих вноските тази година. Достатъчно голяма съм да живея сама.

— Адвокатът ни очаква — беше единственият отговор на жената. — Готова ли си?

Тя сложи писмата на Кейт в куфара си, затвори капака и го заключи. Тъй като думите: „Готова съм“ не искаха да излязат от устните ѝ, просто взе куфара и праметна плетената чанта през рамо.

— Предполагам.

— Добре — каза жената, обърна се рязко и тръгна към стълбите.

Тъли огледа спалнята си и забеляза за първи път неща, които бяха там от години — лавандуловите ленени чаршафи и бялото легло, редицата пластмасови кончета, вече прашни, на перваза на прозореца, куклата върху шкафа и кутията с бижута с розовата балерина върху нея.

Баба ѝ бе обзавела стаята за малкото момиченце, изоставено тук преди толкова много години. Всичко бе избрано изключително грижливо, но сега беше старо и смешно и трябваше да си отиде заедно със спомените. Тъли се чудеше колко ли време трябва да мине, за да мисли за баба си, без да заплаче.

Затвори вратата и последва жената през смълчаната къща. Излязоха на улицата, където бе паркиран очукан „Форд Пинто“.

— Сложи куфара си отзад.

Тъли се подчини и седна на предната седалка.

Когато жената запали двигателя, веднага се включи стереото и музиката загърмя. Жената мигновено намали звука и каза:

— Съжалявам.

Тъли просто гледаше през прозореца.

— Съжалявам за баба ти, ако още не съм ти казала.

Тъли продължаваше да гледа през прозореца. Отражението ѝ беше смешно и изкривено и подобно на негатив — безцветно и нереално. Така и се чувстваше.

— Тя очевидно е била изключителна жена.

Тъли не отговори. Гласът ѝ не излизаше от гърлото. От срещата с майка си насам беше като изсъхнала отвътре. Празна.

— Е, да тръгваме.

Паркираха пред грижливо поддържана викторианска сграда в центъра. Табелата беше написана на ръка и гласеше: „БЕЙКЪР И МОНТГОМЪРИ, АДВОКАТИ“.

Като слезе от колата, Тъли се изправи пред нежната съчувствена усмивка на жената.

— Няма нужда да вземаш куфара си.

— Бих искала да го взема, благодаря. — Ако Тъли въобще разбираше нещо, то бе колко е важно да вземеш нещата си със себе си.

Жената кимна и я поведе по алеята към бялата входна врата. Вътре бе тихо. Тъли седна във фоайето, близо до бюрото, зад което нямаше никого. Красиви рисунки на деца с огромни очи украсяваха покритите с тапети стени. Точно в четири часа дойде да ги вземе пълен мъж с почти напълно плешива глава и очила с рогови рамки.

— Здравей, Талула. Аз съм Елмър Бейкър, адвокатът на баба ти.

Тъли го последва в малката стая на горния етаж, където имаше два твърди стола и антично махагоново бюро, отрупано с документи и папки. В ъгъла имаше вентилатор, който бръмчеше и бавно се въртеше, изпращайки към вратата струя топъл въздух. Социалният работник седна до прозореца.

— Тук. Тук. Седни, моля те — каза той и седна зад елегантното бюро.

— А сега, Талула...

— Тъли — каза тя тихо.

— Точно така. Спомням си, Айма каза, че предпочиташ да те наричат Тъли. — Подпря лакти на бюрото и се наведе напред. — Както знаеш, майка ти отказа да поеме попечителството над теб.

Трябваша ѝ всичките ѝ сили, за да кимне, макар че предната вечер бе изрецитирала цял монолог за това, че трябва да ѝ позволят да живее сама у дома си. А ето че тук се чувстваше дребна и много млада.

— Съжалявам — каза той тихо, но въпреки това Тъли трепна. Беше започнала да ненавижда глупавите, безполезни чувства.

— Да — каза и сви ръцете си в юмруци.

— Мис Гълиган е намерила прекрасно семейство за теб. Ще бъдеш една от няколкото тийнейджъри, за които те се грижат. Добрата новина е, че ще продължиш да учиш в същото училище. Сигурен съм, че това те прави щастлива.

— Да. Точно така.

Мистър Бейкър веднага доби озадачен вид.

— Разбира се. Сега. Що се отнася до наследството ти, Айма е оставила всичко, което притежава — двете къщи, колата, банковата сметка и недвижимото си имущество — на теб. Но е оставила и инструкцията да изпращаш всеки месец издръжката на дъщеря ѝ Дороти. Баба ти вярваше, че само така ще знае къде е тя. Дороти е доказала, че поддържа контакта, когато ѝ се изпращат пари. — Прочисти гърлото си. — Сега... ако продадем двете къщи, няма да ти се наложи да се тревожиш за пари известно време. Можем да се погрижим...

— Но тогава няма да имам дом.

— Съжалявам, но Айма бе много точна в молбата си. Искаше да отидеш в колеж. — Вдигна поглед. — Някой ден ще спечелиш наградата „Пулицър“. Или поне тя ми каза така.

Тъли не можеше да повярва, че отново ще се разплаче, и то пред тези хора. Скочи на крака.

— Трябва да отида до тоалетната.

Мистър Бейкър сбърчи чело.

— О! Разбира се. На долния етаж. Първата врата вляво от входа.

Тъли грабна куфара си и колебливо тръгна към вратата. Затвори след себе си и се облегна на стената, опитвайки се с всички сили да задържи сълзите.

Животът в приемно семейство не можеше да бъде нейното бъдеще.

Погледна датата, изписана на циферблата на часовника ѝ.

Семейство Малърки щяха да се приберат на следващия ден.

ГЛАВА 6

Пътуването от Британска Колумбия до дома като че ли нямаше край. Климатикът беше повреден и вътре бе непоносимо горещо. Всички се чувстваха уморени и мръсни. А майка и татко искаха да пеят. И непрекъснато подканваха децата да препяват в тон с тях. Кейт не можеше повече да издържа.

— Мамо, *моля те*, ще кажеш ли на Шон да не ме докосва по рамото?

Брат ѝ започна да се смее. Кучето бясно залая. Баща ѝ, който седеше отпред, се наведе и включи радиото. От него се разнесе гласът на Джон Денвър.

Кейт отново посвети вниманието си на книгата си. Колата подскачаше толкова силно, че думите танцуваха по страницата, но това нямаше значение, защото не помнеше за кой път чете „Властелинът на пръстените“.

„Радвам се, че си тук с мен. Тук, където всичко свършва.“

— Кейти. Катлийн.

Тя вдигна поглед.

— Да?

— У дома сме — каза баща ѝ. — Остави книгата и ни помогни да разтоварим багажа.

— Може ли първо да се обадя на Тъли?

— Не. Първо ще разопаковаме багажа.

Кейт затвори книгата. От седем дни чакаше възможност да се обади на приятелката си. Но разтоварването на багажа беше по-важно.

— Добре. Но е по-добре и Шон да помогне.

Майка ѝ въздъхна.

— Тревожи се само за себе си, Катлийн.

Слязоха от колата и започнаха безкрайния ритуал по завършека на екскурзионното. Когато свършиха, беше тъмно. Кейт остави и последната си дреха върху купа пране на пода на пералното помещение, включи пералнята и отиде да намери майка си, която

седеше на дивана до баща ѝ. Бяха се облегнали един на друг и изглеждаха леко замаяни.

— Може ли да се обадя на Тъли сега?

Татко ѝ погледна часовника си.

— В девет и половина? Сигурен съм, че баба ѝ не би имала нищо против.

— Но...

— Лека нощ, Кейти — каза баща ѝ категорично, прегърна майка ѝ и я притисна към себе си.

— Това не е честно.

Майка ѝ се засмя.

— Кой ти е казал, че животът е справедлив? Отивай да си лягаш.

Почти четири часа Тъли стоеше до ъгъла на къщата си и гледаше как семейство Малърки разтоварват колата. Дузина пъти се замисли дали да не изтича нагоре по хълма, но още не бе готова за радостта и глъчката на цялото семейство. Искаше да е сама с Кейт, на някое тихо място, където щяха да могат да разговарят.

Затова изчака светлините да изгаснат и прекоси улицата. Изчака още трийсет минути под прозореца на Кейт просто за да е сигурна.

Някъде отляво чуваше Суийтпий да пръхти и да удря с крак по земята. Без съмнение, старата кобила също искаше компания. По време на пътуването им за нея се бяха грижили съседите, но това не беше същото като да си обичан.

— Знам, момиче — каза Тъли и седна. Сви колене и ги обгърна с ръце. Може би трябваше да им се обади, вместо да ги дебне така. Но беше възможно мисис Малърки да ѝ каже да намине утре, защото са уморени от дългото пътуване, а Тъли не можеше да чака до следващия ден. Този вид самота беше нещо, с което не можеше да се справи сама.

Накрая, в единайсет часа, тя стана, изступа тревата от дънките си и хвърли камъче чакъл по прозореца на Кейт.

Трябваше да хвърли четири, преди приятелката ѝ да подаде глава през прозореца.

— Тъли! — Кейт се скри вътре и затвори прозореца. Появи се навън след по-малко от минута. Затича към Тъли с широко разперени ръце.

Тъли се остави ръцете на Кейт да я обгърнат и за първи път от дни, се почувства на сигурно място.

— Толкова много ми липсваше — каза Кейт и я стисна здраво.

Тъли не можеше да отговори. Беше впрегнала всичките си сили да не се разплаче. Чудеше се дали Кейт знае колко важно, наистина важно, е приятелството им за нея.

— Пригответх велосипедите — каза и извърна глава, за да не види Кейт сълзите в очите ѝ.

— Страхотно.

Само след минути летяха надолу по хълма с разперени ръце, за да уловят вятъра. Вече в подножието, захвърлиха велосипедите сред дърветата и тръгнаха по дългата виеща се пътека към реката. Навсякъде около тях дърветата сякаш разговаряха, вятърът въздишаше, а някои от листата, предвестници на приближаващата есен, падаха по земята.

Кейт седна на обичайното им място, подпряла гръб на покрития с мъх дънер, опънала крака сред тревата, която бе пораснала висока в тяхно отсъствие.

Тъли изведнъж беше завладяна от носталгия по тяхната младост. Тук бяха прекарвали по-голямата част от едно лято, бяха преплели в неразривно приятелство двата си отделни самотни живота. Легна до Кейт — толкова близо, че раменете им се докосваха. След трудните дни напоследък имаше нужда да знае, че най-добрата ѝ приятелка е до нея. Остави транзистора наблизо и усили звука.

— Адската седмица с многото насекоми беше дори по-лоша от обикновено — каза Кейт. — Но успях да убедя Шон да изяде един червей. Струваше си загубата на джобните пари за седмица. — Изкикоти се. — Трябваше да видиш лицето му, когато започнах да се смея. Леля Джорджия се опита да говори с мен за контрола над раждаемостта. Можеш ли да повярваш? Каза, че трябва да...

— Имаш ли въобще представа каква си късметлийка? — Думите излязоха от устата ѝ, преди Тъли да е успяла да ги спре.

Кейт се обърна. Лежеше на една страна и гледаше Тъли.

— Обикновено искаш да чуеш всичко за екскурзионните ни пътувания.

— Да. Е. Имах лоша седмица.

— Уволниха ли те?

— Това ли е представата ти за лоша седмица? Искам твоя съвършен живот, пък било то и само за ден.

Кейт се отдръпна назад и смръщи вежди.

— Като че ли си ми ядосана.

— Не на теб — въздъхна Тъли. — Ти си най-добрата ми приятелка.

— На кого си бясна тогава?

— На Клод. На баба. На Господ. — Пое си дълбоко дъх и каза: — Баба почина, докато ви нямаше.

— О, Тъли!

Ето, това беше чакала Тъли цяла седмица. Някой, който да я обича и да съжалява истински за нея. Сълзите бликнаха в очите ѝ и преди да се е усетила, вече плачеше. Силни ридания, които разтърсваха тялото ѝ и правеха дишането невъзможно, а Кейт я държа в прегръдките си през цялото време и я остави да се наплаче, без да каже нищо.

Когато в нея не останаха повече сълзи, Тъли се усмихна колебливо.

— Благодаря, че не каза, че ме съжаляваш.

— Но те съжалявам въпреки това.

— Знам. — Тъли се облегна на дънера и втренчи поглед в нощното небе. Искаше да признае, че се страхува и че сега познава истинската самота, макар че преди често се беше чувствала самотна, но думите просто не излизаха от устата ѝ. Не можеше да направи това признание дори пред Кейт. Мислите — дори страховете — са безплътни и безформени, докато не ги изкажеш на глас, но щом веднъж им дадеш тази тежест и сила, могат да те смажат.

Кейт изчака миг, после каза:

— И какво ще стане сега?

Тъли избърса очи, бръкна в джоба си и извади пакет цигари. Запали една, всмукна дълбоко и се закашля. Не беше пушила от години.

— Трябва да отида в приемно семейство. За известно време. Ще мога да живея сама, когато навърша осемнайсет.

— Няма да живееш с непознати! — каза Кейт ожесточено. — Ще намеря Клод и ще я накарам да поеме отговорностите си.

Тъли не си направи труда да отговори. Обичаше приятелката си заради думите ѝ, но двете живееха в различни светове. В света на Тъли майките не бяха до теб, за да ти помагат. Човек трябваше да се справя сам.

И най-добрият начин да не ти пука беше да се обградиш с шум и хора. Беше научила този урок отдавна. Нямаше да прекара много време тук, в Снохомиш. Властите щяха да я намерят и да я завлекат насила в прекрасното ѝ ново семейство, в което на родителите се плаща, за да се грижат за децата.

— Трябва да отидем на партито утре вечер. Онова, за което ми писа в последното си писмо.

— В къщата на Карън?

— Точно така.

Кейт смръщи вежди.

— Родителите ми ще получат удар, ако отида на парти, където бирата се лее направо от бъчвата.

— Ще им кажем, че си у дома. От другата страна на улицата. Майка ти ще повярва, че Клод се е върнала за ден.

— Ако ме хванат...

— Няма. — Тъли видя колко разтревожена е приятелката ѝ. Знаеше, че веднага трябва да сложи край на този опасен план. Но не можеше да спре влака. Ако не направеше нещо драстично, щеше да потъне в черната бездна на собствените си страхове. Щеше да мисли за майката, която толкова често я изоставяше, за непознатите, с които трябваше да живее, и за баба ѝ, която си беше отишла.

— Няма да ни хванат. Обещавам. — Обърна се към Кейт. — Вярваш ми, нали?

— Разбира се — каза Кейт бавно.

— Страхотно. Значи ще отидем на партито.

— Деца! Закуската е готова.

Кейт седна първа. Майка ѝ току-що беше сложила на масата чиния с палачинки, когато на вратата се почука.

Кейт скочи.

— Аз ще отворя. — Изтича до вратата и я отвори широко, след което се престори на изненадана. — Мамо, погледни. Тъли е! Господи,

не съм те виждала цяла вечност.

Майка ѝ стоеше близо до масата, облечена в дългия до земята кадифен червен халат и обула розови пухкави пантофи.

— Хей, Тъли, радвам се да те видя отново. Липсваше ни на екскурзионното тази година, но знам колко важна е за теб работата ти.

Тъли се втурна напред. Вдигна поглед, понечи да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Просто стоеше и гледаше втренчено мисис Малърки.

— Какво има? — каза майката на Кейт и тръгна към Тъли. — Какво става?

— Баба ми почина — каза Тъли тихо.

— О, скъпа... — Майката на Кейт прегърна Тъли и дълго я държи така. Накрая се отдръпна, прегърна я през раменете и я поведе към дивана в дневната.

— Изключи котлона, Кейти — каза майка ѝ, без дори да я погледне.

Кейт изключи котлона, после ги последва в дневната. Застана под арката, която разделяше двете стаи. Като че ли нито една от двете не забелязваше присъствието ѝ.

— Пропуснахме ли погребението? — запита тихо майка ѝ, като продължаваше да държи Тъли за ръка.

Тъли кимна.

— Всички казваха, че съжаляват. Вече официално мразя тези думи.

— Хората просто не знаят какво да кажат, това е всичко.

— А още повече обичам изречението: „Тя е на по-добро място.“ Като че ли да е мъртва е по-добре, отколкото да е с мен.

— А майка ти?

— Нека просто да кажем, че ненапразно се нарича Клод. Идва и си отива. — Тъли погледна Кейт и побърза да добави: — Но сега е тук. В къщата отсреща сме.

— Разбира се, че е тук — каза майката на Кейт. — Знае, че имаш нужда от нея.

— Мога ли да прекарам там нощта, мамо? — запита Кейт. Сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че майка ѝ сигурно го чуваше. Опита се да изглежда съвсем невинна, но тъй като лъжеше, очакваше майка ѝ да прозре лъжата.

Майка ѝ дори не я погледна.

— Разбира се. Вие, момичета, трябва да бъдете заедно. И запомни, Тъли Харт: Ти ще си следващата Джесика Савич. Ще преживееш това. Обещавам.

— Наистина ли мислиш така? — запита Тъли.

— Знам го. Ти имаш рядка дарба, Тъли. И можеш да бъдеш сигурна, че баба ти е на небето и те наблюдава.

На Кейт изведнъж ѝ се прииска да се намеси и да сложи край на това, да запита майка си дали вярва, че може да промени света. Дори направи крачка напред и отвори уста, но преди да е успяла да оформи въпроса, чу Тъли да казва:

— Ще ви накарам да се гордеете с мен, мисис Малърки. Обещавам.

Кейт спря. Нямаше представа как може да накара майка си да се гордее с нея. Не беше като Тъли Харт и нямаше рядка дарба.

Работата беше в това, че майка ѝ би трябвало да мисли, че има, и да го изтъкне. А вместо това майка ѝ — като всички други — беше привлечена от слънчевата натура на Тъли.

— И двете ще станем репортери — каза Кейт по-остро, отколкото възнамеряваше. Като видя изненаданите им погледи, се почувства като идиотка. — Хайде — каза и се застави да се усмихне. — Трябва да хапнем, преди всичко да е изстинало.

Партито беше лоша идея. Наистина лоша.

Тъли разбра, но не можеше да се откаже. В дните след смъртта на баба ѝ и мъчителната среща с Клод, мъката ѝ беше бавно заменена от гняв. Той кипеше в кръвта ѝ и я изпълваше с чувства, които не можеха да бъдат нито задушени, нито овладени. Знаеше, че е безразсъдна, но не можеше нищо да промени. Ако намалеше темпото дори за миг, страхът щеше да я настигне и да я завладее. Затова действаше според плана. Бяха в някогашната спалня на майка ѝ.

— Боже мой! — възкликна Кейт. — Трябва да прочетеш това.

Тъли отиде до леглото, грабна книгата с меки корици от ръцете на Кейт и я захвърли на пода.

— Не мога да повярвам, че си си взела книга.

— Хей! — Кейт седна. — Героят тъкмо я завързва за леглото. Любопитна съм...

— Ще ходим на парти, Кейт. Стига с тези романтични романи. И ако искаш да знаеш, не е правилно да завързва героинята за леглото. Призлява ми.

— Да — каза бавно Кейт и смръщи вежди. — Знам, но...

— Без „но“. Облечи се.

— Добре, добре. — Затършува из купа дрехи, приготвени порано от Тъли и избра чифт дънки и прилепнала бронзова блуза.

— Майка ми ще умре, ако разбере, че се каня да изляза, облечена така.

Тъли не отговори. Всъщност искаше ѝ се да не беше чула думите на Кейт. Мисис Малърки беше последният човек, за когото искаше да мисли в момента. Съсредоточи се в обличането — дънки, розова блуза и сандали с дантелени връзки и висока подметка. Наведе глава и вчеса косата си, за да има обем, а после я напръска с толкова много лак, че можеше да спре насекомо в полет. Когато беше сигурна, че изглежда съвършено, се обърна към Кейт:

— Готова...

Кейт се беше облякла и отново четеше на леглото.

— О, Боже!

Кейт легна по гръб и се усмихна.

— Романтично е, Тъли. Не се шегувам.

Тъли отново грабна книгата. Не беше сигурна защо, но наистина беше ядосана. Може би на идеализма на Кейт — как можеше, след като виждаше какъв е животът на Тъли, да вярва в щастливия край на вълшебните приказки?

— Да вървим.

Без да изчака да види дали Кейт я следва, отиде до гаража, отвори вратите и седна зад кормилото на автомобила „Куин Виктория“ на баба си. И тръшна вратата.

— Взела си колата ѝ? — запита Кейт, като отвори предната врата и промуши глава вътре.

— Сега тя е моя.

Кейт седна отпред и затвори вратата. Тъли запали двигателя и сложи крак на педала на газта.

Пяха с цяло гърло чак до къщата на Карън Абнър, пред която вече бяха паркирани поне пет автомобила. Няколко от тях бяха скрити сред дърветата. Когато родителите на някого напускаха града, новината се разнасяше бързо и партитата никнеха като гъби.

Вътре бе толкова задимено, че предметите губеха очертанията си. Мирисът на трева беше задушаващ. Музиката беше толкова силна, че Тъли я заболяха ушите. Сграбчи Кейт за ръката и я поведе надолу по стъпалата към стаята за отдих, която беше в приземния етаж.

По стените, огромното помещение беше с ламперия, имитираща дърво, а подът беше покрит с мокет с цвят на див лимон. В средата ѝ имаше камина във формата на конус, заобиколена от оранжев диван наподобяващ половин луна, и няколко кафяви стола. Вляво, група момчета бяха скупчени около масата за футбол и викаха при всяко завъртане на дръжката. Останалите танцуваха диво и пееха с музиката. На дивана седяха две момчета и пушеха, а до вратата стоеше момиче и пиеше бира под огромната картина, изобразяваща матадор.

— Тъли!

Преди да е успяла да отговори, старите ѝ приятели я наобиколиха и я отдалечиха от Кейт. Тя отиде първа до бурето с бира и позволи на едно от момчетата да ѝ даде пластмасова чаша, пълна с пенеща се течност. Гледаше втренчено чашата, сломена от спомена, който нахлуваше в съзнанието ѝ. *Пат, притискащ я към земята...*

Огледа се за Кейт, но не я видя в тълпата. После всички започнаха да викат името ѝ:

— Тъ-ли! Тъ-ли!

Никой нямаше да я нарани. Не и тук. Утре може би, когато властите ще я заловят, но не сега. Изпи бирата и протегна ръка за още, след това извика високо името на Кейт.

Кейт веднага застана до нея, сякаш само това беше чакала.

Тъли ѝ подаде чашата с бира.

— Ето.

Кейт поклати глава. Движението бе едва доловимо, но Тъли го забеляза и се засрами, че ѝ е предложила бира, а после се ядоса, че приятелката ѝ е толкова невинна. Тъли не беше такава или поне не помнеше кога за последно е проявила невинност.

— Кей-ти! Кей-ти! — извика Тъли и тълпата започна да припява с нея. — Хайде, Кейти — каза тихо. — Ние сме най-добри приятелки,

нали?

Кейт хвърли нервен поглед на тълпата около себе си.

Тъли отново изпита срам, но този път и завист. Трябваше веднага да престане, да защити Кейт...

Кейт взе бирата и я изпи на един дъх.

Повече от половината се разля по брадичката ѝ и по блузата ѝ и тънката материя прилепна към гърдите ѝ. Но тя като че ли не забеляза.

След това музиката се промени. През високоговорителите се разнесе „Кралицата на танца“ на „АББА“.

— Обожавам тази песен — каза Кейт.

Тъли сграбчи Кейт за ръката и я завлече до импровизирания дансинг. Там пусна ръката ѝ и отпусна тялото си в ритъма на музиката.

Когато започна друга, по-бавна, песен, тя вече дишаше запъхтяно и се смееше неудържимо.

Но Кейт беше силно променена. Може би беше от бирата или от увличащия ритъм на музиката, Тъли не беше сигурна. Знаеше само, че Кейт изглежда великолепно, че русата ѝ коса блести на осветлението, а бледото ѝ деликатно лице е зачервено от движението.

Когато край тях се появи Нийл Стюарт и покани Кейт на танц, единствената изненадана беше самата Кейт. Тя се обърна към Тъли.

— Нийл иска да танцува с мен! — извика, когато песента затихна малко. — Сигурно е пиян.

Вдигна ръце във въздуха и затанцува с Нийл, оставяйки Тъли сама сред тълпата.

Кейт притисна бузата си в меката тениска на Нийл.

Чувстваше се толкова добре в прегръдката му, усещаше дланите му малко над дупето си. Усети как бедрата му се движат до нейните. Сърцето ѝ заби учестено, дишането ѝ стана бързо и плитко. Завладя я ново усещане — нещо като бездиханно предчувствие. Искаше... какво?

— Кейт?

Чу как колебливо произнесе името ѝ, и изведнъж се запита дали и той чувства същото.

Вдигна бавно поглед.

Нийл ѝ се усмихваше.

— Красива си — каза и после я целуна — там, наред дансинга. Кейт си пое рязко дъх и застина в ръцете му. Бе толкова изненадана, че не знаеше какво се очаква от нея.

Езикът му се плъзна в устата ѝ и принуди устните ѝ да се отворят.

— О! — възкликна тихо той, когато най-после се отдръпна.

— О, какво? „О, колко неумело се целувааш!“ или „О, каква целувка!“

Някой зад тях извика:

— Ченгета!

Нийл изчезна само за миг и до нея отново беше Тъли, хванала я за ръка. Изтичаха от къщата нагоре по хълма, минаха през храстите и се скриха сред дърветата. Като стигнаха до колата, Кейт беше ужасена, а стомахът ѝ силно се бунтуваше.

— Ще повърна.

— Не, няма. — Тъли отвори предната врата и я бутна вътре. — Няма да ни заловят.

Тъли заобиколи колата и отвори вратата. Седна зад кормилото, пхна ключа в таблото, запали двигателя и настъпи педала за газта. Понесоха се силно назад и се удариха в нещо. Кейт полетя напред като парцалена кукла, удари челото си в таблото и се отпусна назад. Замаяна, отвори очи и се опита да фокусира поглед.

Тъли беше до нея и сваляше прозореца.

Там, в мрака, беше добрият стар офицер Дан — мъжът, отвел Тъли далеч от Снохомиш преди три години.

— Знаех си, че вие, момичетата от „Алеята на светулките“, ще ми създавате проблеми.

— По дяволите! — каза Тъли.

— Прекрасен език, Талула. А сега ще слезеш ли от колата, моля? — Наведе се и погледна Кейт. — Ти също, Кейт Малърки. Партието свърши.

Първото, което се случи, когато ги откараха в полицията, беше, че ги разделиха.

— Някой ще дойде да говори с теб — каза офицер Дан и поведе Тъли към стая в дъното на коридора.

Тъмносиво бюро и два стола стояха самотни под ярката светлина на единствената гола крушка. Стените бяха боядисани в безличен зелен цвят, а подът бе от неравен цимент. Усещаше се лека противна и тъжна миризма на пот, урина и разлято кафе.

Цялата лява стена беше огледало.

Трябваше да си спомни филма „*Старски и Хъч*“, за да се досети, че това е всъщност прозорец.

Питаеше се дали социалната работничка вече седи от другата му страна, поклаща разочаровано глава и казва: „*Онова прекрасно семейство няма да я иска сега.*“ Или там седеше адвокатът, който не знаеше какво да каже.

Или пък там бяха семейство Малърки.

При тази мисъл извика тихо от ужас. Как бе възможно да е толкова глупава? До тази вечер семейство Малърки я харесваха, а ето че беше развалила всичко, и то за какво? Защото беше депресирана от поредното отхвърляне от страна на майка си? Вече трябваше да е свикнала с това. Кога въобще е било различно?

— Никога вече няма да проявя такава глупост — каза, като гледаше право в огледалото. — Ако някой ми даде втори шанс, ще бъда добра.

След това зачака някой да се втурне в стаята, може би с белезници в ръце, но минутите минаваха. Премести черния пластмасов стол в ъгъла и седна.

Затвори очи, а в главата ѝ се въртяха все едни и същи мисли. Спомняше си и въпроса на мисис Малърки: „*Ще бъдеш ли добра приятелка на Кейт?*“

— Как можах да бъда толкова глупава? — Този път Тъли дори не погледна към огледалото. Там отзад нямаше никого. Кой би я наблюдавал — нея, детето, което никой не искаше?

Топката на вратата се завъртя.

Тъли се напрегна. Заби нокти в бедрата си.

„*Бъди добра. Съгласявай се с всичко, което кажат. Приемното семейство е за предпочитане пред изправителния дом.*“

Вратата се отвори и в стаята влезе мисис Малърки. Беше облечена в избеляла рокля на цветя, изглеждаше уморена, сякаш я бяха събудили посред нощ и беше облякла онова, което бе намерила в мрака.

Разбира се, точно това се беше случило.

Мисис Малърки бръкна в джоба на роклята си за цигари. Намери една и я запали. Загледа Тъли през дима. От нея се излъчваха тъга и разочарование — видими също като дима.

Тъли беше завладяна от срам. Ето, пред нея стоеше жената, която вярваше в нея, а тя я беше разочаровала.

— Как е Кейт?

Мисис Малърки издиша дима.

— Бъд я заведе у дома. Няма да излезе от къщи още дълго.

— О! — Тъли се размърда от неудобство. Сигурна беше, че е като прозрачна за мисис Малърки и тя вижда всичко — лъжите ѝ, тайните, сълзите, които беше изплакала.

И не харесваше онова, което виждаше.

Тъли едва ли можеше да я обвинява.

— Знам, че ви разочаровах.

— Да, така е. — Мисис Малърки издърпа един от столовете до масата и седна пред Тъли. — Искат да те изпратят в изправителен дом.

Тъли сведе поглед към ръцете си, неспособна да понесе разочарованието, изписано по лицето на мисис Малърки.

— Приемното семейство няма да ме иска сега.

— Разбрах, че майка ти е отказала да поеме попечителство над теб.

— Да, голяма изненада. — Тъли долови горчивината в собствения си глас. Знаеше, че така разкрива колко е наранена, но нямаше начин да го скрие. Не и от мисис Малърки.

— Кейти мисли, че могат да ти намерят друго приемно семейство.

— Да, е, Кейти живее в свят, различен от моя.

Мисис Малърки се облегна назад. Всмукна от цигарата, издиша дима и каза тихо:

— Тя иска да живееш с нас.

Думите бяха като удар в сърцето. Знаеше, че ще ѝ е необходимо много време, за да ги забрави.

— Да, точно така.

Мина миг, преди мисис Малърки да каже:

— Момиче, което живее в нашата къща, ще трябва да изпълнява определени задължения и да спазва правила. Двамата с мистър

Малърки няма да допуснем своеволие.

Тъли вдигна рязко глава.

— Какво казвате? — Дори не можеше да изрази с думи плахата си надежда.

— И определено няма да пушиш цигари.

Тъли я гледаше втренчено, чувствайки как очите ѝ се пълнят със сълзи. Но тази болка беше нищо, сравнена с онова, което ставаше дълбоко в нея. Струваше ѝ се, че пропада.

— Нима казвате, че мога да живея с вас?

Мисис Малърки се наведе напред и докосна Тъли по бузата.

— Знам колко труден е бил животът ти досега, Тъли, и не мога да понеса да се върнеш отново към него.

Пропадането изведнъж се превърна в летене и Тъли плачеше за всичко — за баба, за приемното семейство, за Клод. Облекчението, което я завладя, беше най-силното чувство, което някога бе изпитвала. С треперещи ръце, тя извади от джоба си смачкания пакет цигари и ги подаде на мисис Малърки.

— Добре дошла в семейството ни, Тъли — каза най-после мисис Малърки, взе я в прегръдките си и я остави да се наплаче.

През целия си живот Тъли щеше да помни този момент като началото на нещо ново — превръщането ѝ в съвсем нов човек. Откри този нов човек в себе си, докато живееше с шумното и любящо семейство Малърки. Нямаше тайни, не изговаряше лъжи, нито се преструваше на такава, каквато не бе, а те нито веднъж не се държаха така, сякаш не я искаха или тя не беше достатъчно добра. През годините след това, независимо къде ходеше, какво правеше или с кого беше, тя винаги щеше да помни този миг и думите: „Добре дошла в семейството ни, Тъли.“ Винаги щеше да мисли за последния си клас в гимназията, когато беше неразделна с Кейт и част от семейство, като за най-доброто време от живота си.

ГЛАВА 7

— Момичета! Побързайте! Ще попаднем в най-натовареното движение, ако не тръгнем сега.

Седнала в края на леглото в стаята си, Кейт гледаше втренчено отворения куфар, в който бяха всичките ѝ ценни вещи. Най-отгоре бе поставена снимка в рамка на баба ѝ и дядо ѝ, а до нея — завързаните с панделка писма на Тъли и снимка на Тъли, направена при завършването на гимназията.

Макар че чакаше този миг от месеци (двете с Тъли бяха прекарвали безкрайни нощи в мечти, като всички започваха с: „*Когато сме в колежа...*“), сега не ѝ се искаше да замине.

Бяха станали неразделни. Тъли и Кейт. Всички произнасяха винаги двете имена като едно. Когато Тъли стана редактор на училищния вестник, Кейт беше до нея, помагаше ѝ да редактира текстовете. Живееше с постиженията на приятелката си, носеше се на вълната на нейния успех и популярност, но всичко това се бе случило в свят, който познаваше, и на място, където се чувстваше сигурна и защитена.

— Ами ако съм забравила нещо?

Тъли прекоси стаята и застана до Кейт. Затвори куфара.

— Готова си.

— Не. *Ти* си готова. Ти винаги си готова — каза Кейт, опитвайки се да не издаде страха си. Изведнъж осъзна колко много, колко остро, ще ѝ липсват родителите ѝ и дори брат ѝ.

Тъли я гледаше втренчено.

— Ние сме екип, нали? Момичетата от „*Алеята на светулките*“.

— Да, но...

— Без „но“. Ще отидем в колежа заедно, ще членуваме в един и същи женски клуб и ще бъдем наети от една и съща телевизия. Точка. Това е. Можем да го направим.

Кейт знаеше какво очакват от нея Тъли и всички останали. Предполагаше се, че трябва да бъде силна и смела. Ако само желаше това по-силно. Но тъй като не беше така, направи онова, което

напоследък правеше, когато беше около Тъли. Усмихна се и се престори на смела.

— Права си. Да вървим.

Пътуването от Снохомиш до центъра на Сиатъл, което обикновено отнемаше трийсет и пет минути, сега продължи като че ли секунда. Кейт не говореше, струваше ѝ се, че от гърлото ѝ не може да излезе нито звук, а Тъли и майка ѝ бърбеха за какво ли не. Майка ѝ, изглежда, беше по-развълнувана от Кейт.

Като стигнаха до високата сграда на „Хагет Хол“, си проправиха път през шума и тълпата, струпана в коридорите, до малка стая на десетия етаж. Тук щяха да останат, докато траеше записването в клубовете. А когато това станеше, щяха да отидат в спалнята си.

— Е. Това е — каза мисис Малърки.

Кейт отиде при родителите си и ги прегърна.

Тъли остана на мястото си. Изглеждаше изоставена.

— Господи, Тъли, ела тук — извика майката на Кейт.

Тъли се втурна към тях и позволи да бъде прегърната. През следващия час разопаковаха нещата си, разговаряха и правеха снимки. Накрая татко каза:

— Е, Марджи, време е. Не искаме да попаднем в задръстване, нали? — Последни прегръдки.

Кейт се притискаше до майка си и се бореше със сълзите.

— Всичко ще бъде наред — каза майка ѝ. — Вярвай в мечтите си. Двете с Тъли ще станете най-добрите репортери, които този щат някога е виждал. Двамата с баща ти толкова се гордеем с вас.

Кейт кимна и погледна майка си през сълзи.

— Обичам те, мамо.

Много скоро всичко свърши.

— Ще се обаждаме всяка неделя — каза Тъли иззад тях. — Щом се приберете от църква.

И после, изведнъж, вече ги нямаше.

Тъли се отпусна на леглото.

— Предполагам, че всеки клуб ще ни иска — каза.

— Ще искат теб — каза Кейт тихо и за първи път от месеци се почувства като момичето, с което никой не дружеше в училище заради очилата и скобите. Нищо, че вече отдавна не носеше скоби, използваше лещи и се беше научила как да подчертава очите си с грим.

Тъли седна.

— Знаеш, че няма да членувам в нито един клуб, ако не сме заедно, нали?

— Не е справедливо към теб. — Кейт отиде до леглото и седна до нея.

— Помниш ли „Алеята на светулките“? — запита Тъли тихо. Това се бе превърнало в нещо като парола през годините, портал към спомените им. Това бе техният начин да кажат, че приятелството им е започнало отдавна и ще трае вечно.

— Не съм забравила.

— Но не разбираш.

— Какво?

— Кой беше там за мен, когато майка ми ме изостави? Кой ми подаде ръка, когато баба ми умря? Ти. Това е отговорът. Ние сме екип, Кейт. Приятелки завинаги, независимо какво се случва. Нали? — Тя удари Кейт с рамо и я накара да се засмее.

— Винаги получавах това, което исках.

Тъли се засмя.

— Разбира се. Това е една от най-хубавите ми черти. Сега да решим какво ще облечем в първия ден...

Университетът във Вашингтон беше всичко, на което Тъли се беше надявала, и дори повече. Разпрострял се на няколко мили и състоящ се от стотици сгради в готически стил, той беше цял един свят. Размерите му плашеха Кейт, но не и Тъли. Според нея, ако триумфираше тук, можеше да триумфира навсякъде по света. От мига, в който влязоха в своя клуб, тя започна да се подготвя за работата на репортера. В добавка към часовете по комуникации, намираше време да чете поне четири вестника на ден и да гледа толкова новинарски предавания, колкото успее. Щеше да бъде готова, когато дойдеше златната ѝ възможност.

По-голямата част от времето през първите няколко седмици тя се ориентираше и правеше планове. Беше се срещала толкова често с училищния съветник по комуникациите, че той я избягваше, като я видеше по коридорите. Но тя пет пари не даваше. Когато имаше въпроси, искаше отговори.

Проблемът отново беше възрастта ѝ. Не можеше да присъства на уроците по журналистика на горните курсове, а никакви молби не можеха да раздвижат бюрократичната машина на огромния университет. Тя просто трябваше да чака.

А беше нетърпелива, не умееше да чака.

Наведе се и прошепна на Кейт:

— Защо има изискване за оценките по научните дисциплини? Няма да ми трябва геология, за да бъда репортер.

— Шшш. Тихо.

Тъли смръщи вежди и се облегна назад. Бяха в „*Кейн Хол*“, една от най-големите аудитории. От мястото си, сбутана между останалите петстотин студенти, почти не виждаше професора, а после се оказа, че това дори не е професорът, а асистентът му.

— Можем да си купим бележките по лекциите. Да вървим. Офисът на вестника отваря в десет.

Кейт дори не я погледна, просто продължи да пише.

Тъли нададе стон и се облегна назад, скръсти с отвращение ръце на гърди и зачака края на лекцията. В секундата, в която удари звънецът, скочи на крака.

— Слава Богу! Да вървим.

Кейт довърши бележките си, взе страниците и методично ги подреди.

— Хайде, трябва да се срещна с редактора.

Кейт се изправи и праметна раницата си през рамо.

— Няма да получим работа във вестника, Тъли.

— Майка ти ти каза да не си така негативно настроена, помниш ли?

Слязоха долу и се смесиха с шумната тълпа студенти.

Излязоха навън. Слънцето грееше ярко върху плочите на вътрешния двор, известен като Червения площад. По-нататък група студенти с дълги коси се събираха пред знак, на който пишеше: „*Да почистим Хенфорд.*“

— Престани да се оплакваш на майка ми, когато не стане така, както искаш ти — каза Кейт, докато крачеха към четвъртия вътрешен двор. — През първата година не можем дори да присъстваме на лекциите по журналистика.

Тъли спря.

— Наистина ли няма да дойдеш с мен?

Кейт се усмихна и продължи да върви.

— Няма да получим работа.

— Но ще дойдеш с мен, нали? Ние сме екип.

— Разбира се. Идвам.

— Знаех си. Ти просто се заяждаше с мен.

Продължиха да разговарят, докато прекосяваха двора.

Тревата беше зелена, както и черешовите дървета. Студенти в ярки къси панталони и тениски играеха на фрисби.

Тъли спря пред офиса на вестника.

— Ще говоря аз.

— Шокирана съм, наистина.

Като се смееха, двете влязоха в сградата и обявиха присъствието си на студента с неугледен вид, който седеше зад бюрото в приемната, а той ги упъти към офиса на редактора.

Срещата продължи по-малко от десет минути.

— Казах ти, че си прекалено млада — каза Кейт, докато се връщаха към централната сграда.

— Понякога ми се струва, че дори не искаш да бъдеш репортер с мен.

— Едва ли мислиш така, защото това не е вярно.

— Кучка.

— Вещица.

Кейт я прегърна.

— Хайде, Барбара Уолтърс. Ще те изпратя до дома ти.

Тъли бе така унила заради срещата с редактора, че Кейт трябваше да полага старания за доброто ѝ настроение през останалата част от деня.

— Хайде — каза тя най-после, когато се прибраха в малката си спалня. — Да се приготвим. Искаш да изглеждаш добре за партито, нали?

— Какво ми пука за телефонната станция? Студентите едва ли са моят идеал.

Кейт се опита да потисне усмивката си. Всичко в Тъли беше грандиозно — и въодушевлението ѝ, и отчаянието ѝ. Времето, прекарано в университета на Вашингтон, само бе подчертало характерните ѝ черти. А най-странното беше, че огромното претъпкано

пространство на университетското градче, което даваше възможност да се изявят особеностите на Тъли, имаше обратния ефект върху Кейт. То я успокояваше. Тя се чувстваше все по-силна с всеки ден тук, все по-готова да влезе в света на възрастните.

— Обичаш да драматизираш. Ще ти позволя да ме гримираш.

Тъли вдигна поглед.

— Наистина ли?

— Предложението е ограничено във времето. Така че по-добре си размърдай задника.

Тъли скочи, сграбчи я за ръката и я задърпа по коридора към банята, където момичета вече вземаха душ и подсушаваха косите си.

Изчакаха реда си, взеха душ и се върнаха в стаята си. За щастие, другите им две съквартирантки не бяха там. Тясното пространство, запълнено предимно с бюра и гардероби, не им позволяваше дори да се обърнат свободно.

На Тъли ѝ трябваше почти час, за да направи косите и положи грима и на двете, после извади платовете, които бяха купили, за да си направят тоги — златист за Тъли и сребрист за Кейт — и сътвори две вълшебни одежди, които се придържаха от колани и секретни игли, украсени с кристали.

Кейт изучаваше отражението си в огледалото. Сребристата материя подчертаваше светлата ѝ кожа, златистата коса и зелените ѝ очи. След всичките години, в които външният ѝ вид бе извор на нещастieto ѝ, понякога все още се изненадваше, че може да изглежда добре.

— Ти си гений — каза.

Тъли се завъртя, за да може Кейт да я огледа.

— Как изглеждам?

Златистата тога подчертаваше големите ѝ гърди и тънката ѝ талия, а буйната ѝ къдрава махагонова коса се спускаше по раменете ѝ. Сините сенки за очи и щедро положената очна линия ѝ придаваха екзотичен вид.

— Изглеждаш великолепно — каза Кейт. — Няма да можеш да се отървеш от момчета.

— Интересуваш се прекалено много от любовта сигурно защото четеш всичките онези романтични романи. Тази е *нашата* вечер. Момчетата могат да вървят по дяволите.

— Не искам да вървят по дяволите, по-скоро бих искала някое от тях да ми определи среща.

Тъли сграбчи Кейт за ръката и я изведе в коридора, който бе пълен с момичета, които се смееха и разговаряха, всичките в различни стадии на обличането, и тичащи нагоре-надолу в ръце с маши за коса, сешоари и чаршафи.

Излязоха навън и се смесиха с тълпата по улицата. Хората бяха навсякъде в тази благоуханна нощ в края на септември. Повечето от студентските дружества организираха партита. Имаше момичета в костюми, в обикновени дрехи, почти голи, които вървяха на групи в различни посоки.

Сградата на „Фи Делта“ беше голяма и квадратна, модерна смесица от стъкло, метал и тухла, разположена на ъгъл. Боята по стените беше силно избеляла, мебелите бяха в лошо състояние и грозни, а декорът беше от петдесетте години на двайсети век. Не че това се забелязваше, скривано от огромната тълпа.

Хората бяха наблъскани тук като сардели в консервна кутия, пиеха бира от пластмасови чаши и се поклащаха в такт с музиката.

— Сега! — разнасяше се от високоговорителите и всички започваха да пеят и да подскачат.

Както винаги, в минутата, в която Тъли се появи, партито закипя в кръвта ѝ. Депресията се стопи, както и раздразнението, че не беше получила работа във вестника. Кейт гледаше с благоговение как приятелката ѝ на мига спечели вниманието на всички. Момчетата се скупчиха около нея, привлечени като насекоми от светлината на лампата, но Тъли като че ли не ги забелязваше. Тръгна към дансинга, влачейки Кейт след себе си.

Кейт не се беше забавлявала така от години. След като изтанцува три песни, вече беше сгорещена и потна.

— Веднага се връщам! — извика на Тъли, която ѝ кимна, и излезе навън. Седна на ниската тухлена стена, която бележеше къде свършва имотът. Хладният нощен въздух погали потното ѝ лице. Затвори очи и се залюля в такт с музиката.

— Партито е вътре.

Тя вдигна поглед.

Момчето, произнесло тези думи, беше високо, с широки рамене. Косата му с цвят на узряла пшеница, падаше над най-сините очи на

света.

— Мога ли да седна при теб?

— Разбира се.

— Аз съм Бранд Хановер.

— Кейт Малърки.

— Това ли е първото ти парти в университета?

— Личи ли ми?

Той се усмихна и от момче с привлекателна външност се превърна във великолепен мъжки екземпляр.

— Малко. Спомням си първата си година тук. Струваше ми се, че съм на Марс. Аз съм от Моузес Лейк — каза, като че ли това обясняваше всичко.

— Малък град?

— Миниатюрна точица на картата.

— Музиката наистина завладява.

Разговорът потръгна добре и леко. Той говореше за неща, които тя разбираше. За това, че е израснал във ферма, че хранел кравите преди пукването на зората и че карал камиона, натоварен със сено, още когато бил на тринайсет. Познаваше чувството за самота и изолираност, знаеше, че понякога се чувстваш изгубен в такова голямо и оживено място като Вашингтонския университет.

Някой вътре усили звука. Пееха „Кралицата на танците“ на „АББА“.

Тъли изтича навън.

— Кейт! — извика и се засмя. — А, ето те.

Бранд веднага стана.

Тъли смръщи вежди.

— Кой е този?

— Бранд Хановер.

Кейт знаеше съвсем точно какво ще се случи. Заради онова, което ѝ бе причинил Пат в тъмната гора край реката преди години, Тъли не вярваше на момчетата, не искаше да има нищо общо с тях и предано пазеше Кейт от нараняване или сърдечна травма. За нещастие обаче, Кейт не се страхуваше. Тя *искаше* да излиза на срещи с момчета, да се забавлява и дори може би да се влюби.

Но как можеше да го каже, когато Тъли само се опитваше да я защити?

Тъли сграбчи Кейт за ръката и я дръпна, за да се изправи.

— Много лошо, Бранд — каза и се засмя прекалено високо, когато отмъкна Кейт. — Това е нашата песен.

— Днес видях Бранд. Той ми се усмихна.

Тъли потисна желанието си да извие поглед към тавана. През шестте месеца, които бяха изминали от онова нейно първо парти, Кейт споменаваеше Бранд Хановър поне по веднъж на ден. Човек би помислил, че се срещат — толкова често се чуваше името му.

— Нека позная. Престорила си се, че не си забелязала.

— Усмигнах му се в отговор.

— О! Неправилно.

— Мислех да го поканя на пролетния танц. Можем да организираме двойна среща.

— Трябва да напиша статия за аятолах Хомейни. Предполагам, че ако продължа да изпращам статии на вестника, рано или късно ще публикуват нещо. Няма да ти навреди, ако се опиташ малко по-упорито...

Кейт се обърна към приятелката си.

— Достатъчно. Знам, че нашият обществен живот не те интересува, но не е така с мен. Ако ти не отидеш...

Тъли се засмя.

— Разбрах.

Кейт също се засмя.

— Кучка. — Прегърнаха се. След това двете прекосиха тротоара, между чиито плочи бе поникнала трева, и влязоха в двора на университета.

Като стигнаха до охраната, Кейт каза:

— Ще присъствам на лекцията за театъра. А ти?

— Драма и телевизия.

— Точно така! Първата лекция по журналистика и радио и телевизионни предавания. И онзи известен мъж, когото дебнеш, откакто дойдохме тук.

— Чад Уайли.

— Колко писма написа, за да те допуснат?

— Около хиляда. И ти трябва да дойдеш с мен. И двете имаме нужда от тези уроци.

— Имаш нужда от мен, за да ти вдъхвам смелост?

Тъли обичаше приятелката си заради това. Кейт знаеше, че тя демонстрира смелост, но всъщност е нервна. Всичко, което искаше, щеше да започне днес.

— Не, благодаря. Как мога да осъществя грандиозното си появяване, ако съм с някого другиго?

Загледа как Кейт се отдалечава. Застанала там, сама сред тълпата студенти, движещи се между сградите, Тъли си пое дълбоко дъх, издиша бавно и се опита да се успокои. Трябваше поне да изглежда спокойна.

Мина уверено покрай фонтана и влезе в сградата, където се провеждаха лекциите по драма и телевизия. Отби се първо в тоалетната.

Спря пред огледалото. Косата ѝ беше съвършена, както и гримът. Беше облечена в прилепнали дънки и снежнобяла туника, препасана със златист колан — облекло, което беше едновременно делово и секси.

Звънецът звънна и тя забърза по коридора. Влезе в залата и смело седна на първата редица.

Професорът седеше с отпуснати рамене на металния стол върху платформата.

— Аз съм Чад Уайли — каза с дрезгав секси глас. — Ако някой от вас, които знаят кой съм, ще получат отличен.

Из залата се разнесе смехът на студентите. Най-високо се смееше Тъли. Тя знаеше кой е. Нещо повече — знаеше цялата история на живота му. Беше завършил колежа със славата на вундеркинд в радио и телевизионните предавания. Беше се изкачил бързо по стълбицата на успеха и беше станал директор на телевизия още преди да навърши трийсет. И после, просто така, беше изгубил всичко. Двама пияни шофьори, катастрофа, в която бяха счупени и двата му крака и беше пострадало дете, и звездата му беше залязла. Цели две години името му дори не беше споменавано, а после се беше появил като преподавател във Вашингтонския университет.

Уайли се изправи. Имаше неугледен външен вид — дълга тъмна коса и брада, небръсната поне от три дни, но в очите му светеше

интелигентност. Около него все още сияеше аурата на величието.

Подаде ѝ конспект и продължи нататък.

— Предаването ви за случая Карън Силкууд беше великолепно — каза тя и се усмихна лъчезарно.

Той спря и я погледна. Имаше нещо обезпокоително във втренчения му поглед — беше като лазерен лъч — а после продължи към следващия студент.

Помисли си, че е просто още една студентка, която иска да направи впечатление, поради което и сяда на първата редица.

Трябваше да внимава в бъдеще. За нея сега най-важното беше да впечатли Чад Уайли. Имаше намерение да научи от него всичко, което може.

ЧАСТ 2
ОСЕМДЕСЕТТЕ
ЛЮБОВТА Е БОЙНО ПОЛЕ

*Разбито сърце до разбито сърце, ние
стоим*

ГЛАВА 8

В края на втората си година в университета Тъли не се съмняваше, че Чад Уайли знае коя е. Беше се записала за два от неговите класове. Телевизионна журналистика I и II. Знаеше всяка дума от лекциите му, изпълняваше всичко, което поискаше от нея.

Проблемът беше в това, че той като че ли не разпознаваше таланта ѝ. Цялата минала седмица бяха прекарали в четене на новините от механизма, бавно разгръщащ написания с едри букви текст пред очите на водещия. Всеки път, когато приключеше, тя веднага вдигаше поглед към него, но той не отделяше очи от бележките си. По-скоро правеше няколко критични забележки, като че ли това му доставяше особена радост, и извикваше:

— Следващият.

Ден след ден, седмица след седмица, час след час, Тъли чакаше той да признае очевидния ѝ талант, да каже: „Готова си за университетската телевизия.“ Беше първата седмица на май. Оставаха още шест седмици до края на втори курс, а тя продължаваше да чака.

Много неща в живота ѝ се бяха променили през последните две години. Беше подстригала косата си и я носеше на бретон. Неин идол сега беше Джесика Савич. Осемдесетте години бяха стихията на Тъли — ярък грим, блестящи материи и подплънки на раменете. Хората я забелязваха, където и да отидеше.

С изключение, разбира се, на Чад Уайли.

Но това щеше да се промени. Този път Тъли беше сигурна. Миналата седмица най-после беше спечелила достатъчно гласове, за да кандидатства за лятна работа в университетската телевизия. Беше станала в шест сутринта, за да се появи името ѝ първо в списъка с кандидатите. Когато ѝ бяха възложили четенето на материала, беше отишла в стаята си и се беше упражнявала безкрайно, опитвайки десетки различни тонове, докато накрая беше намерила този, който идеално предаваше духа на новината. Вчера беше спечелила

прослушването. Сега най-последно беше дошъл моментът да разбере каква позиция бе спечелила.

— Как изглеждам?

Кейт не вдигна поглед от романа, който четеше.

— Страхотно.

Тъли изпита раздразнение, което напоследък често ѝ се случваше. Понякога просто поглеждаше Кейт и усещаше как кръвното ѝ налягане се покачва. Едва се сдържаше да не закрещи.

Проблемът беше любовта. Цялата им първа година в университета Кейт беше въздишала по зле подстригания Бранд. Когато най-последно излязоха на среща, Бранд се оказа разочарование, което бързо свърши. Но Кейт като че ли не страдаше. През по-голямата част от втората година излиза с Тед, който, предполагаше се, я обичаше, а после с Ерик, който със сигурност не я обичаше. Ходеше на парти след парти и макар че никога не се влюби в някое от момчетата, с които излизаше — и определено не правеше секс с тях — говореше за тях безспирно. Напоследък като че ли всяко нейно изречение започваше с името на момче.

И което бе дори още по-лошо, тя вече рядко говореше за плана им да станат репортери. Изглеждаше щастлива да присъства и на други лекции. Всеки път, когато някое момиче се сгодеше, Кейт се втурваше, за да бъде част от тълпата, която се дивеше на пръстена.

На Тъли ѝ беше дошло до гуша. Тя продължаваше да пише репортажи, които училищният вестник не публикуваше, и да виси край университетската телевизионна станция, където никой не ѝ обръщаше внимание. И когато имаше нужда от приятелката си, за да понесе провалите, Кейт бърбеше за последната си среща.

— Но ти дори не ме погледна.

— Няма нужда.

— Не знаеш колко е важно това за мен.

Кейт най-последно вдигна поглед.

— Упражняваш се с репортажа вече цели две седмици. Чух те да четеш дори когато станах посред нощ, за да отида до тоалетната. Повярвай ми, знам колко е важно за теб.

— Защо тогава си така равнодушна?

— Не съм равнодушна. Знам, че ще получиш работата.

Тъли се усмихна.

— Да, нали?

— Разбира се. Дяволски добра си. Ще бъдеш първата второкурсничка, която ще бъде излъчена в ефир.

— Професор Уайли ще трябва да признае таланта ми този път.
— Тъли грабна раницата си и я преметна през рамо. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не мога. Ще се срещна с Джош в групата по театър.

— Добре, както искаш. — Тъли грабна слънчевите си очила и тръгна към вратата.

Вътрешният двор беше окъпан в слънчева светлина. Всички растения бяха разцъфтели, а тревата беше толкова гъста, че приличаше на зелено кадифе. Тъли закрачи уверено към сградата, където се помещаваше университетската телевизия. Стигнала пред нея, спря, за да приглади косата си, после влезе в тихия невзрачен коридор. Вляво от нея беше таблото с обявите, по което просто нямаше свободно място. *„Търси се съквартирантка, само такава, която пуши трева“* беше първата, която привлече погледа ѝ. Забеляза, че телефонният номер беше откъснат от долния край, докато тази до нея, която гласеше: *„Търси се съквартирантка, добра християнка“* изглеждаше непокътната.

Вратата на стая 214 беше затворена. През прага не се процеждаше светлина. До нея имаше табло, на което пишеше:

ЛЯТНА РАБОТА, ПОЗИЦИИ

Новини — Стив Ландис

Прогноза за времето — Джейн Търнър

Маркетинг и връзки с обществеността — Гретхен

Лобър

Спортни новини — Дан Блуто

Следобедна програма — Айлийн Хътън

Проучвания и проверка на фактите — Тъли Харт

Тъли изпита първо разочарование, после беше завладяна от гняв. Отвори рязко вратата и влезе в тъмното помещение, където никой не

можеше да я види, като мърмореше под носа си:

— Чад Уайли, ти, загубен неудачнико. Няма да разпознаеш таланта дори да те стисне за топките...

— Предполагам, че говориш за мен.

Тя подскочи, като чу гласа му.

Той беше на по-малко от двайсет крачки от нея, застанал в сенките. Тъмната му коса бе дори по-рошава от обикновено и падаше безразборно върху раменете.

Приблжи се до нея и леко прокара пръсти по облегалката на стола вдясно от него.

— Запитай ме защо няма да четеш вечерните новини и ще ти кажа.

— Не би могло да ме интересува по-малко.

— Нима? — Гледа я цяла дълга минута, без да се усмихва, после се отдалечи от нея. Тръгна по пътеката и се изкачи на сцената.

Тя можеше или да спаси гордостта си, или да рискува бъдещето си. Взе решение и забърза след него, той вече беше зад сцената.

— Добре... — Думата сякаш заседна в гърлото ѝ. — Защо?

Той пристъпи към нея. Едва сега тя забеляза бръчките по лицето му. Слабата светлина подчертаваше всеки недостатък, всяка вдлъбнатина и белег по кожата му.

— Когато и да те видя, винаги си положила върховни грижи за косата, облеклото и грима си.

Сега вече наистина я *гледаше*. Тя също. Прозря през неугледната му външност и видя ясно изразената му костна структура, заради която някога бе така привлекателен. Но очите му привлякоха и задържаха вниманието ѝ, те говореха на празнотата вътре в нея.

— Да. И?

— Знаеш, че си красива — каза той.

Никакво запъване, никакво отчаяние. Беше спокоен. За разлика от момчетата, които срещаше на партитата в университета или в билиардната зала, той не беше пил, нито отчаяно търсеше момиче.

— Но имам и талант.

— Може би някой ден.

Начинът, по който го каза, я ядоса. Тъкмо се канеше да направи някоя хаплива забележка, когато той скъси разстоянието между тях. Успя объркано да смотолев:

— Какво... — И той я целуна.

При докосването на устните му, нежни, но твърди, тя усети как нещо изящно и деликатно разцъфва в нея, се разплака. Сигурно бе усетил вкуса на сълзите ѝ, защото се отдръпна и смръщи вежди.

— Жена или момиче си, Тъли Харт?

Знаеше какво я пита. Колкото и да се опитваше да скрие невинността си, той я беше усетил.

— Жена — излъга тя, като само леко се запъна на първата буква. Сега разбра, само от една целувка, че каквото и да имаше да се знае за секса, изнасилването в гората не я беше научило на нищо от него. Не беше девствена, но състоянието ѝ бе дори още по-лошо, защото бе спъвана от неприятните и мъчителни спомени. Сега, за първи път, с него, искаше още.

Но така се беше чувствала и с Пат в онази нощ.

Не. Това беше различно. Тя вече не беше отчаяното и самотно момиче, готово да влезе във всяка тъмна гора, за да бъде обичано.

Той я целуна отново и прошепна:

— Добре. — Този път целувката продължи по-дълго и се задълбочи. Нещо в нея се пробуди за живот, усети болезнена нужда от нещо повече. Когато бедрата му се притиснаха в нейните и запалиха огън между краката ѝ, тя вече беше забравила напълно за страха.

— Искаш ли повече? — прошепна той.

— Да.

Той я взе на ръце и я занесе на стария диван до задната стена. Положи я върху неравната му повърхност и бавно започна да я съблича. Тя сякаш гледаше някъде отдалеч как сутиенът и бикините ѝ паднаха на пода. А целувката му продължаваше и продължаваше, подклаждайки огъня в нея.

Когато и двамата бяха голи, той легна до нея и я взе в ръцете си. Пружините изскърцаха в протест.

— Никой не те е глезил, нали, Тъли?

Тя виждаше собственото си желание, отразено в очите му. И за първи път не се страхуваше в мъжките прегръдки.

— Това ли ще правиш? Ще ме глезиш?

Той отметна косата от очите ѝ.

— Ще те науча на разни неща, Тъли. Нали това искаш от мен?

На Тъли ѝ бяха необходими почти два часа, за да намери Кейт. Започна от залата, където се четяха лекциите по театър. След това мина през спалнята им, която, в четири часа в слънчевия майски ден, беше разбираемо празна. Провери в библиотеката, а после и в читалнята, откъдето студентите последна година я прогониха бързо. Канеше се да се откаже, когато се сети за пристройката.

Разбира се.

Прекося тичешком вътрешния двор и отиде до малката двуетажна сграда с равния покрив — пристройката. — Където шестнайсет щастливи момичета от горните курсове се бяха преместили от централната сграда. Партитата се организираха основно тук, защото нямаше охрана и те бяха най-близо до реалния свят, в който щяха да се озоват след дипломирането си.

Отвори входната врата и извика името на Кейт. Някой ѝ отговори:

— Мисля, че е на покрива.

Тъли изкачи стълбите. Видя отворен прозорец в една от задните стаи. Наведе се навън и погледна към покрива.

И видя Кейт, легнала по бански върху плажна хавлия, да чете роман с меки корици.

Тъли се покатери на перваза и оттам — на покрива, който всички наричаха „Черния плаж“.

— Хей — каза тя, — нека позная. Четеш любовен роман.

Кейт наклони глава и премигна на слънцето. Усмихна се.

— „Обещанието“ от Даниел Стийл. Тъжна история.

— Искаш ли да чуеш нещо истинско?

— Като че ли знаеш нещо за това? Не си била на среща, откакто дойдохме тук.

— Не е задължително да ходиш на срещи, за да правиш секс.

— С повечето хора е така.

— Аз не съм повечето хора. Знаеш го.

— Да — каза Кейт. — Като че ли трябва да повярвам, че си правила секс.

Тъли взе една от хавлиите, които винаги оставяха тук, и се излегна върху нея. Опитвайки се да не се усмихва, загледа синьото небе и каза:

— Три пъти, за да бъдем точни.

— Но ти щеше да провериш... — Кейт ахна и седна.

— Ще кажеш, че не трябва да правим секс с професорите. А аз мисля, че това е препоръчително. Но пак не трябва да казваш на никого.

— Правила си секс с Чад Уайли?

Тъли въздъхна замечтано.

— Беше страхотно, Кейт. Наистина.

— О! Какво правеше ти? Какво правеше той? Болеше ли? Беше ли те страх?

— В началото бях уплашена — каза Тъли тихо. — Мислех единствено за... ти знаеш... нощта с Пат. Мислех, че ще ми прилошее, но после той ме целуна.

— И?

— И... разтопих се. Съблече ме дори преди да се осъзная.

— Болеше ли?

— Да, но не като преди. — Тъли се изненада, че ѝ е лесно да говори за нощта на изнасилването. Това бе вече далечен спомен — нещо лошо, което ѝ се беше случило, когато беше още дете. Нежността на Чад ѝ беше показала, че сексът не е непременно болка, че може да бъде красив. — След известно време ми беше удивително добре. Сега вече знам за какво говорят всичките онези статии в „*Космополитън*“.

— Той каза ли, че те обича?

Тъли се засмя, но не ѝ беше така смешно, както ѝ се искаше.

— Не.

— Е, това е добре.

— Защо? Не съм достатъчно добра някой да се влюби в мен? Любовта е за добрите католици като теб?

— Той е *професор*, Тъли.

— О, това ли? Не ми пука за тези неща. — Погледна приятелката си. — Мислех, че заради всичките тези романи ще кажеш, че случилото се с мен е вълшебно.

— Трябва да го видя — каза Кейт твърдо.

— Няма да излезем на двойна среща.

— Е, предполагам, тогава, че ще бъде третото колело.

Тъли се засмя.

— Кучка.

— Може би, но съм кучка, която иска да чуе повече подробности. Искам да знам *всичко*. Може ли да си вода записки?

Кейт слезе от автобуса и спря на тротоара, загледана в указанията, които държеше в ръка.

Минувачите бяха навсякъде около нея, някои дори я сръгаха с лакът. Тя изправи рамене и тръгна към вратата. Нямаше защо да се тревожи за тази среща — тревожеше се вече повече от месец и през цялото това време беше заядлива. Не беше лесно да накара Тъли да се съгласи за тази вечер.

Но накрая Кейт беше произнесла вълшебните слова: „*Нямаш ли ми доверие?*“ После всичко беше въпрос на организация.

И сега, в тази топла вечер, тя крачеше към сграда, която приличаше на механа, а мисията беше да предпази приятелката си да не направи най-голямата грешка в живота си.

„*Да спи с професор.*“

Наистина, какво добро би могло да произлезе от това?

Като влезе в „*Последния изход*“ на „*Бруклин*“, Кейт попадна в напълно непознат свят. Не беше виждала нищо подобно преди. Първото ѝ впечатление беше за огромно пространство. Имаше сигурно седемдесет и пет маси — мраморни до стените, а в средата големи, груби и дървени. Централно място заемаха пианото и сцената. Вниманието ѝ привлече плакатът на стената до пианото. На него пишеше: „*Минавай спокойно през шума и суетнята и помни какъв мир можеш да намериш сред тишината.*“

Не че тук имаше мир или тишина. Дори въздухът не достигаше.

Димът, гъст и сиво-синкав, се стелеше на талози и се събираше ниско под тавана. Всички стискаха цигари между пръстите си и те проблясваха, когато жестикулираха. В началото не видя нито една празна маса. Като че ли всички бяха заети от хора, които играеха шах или си гледаха на карти, или пък спореха за политика. Няколко души седяха на столове край стените и дрънкаха на китарите си.

Тя започна да заобикаля масите, за да стигне до ъгъла в задната част на помещението. През отворената врата се виждаше друго помещение, което бе запълнено от маси за пикник. Хората около тях пушеха и разговаряха.

Тъли седеше до масата в задната част, сгушена в сенчестия ъгъл. Като видя Кейт, стана и замаха с ръка.

Кейт мина покрай жена с цигара в уста, вдигна глава и тогава го видя.

Чад Уайли.

Въобще не беше такъв, какъвто тя очакваше. Седеше отпуснат на стола, протегнал напред единия си крак. Дори сред дима и сенките се виждаше колко е привлекателен. Не изглеждаше стар. Уморен може би, но по начин, който се харесваше. Беше като застаряваща рок звезда. Усмивката, с която я дари, започна да се разлива бавно по устните му, достигна очите му и в тях тя видя познание, което я изненада и я накара да изгуби ритъма на крачката си.

Той знаеше защо тя е тук — най-добрата приятелка, дошла да предотврати грешката.

— Ти сигурно си Чад — каза тя.

— А ти трябва да си Кейти.

Тя трепна, защото не очакваше той да използва галеното ѝ име. Това ѝ напомняше, че той също познава добре Тъли.

— Седни — каза Тъли. — Ще отида да доведа сервитьорката. — Изправи се и се отдалечи още преди Кейт да е успяла да реагира.

Кейт погледна Чад и той я погледна в отговор. Усмихна ѝ се така, сякаш двамата споделяха тайна.

— Мястото е интересно — каза тя просто за да завърже разговор.

— Като механа, в която не сервират бира, е — каза той.

— В място като това можеш да забравиш кой си. Да станеш друг човек.

— Мислех, че такава промяна започва отвътре.

— Понякога. Понякога ти е наложена.

Очите му помръкнаха. Очевидно думите пораждаха емоции. Изведнъж тя се сети за бляскавата кариера, която той беше изгубил.

— Ще те уволнят, ако разберат за теб и Тъли, нали?

Той прибра крака си до тялото и изправи гръб.

— Ето каква била играта ти, значи. Обичам директността. Ще изгубя и тази кариера.

— Обичаш ли рисковете?

— Не.

— Спал ли си със студентките си и преди?

Той се засмя.

— Не.

— Защо, тогава?

Той погледна встрани, към Тъли, която беше до претъпкания бар и се опитваше да направи поръчка.

— Точно ти не би трябвало да задаваш този въпрос. Защо тя е твоя най-добра приятелка?

— Тя е специална.

— Точно така.

— Ами нейната кариера? Тя също ще бъде съсипана, ако се разбере, че е спала с теб. Ще кажат, че го е направила, за да изкара полесно дипломата си.

— Браво, Кейти. Трябва да се грижиш за нея. Тя има нужда от това. Тя е... уязвима, нашата Тъли.

Кейт не знаеше кое я ядоса повече — това, че нарече Тъли уязвима, или това, че каза „*нашата Тъли*“.

— Нея си я бива. Неслучайно я наричам *Тропическа буря*.

— Това е само привидно.

Кейт се облегна назад, изненадана.

— Ти всъщност се интересуваш от нея.

— По-скоро я съжалявам, предполагам. Какво ще й кажеш?

— За кое?

— Дойде тук, за да намериш начин да я убедиш да не се вижда повече с мен, нали? Със сигурност можеш да й кажеш, че съм прекалено стар за нея. Винаги можеш да спечелиш и с версията за професора и студентката. И ако искаш да знаеш, пия прекалено много.

— Искаш да й кажа тези неща?

Той я погледна.

— Не. Не искам да й казвам тези неща.

Към микрофона пристъпи млад човек с дълга рошава коса и одърпани панталони. Представи се като Кени Горлик и започна да свири на саксофон. Джаз мелодията беше много романтична и за части от секундата, разговорите около масите заглъхнаха. Кейт също бе завладяна от музиката. Но скоро тя се превърна във фон за разговорите и тя погледна Чад. Той я наблюдаваше внимателно. Тя знаеше колко много означава за него този разговор, както и Тъли. Интересно, но това промени виждането ѝ. Сега, седнала тук, тя се тревожеше, че Тъли ще

съсипе този човек, който изглеждаше така, сякаш не би могъл да понесе нов удар. Преди да е успяла да отговори на въпроса му, Тъли се върна, като влачеше след себе си сервитьорка с лилава коса.

— И така — запита тя, смръщила вежди, — сприятелихте ли се вече?

Чад първи вдигна поглед.

— Приятели сме.

— Отлично — каза Тъли и седна в скута му. — А сега, кой иска ябълков пай?

Чад ги остави на две пресечки от университета. Улицата беше тъмна, от двете ѝ страни бяха разположени общежития, а в тях живееха студенти, които не даваха и пет пари какво правят останалите.

— Приятно ми беше да се запознаем — каза Кейт, след като слезе от колата. Застана на тротоара и зачака Тъли да я последва.

Накрая Тъли също слезе от колата и махна за довиждане след отдалечаващия се „Форд Мустанг“.

— Е? — запита изведнъж и се обърна към Кейт. — Привлекателен е, нали?

Кейт кимна.

— Да. Със сигурност.

— И е страхотен, нали?

— Определено е страхотен. — Понечи да тръгне, но Тъли я хвана за ръкава, спря и я накара да се обърне.

— Хареса ли го?

— Разбира се. Има страхотно чувство за хумор.

— Но?

Кейт прехапа устната си. Започна да печели време. Не искаше да нарани чувствата на Тъли, нито да я ядоса, но каква приятелка щеше да ѝ бъде, ако я излъжеше? Истината беше, че беше харесала Чад и вярваше, че той се интересува истински от Тъли, но също така беше вярно, че имаше лошо чувство за тяхната връзка и срещата с него само го беше засилила.

— Хайде, Кейт, плашиш ме.

— Нямахте да кажете нищо, Тъли, но тъй като ме заставяш... Не мисля, че трябва да излизаш с него. — Щом веднъж изказа мнението

си, вече не можеше да спре: — Та той е на трийсет и една. Има бивша съпруга и четиригодишна дъщеря, която не вижда. Не можеш да се появяваш на обществени места с него, защото ще го уволнят. Каква връзка е това? Пропускаш младежките си години.

Тъли направи крачка назад.

— Пропускам младежките си години? Искаш да кажеш: ходенето на танци в маскарадни костюми и пиенето на бира? Или срещите с момчета като онези, които избираш ти. Повечето от тях имат малко повече ум от кокошката.

— Може би просто трябва да приемем, че мислим различно...

— Мислиш, че съм с него заради кариерата си, нали? За да получа по-добри оценки или работа в университетската телевизия?

— А не е ли така? Поне малко? — Кейт веднага разбра, че не е трябвало да казва това. — Съжалявам — каза и протегна ръка към приятелката си. — Не го мисля наистина.

Тъли отдръпна ръката си.

— Разбира се, че го мислиш. Мис Съвършена, с най-доброто семейство и безупречните оценки. Дори не знам защо дружиш с мен — аз съм такава кучка и кариеристка.

— Чакай! — извика Кейт, но Тъли вече тичаше по тъмната улица.

ГЛАВА 9

Тъли тича през целия път до автобусната спирка на Четирийсет и пета улица.

— Кучка — шепнеше тя със сълзи в очите.

Когато дойде автобусът, тя си купи билет и се качи, като измърмори: „Кучка“ още два пъти, намери място и седна.

Как може Кейт да ѝ ги наговори такива?

— Кучка — каза отново, но този път думата не прозвуча така убедено.

Автобусът спря на по-малко от пресечка от къщата на Чад. Тя затича към къщата му и почука на вратата.

Той отвори почти мигновено, облечен в сив анцуг и тениска с надпис „Ролинг Стоунс“. Усмивката му ѝ подсказа, че я е очаквал.

— Здравей, Тъли.

— Заведи ме в леглото — прошепна тя с дрезгав глас и пъкна ръце под тениската му.

Стигнаха до малката спалня в задната част на къщата, като се целуваха непрекъснато. Тя не се отделяше от него, от прегръдките му, целуваше го страстно и дълбоко. Не вдигна поглед към него, не можеше, но това нямаше значение. Когато легнаха върху леглото, и двамата бяха голи и силно възбудени.

Тъли забрави себе си и болката си в удоволствието, което ѝ даваха ръцете и устата му, а когато всичко свърши, остана да лежи, преплела крайници с неговите, опитваща се да не мисли за нищо, освен за това, колко добре се чувства.

— Искаш ли да поговорим?

Тя беше втренчила поглед в тавана, който познаваше така, както и мечтите си.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, Тъли.

Тя се обърна на една страна и втренчи поглед в него, подпряла главата си върху ръката. Той погали лицето ѝ.

— Двете с Кейт сте се скарали заради мен, а знам колко много значи за теб мнението й.

Думите му я изненадаха, макар че не би трябвало. Макар че само спяха заедно, тя беше започнала да се разкрива пред него. Всичко бе започнало случайно, с по някоя забележка след секса или докато пиеха, а после нещата, бавно и постепенно, се бяха развили. Тя се чувстваше в безопасност в леглото му, свободна от преценки и осъждане. Бяха любовници, но не се обичаха и това правеше нещата по-лесни. Но сега тя разбра, че е чувал всяка нейна дума и така си е оформил някаква представа. Изведнъж осъзнаването на този факт я накара да се почувства по-малко самотна и макар че това я плашеше, то й носеше и утеха.

— Тя мисли, че това не е правилно.

— И е така, Тъли. И двамата го знаем.

— Пет пари не давам — каза тя ожесточено и избърса очите си. — Тя е най-добрата ми приятелка. Трябва да ме подкрепя независимо какво правя. — Гласът й се прекърши на последните думи, защото си спомни обещанието, което си бяха дали преди толкова много години.

— Права е, Тъли. Трябва да се вслушваш в думите й.

Тя долови някаква нотка в гласа му, някакво колебание, което я накара да се взре дълбоко в очите му. А в тях видя тъга, която я смути.

— Как можеш да говориш така?

— Започвам да се влюбвам в теб, Тъли, а ми се иска да не беше така. — Усмихна се тъжно. — Не бъди така уплашена. Знам, че не вярваш в любовта.

Истината в думите му я натъжи и я накара изведнъж да се почувства възрастна.

— Може би някой ден ще повярвам. — Искаше й се да е убедена в това, което казва.

— Надявам се. — Целуна я нежно по устните. — И какво ще правиш сега с Кейт?

— Тя няма да разговаря с мен, мамо. — Кейт се облегна на стената на малкото помещение, известно като телефонната стая. Тъй като беше неделя следобед, трябваше да чака почти час, докато дойде редът й.

— Знам. Току-що разговарях с нея.

„Разбира се, че Тъли ще се обади първа.“ Кейт не знаеше защо това я подразни. Чу, че майка ѝ запали цигара.

— Какво ти каза?

— Че не харесваш гаджето ѝ.

— И само това? — Кейт трябваше да внимава. Ако майка ѝ разбереше на каква възраст е Чад, можеше да се ядоса истински, а Тъли щеше да е бясна, ако решише, че Кейт е настроила майка си против нея.

— Има ли още?

— Не — побърза да каже Кейт. — Той не е за нея, мамо.

— И ти го казва своят богат опит с мъжете?

— Тя не присъства на последното парти. Не пожела да дойде. Пропуска целия живот в университета.

— Наистина ли мислиш, че Тъли е обикновеното момиче на тази възраст? Хайде, Кейт. Тя е... царицата на драмата. Пълна е с мечти. Нямаше да ти навреди, ако притежаваше поне малко от нейния огън, между другото.

Кейт изви очи към тавана. Винаги присъстваше неуловимият — а понякога и не толкова неуловим — натиск да бъде като Тъли.

— Не говорим за моето бъдеще. Фокусирай се, мамо.

— Просто казвам...

— Чух те. И какво да направя? Тя ме избягва. А аз се опитвах да ѝ бъда добра приятелка.

— Понякога да си добра приятелка означава да не казваш нищо.

— И трябва да я гледам как прави грешка?

— Понякога, да. А после трябва да си до нея, когато се опитва да сглоби парчетата. Трябва да забравиш произхода на Тъли и колко е лесно да бъде наранена.

— И какво да направя сега?

— Само ти можеш да си отговориш на този въпрос. Отдавна вече не мога да ви давам съвети.

— Няма да има повече речи на тема животът, а? Страхотно. Точно когато една такава можеше да ми се отрази добре.

Чу как майка ѝ издиша дима от цигарата.

— Знам, че ще бъде в редакционния офис на университетската телевизия в един часа.

- Сигурна ли си?
- Така каза тя.
- Благодаря, мамо. Обичам те.
- Аз също те обичам.

Кейт затвори и се върна в спалнята си. Преоблече се и сложи малко грим най-вече за да прикрие пъпките по челото си, излезли след кавгата ѝ с Тъли.

Бързо прекоси университетското градче. Беше лесно. Почти всички студенти учеха усилено за изпитите. Спря пред вратата, която водеше към телевизията, приготви се за битка и влезе.

Намери Тъли точно там, където беше казала майка ѝ — свита пред монитора. Вдигна поглед при влизането на Кейт.

— Е, е — каза Тъли и се изправи. — И това ако не е нашата моралистка.

— Съжалявам — каза Кейт.

Лицето на Тъли се сгърчи — сякаш беше сдържала дъха си и сега изведнъж го беше изпуснала.

— Прояви се като истинска кучка.

— Не трябваше да казвам всичко онова. Само че... ние никога не сме премълчавали какво мислим.

— Кое то е било наша грешка. — Тъли преглътна и се опита да се усмихне. Не успя.

— Не бих те наранила за нищо на света. Съжалявам.

— Закълни се, че няма да се случи отново. Че нито един мъж няма да застане между нас.

— Кълна се. — Кейт се закле с всяка частица на своето същество. Ако се налагаше, щеше да държи езика си зад зъбите. Мъжете щяха да идват и да си отиват, а приятелството им беше завинаги. То бе по-важно от всяка връзка.

— Сега е твой ред.

— Какво искаш да кажеш?

— Закълни се, че повече няма да ме манипулираш, като не ми говориш. Последните три дни бяха истинско мъчение.

— Кълна се.

Тъли не беше много сигурна как се случи, но сексът с професора изведнъж прерасна във всепоглъщаща връзка. Може би Кейт беше права и тя се беше впуснала в това с мисълта за кариерата си, вече не помнеше. Знаеше само, че в прегръдките му се чувства доволна и че това е нещо съвсем ново за нея.

Той беше неин учител. Научи я на неща, за които щяха да ѝ бъдат необходими години да ги открие сама.

Показа ѝ какво е сексът. Леглото му се превърна в нейно пристанище, ръцете му бяха пръстенът около тялото ѝ. Когато го целуваше и му позволяваше да я докосва с невероятна интимност, забравяше, че не вярва в любовта. Онзи първи път там, в тъмната гора в Снохомиш, се изтриваше от паметта ѝ с всяка тяхна среща, докато един ден откри, че вече е изчезнал завинаги. Той щеше винаги да бъде част от нея, белег върху душата ѝ, но като всички белези, избледняваше с времето и вече не беше яркочервен и кървав, а тънка сребриста линия, която едва се забелязваше.

Но дори това не ѝ беше достатъчно. Тя започна да се дразни от всичко в университетското градче. Навън, в реалния свят, се случваха какви ли не неща — неща, които имаха значение. Джон Ленън беше убит пред нюйоркския си апартамент, мъж на име Хинкли беше прострелял президента Рейгън в патетичен опит да впечатли Джуди Фостър, Сандра Дей О'Конър беше станала първата жена, председател на Върховния съд, Даяна Спенсър се беше омъжила за принц Чарлс в церемония, която беше като излязла от страниците на вълшебна приказка, и всяко момиче в Съединените щати беше повярвало в любовта и щастливия край. Кейт говореше за сватбата толкова често и с такива подробности, сякаш беше една от поканените.

Всичките тези новини за първа страница се бяха случили през живота на Тъли, но тъй като тя беше в училище, бяха преди нейното време. О, разбира се, тя пишеше статии за университетския вестник и понякога прочиташе по някое и друго изречение в ефир, но всичко това бе като имитация на истинския живот, упражнения за истинската игра, която все още не ѝ разрешаваха да играе.

Копнееше да плува в истински води, да е част от местните и националните новини. Умори се дори още повече от партитата и от всичко, което се организираше в университета. Не разбираше защо

всички момичета искаха да се омъжат. Нима не знаеха какво се случва по широкия свят, нима не виждаха възможностите?

Тя приемаше всичко, което университетът предлагаше, научаваше всичко, до което имаше достъп, присъстваше на всички лекции по журналистика. Беше време вече да скочи в жестокия свят на телевизионните новини. Искаше да се вреже в тълпата репортери и да си пробие път с лакти до първата редица.

— Не си готова — каза Чад и въздъхна. Каза го за трети път само за няколко минути.

— Греша — отвърна тя и се наведе към огледалото, за да сложи още един пласт спирали за мигли. В началото на осемдесетте на двайсети век гримът не можеше да е прекален, нито прическите — достатъчни. — Готова съм благодарение на теб и двамата го знаем. Ти ме накара да нося прическата на Джейн Поли. Всичките ми костюми са черни, а обувките ми — като на домакиня от предградията. — Остави четката за нанасянето на спиралата на мястото ѝ и бавно се обърна. Започна да разглежда внимателно ноктите си, лакирани сутринта. — От какво още имам нужда?

Той седна на леглото. Дори от това разстояние виждаше, че е тъжен или уморен от разговора им — не беше сигурна кое от двете.

— Знаеш отговора на този въпрос — каза той тихо.

Тя затършува в чантичката си за друго червило.

— Писна ми от колежа. Искам да вляза в големия свят.

— Не си готова, Тъли. Репортерът трябва да демонстрира съвършена смесица от обективност и съпричастност. Ти си прекалено обективна, прекалено студена.

Тази критика ѝ причиняваше болка. Години наред се беше учила да не усеща нищо. А ето че сега изведнъж трябваше да е едновременно съпричастна и обективна. Да демонстрира съпричастност, но пак да бъде професионалистка. Нямах да успее и двамата го знаеха.

— Не говоря още за националните мрежи. А за интервю за стажантка докато завърша.

Отиде до леглото. В черния костюм и бялата блуза беше олицетворение на консервативния шик. Беше овладяла дори сексапила, който ѝ придаваше дългата до раменете коса, като я беше прибрала в конска опашка. Седна в края на леглото и отметна кичур коса от очите си.

— Просто ти не си готов аз да изляза в публичното пространство.

Той въздъхна и докосна брадичката ѝ с кокалчетата на пръстите си.

— Вярно, предпочитам да си в леглото ми, отколкото вън от него.

— Признай, че съм готова. — Искаше да прозвучи секси и като възрастна, но уязвимостта трепереше в гласа ѝ и я издаде. Имаше нужда от одобрението му, както имаше нужда от въздух и слънчева светлина. Можеше да преживее и без него, разбира се, но щеше да е по-малко уверена, а днес имаше нужда от всичката си увереност.

— О, Тъли — каза той накрая, — ти си родена готова.

Тя се усмихна победоносно, целуна го страстно, после стана и грабна дипломатическото си куфарче. Вътре имаше няколко резюмета, напечатани на дебели листове, няколко визитни картички, на които пишеше: *„Талула Харт, телевизионен репортер“*, и лента с новината, която беше излъчила за университетската телевизия.

— Побързай — каза Чад.

— Непременно.

Хвана автобуса пред павилиона за хамбургери на *„Кид Вели“*. Макар вече да не беше първокурсничка, не си беше направила труд да вземе колата си в университета. Паркингът беше прекалено скъп, а места за паркиране се намираха изключително трудно. Освен това, семейство Малърки обожаваха да карат стария автомобил на баба ѝ.

През целия път премисляше какво знае за мъжа, с когото щеше да се срещне. На двайсет и шест, той вече беше уважаван репортер, спечелил някои от най-големите награди по време на конфликта в Централна Америка. Нещо — в нито една статия не се казваше какво — го бе принудило да се върне у дома си, където внезапно бе решил да смени кариерата си. Сега беше режисьор в най-малкия офис на една от местните телевизионни станции. Тя беше репетирила безкрайно онова, което щеше да каже.

„Радвам се да се запозная с вас, мистър Райън.“

„Да, имам впечатляващ опит за жена на моята възраст.“

„Предана съм на журналистиката и се надявам, не, очаквам да...“

Автобусът бавно спря на ъгъла на Първа улица и *„Брод“*. Тя побърза да слезе. Докато стоеше до знака за автобусна спирка и

преглеждаше бележките си, започна да вали. Не валеше така силно, че да е необходим чадър или качулка, но достатъчно, за да съсипе прическата ѝ и да влиза в очите ѝ. Наведе глава, за да защити грима си, и затича.

Малката бетонна сграда, на чиито прозорци нямаше завеси, се намираше в средата между две пресечки, а до нея имаше паркинг. Влезе и се консултира с информационното бюро. То я упъти към стая 201.

Тя изправи гръб, усмихна се професионално и отиде до стая 201.

Отвори вратата и за миг остана шокирана. Мъжът, който стоеше пред нея, беше великолепен — рошава черна коса, електриковосини очи и набола брада. Въобще не беше онова, което беше очаквала.

— Вие ли сте Талула Харт?

Тя подаде ръка.

— Аз съм. А вие ли сте мистър Райън?

— Да. — Стисна ръката ѝ. — Влезте.

Поведе я през малка приемна, из която навсякъде бяха пръснати документи, камери и купища вестници. Имаше две отворени врати, зад които се виждаха празни офиси. В ъгъла стоеше друг мъж и пушеше цигара. Беше огромен, поне метър и деветдесет, с гъста руса коса и дрехи, които изглеждаха така, сякаш беше спал с тях. На тениската му се виждаше огромен лист марихуана. Вдигна поглед при влизането им.

— Това е Талула Харт — каза мистър Райън, вместо да я представи.

Огромният мъж изсумтя.

— Онази с писмата?

— Да, това е тя. — Мистър Райън се усмихна на Тъли. — А това е Мат. Нашият оператор.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Мат.

И двамата се засмяха, а смехът им само затвърди опасенията ѝ, че е прекалено млада.

Райън я заведе в ъглов офис и ѝ посочи металния стол пред дървеното бюро.

— Седнете — каза и затвори вратата след себе си.

Седна зад бюрото и я погледна. Тя изпъна гръб и се опита да изглежда по-възрастна.

— Значи вие сте тази, която задръства пощата ми с резюмета и репортажи. Сигурен съм, че с вашата амбиция сте ни проучили. Ние сме сиатълският екип на КСРО в Такома. Тук нямаме програма за стажанти.

— Така пишеше и в писмата ви.

— Знам. Аз ги писах. — Той се облегна назад и постави ръце зад тила си.

— Четохте ли статиите ми? Гледахте ли репортажите ми?

— Затова сте тук всъщност. Когато разбрах, че няма да спрете да ми изпращате материали, реших, че може да погледна поне един.

— И?

— Ще бъдете добра някой ден. Имате талант.

„Един ден? Ще бъдете?“

— Но далеч не сте готова.

— Затова и искам да бъда стажантка.

— Такава позиция не съществува.

— Ще работя от двайсет до трийсет часа на седмица и не ме интересува какво ще стане с оценките ми в колежа. Ще проверявам фактите, ще правя проучванията, всичко. Как е възможно нещо да се обърка?

— Всичко? — Той я гледаше внимателно. — Ще правите ли кафе, ще пускате ли прахосмукачка и ще почиствате ли банята?

— Кой прави това сега?

— Мат и аз. И Карол, когато не е по следите на някоя новина.

— Тогава, да.

— Значи сте готова на всичко.

— Да.

Той продължи да я гледа внимателно.

— Осъзнавате, че ще бъдете чирак, и при това лошо заплатен.

— Разбирам, че ще мога да работя в понеделник, сряда и петък.

Накрая той каза:

— Добре, Талула Харт. — Изправи се. — Покажете ми какво можете.

— Непременно. — Усмихна се. — И ме наричайте Тъли.

Той я изпрати обратно през офисите.

— Хей, Мат, тази е новата ни стажантка. Тъли Харт.

— Страхотно — каза Мат, без да вдигне поглед от камерата в скута си.

На вратата мистър Райън спря и се обърна към нея.

— Надявам се, че ще приемете работата си сериозно, госпожо Харт. Или това е експеримент, чийто живот ще бъде по-кратък от този на млякото.

— Можете да разчитате на мен, мистър Райън.

— Наричайте ме Джони. Ще се видим в петък. Да кажем, в осем сутринта?

— Ще бъда тук.

Тя мислеше за срещата, докато вървеше бързо към автобусната спирка. Всъщност сама беше създала стажантския си пост. Някой ден, когато Фил Донахю я интервюира, тя ще му разкаже тази история, за да демонстрира твърдата си решимост.

„Да, Фил. Това беше смел ход, но вие познавате света на телевизията. Това е един жесток свят, а аз бях момиче с амбиция.“

Но първо щеше да каже на Кейти. Нищо не бе достатъчно съвършено, докато не го споделеше с Кейт.

Това беше началото на мечтата им.

Черешовите дръвчета във вътрешния двор отбелязваха хода на времето по-добре от всеки календар. Разцъфтели през пролетта, покрити с пищна зеленина в топлите и тихи дни на лятото, облечени във величествена цветна премяна за началото на учебната година, а сега, голи в този ноемврийски ден на 1981 година.

За Кейт животът се движеше стремително. Тя беше на светлинни години от срамежливото и тихо момиче, каквото беше при пристигането си. За годините, прекарани във Вашингтонския университет, тя се беше научила как да пише молби, как да организира парти за триста души, как да изпие наведнъж чаша бира и да яде сурови омари, как да се чувства удобно сред хора, които не познава, как да пише злободневни новинарски истории и да ги филмира, без дори да спира да се движи. Професорите, преподаващи журналистика, я оценяваха високо и непрекъснато ѝ повтаряха, че има талант.

Проблемът, изглежда, беше сърцето ѝ. За разлика от Тъли, която просто продължаваше напред и можеше да задава всякакви въпроси,

Кейт намираше за трудно да се натрапва на чуждата мъка. Все по-често и по-често напоследък тя отказваше да пише и само редактираше материалите на Тъли.

Не притежаваше необходимото, за да бъде режисьор на новините или първокласен репортер. Всеки ден, прекаран в класните стаи, беше лъжа за нея.

Напоследък тя мечтаеше за други неща. Искаше да учи право, за да може да се бори с неправдите, или да пише романи, които да карат хората да виждат света в позитивна светлина... или — и тази беше най-скритата ѝ мечта — да се влюби. Но как би могла да сподели тези неща с Тъли?

Тъли, която я бе държала за ръката преди толкова много години, когато никой друг не искаше да дружи с нея, която бе изплела общата им мечта да станат репортери. Как би могла да каже на най-добрата си приятелка, че вече не споделя тази мечта?

Би трябвало да ѝ е лесно. Бяха още момичета, когато мечтаеха да бъдат екип. През изминалите години светът се беше променил толкова много. Войната във Виетнам беше изгубена, Никсън беше подал оставка, а кокаинът се беше превърнал в мода. Американският отбор по хокей бе направил чудо и бе спечелил Олимпийските игри. Едва ли мечтите можеха да останат непроменливи в един така динамичен свят.

Трябваше, поне веднъж, да се противопостави на Тъли и да ѝ каже истината. Трябваше да сподели онова, което ѝ тежеше: *„Това е твоята мечта, Тъли, и се гордея с теб, но вече не съм на четиринайсет и не мога вечно да те следвам.“*

— Може би днес — изрече на глас, докато крачеше с раницата на рамо през покрития със сива мъгла вътрешен двор.

Ако само имаше собствена мечта, която да замени старата. Тъли може би щеше да приеме това, но не и неясното *„не знам“*.

Излезе от университетското градче, смеси се с тълпата деца и пресече улицата, като се усмихваше и махаше на приятелите си. Като стигна в общежитието, отиде право в дневната, където момичетата седяха плътно едно до друго по диваните, по столовете и по пода.

Хвърли раницата си на пода и намери свободно местенце между Шарлот и Мери Кей.

— Започна ли вече?

Около трийсет души я подканиха да пази тишина, когато зазвуча музиката на „Болницата“. Лицето на Лора изпълни екрана. Беше красива в бялата престилка. Из стаята се понесе колективна въздишка. После се появи Люк в сивия си костюм и се усмихна на бъдещата си съпруга. Точно тогава вратата се отвори.

— Кейт! — извика Тъли, нахълтвайки в стаята.

— Шшшш — казаха всички едновременно.

Тъли клекна до Кейт.

— Трябва да поговорим.

— Тихо. Люк и Лора ще се женят. Можеш да ми разкажеш за интервюто — получила си работата, поздравления — когато филмът свърши. А сега тихо.

— Но...

— Шшш.

Тъли се отпусна на колене и зашепна:

— Как можеш да си така захласната по...

— Шшш.

Тъли въздъхна театрално и кръстоса ръце.

Щом сериата свърши и музиката започна отново, тя скочи на крака.

— Хайде, Кейт. Трябва да поговорим. — Сграбчи Кейт за ръката и я поведе през коридорите, а после и по мръсните стъпала към мръсната малка тайна на общежитието — стаята за пушене. Тя беше сгушена зад кухнята, вътре имаше две пейки, масичка за кафе, покрита с пълни пепелници, а въздухът бе така гъст и син, че смъдеше в очите дори когато там нямаше никого. Тук се разменяха клюки след партитата и се споделяше среднощен смях.

На Кейт не ѝ харесваше тук. Навикът, който изглеждаше така страхотен и предизвикателен на тринайсет, ѝ се виждаше глупав сега.

— Хайде, разкажи ми всичко. Получила си стажантското място, нали?

Тъли се усмихна.

— Така. Ще работя в понеделник, сряда и петък. И през някои от уикендите. Вече сме на път да осъществим мечтата си, Кейти. Ще получа тази работа и когато завършим, ще ги уговоря да вземат и теб. Ще бъдем екип, както винаги сме искали.

Кейт си пое дълбоко дъх. „*Направи го. Кажй й.*“

— Не трябва да се тревожиш за мен, Тъли. Това е твойт ден, твоето начало.

— Не ставай смешна. Все още искаш да бъдем екип, нали? — Тъли млъкна и загледа втренчено Кейт, която отвори уста... Тъли се засмя. — Разбира се, че искаш. Знаех си. Просто се заяждаше с мен. Много смешно. Ще говоря с мистър Райън — той е новият ми шеф — веднага щом започне да не може да диша без мен. А сега трябва да бягам. Чад ще иска да чуе за интервюто, но трябваше да кажа първо на теб. — Тъли я прегърна здраво и тръгна.

Кейт стоеше там, в малката грозна стая, в която миришеше на застоял цигарен дим. След малко тръгна към вратата.

— Не — каза тихо. — Не искам да бъда репортер.
Нямаше кой да я чуе.

ГЛАВА 10

Денят на Благодарността в семейство Малърки беше винаги спектакъл. Леля Джорджия и чичо Ралф идваха от Източен Вашингтон и носеха толкова храна, че можеха да нахранят цяло село. Някога водеха със себе си и четирите си деца, но те вече бяха пораснали и трябваше да гостуват на други семейства по празниците. Тази година Джорджия и Ралф бяха сами и изглеждаха леко замаяни от новото положение. Джорджия си наля питие още преди да е поздравила, когото и да било в къщата.

Кейт седеше на страничната облегалка на дивана, който заемаше централно място в дневната, откакто се помнеше. Тъли седеше с кръстосани крака на пода, в краката на мама. Това беше обичайното й място по време на празници. На Тъли не й харесваше да бъде далеч от жената, която смяташе за съвършена майка. Джорджия седеше на дивана.

Беше часът на момичетата — семейна традиция. Беше я измислила Джорджия преди години — преди да имат деца, за които да се грижат. На всеки празник, в продължение на час, докато мъжете гледаха американски футбол, жените се събираха в дневната да пият коктейли и да слушат новините. Знаеха, че съвсем скоро ще трябва да извършват херкулесовски подвизи в кухнята, но през тези шейсет минути не се тревожеха за нищо.

Тази година, за първи път, мама беше напълнила по чаша бяло вино за Кейт и Тъли. Кейт се чувстваше страшно пораснала, докато седеше на страничната облегалка на дивана и отпиваше от виното си. Слушаха Елвис, който, естествено, пееше за малкото момче от гетото.

Странно как само една песен можеше да те накара да си спомниш толкова много моменти от живота си. Кейт мислеше, че не е имало семеен празник — Коледа, Ден на Благодарността, Великден или дори годишното екскурзионно — на което да не са слушали поне няколко песни на Елвис. Без него просто не се получаваше магията на семейство Малърки. Мама и леля Джорджия се грижеха за това.

Смъртта му не беше сложила край на традицията, но понякога, ако пиеха достатъчно, те се прегръщаха и плачеха за загубата му.

— Трябва да видиш с какво се занимавах тази седмица — каза Тъли и във възбудата си стана на крака. Кейт не можеше да не отбележи, че прилича на молител, който очаква благословия. — Знаеш ли за случая на изнасилване? За Спокейн, когото арестуваха — каза драматично. — Майка му наела убиец, който да убие съдията и прокурора. Можете ли да повярвате? И Джони — това е шефът ми — ми позволи да нахвърля основите на статията. Използваха дори написано от мен изречение. Беше страхотно. Следващата седмица ще ми позволи да направя интервю с момче, което е изобретило някакъв нов компютър.

— Наистина вече си поела по пътя си, Тъли — каза мама и ѝ се усмихна.

— Не само аз, мисис Малърки — каза Тъли. — Ще се получи и с Кейт. Ще ѝ издействам стажантско място, ще видите. Вече започнах да правя намеци. Някой ден ще гледате и двете ни по телевизията. Първите жени екип в новините.

— Помисли си, Марджи — каза Джорджия замечтано.

— Жени водещи! — каза Кейт и изправи гръб. — Мислех, че ще бъдем репортери.

Тъли се усмихна.

— С нашата амбиция? Шегуваш ли се? Ще се изкачиш право на върха, Кейти.

Кейт трябваше да каже нещо. Ситуацията започваше да излиза извън контрол, а и днес като че ли беше подходящ момент да се изяснят. Питиетата бяха накарали всички да се отпуснат.

— Трябва да ви кажа...

— Ще станем по-известни от Джийн Енърсен, мисис Малърки — каза Тъли и се засмя. — И определено по-богати.

— Представи си какво ли е да си богат — каза мама.

Леля Джорджия потупа Кейт по бедрото.

— Всички от семейството толкова се гордеят с теб, Кейт. Ще прославиш името ни.

Кейт въздъхна. Още веднъж беше пропуснала възможността. Изправи се, прекоси стаята, мина покрай ъгъла, където скоро щеше да бъде поставена коледната елха, застана до прозореца и зарея поглед

над тревата. Тя беше покрита със скреж. Лунната светлина придаваше на всичко красив бяло-синкав оттенък, а небето бе като черно кадифе. Когато беше момиче, тя очакваше с нетърпение това време, молеше се за него с месеци и нищо чудно. Покрита със сняг, „*Алеята на светулките*“ беше като излязла от вълшебна приказка. Място, където нищо не би могло да се обърка, където всяко момиче би трябвало да може да каже на семейството си, че е променило решението си.

Последните няколко месеца от последната им година в колежа бяха свършени. Макар че Тъли прекарваше повече от двайсет и пет часа в телевизионната станция, а Кейт също толкова в „*Старбъкс*“, новия дизайнерски кафе-бар на „*Пайк Плейс Маркет*“, през по-голямата част от уикендите бяха заедно, играеха бiliarд и пиеха бира или слушаха музика в таверна „*Синята луна*“. Тъли прекарваше много от нощите си в леглото на Чад, но Кейт не отваряше дума за това. Истината беше, че се забавляваше страхотно да се среща с момчета, за да се заяжда с Тъли за нейния избор.

Единственият проблем в живота на Кейт — и то голям — беше предстоящото ѝ дипломиране. Щеше да се дипломира следващия месец с почести и със степен по комуникации и журналистика, а все още не беше казала на никого, че това не е мечтаната от нея работа.

Сега обаче щеше да изясни нещата. Беше в една от стаите с телефони на третия етаж и току-що беше набрала домашния си номер.

Мама вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

— Здравей, мамо.

— Кейти! Каква огромна изненада! Не помня кога за последно си се обаждала в средата на седмицата. Сигурно ти е дошло до гуша. С татко ти току-що се върнахме от мола. Трябва да видиш роклята, която купих за дипломирането ти. Красива е.

— Каква е? — Кейт отлагаше неминуемото и слушаше с половин ухо, докато майка ѝ говореше нещо за подплънки и бляскави нишки. После я прекъсна: — Току-що кандидатствах за работа в „*Нордцорм*“, мамо. В рекламния отдел.

Паузата от другата страна бе повече от ясно доловима, после се чу запалването на цигара.

— Мислех, че двете с Тъли ще...

— Знам. — Кейт се облегна на стената. — Новинарски екип. Световноизвестни и богати.

— Какво става всъщност, Катлийн?

Кейт се опита да оформи чувствата си в думи. Просто не знаеше какво иска да прави в останалата част от живота си. Вярваше, че я очаква нещо специално, пътека, която да е само нейна, но не знаеше къде е началото ѝ.

— Не съм като Тъли — каза накрая, признавайки истината, която знаеше от известно време: — да ям, спя и дишам чрез новините. Разбира се, достатъчно добра съм, за да получавам отлични оценки, и професорите ме обичат, защото никога не закъснявам за лекции, но журналистиката — независимо дали за вестниците, или за телевизията — е истинска джунгла. Ще ме изядат жива хората като Тъли, готови на всичко за успеха. Просто не е реалистично да се мисли, че мога да успея.

— Реалистично? Реалността е как двамата с баща ти се опитваме да посрещаме разходите си, докато непрекъснато намаляват заплатата му. Реалността съм аз, която съм умна, но не мога да получа работа, с изключение на онази, която е минимално заплатена, защото нямам образование, и всичко, което съм направила, е да отгледам децата си. Повярвай ми, Кейти, на твоята възраст няма нужда да бъдеш реалистка. Има достатъчно време за това. Сега трябва да храниш наистина големи мечти.

— Просто искам нещо различно.

— Какво?

— Искан ми се да знаех.

— О, Кейти... Мисля, че се страхуваш да протегнеш ръка. Не се страхувай.

Преди Кейти да е успяла да отговори, на вратата се почука.

— Тук съм! — извика тя.

Вратата се отвори и на прага застана Тъли.

— Ето те и теб. Търсих те навсякъде. С кого разговаряш?

— С мама.

Тъли взе слушалката от Кейт и каза:

— Здравейте, мисис Малърки. Ще отвлека дъщеря ви. Ще се обадим по-късно. Довиждане. — Затвори и се обърна към Кейт. —

Идваш с мен.

— Къде отиваме?

— Ще видиш. — Тъли я изведе от сградата и я поведе към паркинга, където ги очакваше нейният нов син „Фолксваген“.

През цялото време Кейт питаше къде отиват, докато не спряха пред малка сграда.

— Тук работя — каза Тъли, след като изгаси двигателя. — Не мога да повярвам, че не си идвала досега. О, да, но сега си тук.

Кейт изви очи към небето. Сега вече знаеше какво става. Тъли искаше да ѝ покаже новия си триумф — някакъв свой материал или репортаж. Както обикновено, Кейт я последва.

— Виж, Тъли — каза, докато вървяха по безцветния коридор, а после влязоха в малко и претъпкано помещение, — трябва да ти кажа нещо.

Тъли отвори вратата.

— Разбира се. По-късно. Това е Мат, между другото. — Посочи огромния и дългокос мъж, застанал до отворения прозорец, за да изпуши цигарата си.

— Здравейте — каза той и вдигна само един пръст за поздрав.

— Карол Менсауър — тя е репортерът — е на градска среща — каза Тъли и поведе Кейт към затворената врата.

Като че ли Кейт вече не беше слушала достатъчно за Карол Менсауър.

Тъли спря пред вратата и почука. Отговори им мъжки глас и Тъли отвори вратата и дръпна Кейт вътре.

— Джони? Това е приятелката ми Кейт.

Мъжът, седнал зад бюрото, вдигна поглед.

Той беше най-привлекателният мъж, когото Кейт беше виждала. Беше по-възрастен от тях, но не много, може би пет или шест години. Дългата му черна коса беше гъста и пригладена назад. Изпъкнали скули и тясна брадичка, но в него нямаше нищо женствено. Когато ѝ се усмихна, тя си пое рязко дъх, почувствала чисто физическо привличане — нещо, което до този момент ѝ беше непознато.

И тя стоеше там, облечена за работа в дънки, удобни обувки и червен пуловер с деколте във формата на буквата V. Косата ѝ вече се беше отпуснала след спането с ролки на главата. Не беше си направила труда да си сложи грим.

Щеше да убие Тъли.

— Ще ви оставя насаме — каза Тъли, излезе и затвори вратата след себе си.

— Моля, седнете — каза той и посочи празния стол от другата страна на бюрото.

Тя седна нервно в края на стола.

— Тъли твърди, че сте гений.

— Е, тя е най-добрата ми приятелка.

— Имате късмет. Тя е специална.

— Да, сър, така е.

Той се засмя — смехът му беше приятен и заразителен. Тя също се усмихна.

— Не ме наричайте, сър, моля ви. Имам чувството, че зад гърба ми е застанал някой по-възрастен от мен. — Наведе се напред. — И така, Кейт, какво мислите?

— За кое?

— Работата.

— Каква работа?

Той погледна към вратата и каза:

— Хм, това е интересно. — После отново я погледна. — Имаме свободно място в офиса. Обикновено на телефона отговаряше Карол, но тя ще има бебе, така че ръководителят на станцията се съгласи да обявим мястото.

— Но Тъли...

— Тя иска да остане стажантка. Казва, че благодарение на баба си няма нужда от пари. Да си остане между мен и вас, не умее да отговаря на телефона.

Всичко се случваше прекалено бързо за Кейт. Само преди час най-после беше признала, че не иска да бъде репортер, а ето че ѝ предлагаха работа, за която всеки ученик от колеж бе готов да извърши убийство.

— Какво е заплащането? — запита.

— Минималната, разбира се.

Тя пресметна бързо. Като се включеха и бакшишите, изкарваше два пъти повече в „Старбъкс“.

— Хайде — каза той и се усмихна, — как можете да ми откажете? Можете да бъдете секретарка в грозен офис и за по-малко

пари. Не е ли това мечтата на всяко завършващо момиче?

Тя не успя да потисне смеха си.

— Щом представяте нещата така, как бих могла да откажа?

— Това е старт в бляскавия свят на телевизионните новини, нали?

Усмивката му беше като някаква сила, която не ѝ оставяше място за избор.

— Наистина ли е бляскав?

Той беше изненадан от въпроса ѝ и я погледна внимателно. Фалшивата му усмивка се стопи, а изражението на сините му очи стана цинично.

— Не и в този офис.

Кейт не знаеше защо, но привличането, което изпитваше, беше много силно. Нямахше нищо общо с реакцията ѝ на момчетата в колежа. Още една причина да не приеме работата.

Вратата зад нея се отвори. Тъли влезе с пружинираща походка.

— Е, каза ли „да“?

Лудост е да приемеш работата, защото си луда по шефа.

Но, от друга страна, тя беше на двацет и една и той ѝ предлагаше старт в телевизията.

Не погледна Тъли. Знаеше, че ако го направи, ще се почувства като носена от течението. Но как можеше да откаже? Може би, ако имаше истинска работа, щеше да открие страстта и дарбата, от които имаше нужда. Колкото повече мислеше за това, толкова по-възможно ѝ се струваше. Училището не беше истинският живот. Може би затова светът на новините не беше успял да я завладее. Тук историите и репортажите щяха да имат значение.

— Разбира се — каза най-после. — Ще опитам, мистър Райън.

— Наричай ме Джони. — Усмивката, с която я дари, бе така въздействаща, че трябваше да отклони поглед. Беше сигурна, че той вижда какво става в нея и чува колко бързо бие сърцето ѝ.

— Добре, Джони.

— Чудесно! — каза Тъли и плесна с ръце.

Кейт не можа да не забележи как тя веднага привлече цялото внимание на Джони. Сега той гледаше втренчено Тъли.

Тогава Кейт разбра, че е направила грешка.

Кейт гледаше отражението си в малкото овално огледало над шкафа. Дългата ѝ права коса с по-руските кичури беше прибрана назад и откриваше лицето ѝ. Беше завързана с черна кадифена панделка. Светлосини сенки и два пласта зелена спирала за мигли подчертаваха очите ѝ, а розовото червило, блясъкът за устни и ружът придаваха цвят на кожата ѝ.

— Ще се научиш да обичаш новините — каза на отражението си. — И не просто да следваш Тъли.

— Побързай, Кейт! — извика Тъли и почука силно на вратата на спалнята. — Не искаш да закъснееш в първия си ден на работното място. Ще те чакам на паркинга.

— Добре, може би трябва да я следваш. — Грабна куфарчето от леглото си, излезе от спалнята и заслиза по стълбите.

В тази последна седмица коридорите гъмжаха от момичета, които учеха за последните изпити, сбогуваха се и опаковаха багажа си. Кейт си проби път през тълпата и отиде на малкия паркинг зад сградата. Тъли седеше в новия „Фолксваген“ със запален двигател.

Потеглиха в секундата, в която Кейт седна и затвори вратата. От високоговорителите се носеше „Пурпурен дъжд“ на Принс. Тъли трябваше да вика, за да я чуе Кейт.

— Страхотно, нали? Най-после ще работим заедно.

Кейт кимна. Трябваше да признае, че е развълнувана.

Все пак, скоро щеше да завърши колежа и беше открила отлична стартова работа в сферата, за която беше учила. Нямаше значение, че Тъли ѝ беше спечелила работата, нито че вървеше по стъпките ѝ. Трябваше да се старае, да вложи всичките си способности и да открие, че журналистиката е за нея.

— Разкажи ми за шефа ни — каза, като намали музиката.

— Джони? Много е добър в онова, което прави. Бил е военен кореспондент. В Салвадор или Либия, кой да знае, по дяволите. Чувам, че му липсват битките, но е страхотен режисьор. Можеш да научиш много от него.

— Искала ли си някога да излезеш с него?

Тъли се засмя.

— Това, че спях с професора, не означава, че ще го правя с всеки свой шеф.

Кейт изпита облекчение — по-силно, отколкото би трябвало. Искаше да запита дали Джони е женен — искаше да зададе този въпрос почти от седмица — но не се осмеляваше. Щеше да се разкрие.

— Ето ни и нас. — Тъли спря до тротоара пред сградата. Докато изкачваха стъпалата и вървяха по коридора, тя говореше за това, колко ще е страхотно да работят заедно, но щом влязоха в малките и тесни офиси, се втурна към Мат и се заговори с него.

Кейт остана на мястото си, притиснала куфарчето до гърдите си, и се запита какво трябва да прави сега.

Тъкмо реши да съблече якето си, и се появи Джони, привлекателен и силно ядосан.

— Мат! Карол! — извика, макар че всички бяха там, в помещението. — Онази нова компания, „Майкрософт“, е обявила нещо. Не знам какво е, по дяволите. Майк ще ни изпрати информацията по факса. Искат да отидете до офисите на компанията и да разговаряте с шефа. Бил Гейтс.

Тъли се въодушеви.

— Може ли да отида и аз?

— На кого му пука? Новината е боклук — каза Джони, върна се в офиса си и затръшна вратата.

В следващите няколко мига настана хаотично раздвижване. Карол, Тъли и Мат взеха нещата си и се втурнаха навън през вратата.

Кейт остана на мястото си, след като заминаха, в смълчания и празен офис, питайки се какво, по дяволите, се предполагаше, че трябва да прави.

Звънна телефонът. Тя съблече якето си, праметна го през облегалката на стола, седна и вдигна слушалката.

— Новинарският отдел на КСРО. На телефона е Катлийн. С какво мога да ви помогна?

— Здравей, скъпа, мама и татко са. Искяхме да ти пожелаем страхотен първи ден на работното място. Толкова се гордеем с теб.

Кейт не беше изненадана. Някои неща в живота никога не се променят и семейството е едно от тях. Обожаваше ги.

— Благодаря.

През следващите няколко часа откри, че много лесно може да намери с какво да запълни времето си. Телефонът звънеше почти

непрекъснато, а кутията с писма на бюрото ѝ изглеждаше така, сякаш не беше докосвана от години. Там наистина цареше бъркотия.

Беше така погълната от работата си, че следващия път, когато погледна часовника, беше един часът и тя умираше от глад.

Сигурно имаше почивка за обяд? Стана и прекоси сега подредения офис. Спря пред вратата на Джони, събра смелост да почука и тъкмо се канеше да го направи, когато го чу да вика. Говореше по телефона и очевидно спореше с някого.

Беше по-добре да не го прекъсва. Включи секретаря на телефона и изтича до закусвалнята. Купи си сандвич с шунка и сирене. Импулсивно, купи още купа гъста супа от миди и сандвич с бекон, маруля и домати. Поръчката ѝ бе завършена от две пепси-коли. Изтича горе и изключи секретаря на телефона.

Отиде отново до вратата на Джони. От другата страна цареше тишина.

Почука леко.

— Влез.

Тя отвори вратата. Той седеше зад бюрото си с уморен вид. Дългата му коса беше рошава — като че ли непрекъснато беше прекарвал ръце през нея. Пред него имаше вестници — бяха толкова много, че дори телефонът беше скрит.

— Малърки — каза и въздъхна. — По дяволите. Забравих, че започваш днес.

Кейт искаше да се пошегува, но гласът ѝ не излезе от гърлото. Усещаше присъствието му така остро, че ѝ се стори страшно, дето той дори не знаеше, че тя е тук.

— Влез. Какво носиш?

— Обяд. Реших, че може би си гладен.

— Купила си ми обяд?

— Сгреших ли? Съжалявам, аз...

— Седни. — Посочи стола срещу бюрото. — Оценявам жеста, наистина. Не помня кога се храних за последен път.

Тя придърпа стола към бюрото и започна да развива хартията. През цялото време усещаше погледа на сините му очи, който сякаш я пробуждаше. Това така я изнерви, че едва не разля супата.

— Гореща супа — каза той тихо и почти интимно. — Значи си една от онези.

Тя седна и го погледна.

— От кои?

— Които се грижат за другите. — Взе лъжицата. — Нека позная. Израснала си в щастливо семейство. Две деца и куче. Никакъв развод.

Тя се засмя.

— Виновна. А ти?

— Без куче. И не толкова щастливо.

— О! — Опита се да измисли какво друго да каже. — Женен ли си? — Думите излязоха от устата ѝ, преди да е успяла да ги спре.

— Не. Никога не съм се женил. А ти?

Тя се усмихна.

— Не.

— Браво на теб. Тази работа изисква да се концентрираш върху нея.

Кейт се почувства като натрапничка. Ето я, седнала срещу шефа си, опитваща се да каже нещо, което да го накара да ѝ се възхищава, а дори не може да осъществи зрителен контакт с него. Беше лудост. Не беше чак толкова привлекателен. Но нещо в него ѝ въздействаше така, че не можеше да мисли ясно. Накрая каза:

— Дали ще попаднат на добра новина в „Майкрософт“?

— Израел е нахлул в Ливан вчера. Знаеше ли го? Откарват палестинците обратно в Бейрут. Това е истинската новина. А ние седим в този офис и пишем сладникави репортажи. — Въздъхна. — Съжалявам. Просто имам лош ден. А за теб е първият тук. — Усмихна се, но усмивката не стигна до очите му. — И ми купи супа. Утре ще бъда по-приятен, обещавам.

— Тъли ми каза, че си бил военен кореспондент.

— Да.

— Предполагам, че ти е харесвало?

Видя някакво пламъче в очите му, което инстинктът ѝ подсказваше да нарече тъга, но как би могла да бъде сигурна?

— Беше истинска лудост.

— Как реши да напуснеш?

— Прекалено си млада, за да разбереш.

— Не съм чак толкова по-млада от теб. Пробвай.

Той въздъхна.

— Понякога животът е много труден, това е всичко. Човек не може винаги да получава това, което иска, както се казва в песента на „Ролинг Стоунс“.

— Там се казва още, че е добре, ако можеш да получиш онова, което ти е необходимо.

Той я погледна и за части от секундата тя беше сигурна, че е привлякла вниманието му.

— Имаше ли достатъчно работа тази сутрин?

— В папките цареше истинска бъркотия. Както и в пощата. Също така подредих всичките ленти, които бяха в ъгъла.

Той се засмя. Усмивката преобрази лицето му, направи го така привлекателен, че тя си пое остро дъх.

— От месеци се опитваме да накараме Тъли да свърши всичко това.

— Не исках...

— Не се тревожи. Не си вкарала приятелката си в беда. Повярвай ми, знам какво да очаквам от Тъли.

— И какво е то?

— Страст — каза просто той и хвърли опаковката от сандвича в кошчето.

Кейт едва не трепна, като чу как той произнесе думата, и изведнъж разбра, че е в беда. Независимо колко често си напомняше, че той е неин шеф, това не помагаше. Имаше значение само как се чувства, когато е близо до него.

Пропадане. Нямаше друга дума, с която чувството можеше да се опише.

През останалата част от деня — докато отговаряше на телефонните обаждания и попълваше разни документи — тя мислеше за разговора си с него и за това, колко искрено бе отговорил на въпроса ѝ за Тъли. *Страст.*

Но най-вече мислеше за усмивката му, която издаваше възхищението му.

ГЛАВА 11

Лятото след дипломирането беше истински рай. Двете с Кейт намериха евтин апартамент, в стила на шейсетте години. И мястото беше страхотно — над „Пайк Плейс Маркет“. Донесоха мебелите от къщата на баба й и напълниха кухнята с глинени гърнета и китайски порцелан. Залепиха на стените любимите си плакати, а на всички свободни повърхности сложиха снимки, на които се виждаха те двете. Мисис Малърки ги изненада един ден с цяла чанта продукти и няколко саксии с изкуствени цветя. Обясни, че предназначението им е да създадат уют в дома.

Кварталът създаде стила им и начина им на живот. Намираха се съвсем близо до няколко бара — любимите им бяха онзи вътре в самия пазар и винаги силно задименият „Вирджиния Ин“ на ъгъла. В шест часа сутринта, сред шума от клаксоните на камионите за снабдяване и автомобилите, те прекосяваха улицата, за да пият кафе в „Старбъкс“ и да си купят кроасани от „Ла Паниер“, френската хлебопекарна.

Като работещи неомъжени момичета, те лесно си създадоха дневен режим. Всяка сутрин излизаха за закуска, сядаха до някоя желязна маса на тротоара и четяха вестници. „Ню Йорк таймс“, „Уолстрийт джърнъл“, „Сиатъл таймс“ и „Поуст-интелидженсър“ се превърнаха за тях в нещо като Библия. След това отиваха с колата до офиса, където всеки ден научаваха по нещо ново за света на телевизионните новини, а след работа обличаха подплатени на раменете туники от бляскави материи и прилепнали по бедрата им панталони и оставаха до късно през нощта в някой клуб в центъра на града. Слушаха пънк рок, ню уейв, рок енд рол или поп — каквото им се слушаше в момента.

И тъй като на Тъли вече не се налагаше да крие връзката си с Чад, той често извеждаше и двете.

Точно за този живот бяха мечтали преди толкова години на тъмните брегове на реката Пилчък и Тъли се наслаждаваше на всяка секунда от него.

Спряха пред офиса. Разговаряха през цялото време, докато слизаха от колата и вървяха към сградата.

Но в мига, в който отвори вратата, Тъли разбра, че нещо се готви. Мат беше близо до прозореца и бързо приготвяше камерата си. Джони беше в офиса си и крещеше на някого по телефона.

— Какво става? — запита Тъли и хвърли чантата си върху безупречно подреденото бюро на Кейт.

Мат вдигна поглед.

— Има протест. Това е нашата новина.

— Къде е Карол?

— В болницата. Ражда.

Това беше шансът на Тъли. Тя отиде право в офиса на Джони, без дори да си направи труда да почука.

— Позволи ми да изляза в ефир. Знам, мислиш, че не съм готова, но аз съм. А и кой друг е тук?

Той затвори и я погледна.

— Вече казах на всички, че ти ще направиш репортажа. Затова и се наложи да крещя така. — Заобиколи бюрото и тръгна към нея. — Не ме разочаровай, Тъли.

Тъли знаеше, че е непрофесионално, но не можа да се сдържи и го прегърна.

— Ти си най-добрият. Ще те накарам да се гордееш. Ще видиш.

Беше преполовила разстоянието до вратата, когато той прочисти гърлото си и произнесе името ѝ. Тя спря и се обърна.

— Не искаш ли да прочетеш основното? Или искаш да тръгнеш на сляпо?

Тъли усети как бузите ѝ пламват.

— О! Ще го прочита.

Той ѝ подаде лист хартия.

— Става въпрос за домакия от Йелм, която разговаря с духове.
Дж. З. Найт.

Тъли смръщи вежди.

— Това проблем ли е?

— Не. Аз само... познавам човек, който живее там. Това е всичко.

— Е, няма да имаш време да гостуващ на приятели. А сега върви. Искам да си тук в два, за да направиш редакцията.

Без Мат и Тъли в офиса беше тихо. Едва за втори път за цялото лято Кейт оставаше сама в офиса с Джони. Малко обезпокоена от тишината — както и от отворената врата и мисълта, че той е от другата страна — тя говореше прекалено бързо в телефона.

В присъствието на Тъли, тук цареше шум и раздвижване. Тя живееше за телевизионните новини и нито за миг не спираше да мисли и да обсъжда. Постоянно засипваше с въпроси Джони, Карол и Мат и непрекъснато търсеше съветите на всички.

Кейт не знаеше колко пъти беше виждала Мат да извива очи към тавана, след като Тъли свършеше разговора си с него и се отдалечеше. Карол проявяваше дори още по-малко търпение и едва разговаряше с Тъли напоследък. Не че Тъли даваше пет пари. За нея значение имаха само новините, те бяха винаги на първо и последно място.

Кейт, от друга страна, се интересуваеше повече от хората в офиса, отколкото от историите, които те преследваха. Тя се сприятеля почти мигновено с Карол, която често я извеждаше на обяд и ѝ говореше за предстоящото раждане. И също толкова често молеше Кейт да редактира написаното от нея и да прави проучванията за репортажите ѝ. Мат също бе избрал Кейт за своя довереница.

Разговаряше с нея с часове за семейните си проблеми и за жената, която отказваше да се омъжи за него.

Единственият, с когото Кейт не се беше сближила, беше Джони.

Тя ставаше нервна около него. Трябваше само да я погледне и да ѝ се усмихне, и тя изпускаше това, което държеше. Заекваше, когато му предаваше съобщенията за него, и се спъваше в края на килима в офиса му.

Това беше достойно за съчувствие.

В началото Кейт предполагаше, че е заради външния му вид. Беше наистина много привлекателен с черната коса и сините си очи, а когато се усмихнеше, лицето му се сгърчваше така, че дъхът ѝ засядаше в гърлото.

Предполагаше, че увлечението ѝ няма да трае дълго и че след време, когато го опознае, външният му вид ще ѝ оказва по-малко влияние. Надяваше се поне да развие имунитет срещу усмивката му.

Нямаше такъв късмет. Всичко, което той казваше и правеше, стягаше примката около врата ѝ. Под привидната му циничност се криеше идеалист, и то дълбоко наранен. Нещо беше пречупило Джони и го беше поставило тук, извън центъра на събитията. Тази негова загадъчност я изкушаваше.

Тя отиде в ъгъла, където бяха оставени куп ленти, чакащи да бъдат прибрани. Тъкмо беше взела няколко, когато Джони застана на прага на офиса си.

— Хей — каза. — Заета ли си?

Тя изтърва лентите. *Идиотка*.

— Не — каза. — Всъщност не.

— Да отидем да обядваме. Денят не е кой знае колко натоварен, а сандвичите ми дойдоха вече до гуша.

— Тъ... разбира се. — Концентрира се върху това, което правеше — да включи секретаря на телефона, да облече пуловера си, да вземе чантата си.

Той застана до нея.

— Готова ли си?

— Да вървим.

Вървеше до него, докато прекосяваха улицата. От време на време тялото му докосваше нейното и тя усещаше ясно всеки допир.

Когато най-после стигнаха до ресторанта, той я заведе до маса в ъгъла, която гледаше към залива Елиът и магазините по кей 70. Сервитьорката дойде почти веднага да вземе поръчката им.

— Достатъчно голяма ли си, за да пиеш алкохол, Малърки? — запита той с усмивка.

— Много смешно. Но не пия, когато съм на работа. — Думите ѝ прозвучаха толкова предвзето, че тя трепна и отново си помисли: „*Идиотка*“.

— Ти си много отговорно момиче — каза той, когато сервитьорката се отдалечи. Очевидно се опитваше да сдържи усмивката си.

— Жена — каза тя твърдо с надеждата, че няма да се изчерви.

Той се усмихна.

— Опитвах се да ти направя комплимент.

— И избра „отговорно“?

— А ти какво би предпочела?

— Секси. Умна. Красива. — Засмя се нервно, защото прозвуча по детски. — Нали знаеш, думите, които всяка жена иска да чуе. — Усмихна се. Това бе нейният шанс да му направи впечатление, да привлече вниманието му така, както той бе привлякъл нейното. Не искаше да го пропусне.

Той се облегна назад, а тя се надяваше, че не е, защото изведнъж е почувствал нужда да увеличи разстоянието между тях. Сега силно пожела да беше преспала с някое от момчетата в колежа. Беше сигурна, че той вижда знака на девствеността върху лицето ѝ.

— Работиш при нас колко, вече два месеца?

— Почти три.

— Харесва ли ти?

— Горе-долу.

— Горе-долу? Странен отговор. Или си влюбен в журналистиката, или я мразиш. — Наведе се напред, постави лакти на масата. — Имаш ли страст за нея?

Ето отново тази дума — думата, която я отделяше от Тъли така, както се отделя зърното от сламата.

— Д-да.

Той я погледна внимателно, после се засмя многозначително. Тя се питаше колко ли дълбоко в душата ѝ е проникнал погледът на сините му очи.

— Тъли със сигурност има.

— Да.

Опита се въпросът му да прозвучи уж между другото.

— Тя вижда ли се с някого?

Кейт сметна за лична победа факта, че не трепна, нито смръщи вежди. Сега поне знаеше защо я бе поканил на обяд. Трябваше да се досети. Искаше ѝ се да каже: „Да, от години е все с един и същи мъж“, но не се осмели. Тъли може и да не криеше вече Чад, но и не се перчеше с него.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че се вижда с много мъже.

Слава Богу, сервитьорката се върна с поръчката им и Кейт се престори, че е очарована от храната.

— А ти? Имам чувството, че не изпитваш точно страст към работата си.

Тя вдигна рязко поглед.

— Какво те накара да кажеш това?

Той сви рамене и продължи да се храни.

— А може би не е така — каза той тихо.

Тя застина — така, както държеше вилицата във въздуха. За първи път не бърбеха просто за глупости. Току-що беше разкрил нещо важно, беше сигурна в това.

— Разкажи ми за Салвадор.

— Знаеш ли какво ставаше там? Знаеш ли за кланетата? Беше истинска кървава баня. А към края нещата се влошаваха още повече. Военните започнаха да избиват цивилни, свещеници, монахини.

Кейт не знаеше нищо от това, но кимаше с глава, гледайки как на лицето му последователно се изписват различни чувства. Никога не го беше виждала така оживен, влагащ толкова страст в думите си. Но изражението на очите му отново беше неразгадаемо.

— Звучи така, сякаш работата там ти е харесвала. Защо си тръгна?

— Не обичам да говоря за това. — Изпи бирата си и стана. — По-добре да се връщаме на работа.

Тя сведе поглед към храната, която едва бяха докоснали. Очевидно беше отишла прекалено далеч.

— Зададох прекалено личен въпрос, съжалявам...

— Недей. Това е една отдавнашна новина. Да вървим.

Той не проговори по обратния път. Изкачиха бързо стълбите и влязоха в тихия офис.

Тя не можеше да се сдържи и го докосна по ръката.

— Наистина съжалявам. Не исках да те разтревожа, нито да те ядосам.

— Както казах, това отдавна е минало.

— Не е, нали? — каза тя тихо и веднага осъзна, че отново е прекалила.

— Захващай се за работа — каза той грубо, влезе в офиса си и затръшна вратата след себе си.

Йелм беше сгушен в тучна зелена долина между Олимпия и Такома. Той бе от онези градове, чиито жители се обличат във

фланелени ризи и избелели дънки и си махат с ръка, когато се разминават.

Всичко това се беше променило преди няколко години, в деня, в който се предполагаше, че воинът от Атлантида, чиято възраст беше трийсет и пет хиляди години, се беше появил в кухнята на една обикновена домакиня.

Местните хора, които вярваха в кредото „*живей и остави и останалите да живеят*“, дълго време не обръщаха внимание на нищо, както и на „*откачените*“, които идваха в Йелм (много от тях със скъпи автомобили и облечени в дизайнерски дрехи). Не обръщаха внимание дори на знаците „*Продава се*“, които започнаха да се появяват върху най-хубавите парцели земя.

Когато се разнесе мълвата, че Дж. З. Найт се кани да построи сграда, която да е нещо като училище за нейните последователи обаче, местните решиха, че им е дошло до гуша. Според шефа на КСРО, разгневени жители обграждали собствеността на Найт.

„*Тълпата*“, която протестираше, се оказа десетина души, които вдигаха табели и си бърбеха. Това тук приличаше по-скоро на събрани на кафе хора, отколкото на политически митинг — докато не се появи караваната на новинарския екип. Тогава тълпата се раздвижи и започна да издига лозунги.

— А! — каза Мат. — Силата на медиите. — Паркира отстрани на пътя и се обърна към Тъли.

— Ето на какво не са те научили в колежа — да бъдеш в центъра на събитията. Да нагазиш в тях. Ако се разрази борба, искам да си сред нея, схвана ли? Просто продължавай да задаваш въпроси, да говориш. А когато ти дам знак, трябва бързо да изчезнеш.

Сърцето на Тъли биеше сякаш с хиляда удара в минута.

Протестиращите тръгнаха към тях. Всички говореха едновременно, опитваха се да изкажат мисълта си и се изблъскваха един друг с лакти.

Мат бутна силно Тъли напред. Тя се препъна и се озова пред огромен здравеняк с брада като на Дядо Коледа.

— Аз съм Талула Харт от КСРО. Защо сте се събрали тук днес?

— Трябва ти неговото име! — извика Мат.

Тъли трепна. *По дяволите.*

Мъжът каза:

— Аз съм Бен Нетълман. Семейството ми живее в Йелм почти от осемдесет години. Не искаме градът да се превърне в пазар за откачалките на новия век.

— Имат си Калифорния за това! — извика някой.

— Разкажете ми за онзи Йелм, който вие познавате — каза Тъли.

— Той е тихо място, където хората могат да се грижат един за друг. Тук започваме деня си с молитва и обикновено не се интересуваме какво правят съседите ни... докато не започнат да строят сгради, чието място не е тук, и не събират разни откачалки.

— А те са откачалки според вас, защото...

— Такива са! Дамата се свързва с някакъв мъртвец, който твърдял, че е от древна Атлантида.

— Аз също мога да говоря с индиански акцент. Но това не ме прави шаман — извика някой.

През следващите двайсет минути Тъли се занимаваше с това, което правеше най-добре — разговаряше с хората. След шест или седем минути си спомни на какво са я учили. Слушаше и задаваше подходящите въпроси — такива, каквито би задавала на всеки в един обикновен ден. Нямаше представа дали са правилните въпроси, нито дали винаги стои на най-доброто място, но знаеше, че след третото й интервю Мат беше престанал да й дава напътствия. Знаеше още, че се чувства добре. Хората наистина се разкриваха пред нея, споделяха чувствата, тревогите и страховете си.

— Добре, Тъли — каза Мат зад нея. — Това е. Приключихме.

В мига, в който изключиха камерата, тълпата се разпръсна.

— Направих го — прошепна тя. — Едва се сдържаше да не заподскача от радост. — Господи!

— Справи се добре — каза Мат и я дари с усмивка, която тя никога нямаше да забрави.

Мат прибра оборудването си за рекордно време и се качи в караваната.

Адреналинът на Тъли се беше повишил.

После видя знака за лагера.

— Завий тук — каза, с което изненада и себе си.

— Защо? — запита Мат.

— Майка ми е... във ваканция. Отседнала е в този лагер. Дай ми пет минути да й кажа „здравей“.

— Добре. Ще изпуша една цигара. Така минутите ти стават петнайсет. Но после ще трябва да побързаме.

Караваната спря пред бюрото. Тъли запита за майка си. Дежурният кимна.

— Парцел трийсет и шести. Кажй й, че трябва да плати, когато я видиш.

Тъли тръгна по пътеката сред дърветата. Поне дузина пъти й се прииска да се обърне и да се върне. Не беше виждала майка си, нито беше разговаряла с нея от погребението на баба си. На осемнайсет беше започнала да се разпорежда с наследството си и всеки месец изпращаше пари на майка си, както беше поръчала баба й. Но никога не получи благодарност за това. Само картички, на които най-често пишеше: *„Преместих се. Моля те, изпрати пари на този адрес.“* Последната й спирка беше този лагер в Йелм.

Видя майка си, застанала до редица сини кофи за боклук. Пушеше цигара. Беше облечена в груб пуловер и панталони, които приличаха на пижами. Изглеждаше като избягала от женски затвор. Годиците бяха отнели част от красотата й и бяха оставили мрежа от фини бръчици по хлътналите й бузи.

— Здравей, Клод — каза, когато я приближи.

Майка й всмукна от цигарата и бавно издиша дима. Гледаше изпод спуснатите си, натежали клепачи.

Тъли видя колко зле изглежда майка й. Наркотиците я съсипваха и състаряваха. Макар че още нямаше четирийсет, Клод изглеждаше на петдесет. Както обикновено, погледът й беше стъклен и нефокусиран като на прирастените.

— Тук съм по работа. Работя за новините в телевизия КСРО. — Тъли се опита да не прозвучи гордо, защото знаеше, че е глупаво да очаква каквото и да е от майка си, но гордостта светеше в очите й — останки от времето, когато малкото момиченце изпълни със снимки дванайсет албума, за да може майка му да го опознае и да се гордее с него. — Първият ми репортаж, който ще бъде излъчен. Казах ти, че някой ден ще ме гледаш по телевизията.

Тялото на Клод се залюля леко, като че ли звучеше музика, която само тя можеше да чуе.

— Телевизията е опиатът на масите.

— Е, ако някой знае нещо за наркотиците, това си ти.

— Като говорим за това, този месец парите не ми стигнаха. Имаш ли случайно у себе си?

Тъли бръкна в чантата си, намери петдесетдоларовата банкнота, която държеше в портмонето си за спешни случаи, и я подаде на майка си.

— Не давай всичките си пари на един дилър.

Клод направи тромаво крачка напред и взе парите. На Тъли ѝ се прииска да не беше идвала тук. Защо не можеше да запомни, че няма смисъл да търси майка си?

— Ще изпратя пари за следващото ти лечение, Клод. Всяко семейство има свои традиции, нали така? — С тези думи се обърна и закрачи към караваната.

Мат я чакаше. Хвърли цигарата на земята, смачка я с пета и ѝ се усмихна.

— Гордее ли се мама със своето момиче?

— Шегуваш ли се? — каза Тъли, усмихна се лъчезарно и изтри очи. — Плака като бебе.

Когато Тъли и Мат се върнаха, четиримата се събраха в стаята за редактиране и преработиха двайсет и шест минутния запис в безпристрастна новина от трийсет секунди. Кейт се опитваше да държи мислите си фокусирани върху новината и само върху новината, но обядът с Джони беше приспал сетивата ѝ. Или, напротив, ги беше изострил. Не беше напълно сигурна кое от двете. Знаеше само, че ако преди това беше влюбена в него като ученичка, след обяда чувството се беше задълбочило.

Като свършиха работата, Джони вдигна телефона и се обади на шефа в станцията в Такома. Говори няколко минути, после затвори и погледна Тъли.

— Ще излъчат материала довечера в десет, ако не излезе нещо друго.

Тъли подскочи и плесна с ръце.

— Успяхме!

Кейт изпита лека завист. Искаше Джони да я погледне поне веднъж така, както гледаше Тъли.

Ако само беше като приятелката си — уверена и секси, и готова да сграбчи всички възможности, да вземе, каквото иска. Тогава може би щеше да има шанс, но мисълта, че Джони ще я отхвърли, я караше да стои в сянка.

В сянката на Тъли, за да бъдем по-точни. Както винаги, Кейт беше бек вокалът, който никога не попада в светлината на прожекторите.

— Да отидем да празнуваме — каза Тъли. — Вечерята е от мен.

— Мен не ме бройте — каза Мат. — Дарла ме чака.

— Не мога да дойда на вечеря, но какво ще кажеш за по пиtie в девет? — запита Джони.

— Добре — съгласи се Тъли.

Кейт знаеше, че трябва да откаже. Последното, което искаше, беше да седи до масата и да гледа как Джони не откъсва очи от Тъли, но какъв избор имаше? Трябваше да следва приятелката си навсякъде, дори това да ѝ носеше болка.

Кейт подбра дрехите си внимателно — бяла тениска, черна жакардова жилетка и прилепнали дънки, напъхани в ботушки до глезена. След като накъдри косата си с машата, я вчеса грижливо на една страна и я прибра в конска опашка. Мислеше, че изглежда добре, докато не отиде в дневната и не видя Тъли, облечена в зелена рокля от жарсе с дълбоко деколте, подплънки на раменете и широк сребрист колан, да се поклаща в такт с музиката.

— Тъли? Готова ли си?

Тъли спря да танцува, изключи музиката и хвана Кейт за ръцете.

— Хайде. Да тръгваме.

Долу, на улицата пред апартамента, завариха Джони, облегат на черното си „Ел Камино“. В избелелите си дънки и старата тениска, той изглеждаше небрежно облечен и дяволски секси.

— Къде ще отидем? — запита Тъли. Моментално го хвана със свободната си ръка.

— Имам план — каза Джони.

— Обичам мъжете, които имат планове — каза Тъли. — А ти, Кейт?

Думата „*обичам*“, произнесена в едно изречение с името му, щеше да ѝ дойде много, затова тя отговори, без да го погледне:

— И аз.

Един до друг, закрачиха по павираната улица на безлюдния пазар. Джони им каза да завият надясно, когато стигнаха до ярко осветения секс магазин на ъгъла.

Кейт смръщи вежди. По „*Пайк стрийт*“ се простираше невидима линия, нещо като екватора. На юг нещата бързо ставаха грозни. Там туристите не ходеха, освен ако не търсеха наркотици или проститутки.

Минаха покрай две книжарници и киното, в което даваха „*Деби от Далас*“.

— Страхотно — каза Тъли. — С Кейт никога не идваме тук.

Джони спря до дървена врата, която някога очевидно е била боядисана в червено.

— Готови ли сте? — запита с усмивка.

Тъли кимна.

Той отвори вратата. Музиката беше толкова силна, че можеше да ти пукне тъпанчетата. До входа, на стол, седеше огромен негр.

— Личните карти, моля — каза и включи фенерче, за да разгледа по-добре документите им. — Влизайте.

Тъли и Кейт показаха личните си карти и продължиха напред, по тъмния тесен коридор, чиито стени бяха целите в плакати.

Коридорът завършваше в дълго правоъгълно помещение, претъпкано с хора, облечени в кожени дрехи, по които висяха разни метални предмети. Кейт никога не беше виждала толкова много странни прически на едно място. Косите варираха във всички цветове на дъгата.

Джони ги поведе през дансинга, минаха покрай няколко дървени маси, стигнаха до бара, където поръчката им взе момиче с пурпурна коса, обработена с гел на бодли и със секретна игла на бузата. В края на бара, на стената в ъгъла, беше окачен голям телевизор, който в момента предаваше MTV. Никой не му обръщаше никакво внимание.

Джони удостои барманката с щедър бакшиш и лъчезарна усмивка, после поведе Кейт и Тъли към маса в ъгъла, под телевизора. Тъли веднага вдигна тост с коктейла си „*Маргарита*“.

— За нас. Днес постигнахме успех.

Чукнаха чашите и отпиха.

И пак отпиха.

Тъли беше пияна след третата чаша. Когато някоя песен ѝ харесаше, тя ставаше и, съвсем сама, танцуваше до масата им. На Кейт ѝ се искаше и тя да може да се отпусне така, но двете питиета не бяха достатъчни да забрави себе си. Седеше и гледаше Джони, който гледаше Тъли. Не се обърна към Кейт, докато Тъли не отиде в тоалетната.

— Тя никога не намалява темпото, нали?

Кейт се опита да измисли някакъв отговор, който да отклони разговора от най-добрата ѝ приятелка и може би дори да разкрие нейната страстна натура, но не можа. Нейната натура не беше страстна. Тъли беше червена коприна, а Кейт — бежов памучен плат.

— Да.

Тъли се върна от тоалетната, като се олюляваше леко.

— Хей, десет часът е. Можем ли да сменим канала на телевизора? И бездруго никой не го гледа.

— Както кажеш. — Барманката, която изглеждаше като героиня от апокалиптичен военен филм, се изкачи по малката стълбичка и смени канала.

Тъли се обърна към телевизора с вид на молител, изправен пред папата.

После лицето ѝ изпълни екрана. *„Аз съм Талула Харт от Йелм, Вашингтон. Този иначе сънлив град се превърна в място на протест днес. Последователите на Дж. З. Нйт и духа, чиято възраст е трийсет и пет хиляди години и когото тя нарича Рамта, се сблъскаха с местните жители, които не желаят построяването на...“*

Когато репортажът свърши, Тъли се обърна към Кейт.

— Е? — запита тихо и нервно.

— Беше страхотна — каза Кейт и беше искрена. — Отлично.

Тъли прегърна Кейт и я притисна здраво към себе си, после я сграбчи за ръката.

— Хайде. Искам да танцувам. Ти също, Джони. Можем да танцуваме всички заедно.

Имаше мъже, които танцуваха заедно, и жени, които се галеха в ритъма на „Секс пистолс“. Момичето до Кейт, облечено в къса черна

кожена пола, ботуши до коленете и мрежест чорапогащник, танцуваше само.

Първа започна да танцува Тъли, след нея Джони и накрая — Кейт. Отначало тя се чувстваше неловко — буквално като третото колело — но към края на песента вече се беше освободила от задръжките. Алкохолът отпускате тялото ѝ и когато музиката се промени и подхвана по-бавен ритъм, тя не се поколеба да пристъпи в прегръдките на Тъли и Джони. Тримата танцуваха с естествена лекота, която беше изненадващо секси. Кейт гледаше Джони право в очите, но той гледаше Тъли. Как ѝ се искаше той да я погледне поне веднъж така!

— Никога няма да забравя тази вечер — каза Тъли.

Той се наведе и целуна Тъли. Кейт беше толкова пияна, че ѝ трябваше секунда да проумее какво вижда. После дойде болката.

Тъли се отдръпна.

— Лош Джони — засмя се тя и го отблъсна.

Дланта му се придвижи надолу по гърба на Тъли и се опита да я придърпа към тялото му.

— Какво нередно има в това да си лош?

Преди Тъли да е успяла да отговори, някой извика името ѝ и тя се обърна рязко.

През танцуващата тълпа си пробиваше път Чад. С дългата си коса и тениската с надпис „Спрингстийн“, той приличаше на рокаджия, попаднал в света на ню уейв. Тъли се спусна към него. Целунаха се така, сякаш бяха единствените в помещението, после Кейт чу приятелката си да казва:

— Заведи ме в леглото, старче.

Без дори да се сбогуват или да махнат с ръка, те излязоха. Кейт стоеше все още в прегръдките на Джони. Той гледаше втренчено вратата, като че ли очакваше Тъли да се върне и отново да затанцува с тях.

— Няма да се върне — каза Кейт.

Джони я пусна и се върна на масата. Поръча две питиета. В последвалото мълчание, тя го гледаше втренчено и мислеше: „Погледни ме.“

— Това беше Чад Уайли — каза той.

Кейт кимна.

— Нищо чудно... — Той гледаше към безлюдния коридор в другия край на помещението.

— Отдавна са заедно. — Тя изучаваше профила му. За части от секундата — каква лудост! — помисли дали да не протегне ръка към него. Може би можеше да го накара да забрави Тъли или да промени решението си, може би тази вечер не даваше и пет пари за това, че е неговият втори избор или пък че нещо може да се случи само защото са пили много. Любовта може да израсте от пиянската страст, нали? — Мислеше, че двамата с Тъли може...

Той кимна, преди да е успяла да довърши, и каза:

— Хайде, Малърки. Ще те изпратя до дома ти.

През целия път до апартамента ѝ Кейт си повтаряше, че случилото се е за добро.

— Е, лека нощ, Джони — каза, когато спряха пред входната врата.

— Лека нощ. — Той тръгна към асансьора, но спря по средата и се обърна към нея. — Малърки?

Тя също спря и погледна назад.

— Да?

— Днес беше наистина добра. Казах ли ти го? Ти си една от най-талантливите писателки, които съм срещал.

— Благодаря.

По-късно, докато лежеше в леглото, втренчила поглед в мрака, тя си спомни думите му и как я беше погледнал, докато ги произнасяше.

Беше я забелязал днес, все пак.

Може би не беше чак така безнадеждно, както ѝ се струваше.

ГЛАВА 12

Всичко се промени от мига, в който Тъли направи първото си предаване. Те станаха страховитата четворка — Кейт, Тъли, Мат и Джони. Цели две години бяха непрекъснато заедно — в офиса или когато работеха по разни истории, и обикаляха от място на място. Вторият репортаж на Тъли беше за бухал, който се беше заселил в улична лампа на хълма Капитолий. След това тя проследи кампанията за губернаторско място на Бут Гарднър и макар че бе една от тълпата репортери, изглеждаше, че Гарднър често отговаря първо на нейните въпроси. По времето, когато първите милионери на „Майкрософт“ започнаха да карат новите си „Ферари“-та в центъра на града, всички в КСРО знаеха, че Тъли ще остане дълго в този малък местен канал.

Всички го знаеха, но може би най-вече Джони. И така, макар че тримата не говореха за бъдещето, то бе непрекъснато в мислите им и това правеше времето им заедно по-сладко. В редките нощи, когато не работеха върху някоя новина, Джони, Тъли и Кейт се срещаха в „Голдис“ да играят бiliarд и да пият бира. В края на втората им година заедно знаеха всичко един за друг или поне това, което другите с радост споделяха.

С изключение на онова, което наистина имаше значение. Кейт често мислеше, че е истинска ирония, дето трима души, които търсеха сред отломъците на живота камъчетата на истината, могат така упорито да остават слепи за собствения си живот.

Тъли нямаше представа, че Джони я желае, а той беше в пълно неведение, че Кейт изпитва същото към него.

И така странният триъгълник, който образуваха, продължаваше да съществува ден след ден и нощ след нощ.

Тъли непрекъснато питаше Кейт защо не излиза на срещи. Тя копнееше да ѝ каже истината, но всеки път не намираше смелост. Как можеше да каже истината за Джони след онези приказки, които бе наговорила в началото за Чад? Шефът ти се оказва по-лош и от професора ти.

И, освен това, какво знаеше Тъли за несподелената любов? Само щеше да започне да подтиква Кейт да покани Джони на среща. И какво щеше да й каже тогава Кейт? „*Не мога. Той е влюбен в теб.*“ Още по-дълбоко в нея бе скрит друг страх, който се проявяваше само в кошмарите ѝ. На студената дневна светлина той се стопяваше, но нощем, когато беше сама, тя се тревожеше, че ако Тъли разбере за любовта ѝ, Джони ще бъде още по-силно привлечен от нея. Най-добрата ѝ приятелка не само искаше това, което не можеше да получи, тя искаше всичко и рано или късно получаваше онова, което искаше. Кейт не можеше да рискува. Можеше да живее и без да има Джони. Но щеше да е непоносимо да го изгуби заради Тъли.

И така, Кейт държеше главата си сведена, ръцете си непрекъснато заети и криеше мечтите си за любов. Усмиваше се, когато мама, татко или Тъли я подкачаха за любовния ѝ живот, шегуваше се, че стандартите ѝ са по-високи от тези на някои хора — отговор, който винаги предизвикваше смях.

Опитваше се да не остава насаме с Джони. Вече не изпускаше неща, нито заекваше, когато беше покрай него, но усещаше, че е притеснителен и ако допуснеше по-голяма близост, той щеше да усети онова, което тя така упорито се опитваше да скрие.

Плановете ѝ вървяха добре до един студен ноемврийски ден на 1984 година, когато Джони я извика в офиса си. Отново бяха сами. Тъли и Мат проследяваха някаква новина, включваща представители на племето саскуочи в гората на Олимпия.

Кейт приглади пуловера си от ангорска вълна и се усмихна неангажиращо, когато влезе в офиса и завари Джони да стои до мръсния прозорец.

— Какво има, Джони?

Той изглеждаше ужасно. Изпит.

— Помниш ли, че ти говорих за Салвадор?

— Разбира се.

— Е, все още имам приятели там. Един от тях, отец Рамон, е изчезнал. Сестра му мисли, че са го отвели някъде и го измъчват или че са го убили. Искане да отида там и да видя дали не мога да помогна.

— Но това е опасно...

— Опасността е моето име. — Той се усмихна, но усмивката му беше като отражение във вода, изкривена и нереална.

— Това не е нещо, с което можеш да се шегуваш. Може да те убият. Или да изчезнеш като журналиста в Чили по времето на държавния преврат. Никой не го видя повече.

— Повярвай ми — каза той, — не се шегувам. Бил съм там, помниш ли? Знам какво е да завържат очите ти и да стрелят по теб. — Обърна глава. Погледът му беше странен и нефокусиран и тя се запита какво ли си спомня. — Не мога да обърна гръб на хората, които ме защитиха. Ще откажеш ли на Тъли, ако те помоли за помощ?

— Ще ѝ помогна, както много добре знаеш. Макар да не очаквам да я видя във военна зона.

— Ще поддържаш реда тук, докато ме няма, нали?

— Аз?

— Както казах веднъж, ти си отговорно момиче.

Тя не можа да се сдържи. Приблужи се до него и вдигна поглед. Той заминаваше, можеше да го ранят там и дори да се случи нещо още по-лошо.

— Жена — каза тя.

Той я гледаше, без да се усмихва. Тя усещаше остро сантиметрите, които ги делиха. Трябваше само леко движение, за да се докоснат.

— Жена — каза той.

После я остави там, сама, заобиколена от думи призраци — нещата, които можеше да каже.

Когато Джони замина, Кейт научи колко разтегливо нещо е времето, как минутите можеха да се проточат в часове. А беше необходимо само едно телефонно обаждане, официално признание, че съжалява. Всеки път, когато звъннеше телефонът, тя се напрягаше. В края на първия ден имаше ужасно главоболие.

В онази първа седмица научи и друг урок. Животът продължаваше. Шефовете от Такома постоянно се обаждаха, към тях прикрепиха режисьор, но Кейт — просто така се получи — започна да поема някои от отговорностите на режисьора. Мат и Тъли ѝ вярваха, а тя знаеше как да накара нещата да проработят и с оскъдния бюджет, който им отпускаха. Изглежда, беше наблюдавала Джони много внимателно, защото прекрасно можеше да върши работата му. Не беше

гениална, но все пак бе достатъчно компетентна. В четвъртъка на първата седмица новият режисьор вече беше вдигнал ръце. Каза, че има и по-добри неща за вършене от това цял ден да подтичва подир луди хора, и се върна в Такома.

В петък Кейт режисира първия си материал. Новината не бе така важна — резюме за Брейкмън Бил, бившата телевизионна звезда от детските предавания — но все пак материалът бе неин и бе излъчен в ефир.

Колко силен бе приливът на адреналин, като видя първата си творба на екрана, макар че всички запомняха лицето и гласа на Тъли. Обади се на родителите си и те дойдоха за да гледат предаването с тях. След това вдигнаха наздравица за мечтите и се съгласиха, че са на път да се сбъднат.

— Винаги съм мислела, че двете с Кейти ще бъдем телевизионни водещи и ще се появяваме едновременно на екрана — каза Тъли. — А ето че тя ще бъде режисьорът на предаванията ми. И когато ме интервюира Барбара Уолтърс, ще кажа, че не бих могла да успея без нея.

Кейт участва в наздравицата, както се очакваше от нея, усмихваше се и се радваше. Гордееше се със себе си и много ѝ хареса не само работата, но и отпразнуването на успеха с родителите ѝ. Особен бе моментът, когато мама я дръпна настрана и каза:

— Гордея се с теб, Кейти. Сега вече си поела по пътя си. Не се ли радваш, че не се отказа?

Но някаква част от нея продължаваше да гледа часовника и мислеше колко бавно тече времето.

— Изглеждаш ужасно — каза ѝ Тъли на следващия ден, като остави куп ленти на бюрото ѝ.

Шумът стресна Кейт. Осъзна, че отново бе втренчила поглед в часовника.

— Да, е, от твоето пеене е. Не можеш да пееш.

Тъли се засмя.

— Всеки има нещо, което не може да прави. — Постави длани на бюрото на Кейт и се наведе напред. — С Чад ще ходим в „Бекстейдж“ тази вечер. Ще свири Джуниър Кадилак. Искаш ли да дойдеш?

— Не и тази вечер.

Тъли я изгледа.

— Какво ти става, по дяволите? Тъжна си вече повече от седмица. Знам, че имаш проблеми със съня — чувам те да се разхождаш посред нощ — и никъде не искаш да излизаш. Сякаш живея с човек, който страда от някакъв недъг.

Кейт — не може да се сдържи — погледна към вратата на Джони, после вдигна поглед към приятелката си. Копнежът се събираше в нея, силен и остър. Само ако можеше да каже на Тъли истината — че случайно се беше влюбила в Джони и сега се тревожи за него. Такъв товар щеше да падне от раменете ѝ. За десет години, това бе първото, което криеше от Тъли, и изпитваше болка, че го прави.

Но чувствата ѝ към Джони бяха така уязвими и тя знаеше, че *Тропическата буря*, както наричаха Тъли, щеше да ги прегази, да ги унищожи.

— Просто съм уморена — каза. — Режикирането е тежка работа. Това е всичко.

— Но ти харесва, нали?

— Разбира се. Страхотно е. А сега отивай, срещни се с Чад. Аз ще затворя. — След като Тъли тръгна, Кейт остана още малко в тъмния и смълчан офис. Най-странното бе, че ѝ харесваше да е тук. Чувстваше се близо до него.

— Ти си идиотка — каза на глас. Напоследък си го казваше поне по два пъти на ден. Държеше се — а и се чувстваше — като изоставена любовница. Само дето всичко беше във въображението ѝ. Поне не беше отишла толкова далеч, че да го забрави.

Прибра се у дома си съвсем сама. Автобусът я остави на ъгъла на „Пайк“ и „Пайн“. Сред пъстроцветната тълпа от туристи, откачалки и хипита си купи храна за вечеря. Върна се в апартамента и се сгуши на дивана, изяде храната от опаковките, без да я сипе в чиния, и гледа нощните новини. След това нахвърли бележки по разни идеи, обади се на майка си и превключи на канала на NBC, за да гледа „Династия“.

По средата на медицинската драма звънна звънецът на входната врата. Тя смръщи вежди и отиде до вратата.

— Кой е?

— Джони Райън.

Шокът бе така голям, че ѝ се зави свят и едва не падна. Облекчение. Радост. Страх. Испита всички тези емоции за части от секундата. Погледна отражението си в огледалото и ахна. Приличаше на модел преди снимките — отпусната коса, никакъв грим и неоскубани вежди.

Той започна да чука по вратата.

Тя отвори.

Джони се беше подпрял на рамката облечен в мръсни дънки „Левис“ и разкъсана тениска. Косата му беше дълга и невчесана и макар че беше загорял, лицето му изглеждаше уморено и остаряло. Миришеше на алкохол.

— Здравей — каза той и пусна рамката на вратата, за да ѝ махне за поздрав. Изгуби равновесие и едва не падна.

Кейт тръгна към него. Подпря ръката му на рамото си, въведе го вътре, затвори вратата с ритник и го поведе към дивана.

— Бях в бар „Атина“ — каза той. — Опитвах се да събера смелост да дойда тук. Къде е Тъли?

— Не е тук — каза Кейт и усети как в гърлото ѝ заседна буца.

— О!

Седна до него.

— Как мина в Салвадор?

Той обърна глава към нея. Изглеждаше така съкрушен, че тя протегна ръка и го притегли към себе си.

— Той беше мъртъв — каза Джони след дълга пауза. — Бил е мъртъв още преди да стигна там. Но трябваше да го намеря... — Извади манерка от задния си джоб и отпи щедра глътка. — Искаш ли?

Тя отпи и усети как питието я изгаря. Сякаш в стомаха ѝ горяха въглени.

— Там нещата са наистина страшни. А медиите не излъчват достатъчно материали. Никой не дава и пет пари.

— Можеш да отидеш там като репортер — каза тя, макар тази идея никак да не ѝ харесваше.

— Иска ми се да можех... — Гласът му заглъхна, после стана остър. — Стари новини. — Отпи отново от манерката.

— Може би трябва да намалиш темпото малко. — Опита се да му отнеме манерката. Но той я сграбчи за китката и я дръпна в скута си.

Погали лицето ѝ с другата си ръка така, сякаш беше сляп и се опитваше да разбере как изглежда тя.

— Красива си — прошепна.

— Пиян си.

— Пак си красива. — Плъзна дланта си нагоре по ръката ѝ, а другата — надолу по шията ѝ. Държеше я здраво в прегръдките си. Тя знаеше, че ще я целуне, усещаше го с всяко свое нервно окончание, точно както знаеше, че ще го спре.

Той я притисна към себе си и добрите ѝ намерения се стопиха. Тя се поддаде на натиска на ръцете му и се остави да бъде привлечена към устните му.

Целувката беше нежна и сладка в началото, а после търсеща и изискваща.

Отвърна му така пълно, както беше мечтала. Езикът му я наелектризираше, предизвикваше непознато и болезнено желание. Стана алчна за него, отчаяна. Без да мисли, плъзна ръце под тениската му, почувства топлата му кожа, имаше нужда да е близо до него...

Изведнъж той застина. Чувствата ѝ бяха така объркани, че ѝ трябваше секунда, за да се проясни главата ѝ. Като дишаше тежко и изпитваше нова и болезнена нужда, тя се отдръпна от него достатъчно, за да го погледне.

Той се беше облегнал назад с полузатворени очи.

Вдигна бавно ръка, сякаш не можеше да контролира движенията си, и докосна устните ѝ, проследи очертанията им с пръст.

— Тъли — прошепна, — знаех, че ще имаш толкова добър вкус.

Кейт не беше сигурна колко дълго е стояла в скута му, втренчена в лицето му, докато той спеше. За пореден път ѝ се стори, че времето притежава необичайната способност да се разтегля. Струваше ѝ се, че кърви, но не кръв губеше, а мечтите си. Губеше цветето на любовта, вълшебното и фантастично цвете, което сама беше посадила и отгледала така грижливо.

Слезе от скута му и го сложи да легне на дивана, събу обувките му и го покри с одеяло.

Легна в леглото си, делеше ги затворената врата, и дълго остана будна, опитвайки се да не мисли за случилото се. Но беше невъзможно. Усещаше вкуса на устните му, езика му в устата си и го чуваше как шепне: „Тъли.“

Когато най-после заспа, отдавна бе минало полунощ и сутринта дойде прекалено бързо. В шест часа тя изключи алармата, изми зъбите и вчеса косата си, облече халат и влезе забързано в дневната.

Джони беше станал и седеше до масата в кухнята, пиеше кафе. При влизането ѝ остави чашата и стана.

— Здравей — каза и прокара пръсти през косата си.

— Здравей.

Гледаха се втренчено. Тя затегна колана на хавлиения си халат.

Той погледна към вратата на Тъли.

— Тя не е тук — каза Кейт. — Прекара нощта при Чад.

— Значи ти ме сложи да легна и ме покри с одеяло.

— Да.

Той тръгна към нея.

— Снощи бях доста пиян. Съжалявам. Не трябваше да се отбивам.

Тя не беше сигурна какво трябва да каже.

— Малърки — каза накрая той, — знам, че не бях на себе си...

— Така беше.

— Случи ли се... нещо? Искам да кажа, не ми се иска да мисля...

— Между нас? Как би могло? — каза тя, преди той да е довършил и да е казал, че ще съжалява, ако между тях има връзка. — Не се тревожи. Нищо не се е случило.

Усмивката му издаваше такова силно облекчение, че ѝ се искаше да се разплаче.

— В такъв случай, предполагам, че ще се видим на работа? И благодаря, че се погрижи за мен.

— Няма нищо. — Скръсти ръце на гърди. — За какво са приятелите?

ГЛАВА 13

Тъли направи големия си пробив в края на 1985 година. Трябваше да осъществи предаване на живо от Бийкън Хил и беше изненадана колко нервна беше. Пръстите на ръцете ѝ трепереха, а гласът ѝ беше задавен, но когато всичко свърши, тя се чувстваше непобедима.

Беше добра. Може би дори удивителна.

Сега седеше с изправен гръб на предната седалка на караваната, специално пригодена за техническите изисквания на предаванията на живо, и леко подскачаше от едва сдържан ентусиазъм. Затвори очи и започна да възстановява всяка секунда — как си беше пробила път начело на тълпата и беше задавала въпросите си, безупречният ѝ завършек, докато червените и жълтите полицейски светлини прорязваха мрака. А после ѝ трябваше сякаш цяла вечност да прибере оборудването си и да се върне на пътя, но пет пари не даваше. Колкото по-дълго траеше тази нощ, толкова по-добре. Дори не бе свалила слушалките и безжичния микрофон. Те бяха за нея значките на честта.

— Спри ей там — каза Джони, който седеше отзад. — Жаден съм. Мат, скочи и направи няколко снимки, докато сме тук. Твой ред е да отидеш за питиетата, Тъли.

Мат спря на паркинга.

— Страхотно.

Тъли взе от общите пари, слезе от караваната и тръгна към магазина за хранителни стоки.

— И не искам от новата кока-кола! — каза Джони в микрофона си.

Тя извади уоки-токите от колана си, включи го и каза:

— Казваш го всеки път. Не съм идиотка.

Влезе в магазина и се огледа за хладилника, намери го и тръгна по пътеката между рафтовете с медицински стоки.

— Хей, виж — каза в уоки-токите. — Имат „Геритол“. Имаш ли нужда от него, Джони?

— Умница — отговори той.

Тя се засмя, протегна ръка към дръжката на хладилника и забеляза в стъклото някаква сянка, която се раздвижи. Обърна се и видя мъж със сива скиорска маска на лицето, насочил пистолет към жената на касата.

— О, мили Боже!

— На мен ли говориш? — каза Джони. — Защото е време...

Тя изключи уоки-токито, преди крадецът да е чул нещо. Закачи го на колана си и го покри с якето си. Крадецът се обърна с лице към нея.

— Ти! Легни на земята. — Насочи пистолета към тавана и дръпна спусъка, за да подчертае, че говори сериозно.

— Тъли? Какво става, *по дяволите*? — чу гласа на Джони в слушалките.

Тъли се опита да скрие кабела под якето си. После увеличи звука на изходящите съобщения, надявайки се Джони да долови думите й:

— Обират магазина — прошепна.

Чу в слушалките Джони да казва:

— Боже мили! Мат, обади се на 911, а после започни да снимаш. Тъли, запази спокойствие и легни на пода. Ще го излъчим на живо. Увеличи звука на микрофона си. Аз ще се свържа със станцията. Вече си на живо. Стан, чуваш ли ме?

След няколко секунди Джони каза:

— Добре, Тъли. Свързваме се с Майк. Той е в ефир с новините в десет часа. Думите ти се предават на живо. Ти няма да го чуваш, но той ще те чува.

Тъли увеличи звука на микрофона и прошепна в него:

— Не знам, Джони... Как да...

— Микрофонът ти е в ред, Тъли — каза той нетърпеливо.

— На живо си. Давай.

Човекът с маската сигурно бе чул нещо, защото изведнъж се обърна рязко и насочи оръжието си към нея.

— Казах ти да легнеш на земята, *по дяволите*.

Тя имаше време само да каже:

— Вече ми дойде до гуша от това. — И той дръпна спусъка.

Чу се оглушителен шум. Тъли едва имаше време да извика и куршумът се заби в рамото й и я събори на земята. Удари се в

рафтовете зад нея и усети как падат кутии и шишета. Главата ѝ се удари силно в пода.

Остана да лежи няколко секунди, дишайки тежко, загледана във флуоресцентните лампи.

— Тъли?

Чу гласа на Джони в ухото си. Обърна се бавно — наистина бавно — на една страна. Рамото ѝ пулсираше от болка, но тя стисна зъби и прилепила корем до земята, запълзя към края на пътеката, отвори пакет „Котекс“ и притисна една превръзка към раната си. Натискът предизвика такава болка, че ѝ се зави свят.

— Тъли? Какво стана? Говори ми. Добре ли си?

— Тук съм — каза тя. — Току-що сложих... превързах раната си. Мисля, че съм добре.

— Слава Богу — каза Джони. — Искаш ли да изключиш микрофона си?

— Няма начин.

— Добре. На живо си, помни. Не спирай да говориш. Не чуват мен, но чуват теб. Това е големият ти удар и аз съм тук да ти помагам. Можеш ли да опишеш сцената?

Тя запълзя бавно напред, трепна от болка и се опита да прецени кога може да вдигне поглед.

— Преди няколко минути маскиран мъж влезе в този магазин за хранителни стоки в Бийкън Хил с пистолет в ръка и поиска парите от касата. Стреля веднъж във въздуха и веднъж в мен. — Шепнеше толкова високо, колкото се осмеляваше.

Чу звуци, които ѝ приличаха на плач. Запълзя, долепена до земята, зави в края на пътеката и видя момченце, свито до рафта със сладкарските изделия.

— Здравей — каза и му подаде ръка. То я хвана нетърпеливо и я стисна силно. — Кой си ти?

— Гейб. Тук съм с дядо. Видя ли го този как стреля?

— Да. Ще потърся дядо ти, за да се уверя, че е добре. Ти остани тук. Каква е фамилията ти, Гейб, и на колко си години?

— Линклатър. Ще навърша седем през юли.

— Добре. Гейб Линклатър. Не се показвай и не вдигай шум. И не плачи повече. Бъди голямо момче.

— Ще се опитам.

Тя заби брадичка в гърдите си и заговори тихо в микрофона. Не беше сигурна какво ще чуят в станцията, но продължаваше да говори.

— Открих седемгодишния Гейб Линклатър до щанда със сладкарските изделия. Дошъл е тук с дядо си, когото търся в момента. Чувам как мъжът заплашва касиерката. Кажете на полицията, че крадецът е само един. — Обърна се към ъгъла.

И там видя старец, седнал с кръстосани крака на пода, да държи кутия с кучешка храна.

— Вие ли сте дядото на Гейб? — прошепна.

— Той добре ли е?

— Малко е уплашен, но е добре. До щанда за сладкарски изделия е. Вие какво видяхте?

— Крадецът кара синя кола. Видях го през витрината. — Погледна рамото ѝ. — Може би трябва...

— Ще се приближа. — Притисна отново превръзката към раната, трепна от болка и изчака да премине гаденето. Този път видя, че по ръката ѝ имаше кръв. Без да обърне внимание на това, тя докладва на онези, които не можеше да чуе. — Очевидно, Майк, крадецът е дошъл със син автомобил, който трябва да е паркиран пред една от витрините. Щастлива съм да кажа, че дядото на Гейб също е жив и е добре. Сега продължавам към касата. Чувам крадеца да крещи, че в касата би трябвало да има повече пари, а касиерката да казва, че не може да отвори сейфа. Виждам светлините отвън. Което означава, че полицията е пристигнала. Наредиха му да излезе с вдигнати ръце. — Показа се за части от секундата, после клекна зад манекена в цял ръст, държащ в ръце „Уитиз“ — Кажи на полицията, че е свалил маската си, Майк. Русокос е, а около врата има татуировка на змия. И е силно разтревожен. Ругае и размахва оръжието си. Мисля...

Чу се трети изстрел. Звън на счупено стъкло. Секунди по-късно полицаите нахлуха през стъклените врати.

— Тъли! — чу гласа на Джони.

— Добре съм. — Изправи се бавно и я заля вълна на болка и гадене едновременно. Видя караваната през счупената витрина. Видя Мат с камерата, но не видя Джони.

— Полицията току-що влезе. Повалили са крадеца на земята. Ще видя дали ще мога да се приближа достатъчно и да им задам въпроси.

Придвижваше се бавно напред. Беше близо до пътеката между щандовете за зърнени изделия и за части от секундата помисли за закуската в събота сутрин у семейство Малърки. Мисис Малърки ѝ позволяваше да яде „*Куисп*“, но само през уикендите.

Тази беше последната ѝ мисъл, преди да изгуби съзнание.

Пътуването до болницата продължи като че ли цяла вечност. През целия път — а движението ту спираше, ту потокът от коли отново потегляше — Кейт седеше на задната седалка на миризливото такси и се молеше Тъли да е добре. Накрая, малко след единайсет, спряха пред болницата. Тя плати на шофьора и изтича в ярко осветеното фойе.

Джони и Мат бяха вече там, седнали в неудобните пластмасови столове, изглеждаха уморени и неспокойни. Като я видя да влиза, Джони стана. Тя изтича към него.

— Гледах новините. Какво се случи?

— Онзи я простреля в рамото, но тя продължи да предава. Трябваше да я видиш. Беше брилянтна, Малърки. Безстрашна.

Кейт долови възхищението в гласа му, видя го и в очите му. По всяко друго време то щеше да ѝ причини болка, но сега само я ядоса.

— Затова си влюбен в нея, нали? Защото има куража, който ти нямаш. Тя е простреляна, а ти се гордееш с нейната *страст*. — Треперещият ѝ глас произнесе последната дума така, сякаш беше отрова. — Героизмът може да върви по дяволите. Не говорех за новините. Питам за живота ѝ. Ти запита ли се въобще как е тя?

Той изглеждаше изненадан от избухването ѝ.

— Тя е в операционната. Тя...

— Кейти!

Чу Чад да вика името ѝ и се обърна. Видя го да се втурва във фойето. Притиснаха се един в друг така естествено, както вятърът се прегръща с дъжда.

— Как е тя? — прошепна той в ухото ѝ. Гласът му трепереше.

Тя се отдръпна.

— В операционната е. Само това знам. Но ще бъде добре. Куршумите не могат да спрат бурята.

— Тя не е така силна, на каквато се преструва. И двамата го знаем, нали, Кейти?

Тя преглътна и кимна. Стояха един до друг в неловкото мълчание, съединени от невидимите нишки на тревогата. Тя видя в очите му любовта, истинската любов. Той беше уплашен.

— По-добре да отида да се обадя на родителите си. Ще искат да са тук.

Зачака той да отговори нещо, но той просто стоеше със стъклен поглед и свити в юмруци ръце. Приличаше на гангстер, който скоро ще извади оръжието си. Тя се отдалечи с уморена усмивка. Като мина покрай Джони, не се сдържа и каза:

— Ето как си помагат хората в трудни моменти.

Отиде до редицата телефонни автомати, пусна монети в отвора и набра домашния си номер. Когато баща ѝ отговори — слава Богу, че не беше майка ѝ, защото Кейт щеше да се отдаде на чувствата си — тя му предаде новините и затвори.

Обърна се и видя Джони, който я чакаше.

— Съжалявам.

— Така и трябва.

— Едно от нещата в журналистиката, Кейти, е, че се научаваш да поставяш новината на първо място. Рискът на професията.

— Винаги става въпрос за новината при хората като теб и Тъли.
— Остави го да стои там и отиде да седне на дивана. Сбърчила загрижено чело, започна отново да се моли.

След малко го усети да идва при нея. След като той не каза нищо, тя вдигна поглед. Той не помръдна, дори не премигна, но тя виждаше колко е напрегнат. Изглеждаше, че спокойствието му се държи на конец, който всяка минута може да се скъса.

— По-твърда си, отколкото изглеждаш, Малърки.

— Понякога. — Искаше ѝ се да му каже, че любовта ѝ дава сили, особено в моменти като този, но се страхуваше дори да произнесе думата „любов“, докато го гледаше.

Той седна до нея.

— Кога ме опозна толкова добре?

— Офисът е малък.

— Не е това. Никой друг не ме познава като теб. — Въздъхна и се облегна назад. — Поставих я в опасност.

— Тя не би могла да постъпи по друг начин. И двамата го знаем.

— Знам, но...

Той остави изречението недовършено и тя вдигна поглед към него.

— Обичаш ли я?

Той не отговори, просто седеше със затворени очи.

Тя не можа да го понесе. Сега, когато най-последно се беше осмелила да зададе въпроса, искаше да получи отговор.

— Джони?

Той я прегърна през раменете и я привлече към себе си. Тя прие утехата, която ѝ предлагаше. Струваше ѝ се естествена като дишането, но знаеше колко опасно е това чувство.

Седяха така, без да кажат нищо повече. Прекараха дългите и празни часове на нощта в чакане.

Тъли дойде бавно в съзнание и отбеляза заобикалящата я среда — бял таван, флуоресцентни лампи, сребристи перила на леглото и поднос на нощното шкафче.

Паметта ѝ бавно се върна — Бийкър Хил. Магазинът за хранителни стоки. Спомни си насочения към нея пистолет. И болката.

— Готова си на всичко, за да привлечеш вниманието, нали? — На прага стоеше Кейт, облечена в раздърпано сиво долнище на анцуг и стара тениска. Сълзи изпълниха очите ѝ, докато вървеше към леглото. Избърса ги нетърпеливо. — По дяволите. Заклех се, че няма да плача.

— Слава Богу, че си тук. — Тъли натисна бутона до леглото.

— Разбира се, че съм тук, идиотка такава. Всички са тук. Чад, Мат, мама, татко. Джони. Двамата с татко играят карти от часове и обсъждат новините. Мама оплете поне две жилетки от афганска вълна. Толкова много се тревожихме.

— Добре ли бях?

Кейт се засмя, а по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Знаех си, че това ще бъде първият ти въпрос. Джони каза, че си сритала Джесика Савич по задника.

— Питам се дали от „Минути“ ще искат да ме интервюират.

Кейт скъси разстоянието между тях.

— Не ме плаши отново така, о'кей?

— Ще се опитам.

Преди Кейт да е успяла да каже нещо, вратата се отвори и на прага застана Чад в ръце с две чашки кафе.

— Будна е — каза тихо и остави чашките на масата.

— Току-що отвори очи. Разбира се, повече я интересуват шансовете ѝ да спечели „Еми“, отколкото как се възстановява. — Кейт погледна приятелката си. — Ще ви оставя сами за малко.

— Но няма да си тръгнеш, нали? — каза Тъли.

— Ще дойда по-късно, когато всички други са си отишли у дома.

— Добре — съгласи се Тъли. — Защото имам нужда от теб.

Веднага щом Кейт излезе, Чад отиде до леглото ѝ.

— Мислех, че съм те изгубил.

— Добре съм — отговори тя нетърпеливо. — Гледа ли предаването? Какво е твоето мнение?

— Мисля, че не си добре, Тъли — каза той тихо. — Но те обичам. Цяла нощ се опитвах да си представя какъв щеше да бъде животът ми без теб и не ми харесваше онова, което съзнанието ми рисуваше.

— И защо си мислил, че ще ме загубиш? Ето ме.

— Омъжи се за мен, Тъли.

Тя едва не се засмя, защото помисли, че това е шега, после видя страха в очите му. Наистина се страхуваше да не я изгуби.

— Сериозно го мислиш — каза и смръщи вежди.

— Предложиха ми работа във „Вандербилт“ в Тенеси. Искам да дойдеш с мен. Обичаш ме, Тъли, дори да не го знаеш. И имаш нужда от мен.

— Разбира се, че имам нужда от теб. А добри ли са възможностите в Тенеси?

При тези думи лицето му се сгърчи, усмивката му се стопи.

— Обичам те — каза отново, този път тихо и без целувка, която да подсили думите му.

Вратата зад тях се отвори. На прага застана мисис Малърки, облечена в евтина дънкова пола и набрана блуза с висока яка.

— Сестрата каза, че дава още пет минути на посетителите и после ще изхвърли всички ни.

Чад се наведе и я целуна. Красива целувка, която успя да покаже колко близки са и колко далечни могат да бъдат понякога.

— Обичах те, Тъли — прошепна.

„Обичах“? Беше казал „обичах“? В минало време?

— Чад...

Той се отдалечи от леглото.

— Тя цялата е твоя, Марджи.

— Съжалявам, че те изхвърлих — каза мисис Малърки.

— Не се тревожи. Мисля, че времето ми изтече. Довиждане, Тъли. — Мина покрай нея и излезе от стаята като остави вратата да се затвори след него.

— Здравей, момиченце — каза мисис Малърки.

Тъли изненада и себе си, като избухна в сълзи.

Мисис Малърки я погали по косата и я остави да се наплаче.

— Предполагам, че всъщност съм се страхувала.

— Шшш — успокой я мисис Малърки и избърса сълзите ѝ с книжна кърпичка. — Разбира се, че си се страхувала, но сега сме тук. Не си сама.

Тъли плака, докато напрежението в гърдите ѝ изчезна, а сълзите пресъхнаха. Накрая, когато вече се чувстваше по-добре, избърса очите си и се опита да се усмихне.

— Добре. Готова съм вече да чуя лекцията.

Мисис Малърки я изглежда.

— Това твойт професор ли беше, Талула?

— Бивш професор. Точно затова не ти казах за него. Щеше да решиш, че е прекалено стар за мен.

— Обичаш ли го?

— Как мога да разбера?

— Ще разбереш.

Тъли погледна мисис Малърки. Чувстваше се по-старата от двете, тази с повече опит. Всички от семейство Малърки виждаха любовта като нещо постоянно, надеждно и лесно долавящо се. Тъли може и да беше млада, но знаеше, че грешат. Любовта можеше да бъде по-уязвима от костите на врабче. Но никога не би изрекла мислите си на глас. Каза само:

— Може би.

Само за една нощ, Тъли се превърна в сензация в Сиатъл. Журналистът Емет Уотсън си даде малко почивка от тичането нагоре-

надолу и написа колона за смелостта и колко трябва да се гордеят всички с предаността на Талула Харт към новините. Радиостанцията KIR посвети цял ден на *„репортерката, спряла обира с помощта на микрофона си“*, и дори *„Почти на живо“*, местното комедийно предаване, излъчи сценка, която осмиваше крадеца на дребно и показваше Тъли в героична светлина.

Болничната ѝ стая се напълни с цветя и балони, повечето от които изпратени от хора, които правеха новините. В сряда вече се наложи да подарява красивите букети на други пациенти. Дежурните сестри се научиха как да играят ролята на бодигардове и това ги забавляваше.

— Ти си геният тук. А аз какво да правя? — Тя седна в леглото и започна да рови в съобщенията, които Кейт ѝ беше донесла от офиса. Те бяха впечатляващо много, а на нея ѝ беше трудно да се концентрира. Ръката я болеше, а превръзката правеше трудна и най-леката задача. На всичкото отгоре, не можеше да спре да мисли за предложението на Чад. — Тенеси. Със същия успех може и да съм в Небраска.

— Разбира се.

— Как е възможно да стигна върха в място като това? Или може би точно на такова място ще бъде забелязана по-лесно?

Кейт седеше на другия край на леглото, изпълнала крака пред себе си.

— Виж, говорим за това от около час. Може би не съм човекът, който трябва да ти го каже, но ти не спомена нито веднъж думата *„любов“*.

— Според майка ти, ще разбере, ако го обичам. — Сведе поглед към лявата си ръка и се опита да си представи пръстен с диамант на пръста си.

— Ти беше ме предупредила да те застрелям, ако помислиш за брак преди трийсет — усмихна се Кейт. — Искаш ли да се откажеш от думите си?

— Много смешно.

Телефонът до леглото звънна. Като продължаваше да гледа ръката си, тя вдигна бързо слушалката с надеждата, че е Чад.

— Ало?

— Талула Харт?

Тя въздъхна разочарована.

— На телефона.

— Аз съм Фред Рорбах. Може би ме помните...

— Разбира се, че ви помня. KILO TV. Изпращах ви резюме всяка седмица през последната си година в гимназията и материали от колежа. Как сте?

— Добре съм, благодаря. Но сега съм в телевизия KLUE. Отговарям за вечерните новини.

— Поздравления.

— Всъщност затова се обаждам. Вероятно не сме първите, които ви се обаждат, но сме сигурни, че ще ви направим най-доброто предложение.

Вече беше привлякъл вниманието ѝ.

— О, нима?

Кейт слезе от леглото и застана права до Тъли. Оформи с уста въпроса: „*За какво е цялата тази врява?*“

Тъли ѝ махна с ръка да мълчи.

— Кажете.

— Готови сме на всичко, за да ви направим част от семейството на новините на KLUE. Кога можете да дойдете, за да разговаряме?

— Ще ме изпишат днес. Какво ще кажете за утре? Десет сутринта.

— Ще се видим тогава.

Тъли затвори и изпищя:

— Бяха от телевизия KLUE. Искат да ме наемат!

— О, мили Боже! — възкликна Кейт и заподскача от радост. — Ще бъдеш звезда. Знаех си. Нямам търпение да... — спря наскоро изречението и усмивката ѝ се стопи.

— Какво?

— Чад.

Тъли усети как нещо дълбоко в нея се преобръща. Искаше да се престори, че има за какво да мисли, че трябва да вземе решение, но знаеше истината. Както и Кейт.

— Ще бъдеш звезда — каза Кейт твърдо. — Той ще разбере.

ГЛАВА 14

Кейт се преструваше, че цялото ѝ внимание е погълнато от шофирането, обаче не ѝ беше лесно. Откакто беше взела Тъли от интервюто, тя не бе престанала да говори, разгръщайки старите им момичешки мечти. *„Поели сме по пътя си, Кейти. Веднага щом си извоювам позиция като водеща на новините, ще се погрижа да те наемат за репортер.“*

Кейт знаеше, че най-после трябваше да сложи край на тяхното общо бъдеще. Беше се уморила да следва Тъли и освен това не искаше да напусне работата си. Имаше причина да остане там, където беше.

Джони.

Колко достойно за съчувствие беше това? Той не я обичаше, но тя не можеше да спре да мисли, че щеше да има своя шанс след заминаването на Тъли.

Беше смешно и може би смущаващо, обаче нейните мечти се фокусираха повече около него, отколкото около журналистиката. Не че щеше да го признае пред някого. От двайсет и пет годишните завършили колеж момичета се очакваше да мечтаят за повече пари и по-високо стъпало по корпоративната стълбица, да ръководят компаниите, отказали да наемат на работа техните майки. Съпрузите трябваше да се избягват до навършването на трийсетгодишна възраст. Винаги имаше време за брак и деца или поне такова беше всеобщото мнение. Човек не биваше да се отказва от себе си заради тях.

Но какво, ако искаш повече тях, отколкото своето властно, но самотно аз? Никой никога не говореше за това. Кейт знаеше, че Тъли щеше да се изсмее на подобно мислене и да каже, че не живее в петдесетте. Дори майка ѝ щеше да каже, че греша, и да намеси в разговора онези тежки думи *„ще се разкайваш“*. Тя повтаряше като папагал думите, които изпълваха страниците на женските списания — че да си просто майка означава да погубваш таланта си. Майка щеше дори да подчертае собствената си тъга, сякаш животът, който беше избрала, не струваше нищо.

— Хей, пропусна завоя.

— О! Съжалявам. — Кейт обърна на следващата пресечка и спря пред къщата на Чад. — Ще те чакам тук. Трябва да довърша четенето на „Талисман“.

Тъли не отвори вратата.

— Той ще разбере защо още не мога да се омъжа за него. Знае колко много означава това предложение за мен.

— Със сигурност знае — съгласи се Кейт.

— Пожелай ми късмет.

— Нима не ти пожелавам винаги?

Тъли слезе и отиде до входната врата.

Кейт разтвори романа с мека подвързия и се потопи в историята. След известно време вдигна поглед, защото започна да вали. Тъли трябваше вече да се е появила и да ѝ е казала да се прибира у дома, защото тя ще прекара нощта с Чад. Кейт затвори книгата и слезе от колата. Докато вървеше по покритата с бетон алея, имаше лошото предчувствие, че нещо не е както трябва.

Почука два пъти, после отвори вратата.

Тъли беше в празната дневна, коленичила пред камината, и плачеше. Подаде ѝ лист хартия, по който имаше петна от засъхнали сълзи.

— Прочети го.

Кейт седна на петите си и сведе поглед към едрия и смел почерк.

Мила Тъли,

Аз бях този, който те препоръча на KLUE, затова знам всичко за работата, за която си дошла да ми кажеш. И се гордея с теб, бейби. Знаех, че ще се справиш.

Когато приех да отида във „Вандербилт“, знаех какво ще означава това за нас. Надявах се... но знаех.

Ти искаш много от този свят, Тъли. А аз искам само теб.

Кое то не е точно съвършената комбинация, нали?

Ето кое има значение — винаги ще те обичам.

Подпали света.

Беше подписано просто „Ч“.

— Мислех, че ме обича — каза Тъли, когато Кейт ѝ върна листа.

— Изглежда, че е така.

— Защо ме изоставя, тогава?

Кейт погледна приятелката си, долавяйки далечното ехо на всичките пъти, когато Тъли беше изоставяна от майка си.

— Ти каза ли му въобще, че го обичаш?

— Не можах.

— Може би не го обичаш, в такъв случай.

— А може би го обичам — каза Тъли и въздъхна. — Просто е толкова дяволски трудно да повярваш в любовта.

Тази беше основната разлика между тях. Кейт вярваше в любовта с цялото си сърце и се беше влюбила в мъж, който дори не признаваше съществуването ѝ.

— Сега и бездруго значение има кариерата ти. Винаги има време за любов и брак.

— Да. Когато постигна успех...

— Да.

— Някой определено ще ме обича тогава.

— Целият свят ще те обича.

Но после, дълго след като Тъли беше казала: „Чад да върви по дяволите“ и се беше засмяла малко отчаяно, Кейт продължаваше да мисли за тези последни думи. Изведнъж бе завладяна от тревога.

Какво щеше да стане, ако някой ден целият свят обичаше Тъли, а това все още не беше достатъчно?

Тъли беше забравила колко дълга и самотна може да е нощта. Толкова много години Чад беше нейното убежище, нейното пристанище. С него спеше през цялата нощ, дишаше спокойно и сънуваше единствено бляскавото си бъдеще. И защото той я обичаше, тя спеше блажено дори когато беше в собственото си легло и сама, успокоена от мисълта, че по всяко време може да отиде при него.

Отметна завивките и стана от леглото. Бърз поглед към будилника на нощното шкафче ѝ показва, че едва минава два часът.

Както си беше помислила — дълга и самотна нощ.

Отиде в кухнята, сложи чайник с вода на котлона и зачака да заври.

Може би беше направила грешка. Може би тази празнота, която сега изпитваше, беше любов. С нейния досегашен живот, естествено

беше да забелязва по-скоро негативните, отколкото позитивните страни на чувствата. Но какво значение имаше, дори да го обичаше? Какво би могла да направи? Да го последва в Тенеси, да се установи в жилище на университета и да стане мисис Уайли? Как тогава щеше да се превърне в следващата Джийн Енърсен или Джесика Савич?

Извади голяма чаша от шкафа и си наля чай, после се върна в дневната, седна на дивана, свила крака под себе си, и обви с длани топлия порцелан. Ароматната пара се издигаше нагоре. Затвори очи и се опита да изчисти ума си.

— Не можеш да спиш?

Вдигна поглед и видя Кейт, застанала в рамката на вратата на спалнята, облечена във все същата фланелена нощница, която носеше от години. Тъли обикновено се шегуваше с това, но тази нощ всичко добре познато ѝ носеше утеха. Странно, как само една-единствена дреха може да ти напомни годините заедно с даден човек — партита по пижами и закуски в съботните утрини, когато по телевизията предаваха анимационни филмчета.

— Съжалявам, ако съм те събудила.

— Вървиш като слон. Има ли още топла вода?

— Чайникът е на печката.

Кейт отиде в кухнята и се върна с чаша чай и кутия сладки.

— Рамото ужасно ме боли.

— Кога за последен път взе болкоуспокояващо?

— Отдавна. Действието му е изтекло.

Кейт остави чашата си, отиде в банята и се върна с „Перкодан“ и чаша вода. Тъли взе хапчето и го глътна.

— Сега — каза Кейт, след като седна отново — искаш ли да поговорим за онова, което те тревожи?

— Не.

— Хайде, Тъли. Знам, че мислиш за Чад и се питаш дали си постъпила правилно.

— Това е проблемът с най-добрите приятели. Знаят прекалено много.

— Може би.

— Но какво знаем ти и аз за любовта?

Лицето на Кейт придоби онзи тъжен израз на самоосъждане, който Тъли мразеше. Той като че ли казваше: „Бедната Тъли.“

— Аз знам за любовта — каза тихо. — Може би не за това какво е да си влюбен или да са влюбени в теб, но знам какво е да обичаш някого и колко много може да боли. Мисля, че ако наистина обичаше Чад, щеше да знаеш и в момента щеше да си в Тенеси. Ако обичам някого, аз поне ще го знам.

— За теб винаги всичко е черно и бяло. Как така винаги знаеш какво искаш?

— Ти също знаеш какво искаш, Тъли. И винаги си знаела.

— Значи не трябва да се влюбвам? Такава ще е цената, която ще платя за славата и успеха? Да бъда винаги сама?

— Разбира се, че можеш да се влюбиш. Просто трябва да си позволиш.

Думите ѝ трябваше да успокоят Тъли, да ѝ вдъхнат надежда, но точно в онзи миг Тъли се чувстваше студена и празна и не можеше да сподели оптимизма на Кейт.

— На мен нещо сякаш ми липсва — каза тя тихо. — Първо го е забелязал баща ми. Който и да е той, по дяволите, погледнал ме е веднъж и е избягал. И нека въобще не обсъждаме любящата ми майка. Мен... лесно ме изоставят. Защо е така?

Кейт се облегна на Тъли — точно както някога, на бреговете на река Пилчък. Кутията от сладките се заби в гърба ѝ, тя я извади и я захвърли на масичката за кафе, където и бездруго цареше безпорядък.

— Нищо не ти липсва, Тъли. Всъщност е обратното. Ти имаш повече от останалите. Ти си наистина, наистина специална и ако Чад не го вижда — или не може да изчака да бъдеш готова за него — значи не е човекът за теб. Може би това е нормален проблем, когато си с по-възрастен от теб. Той се готви да се приземи, когато ти се каниш да излетиш.

— Това е вярно. Аз съм млада. Забравих. Трябваше да го разбере и да ме изчака. Искам да кажа, ако наистина ме е обичал, как е могъл да ме изостави? Ти можеш ли да напуснеш някого, когото обичаш?

— Зависи.

— От какво?

— Дали мисля, че и той би могъл да ме обикне.

— Колко дълго ще чакаш?

— Дълго.

Думите ѝ накараха Тъли да се почувства по-добре за пръв път, откакто бе прочела бележката на Чад.

— Права си. Обичах го, но предполагам, че той не ме е обичал. Не достатъчно, във всеки случай.

Кейт смръщи вежди.

— Не точно това казах.

— Но почти. Прекалено сме млади, за да се обвържем с любов. Как съм могла да го забравя? — Прегърна Кейт. — Какво щях да правя без теб?

Едва много по-късно, след дълга и безсънна нощ, докато Тъли гледаше как изгрява зората, собствените ѝ думи зазвучаха отново в ушите ѝ. „Мен лесно ме изоставят.“

ГЛАВА 15

От мига, в който Тъли прие новата работа, Кейт започна да наблюдава живота ѝ от разстояние. Минаваха месеци и месеци, а те бяха разделени. Свързваше ги само общият апартамент. В края на следващото лято той вече се беше превърнал в нещо като станция, в която се отбиваха, докато бяха на път. Тъли работеше седем дни в седмицата, по дванайсет часа. Когато не беше на работа, вървеше по дирите на факти и истории, отчаяно опитвайки се да направи нещо — каквото и да е — за да се озове пред камерата.

Без Тъли, животът на Кейт изгуби формата си и както се получава със силно раздърпаните пуловери, никакво сгъване или опъване не можеше отново да му придаде първоначалния вид. Майка ѝ непрекъснато ѝ казваше да излезе от черупката си и да започне да се среща с мъже, да се забавлява, но с кого можеше да излезе на среща, след като не се интересувахе от мъжете, които се интересуваха от нея?

Тъли не страдаше от подобно безпокойство. Макар все още да плачеше за Чад, когато пиеше късно през нощта, нямаше проблеми да се среща с мъже и да ги води у дома. На Кейт все още предстоеше да види от спалнята ѝ два пъти да излезе един и същи мъж. Според Тъли, такъв беше планът. Нямаше, или поне така казваше, намерение да се влюби. В ретроспекция, разбира се, Тъли започваше да вярва, че е обичала отчаяно Чад — толкова много, че нито един друг мъж не би могъл да се мери с него. Но не достатъчно, както Кейт постоянно изтъкваше, за да му се обади или да се премести в Тенеси.

Да кажем истината, Кейт започваше да се уморява от пианските брътвежи на приятелката си за епическата любов, която е имала с Чад.

Кейт знаеше какво е любовта, как може да те промени или да пресуши сърцето ти. Несподелената любов беше мрачно, ужасно нещо. По цял ден, всеки ден, тя се движеше като по-малка планета, привлечена в орбитата на Джони, наблюдаваше го, желаше го, копнееше за него в самотна тишина.

След онази дълга нощ в чакалнята на болницата Кейт мислеше, че може би има надежда. Беше почувствала, че между тях се отваря

врата, защото бяха разговаряли с лекота, и то за важни неща. Но каквото и да се бе случило в ярко осветената чакалня, то се беше стопило с пукването на зората. Никога нямаше да забрави изражението на лицето му, когато беше научил, че всичко с Тъли е наред. То изразяваше повече от облекчение.

Точно тогава той се беше отдръпнал от нея.

Може би беше време тя да се отдръпне от него. Да се откаже от фантазиите си на малко момиченце, да ги прибере в кутията при другите играчки и да продължи да живее. Той не я обичаше. Всякакви мечти за противното щяха да си останат точно това — мечти.

Това не можеше да продължава повече. Това беше решението, което взе на работа във въпросния ден, докато стоеше на прага на офиса му и го чакаше да забележи присъствието ѝ.

Щом работният ден приключи, тя отиде до сергията за вестници на пазара и си купи всички местни издания. Докато Тъли беше в някой бар с поредния мъж или работеше до късно, Кейт имаше намерение да преначертае живота си.

Седнала до кухненската маса с разпръснатите наоколо опаковки от все още недоизядени храни, тя разтвори „*Сиатъл таймс*“ и обърна на страницата с обявите. Там видя няколко възможни избора. Протегна ръка към химикала, за да ги огradi, когато вратата зад нея се отвори.

Обърна се и видя Тъли на прага, облечена в дрехите, с които обикновено ходеше на среща — блуза, която откриваше едното ѝ рамо, дънки, прибрани в ботушки до глезените, и широк колан. Косата ѝ беше завързана в конска опашка над лявото ухо. Около врата ѝ висеше сложна огърлица от златни кръстове.

С нея, разбира се, имаше мъж.

— Здравей, Кейт — каза тя провлечено, което подсказваше, че вече е изпила поне три „*Маргарити*“. — Виж на кого се натъкнах.

Мъжът пристъпи напред.

Джони.

— Здравей, Малърки — каза той и се усмихна. — Тъли иска да дойдеш да танцуваш с нас.

Тя затвори вестника с пресилена прецизност.

— Не, благодаря.

— Хайде, Кейти. Ще бъде като в доброто старо време — каза Тъли. — Тримата мускетари.

— Не мисля.

Тъли пусна ръката на Джони и тръгна със залитане към нея.

— Моля те — каза. — Днес имах лош ден, имам нужда от теб.

— Недей... — започна Кейт, но Тъли не искаше да я чуе.

— Ще отидем в „Келс“.

— Хайде, Малърки — каза Джони и също тръгна към нея. — Ще бъде забавно.

Усмивката му правеше отказа невъзможен, макар да знаеше, че идеята да се присъедини към тях не е добра.

— Добре — каза. — Ще се облека.

Отиде в спалнята и облече блестяща синя рокля с подплънки и широк колан. Като се върна, ги завари да се целуват. Гърбът на Тъли опираше в стената, тя беше вдигнала ръце нагоре, а дланите на Джони бяха навсякъде по тялото ѝ.

— Готова съм — каза Кейт мрачно.

Тъли се освободи от ръцете на Джони и ѝ се усмихна.

— Отлично. Да вървим да танцуваме.

Тримата, уловени за ръце, излязоха от апартамента и тръгнаха по безлюдната павирана улица. В ирландския бар „Келс“ намериха малка празна маса до дансинга.

В минутата, в която Джони отиде да донесе питиетата им, Кейт погледна през масата.

— Какво правиш с него?

Тъли се засмя.

— Какво мога да кажа? Срецнахме се случайно след работа и изпихме по няколко питиета. Едно нещо води към друго и... — Погледна остро Кейт. — Имаш ли нещо против да спя с него?

Ето. Въпросът, който имаше значение. Кейт не се съмняваше, че ако оголи душата си и каже истината, тази ужасна нощ ще свърши. Тъли щеше да изхвърли Джони моментално, и то без да му каже защо.

Но какво добро щеше да произлезе от това? Кейт знаеше какво изпитва Джони към Тъли. Той искаше жена, която да е страст и огън, и ако загубеше Тъли, това нямаше да го накара да се обърне към Кейт. Може би беше време за драстични мерки, най-после. Надеждата на Кейт бе издържала много дълго, но това — той да спи с Тъли — щеше да бъде краят.

Вдигна поглед, като се молеше очите ѝ да останат сухи.

— Хайде, Тъли, би трябвало да преценяваш по-добре.

— Сигурна ли си? Искаш ли...

— Не. Но... той има чувства към теб, знаеш го, нали? Можеш да разбиеш сърцето му.

Тъли се засмя.

— Вие, момичетата католички, се тревожите за всекиго, нали?

Преди Кейт да е успяла да отговори, Джони се върна с два коктейла „Маргарита“ и бутилка бира. Остави ги, хвана Тъли за ръката и я дръпна към дансинга. Смесиха се с тълпата, той я взе в прегръдките си и я целуна.

Кейт протегна ръка към питието си. Нямаше представа какво означава тази целувка за Тъли, но знаеше какво означава за Джони и това знание беше като силна отрова.

През следващите два часа тя седя с тях, пиеше и се преструваше, че се забавлява. А през цялото време нещо дълбоко в нея бавно умираше.

По някое време в тази безкрайна и съкрушителна вечер Тъли отиде до тоалетната и остави Джони и Кейт сами. Тя се опита да измисли какво да му каже, но не се осмеляваше да осъществи зрителен контакт с него. С влажната си, къдреща се в краищата си коса, и зачервените бузи, той изглеждаше така дяволски секси, че тя усещаше болка в гърдите си.

— Тя наистина е специална — каза той. Оркестърът тъкмо беше свършил песента и сега разглеждаше листа с песните си в търсене на вдъхновение. — Бях започнал да мисля, че никога няма да се случи... тя и аз — каза и отпи от бирата си. Погледна в посоката, от която трябваше да дойде Тъли, сякаш можеше да я притегли само с усилие на волята.

— Трябва да внимаваш — каза Кейт едва чуто. Знаеше, че предупреждението ще разкрие донякъде чувствата ѝ, но не можа да се сдържи. Джони можеше и да се прави на циник на работното място, но тя беше научила истината в болницата. Той беше всъщност идеалист. А никой не може да бъде наранен така силно, както онзи, който вярва. Тя би трябвало да знае най-добре.

Джони се наведе към нея.

— Какво беше това, Малърки?

Тя поклати глава. Нямахме начин да го каже отново, а и освен това Тъли се беше върнала.

Много по-късно, когато лежеше в самотната си спалня, заслушана в звуците на секса, които долитаха от другата стая, тя най-после заплака.

Кейт не беше единствената, която забеляза промяната в Джони след онази нощ в „Келс“. Есента се настани над града, а настроението в офиса беше мрачно. Цареше тишина. Мат се беше затворил в себе си, почистваше и поддреждаше оборудването си. Карол, която се бе върнала на работа след заминаването на Тъли, стоеше в офиса си със затворена врата и едва проговаряше на когото и да било.

Никой не казваше нищо за външния вид на Джони, но на всички правеше впечатление, че той като че ли сутрин се измъква от леглото и идва на работа. Косата му беше прекалено дълга и започваше да се къдри по всякакви странни начини. Не беше се бръснал от дни, брадата му бе набола по хлътналите бузи, а дрехите му често не бяха подходящи.

Първия път, когато той дойде така на работа, колегите му се скупчиха около него и изразиха тревогата си. Мълчаливо, но твърдо, той затвори вратата на офиса си и каза, че всичко е наред. Мат измърмори под носа си и завърши с:

— Както и да е, човече, тук съм, ако искаш да поговорим.

Карол се беше опитала по свой начин да преплува невидимия ров, който Джони бе издигнал около себе си, но опитите ѝ пропаднаха, както и тези на Мат.

Единствената, която не се опита да достигне до Джони, беше Кейт. Тя беше и единствената, която знаеше какъв е проблемът.

Тъли.

Тази сутрин, докато закусваха, Тъли беше казала:

— Джони продължава да ми се обаждат. Да изляза ли отново с него?

За щастие на Кейт, въпросът се оказа риторичен. Тъли си отговори сама.

— Няма начин. Искам връзка с него толкова, колкото и смъртоносна инжекция. Мислех, че го знае.

Сега Кейт седеше зад бюрото си и уж попълваше информацията за новата им застраховка.

Двамата с Джони бяха сами в офиса за първи път от дни. Карол и Мат бяха някъде по задачи.

Тя стана бавно и отиде до затворената врата на стаята му. Нямахме смисъл да отива при него заради себе си, той в никакъв случай не би се обърнал към нея, но изпитваше болка, а това тя не можеше да понесе. След дълга минута, почука.

— Влез.

Тя отвори вратата.

Той седеше зад бюрото си и усилено записваше нещо в бележника си. Косата му беше паднала над очите, той раздражено я затыкна зад ушите си и вдигна поглед.

— Да, Малърки?

Тя отиде до хладилника в ъгъла и извади две бири „Денри Вейнхард“. Отвори ги, подаде му едната и седна в края на затрупаното бюро.

— Приличаш на удавник — каза простичко.

Той пое бирата.

— Личи ли ми, а?

— Да.

Той погледна към вратата.

— Сами ли сме?

— Мат и Карол тръгнаха преди десет минути.

Джони отпи дълга глътка от бирата си и се облегна назад.

— Тя няма да отговори на телефонните ми обаждания.

— Знам.

— Не разбирам. Онази нощ, нашата нощ заедно, мислех...

— Искаш ли истината?

— Знам я.

Седяха дълго и мълчаливо и всеки отпиваше от бирата си.

— Ужасно е да искаш някого, когото не можеш да имаш.

След тези няколко думи Кейт разбра, че никога не е имала шанс с него.

— Да, така е. — Направи пауза и сведе поглед към него. Време беше — отдавна всъщност — да се откаже от тази мечта и да продължи напред. — Съжалявам, Джони — каза накрая и се изправи.

— За какво съжаляваш?

Искаше й се да има смелост да му отговори, да му каже как се чувства, но беше по-добре някои неща да останат неизречени.

Седнала на неудобния стол в непознатия офис, Кейт гледаше втренчено през прозореца голите дървета и сивото небе. Запита се кога ли бе паднал и последният кафяво-червен лист.

— Е, мис Малърки, имате впечатляващо резюме за човек на вашата възраст. Мога ли да запитам защо искате да смените кариерата си и да влезете в света на рекламата?

Кейт се опита да изглежда отпусната и спокойна. Беше се облякла грижливо в семпъл черен вълнено габардинен костюм, бяла блуза и копринена вратовръзка. Надяваше се да е постигнала външния вид, който се нарича професионален.

— През годините, когато бях в телевизионните новини, научих някои неща за себе си и за света. Новините са свят, в който непрекъснато трябва да си в движение. И винаги да се движиш с най-висока скорост, да научиш фактите и да продължиш напред. А аз повече се интересувах от онова, което се крие зад историята. Мисля, че съм по-добра в дългосрочното мислене и планиране. Интересуват ме по-скоро подробностите, отколкото общата картина. И съм добър писател. Бих искала да развия тази своя дарба, но това няма да стане, ако пиша материали, които трябва да се излъчат за десет секунди.

— Очевидно е, че много сте мислили.

— Така е.

Жената от другата страна на бюрото се облегна назад и загледа Кейт през скъпите си очила. Изглежда, хареса онова, което виждаше.

— Добре, мис Малърки, ще обсъдя въпроса с партньорите си и ще се свържем с вас. Кога бихте могли да започнете работа?

— Трябва да уведомя шефовете си две седмици по-рано и ще съм свободна.

— Отлично. — Жената се изправи. — Имате ли нужда от ваучер за паркинг?

— Не, благодаря. — Кейт стисна твърдо ръката на жената и излезе от офиса.

„Пайниър скуеър“ се гушеше под намръщеното тъмносиво небе. Автомобилите изпълваха тясната стара улица, но пешеходците бяха много малко. Дори бездомниците, които обикновено спяха на пейките в парка и просека цигари и пари от минувачите, се бяха скрили някъде в студения следобед.

Кейт тръгна бързо по „Първо авеню“, закопчавайки старото палто, което носеше още в колежа. Хвана автобуса и слезе на спирката пред офиса точно в 15:57.

Изненадващо, общият голям офис беше празен. Кейт закачи палтото си, остави чантата и куфарчето си, после отиде в офиса на Джони.

— Върнах се.

Той говореше по телефона, но ѝ направи знак да влезе.

— Хайде — каза раздразнено, — как мога да ти помогна? — Мълча известно време, смръщил вежди. После: — Чудесно. Но ми дължиш услуга. — Затвори и се усмихна на Кейт, но усмивката му не беше някогашната — онази, която спираше дъха ѝ. Не беше я виждала от онази нощ, която той бе прекарал с Тъли.

— Облечена си в костюм — каза той. — Не бях забелязал. Тук това означава само две неща и тъй като знам, че не си водеща на новините...

— „Могелгард и съдружници“.

— Рекламната агенция? За коя позиция кандидатства.

— Връзки с обществеността.

— Ще си добра в тази работа.

— Благодаря, но все още не съм я получила.

— Ще я получиш.

Тя искаше да ѝ каже още нещо, но Джони само я гледаше втренчено, като че ли нещо го тревожеше. Без съмнение, тя му напомняше за нощта, прекарана с Тъли.

— Е, по-добре да се захващам за работа.

— Чакай. Работя по репортажа за Майк Хърт. Имам нужда от помощ.

— Разбира се.

През следващите няколко часа седяха близо един до друг зад бюрото му. Пишеха и преработваха написаното. Кейт се опитваше да се държи на разстояние от него и се стараше да не среща погледа му.

И двете ѝ намерения не успяха. Когато спряха да работят, нощта се бе спуснала и смълчаните външни офиси тънеха в сенки.

— Дълга ти вечеря — каза Джони и отмести листовете встрани.
— Почти осем часът е.

— Не ми дължиш нищо — отговори тя. — Просто си върших работата.

Той я погледна.

— Как въобще бих могъл да се разбера с теб?

Преди месеци, когато все още таеше надежда, тя щеше да се изчерви в подобен момент. Може би дори преди седмица.

— Ще ти помогна да наемеш някого на работа.

— Мислиш, че ще бъде лесно някой да те замени?

Тя нямаше отговор на този въпрос.

— Сега ще...

— Дълга ти вечеря. Хайде, вземи палтото си. Моля те.

— Добре.

Слязоха долу и се качиха в колата му. Само след минути спряха пред красива лодка от кедрово дърво до езерото Юниън.

— Къде отиваме? — запита Кейт.

— У дома. Не се тревожи, няма аз да ти приготвя вечеря. Просто искам да се преоблека. Ти си издокарана, а аз...

Кейт се опитваше с всички сили да заглуши чувствата, нашепвани от сърцето ѝ. Нямаше да се поддаде. Прекалено дълго се беше оставяла на мечтите за щастлив край. Последва го по дока и влезе в къща, която бе изненадващо просторна.

Джони веднага отиде до камината, в която огънят бе вече стъкнат. Наведе се, подпали вестниците и огънят оживя. После се обърна към нея.

— Искаш ли питие?

— Ром и пепси-кола?

— Чудесно. — Отиде в кухнята, наля две питиета и се върна. — Ето. Ще се върна веднага.

Тя стоеше несигурна какво трябва да направи. Огледа се из дневната и забеляза колко малко снимки има, всъщност само една върху телевизора — на двойка на средна възраст, облечени в ярки дрехи, клекнали на място сред джунглата, а около тях бяха скупчени деца.

— Родителите ми — каза Джони, приближил се до нея. — Мирна и Уилям.

Тя се обърна. Чувстваше се така, сякаш я бяха уловили да наднича.

— Къде живеят? — запита, отиде до дивана и седна. Имаше нужда от разстояние между тях.

— Бяха мисионери. Бяха убити в Уганда от отрядите на Амин.

— А ти къде беше тогава?

— Изпратиха ме да уча в Ню Йорк, когато бях на шестнайсет. Тогава ги видях за последен път.

— Значи те също са били идеалисти.

— Какво искаш да кажеш с това „също“?

Тя не виждаше смисъл да облече в думи онова, което беше научила за него през годините.

— Няма значение. Имал си късмет да бъдеш отгледан от хора, които са вярвали в нещо.

Той я гледаше втренчено, смръщил вежди.

— Затова ли стана военен кореспондент? За да се бориш по свой собствен начин?

Той въздъхна и поклати глава, после отиде до дивана и седна до нея. Погледна я така, сякаш очертанятията ѝ се размиваха или той не можеше да фокусира поглед, и сърцето ѝ заби по-бързо.

— Как така успя?

— Какво?

— Да ме опознаеш.

Тя се усмихна.

— Дълго време работихме заедно.

Мина доста време, преди той да каже:

— Защо напускаш всъщност, Малърки?

Тя се облегна назад.

— Помниш ли, ти самият каза, че е ужасно да искаш нещо, което не можеш да имаш? Никога няма да бъда известен репортер, нито добър режисьор. Не живея и не дишам с новините. Уморена съм от това да не бъда достатъчно добра.

— Казах, че е ужасно да искаш *някого*, когото не можеш да имаш.

— Е... все едно е.

— Така ли? — Той остави питието си на масичката за кафе.

Тя се обърна с лице към него.

— Знам също какво е да искаш някого.

Той не изглеждаше убеден. Без съмнение, мислеше за многото пъти, когато беше му казвала да не я подкача за това, че не излиза на срещи.

— Кой е?

Знаеше, че трябва да излъже или да подмине въпроса, но точно сега, когато той бе толкова близо до нея, изпитваше непреодолим копнеж. Господи, вратата отново ѝ се струваше отворена. Макар да знаеше, че не е, макар да знаеше, че всичко е илюзия, каза:

— Ти.

Той се отдръпна. Беше очевидно, че никога не си го е помислял.

— Но ти никога...

— Как бих могла? Знам какви са чувствата ти към Тъли.

Чакаше той да каже нещо, но той просто я гледаше.

Цареше мълчание. Не беше казал „не“, не беше ѝ се присмял. Може би това означаваше нещо.

Години наред бе сдържала копнежа си — макар и трудно, беше се научила на това — но сега, когато той бе толкова близо, не можеше. Тази беше последната ѝ възможност.

— Целуни ме, Джони. Покажи ми, че е грешно да те искам.

— Не искам да те нараня. Ти си добро момиче, а аз не търся...

— А ако ми причинява болка това, че не ме целуваш?

— Кейти...

Поне веднъж не се бе обърнал към нея с фамилното ѝ име. Наведе се към него.

— Кой се страхува сега? Целуни ме, Джони.

Точно преди устните ѝ да докоснат неговите, ѝ се стори, че той каза: „Това е лоша идея“, но преди да е успяла да го увери в обратното, той я целуна.

Не за първи път някой целуваше Кейт, дори не за първи път я целуваше някой, на когото държеше, но, какъв абсурд, тя се разплака.

Той се опита да се отдръпне, когато забеляза сълзите ѝ, но тя не го пускаше. Стори ѝ се, че само след секунда беше на пода пред камината, гола.

Той коленичи до нея, все още с дрехите. Половината му тяло оставаше в сенките, които подчертаваха острите ъгли и вдлъбнатините по лицето му.

— Сигурна ли си?

— Щеше да е добре да беше задал въпроса преди да ме съблечеш. — Тя се усмихна, надигна се и започна да разкопчава ризата му.

Той издаде звук, който бе наполовина на отчаяние, наполовина на отстъпление, и се остави тя да го съблече. После отново я взе в прегръдките си.

Сега целувките му бяха различни — по-дълбоки, по-завладяващи, по-еротични. Тя усети как тялото ѝ отговаря — нещо, което никога досега не се беше случвало. Сякаш се превръщаше във всичко и нищо едновременно, беше просто сноп оголени нерви. Докосванията му бяха мъчение и спасение за нея.

Усещанията станаха всичко — болка, удоволствие, разочарование. Дори дишането ѝ не беше нейно собствено. Задъхваше се, давеше се, викаше му да спре и да не спира.

Усети как тялото ѝ се извива в дъга, сякаш се стремеше към него с цялото си същество, нуждаеше се отчаяно от него — отчаяние, граничещо с болката. А тя дори не познаваше това чувство, не знаеше как да го назове.

А после той беше в нея. Ахна от остротата и внезапността на болката, но не издаде нито звук. Притисна се в него, целуваше се и се движеше в ритъм с него и болката се разнесе. Остана чувството за взаимност и острата нужда от още нещо...

„Обичам те“, помисли си и се надигна към него. Неизказаните думи изпълваха съзнанието ѝ и станаха фон на ритъма на телата им.

— Кейти! — извика той и влезе дълбоко в нея.

Тялото ѝ експлодира като звезда, раздроби се, започна да се носи по непознато течение. Времето спря за миг, после всичко отново, бавно, се върна на мястото си.

— О! — възкликна тя и се отпусна на топлия килим. За първи път в живота си разбра за какво е всичкият този шум.

Той се излегна до нея, притисна в нейното своето потно тяло. Прегърнал я с едната си ръка, гледаше втренчено тавана. Също като нейното, дишането му беше накъсано.

— Беше девствена — каза той. Думите му прозвучаха ужасяващо далечни.

— Да — беше всичко, което тя можеше да каже.

Обърна се на една страна и праметна крак през неговите.

— Винаги ли е така?

Той обърна глава към нея и тя видя в сините му очи нещо, което я смути — страх.

— Не, Кейти — каза след дълго време. — Невинаги.

Кейт се събуди в прегръдките на Джони. И двамата лежаха по гръб, чаршафите бяха увити около хълбоците им. Тя гледаше гредите на тавана и усещаше непознатата ѝ тежест на ръката му между голите си гърди.

Бледите утринни лъчи проникваха през отворения прозорец и се събираха върху пода. Безкрайният шум от разбиването на вълните в кея беше като ехо на бавния ритъм на сърцето ѝ.

Не знаеше какво се очаква от нея сега, как трябва да се държи. Това беше като вълшебен и неочакван подарък. Бяха правили любов три пъти — последния път само преди няколко часа. Бяха се целували, бяха си приготвили омлети и ги бяха изяли пред огъня, бяха разговаряли за семействата и работата си. Джони дори ѝ беше разказал няколко много глупави шеги.

Онова, за което не бяха разговаряли, беше утрешният ден, а ето че той беше тук — също толкова осезаемо присъствие между тях, каквото бяха и меките чаршафи, и звукът на неговото дишане.

Тя се радваше, че беше изчакала с правенето на любов, макар че в днешно време не беше модерно да се чака да се влюбиш, да чакаш точния за теб човек. Всичко, случило се през изминалата нощ, беше разлюляло света ѝ — точно както пишат поетите.

Но какво, ако Джони не я смяташе за точното за себе си момиче? Не беше казал, че я обича — разбира се, че нямаше да го каже — а без тези думи, как може жената да преживее страстта?

Очакваше ли се от нея да се облече, да си отиде и да се преструва, че нищо не се е случило? Или трябваше да слезе долу и да приготви закуска и да се моли изминалата нощ да е началото, а не краят?

Усети го да се размърдва и се напрегна.

— Добро утро — каза той с дрезгав глас.

Тя не знаеше как да се преструва на срамежлива или безразлична. Беше го обичала прекалено дълго, за да се преструва. Значение сега имаше това, че не станаха и не продължиха всеки по пътя си.

— Кажи ми нещо, което не знам за теб.

Той погали ръката ѝ.

— Хм. Някога ходех редовно на църква.

Беше изненадващо лесно да си го представи — слабичко момченце, с пригладена назад коса, да върви внимателно по пътеката в църквата. Образът я накара да се изкикоти.

— Майка ми щеше да те обожава.

— А сега ми кажи нещо за себе си.

— Аз съм прирастена към научната фантастика. „Междувъздушни войни“, „Стар Трек“, „Дюн“. Обичам ги всичките.

— А аз бях готов да се обзаложа, че четеш любовни романи.

— Това също. А сега ми кажи нещо, което има значение. Защо се отказа да бъдеш репортер?

— Винаги се гмуркаш в най-дълбокото, нали? — Въздъхна. — Мисля, че вече си се досетила. Салвадор. Отидох там като рицар на бял кон, готов да насоча светлината си към истината. А после видях какво се случва около мен...

Тя не каза нищо, само го целуна по голото рамо.

— Родителите ми бяха скрили толкова много неща от мен. Мислех, че съм подготвен, но човек просто не може да е готов за това. Кръв, смърт, части от човешки тела, пръснати наоколо... Мъртви деца по улиците и момчета с автомати. Заловиха ме... — Гласът му заглъхна, той прочисти гърлото си и продължи: — Не знам защо ме оставиха жив, но фактът е, че ми позволиха да живея. Имах късмет. Подвих си опашката и се прибрах у дома.

— Не си направил нищо, от което да се срамуваш.

— Избягах като страхливец. И се провалих. Ето, сега знаеш всичко. Включително защо съм в Сиатъл.

— Мислиш ли, че това променя по някакъв начин чувствата ми?

Мина миг, преди той да каже:

— Трябва да караме бавно напред, Кейт.

— Знам. — Обърна се на една страна и се притисна в него. Опита се да запомни всяка черта на лицето му и това, как изглежда рано сутрин. Видя наболата му брада, израснала в часовете, през които бяха спали, и си помисли: „*Вече се е променил.*“

Той затъкна косата зад ухото й.

— Не искам да те нараня.

Тя искаше просто да каже: „*Недей, тогава*“, но сега не беше времето за прости отговори или преструвки. Сега значение имаше откровеността.

— Ще приема риска да бъда наранена — каза спокойно.

Подобие на усмивка повдигна ъгълчетата на устните му, но очите му гледаха сериозно. Всъщност изглеждаше леко разтревожен.

— Знаех, че ще представляваш опасност.

Тя не разбра.

— Аз? Сигурно се шегуваш. Никой никога не ме е мислил за опасна?

— Аз те мисля.

— Защо?

Той не отговори, наведе се напред и я целуна. Тя затвори очи и зачака. Не беше сигурна, но може би точно преди устните му да докоснат нейните, той каза:

— Защото си момиче, в което човек лесно може да се влюби.

И не звучеше особено щастлив.

Кейт спря пред входната врата. Бяха минали само мигове, откакто се беше къпала в щастието да лежи в прегръдките на Джони, но сега беше отново в реалния свят, в който току-що беше спала с мъжа, с когото първа бе спала най-добрата й приятелка.

Какво щеше да каже Тъли?

Отвори вратата и влезе. В тази сива дъждовна утрин апартаментът бе изненадващо тих. Хвърли чантата си на кухненската маса и си направи чаша чай.

— Къде беше, по дяволите?

Обърна се и трепна.

Там стоеше Тъли, с мокра коса и загърната в хавлия.

— Едва не извиках ченгетата снощи. Къде... облечена си в костюма от вчера. — На лицето ѝ се разля бавна многозначителна усмивка. — Прекарала си нощта с някого? О, мили Боже, така е. Изчерви се. — Тъли се засмя. — А аз мислех, че ще си останеш девица. — Сграбчи Кейт за ръката и я завлече до дивана. — Говори.

Кейт гледаше втренчено най-добрата си приятелка. Прииска ѝ се да се бе върнала у дома след излизането на Тъли за работа. Трябваше да помисли, да планира разговора. Тъли можеше да съсипе всичко само с една дума или поглед. „Той е мой“, можеше да каже и какво щеше да прави Кейт тогава?

— Говори — каза отново Тъли и удари рамо в нейното.

Кейт си пое дълбоко дъх.

— Влюбена съм.

— Чакай малко. Любов? След една нощ?

Сега или никога, нямаше смисъл да отлага неизбежното.

— Не — каза. — Обичам го от години.

— Кого?

— Джони.

— *Нашия* Джони?

Кейт не си позволи местоимението да ѝ причини болка.

— Да. Снощи...

— Той спа с мен... кога? Преди няколко месеца, а после не спря да звъни. Като че ли иска да си го върне. Не може да е влюбен в теб.

Кейт се опита да не обърне внимание на израза „да си го върне“, но не можа.

— Знаех, че ще обърнеш разговора към себе си.

— Но... Той е твой шеф, за Бога.

— Напуснах. Ще започна работа в рекламата след две седмици.

— О, страхотно. Сега се отказваш от кариерата си заради мъж.

— И двете знаем, че не съм достатъчно добра да успея в новините. Това е твоята мечта, Тъли. И винаги е била. — Виждаше, че приятелката ѝ иска да оспори твърдението ѝ, но знаеше също, че всеки спор би бил лъжа. — Влюбена съм в него, Тъли — каза накрая. — От години.

— Защо не ми каза?

— Страхувах се.

— От какво?

Кейт не отговори.

Тъли я гледаше втренчено. Тя видя всичко в тъмните ѝ изразителни очи — страх, тревога и ревност.

— Това намирисва на истинска катастрофа.

— И аз нямах доверие в Чад, помниш ли? Но оставих чувствата си настрана. Защото ти имаше нужда и от мен. Можеш ли да се радваш за мен?

Тъли продължаваше да я гледа и макар че накрая се усмихна, усмивката ѝ не беше искрена и двете го знаеха.

— Ще се опитам.

„Да си го върне.“ Думата, като образа, който представяше, не излизаше от ума на Кейт.

„Той спа с мен... кога? Преди няколко месеца...“

„... не може да е влюбен в теб.“

Веднага щом Тъли излезе, Кейт се обади, че е болна и се пхна в леглото. Не бяха минали и двацет минути, когато силно почукване по входната врата я изтръгна от мислите ѝ.

— По дяволите, Тъли — измърмори тя, наметна розовия си халат и obu пухкавите си пантофи. — Не можеш ли да помниш, че трябва да вземаш ключа си? — Отвори вратата.

На прага стоеше Джони.

— Не изглеждаш болна.

— Лъжец. Изглеждам ужасно.

Той протегна ръка, развърза колана и накара халата да се свлече от раменете ѝ. Той падна в краката ѝ като розова локвичка.

— Фланелена нощница. Колко секси. — Затвори вратата след тях.

Тя се опита да не мисли за разговора си с Тъли...

„... да си го върне...“

„... не може да те обича...“

... но думите сякаш бяха заседнали в ума ѝ и понякога се смесваха с неговите *„не искам да те нараня“*.

Сега изведнъж прозря опасността, която толкова наивно бе приела. Той можеше да разбие сърцето ѝ, а тя нямаше как да се защити.

— Мислех, че ще се радваш да ме видиш — каза той.

— Казах на Тъли за нас.

— О! И имаше ли проблем?

— Мисли, че си го връщаш на мен заради нея.

— Така ли?

Кейт преглътна мъчително.

— Обичаш ли я?

— За това ли е всичко? — Взе я на ръце и я понесе към спалнята, като че ли въобще не тежеше. Вече в леглото, започна да разкопчава нощницата ѝ, като през цялото време я целуваше. — Няма значение — прошепна, долепил устни до голата ѝ кожа. — Тя не ме обича.

Кейт затвори очи и го остави отново да разлюлее света ѝ, но когато свърши и се беше сгушила в него, несигурността се върна. Тя може и да не беше най-опитното момиче на света, но не беше и най-наивното. И беше сигурна в едно — имаше значение дали Джони беше обичал Тъли.

Голямо значение.

ГЛАВА 16

Любовта бе всичко, за което Кейт бе мечтала. Когато пролетта дойде отново и оцвети всичко в живи цветове, двамата с Джони бяха вече двойка, прекарваха повечето уикенди заедно и толкова нощи през седмицата, колкото можеха. През март тя го заведе да се срещне с родителите ѝ и те бяха във възторг. Приятен млад мъж католик с блестяща кариера и добро чувство за хумор, който обичаше да играе на разни игри и на карти. Баща ѝ го нарече „добро яйце“, а майка ѝ заяви, че е свършен. „*Определено си е струвал чакането*“, прошепна тя в края на първата им среща.

Джони се вписа в семейство Малърки така, сякаш беше роден в него. Никога не го призна, но Кейт беше сигурна, че му харесва отново да е част от семейство след всичките самотни години. Не говореха за бъдещето, но се наслаждаваха на всяка секунда от настоящето.

Обаче всичко това щеше да се промени.

Сега тя беше в леглото и гледаше тавана. До нея Джони спеше. Минаваше четири часа сутринта, а тя вече бе повърнала два пъти. Нямаше смисъл да отлага повече неизбежното.

Отметна леко завивките, като внимаваше да не го събуди, и стана. Боса, прекоси дебелия килим и отиде в банята, като затвори вратата след себе си.

Отвори чантата си, затършува в нея и извади пакета, който беше купила вчера. Отвори го и последва указанията.

След по-малко от два часа разполагаше с отговора — розова ивица за бременност.

Гледаше я втренчено. Първата ѝ смешна мисъл беше, че за момиче, чиято мечта беше да стане майка, е прекалено близо до сълзите.

Джони нямаше да е щастлив. Той далеч не беше готов за бащинството. Дори още не беше казал, че я обича.

Тя го обичаше толкова много и за нея всичко бе страхотно през последните няколко месеца. Но не можеше да се отърси от чувството,

че щастието ѝ е крехко и че равновесието във връзката им е лесно наруσιμο. Едно бебе можеше да сложи край на всичко.

Скри пробата обратно в чантата си — необикновеното нещо потъна сред обикновените неща от живота ѝ — и взе дълъг горещ душ. Когато се облече и бе готова за работа, алармата на будилника звънна. Тя седна на леглото до Джони и го погали по косата.

Той ѝ се усмихна и сънено каза:

— Здравей.

Тя искаше просто да каже: „Бременна съм“, но признанието не можеше да дойде. Вместо това каза:

— Днес трябва да изляза рано. Заради сметката на Ред Робин.

Той я прегърна през врата и я накара да се наведе, за да я целуне. Когато целувката свърши, тя се освободи.

— Обичам те — прошепна.

Той отново я целуна.

— И това ме прави най-щастливият човек на света.

Тя се сбогува с него, сякаш това бе обикновена сутрин, в която се бяха събудили заедно, и отиде на работа. Затвори вратата на офиса си и остана така, бореща се със сълзите.

— Бременна съм — каза на покритите с реклами стени.

Господи, ако само можеше да го каже на Джони! Би трябвало да можеше да му казва всичко, нали това е любовта? Господ ѝ бе свидетел, че го обичаше достатъчно и може би дори повече от достатъчно. Вече не можеше да си представи живота без него. Харесваше ѝ да закусват заедно в неговото просторно жилище, да стоят рамо до рамо пред мивката и да седят в леглото нощем, сгушени, за да гледат телевизия. Когато я целунеше — независимо дали това бе нежна целувка за лека нощ, или страстна, началото на любовната игра — сърцето ѝ винаги трепваше. Разговаряха непрекъснато — за всичко — до днес, когато трябваше да изрече думите, които скри от него.

През по-голямата част от деня се движеше и действаше на автопилот, но някъде около четири часа волята ѝ се стопи. Вдигна телефонната слушалка, набра познатия номер и зачака нетърпеливо.

— Ало? — каза Тъли.

— Аз съм. В криза съм.

— Ще бъда при теб след двацет минути — каза Тъли без колебание.

Кейт се усмихна за първи път в онзи ден. Дори самото присъствие на Тъли щеше да ѝ помогне — винаги ѝ помагаше. Петнайсет минути по-късно, тя подреди и бездруго подреденото си бюро, грабна чантата си и излезе от офиса.

Слънцето представляваше бледа бяла топка на сякаш измитото синьо небе. Няколко упорити туристи крачеха по „Пайниър скуеър“. От другата страна на улицата бездомните, които живееха в парка „Оксидентъл“, лежаха по земята и железните пейки, загърнати със стари изтънели одеяла и спални чували. Дърветата бяха разцъфтели.

Кейт закопча палтото си точно когато Тъли спря до тротоара новия си металиковосин „Шевролет“.

Както винаги, автомобилът накара Кейт едновременно да поклати глава и да се усмихне. Всичко бе такава мания, но пък на Тъли ѝ прилягаше идеално. Вълнените ѝ панталони и копринената блуза бяха сини като колата.

Кейт бързо се качи.

— Къде искаш да отидем?

— Изненадай ме — отговори Кейт.

— Добре.

Стори ѝ се, че само за секунда се провряха през натовареното движение в центъра на града, стрелнаха се като ракета по Западния мост и спряха пред ресторант на плажа Алки. В този блед пролетен ден ресторантът бе празен и те веднага бяха отведени до маса с изглед към океана.

— Слава Богу, че се обади — каза Тъли. — Тази седмица бе адска. Трябваше да пътувам до всеки забутан град на щата. Миналата седмица интервюирах човек от Чийни, изобретил камион, който се движи на дърва. Не е шега работа. Едва успях да зърна проклетия камион през черния дим, а мъжът поиска от мен да кажа, че е открил бъдещето. Утре трябва да отида в Линдън да интервюирам някакъв тип, който спечелил трийсет и две сини панделки на панаира. Господи! О, миналата седмица още...

— Бременна съм.

Устата на Тъли остана отворена.

— Шегуваш ли се?

— Приличам ли ти на човек, който се шегува?

— Боже... — Тъли се облегна назад. Изглеждаше изумена. — Мислех, че вземаш хапчета.

— Вземам. И никога не съм пропуснала.

— Бременна. О! Какво каза Джони?

— Още не съм му казала.

— И какво ще правиш? — Въпросът попадна право в целта.

— Не знам. — Кейт вдигна глава и срещна погледа на Тъли. — Но знам какво няма да направя.

Тъли дълго я гледа, без да казва нищо. Кейт видя какви ли не чувства в удивително изразителните ѝ тъмни очи — страх, тъга, тревога и любов.

— Ти ще бъдеш страхотна майка, Кейти.

Усети как сълзите напират в очите ѝ. За първи път се осмели да си признае, че точно това иска. Това трябва да направи най-добрата ти приятелка — да вземе огледалото и да ти покаже сърцето ти.

— Той не е казал, че ме обича, Тъли.

— О! Е... Познаваш Джони.

Думите ѝ сякаш върнаха миналото, което застана между тях. Кейт знаеше, че Тъли също го е почувствала — миналото, което толкова упорито се опитваха да забравят. Фактът, че и двете познаваха Джон Райън.

— Ти си като него — каза накрая. — Как ще се почувства, когато разбере?

— Хванат в капан.

Точно така мислеше и Кейт.

— И какво да направя?

— Мен ли питаш? Жената, която не може да опази рибките си живи повече от седмица? — Тъли се засмя горчиво. — Прибери се у дома си и кажи на мъжа, когото обичаш, че ще става баща.

— От устата ти звучи толкова лесно.

Тъли се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Имай му доверие, Кейти.

Кейт знаеше, че не би могла да получи по-добър съвет.

— Благодаря.

— А сега да поговорим за важните неща като името, например. Няма нужда да я кръстиш на мен. Талула не е хубаво име. Но средното ми име е Роуз. То не е толкова лошо...

Останалата част от следобеда мина в тих разговор. Избягваха да говорят за бебето и се съсредоточиха върху незначителни неща. Когато излязоха от ресторанта и се върнаха в центъра на града, отчаянието на Кейт си беше отишло. Вместо това тя разполагаше с план за действие.

Тъли спря пред къщата на Джони, Кейт я прегърна силно и се сбогува с нея.

Сама в къщата, тя се преоблече в анцуг и стара тениска и отиде в дневната да го чака.

Седеше там с колене, притиснати до гърдите, и слушаше обикновените звуци на живота, с който бе започнала да свиква — шума от разбиващите се в кея вълни, крясъците на чайките, рева на моторните лодки. Никога досега този живот не ѝ се беше струвал толкова крехък, нито така горчиво-сладък. Беше смятала, че любовта трае вечно и че може да се справи с всичко, но сега виждаше колко опасно е подобно мислене. То те приспива, поставя те в несигурност.

Ключът се обърна в ключалката и вратата се отвори. Джони се усмихна, като я видя.

— Здравей. Обадох ти се, преди да тръгна от офиса. Къде беше?

— Бях навън с Тъли.

— Часът на жените, а? — Взе я в прегръдките си и я целуна.

Тя се разтопи от допира до него. Прегърна го и откри, че за нищо на света не може да го пусне.

Стискаше го толкова здраво, че на практика трябваше да се освободи от прегръдката ѝ.

— Кейти? — каза, отстъпи назад и я погледна. — Какво има?

През последния час тя си представяше поне дузина различни начини да му каже, но сега, застанала пред него, видя, че плановете ѝ са били прахосване на време. Това не беше подарък, който можеше да бъде опакован в красива хартия, а тя не беше от жените, които могат просто да си премълчат.

— Бременна съм — каза толкова твърдо, колкото успя.

Той я гледа втренчено цяла вечност, недоумяващ.

— Ти... какво? Как се е случило?

— По нормалния начин, сигурна съм.

Той издиша бавно и се отпусна на дивана.

— Бебе.

— Не съм искала да се случи. — Седна до него. — Не искам да се чувстваш хванат в капан.

Усмивката, с която я дари, бе усмивка на непознат, а не онази, която тя обичаше и която я караше да му се усмихва в отговор.

— Знаеш колко много искам да си опаковам багажа и да тръгна, когато съм готов. Да последвам голямата новина и да се излекувам. Това е в главата ми толкова отдавна, откакто се върнах от Салвадор.

Тя преглътна мъчително и кимна. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя отказа да привлече вниманието към тях, като ги избърше.

— Знам.

Той протегна ръка и докосна все още плоския ѝ корем.

— Но вече не мога просто да тръгна, нали?

— Заради бебето?

— Защото те обичам — каза той протичко.

— Аз също те обичам, но не искам...

Той коленичи пред нея и тя си пое рязко дъх.

— Катлийн Скарлет Малърки, ще се омъжиш ли за мен?

Искаше да каже „да“, но не се осмеляваше. Страхът все още бе голяма част от нея. Затова каза:

— Сигурен ли си, Джони?

А после видя усмивката му.

— Сигурен съм.

Кейт бе последвала съвета на Тъли — разбира се — и бе изключително елегантна. Сватбената ѝ рокля беше от бяла като слонова кост коприна. Линията на деколтето откриваше и раменете, а горната част беше обсипана с бели мъниста. Косата ѝ, с по-светли кичури, беше прибрана в плитка, която после бе навита в кок на тила ѝ. Воалът скриваше лицето ѝ и падаше до раменете ѝ като бял облак. За първи път в живота си тя се чувстваше красива като филмова звезда. Само преди няколко секунди той я беше прегърнал здраво, беше я целунал по бузата и беше отишъл в църквата, оставяйки Кейт и Тъли сами за първи път този ден.

Сега, застанала пред голямото огледало, отразяващо несравнимо красивата ѝ външност, Кейт погледна Тъли, която бе необичайно тиха в

тези дни, посветени на прическите и грима. Облечена като шаферка в розова рокля без презрамки, тя изглеждаше някак не на място.

— Имаш такъв вид, сякаш отиваш на погребение, а не на сватба.

Тъли я погледна и се опита да се усмихне, но двете бяха приятелки толкова дълго, че беше трудно да бъдат заблудени.

— Сигурна ли си, че искаш да се омъжиш? Искам да кажа, наистина сигурна? Няма...

— Сигурна съм.

Тъли като че ли не беше убедена и дори нещо повече — изглеждаше уплашена.

— Добре — каза и прехапа долната си устна, след което кимна сковано. — Защото това е *завинаги*.

— Знаеш ли кое друго е *завинаги*?

— Мръсните памперси.

Кейт я хвана за ръката и отбеляза колко студена е кожата ѝ. Как можеше да убеди Тъли, че това бе неизбежното разделяне, което не означаваше, че ще престанат да бъдат приятелки?

— Нашето приятелство — каза многозначително. — Ще бъдем приятелки независимо какво работим и извън децата и брака. — Усмихна се. — Сигурна съм, че ще надживея няколко твои съпрузи.

— О, колко мило! — засмя се Тъли и бутна Кейт с рамо.

— Мислиш, че няма да успея да остана омъжена?

Кейт се наведе към приятелката си.

— Мисля, че ще правиш каквото искаш, Тъли. Ти си като ярката светлина. А аз искам само Джони. Обичам го толкова много, че понякога боли.

— Как можеш да кажеш, че искаш само Джони? Имаш страхотна кариера. Някой ден ще ръководиш онази агенция. Тази бременност няма да ти попречи, разбира се. В наше време жените могат да имат всичко.

Кейт се усмихна.

— Това важи за теб, Тъли. И толкова се гордея с теб! Понякога споделям, че съм твоя приятелка, с напълно непознати. Но имам нужда и ти да се гордееш с мен. Независимо какво правя. Или не правя.

— Винаги съм тук за теб. Знаеш го.

— Знам.

Гледаха се една друга и в този момент, когато и двете бяха облечени като принцеси и стояха пред огледалото, те отново бяха на четиринайсет и планираха живота си.

Накрая Тъли се усмихна. Този път усмивката ѝ беше истинска.

— Кога ще кажеш на майка си за бебето?

— След като се омъжа — засмя се Кейт. — Ще си призная пред Бога, но няма да кажа на мама, докато не стана мисис Райън.

За един-единствен, но великолепен миг, времето просто спря. Отново бяха Тъли и Кейт — момичетата, които споделяха тайните си.

Тогава вратата се отвори.

— Време е — каза татко. — Църквата е пълна.

Тъли прегърна Кейт и излезе бързо от стаята.

Кейт гледаше баща си наскоро подстриган, облечен във взетия под наем смокинг, и изпита вълна от любов към него. През вратите чуха, че музиката засвири.

— Много си красива — каза татко. Гласът му не звучеше както обикновено.

Тя отиде при него, вдигна поглед и само за част от секундата спомените нахлуха в нея. Спомни си как ѝ четеше приказка за лека нощ, когато беше малка, и пускаше допълнително пари в джоба ѝ, когато порасна, как пееше в църквата на неделната служба.

Той сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ. И тогава тя видя сълзите в очите му.

— Винаги ще бъдеш моето малко момиченце, Кейти. Не го забравяй.

— Не бих могла да го забравя.

Музиката се промени. Сега се чуваше „Ето, булката идва“. Хванаха се за ръце и тръгнаха към вратите на църквата. Колеблива стъпка, после друга и ето че вече вървяха по пътеката.

Джони я чакаше пред олтара. Когато взе ръката ѝ в своята и ѝ се усмихна, тя усети как любовта се надига в гърдите ѝ. Знаеше, беше сигурна, че това е мъжът за нея. Независимо какво друго щеше да ѝ се случи в живота, знаеше, че се омъжва по любов, и това я правеше наистина щастлива.

Оттогава нататък всичко ѝ се струваше като сън. Стояха и приемаха поздравленията, целуваха приятелите и роднините си, приемаха благопожеланията им.

Светът бе широко отворен за тях. Всичко бе възможно. Кейт не можеше да престане да се усмихва със сълзи в очите.

Когато започна музиката, Джони я намери в тълпата и протегна ръка към нейната.

— Хей, мисис Райън.

Тя се отпусна в ръцете му и се наслади на допира до топлото му тяло.

Хората отстъпваха встрани, за да ги допуснат до средата на дансинга. Усещаше погледите им и усмивките им, чуваше ги да шепнат колко е красива.

Това беше като отиването на Пепеляшка на бала — мигът, за който Кейт бе мечтала цял живот.

— Обичам те — каза.

— По-добре да е така — прошепна той в отговор и я целуна нежно.

Когато песента свърши, всички заръкопляскаха. Гостите вдигнаха чаши шампанско, бутилки бира и коктейлни чаши и извикаха:

— За семейство Райън!

Едва в края на тази вълшебна нощ усмивката на Кейт слезе от устните ѝ. Беше до бара, чакаше да ѝ дадат поредната чаша сайдер и разговаряше с леля Джорджия, когато се случи.

По-късно, през годините, които последваха, особено в трудни моменти, тя се питаше защо вдигна поглед точно в този момент и защо, след като тук имаше толкова много хора, които танцуваха, разговаряха и се смееха, видя Джони, съвсем сам, да отпива от бирата си.

И да гледа Тъли.

ГЛАВА 17

— Не знам кой пише тези указания, но не мисля, че говори английски.

Бяха в спалнята на долния етаж, която подготвиха за детска стая. Кейт се усмихна и заслиза внимателно по стълбата, когато Тъли захвърли отвертката по току-що боядисаната стена.

— Дай да погледна.

Тъли, застанала сред празните кофи боя, четките и отвертките, вдигна смачкания лист хартия.

— Ето.

Кейт започна да изучава смешно усложнените указания.

— Ще започнем с ето тази дълга дъска тук. Тя се съединява с това парче тук, виждаш ли? После...

През следващите два часа те успяха да сглобят най-сложното детско креватче в света.

Когато то беше готово и сложено на мястото си до жълтата като слънчевата светлина стена, застанаха в средата на стаята и започнаха да му се любоват.

— Какво щях да правя без теб, Тъли?

Тъли я прегърна.

— За щастие, никога няма да ти се наложи да разбереш. Хайде, ще направя коктейли „Маргарита“.

— Не мога да пия. Знаеш го.

Тъли ѝ се усмихна.

— Моите най-дълбоки извинения, но след работата по сглобяването на това креватче — работа, която, мога да добавя, си беше изцяло за Джони — заслужавам „Маргарита“. А ти можеш да пиеш нещо безалкохолно.

Хванати за ръка, отидоха в кухнята и си приготвиха питиета. После влязоха в дневната, застанаха пред огъня и започнаха да разговарят. За дребни неща предимно.

— Какво е да си омъжена? — запита Тъли, когато Кейт отиде да сложи дърва в огъня.

— Е, минаха само три месеца, затова едва ли съм експерт, но засега е страотно. — Седна на дивана и вдигна крака на масичката за кафе, подпряла ръка на едва забележимо издутия си корем. — Ще ме помислиш за луда, но ми харесва всекидневието, да закусваме заедно, като всеки чете нещо, харесва ми той да е първият човек, когото виждам сутрин, и това, че ме целува за лека нощ. — Усмихна се на Тъли. — Но ми липсва деленето на банята с теб. Той непрекъснато мести нещата ми, а после забравя къде ги е сложил. А ти, Тъли? Какъв е животът в стария ни апартамент?

— Самотен — каза Тъли, сви рамене и се усмихна така, все едно нямаше значение. — Започвам да свиквам.

— Можеш да ми се обаждаш по всяко време, знаеш го.

— Да. И се обаждам. — Тъли се засмя и си наля втора „Маргарита“. — Планирали ли сте живота си, след като се роди моят кръщелник? Ще ти дадат ли няколко седмици отпуск?

Кейт се опитваше да избягва тази тема. Знаеше какво иска от мига, в който Джони се бе оженил за нея, но нямаше смелост да каже на Тъли. Пое си дълбоко дъх.

— Ще напусна.

— Какво? Защо? Имаш добра кариера, а и двамата с Джони изкарвате добри пари. Сега е 1987 година, за Бога! Не се налага да напуснеш, за да бъдеш майка. Можеш да наемеш гувернантка.

— Не искам някой друг да отгледа детето ми. Не и докато не стане на възраст за детска градина.

— Детска градина? Какво ще рече това, осем години?

Кейт се усмихна.

— Пет.

— Но...

— Без „но“. За мен е важно да бъда добра майка. Ти най-добре знаеш колко е важно това за едно дете.

И двете знаеха, че Тъли няма какво да отговори, защото още носеше белезите, оставени от лошата ѝ майка.

— Жените могат да имат и двете. Не живеем в петдесетте.

— Майка ми идваше с мен на всяко училищно пътуване. Помагаше в класната стая всяка година, докато не я помолих да спре да идва. Не пътувах с автобуса, докато не станах в пети клас и все още си

спомням как разговарях с майка си на връщане от училище. Искам детето ми да има всичко това. Винаги мога да се върна на работа.

— И мислиш, че това ще е достатъчно за теб?

— Ако не е, ще намеря нещо друго. Хайде, не съм космонавт, нали? — усмихна се. — А сега ми разкажи за работата си. Ще живея чрез теб, така че пиши добри истории.

Тъли веднага започна щастливо да разказва за последната си задача. Кейт се облегна назад, затвори очи и заслуша.

— Кейт? Кейт?

Беше така потънала в мисли, че ѝ трябваше момент да осъзнае, че Тъли говори на нея. Засмя се.

— Съжалявам. Какво казваше?

— Но ти заспа насред разказа ми. Разказвах ти за мъжа, който ме покани на среща.

— Не спях — побърза да я увери Кейт, но наистина се чувстваше съннена и като че ли леко ѝ се виеше свят. — Мисля, че имам нужда от чаша чай. — Изправи се и се олюля леко. Протегна ръка към облегалката на дивана. — О, това е... — Насред изречението, погледна Тъли и смръщи вежди. — Тъли?

Тъли се изправи толкова бързо, че преобърна чашата си с коктейла. Прегърна Кейт през раменете, даде ѝ опора.

— Тук съм.

Нещо не беше наред. Зави ѝ се свят — толкова силно, че залитна.

— Дръж се, скъпа — каза Тъли и я поведе към вратата. — Трябва да стигнем до телефон.

Телефон? Кейт поклати объркано глава, зрението ѝ се замъгли.

— Не знам какво става — измърмори. — Това ме изненадва.

После погледна дивана, където седеше.

Видя тъмна кръв по възглавничката и локва, която се събираше в краката ѝ.

— О, не! — прошепна и докосна корема си. Искаше да каже още нещо, да се помоли на Бог за помощ, но докато търсеше думите, светът се завъртя и тя изгуби съзнание.

Тъли настоя да ѝ позволят да остане в линейката. Седна до Кейт и каза:

— Тук съм. — Повтаряше го отново и отново.

Кейт беше в съзнание. Но едва се крепеше. Кожата ѝ беше бледа и дори зелените ѝ очи, обикновено толкова ярки, бяха мътни. По слепоочията ѝ се стичаха сълзи.

Линейката спря пред болницата. Тъли бе изблъскана встрани, тъй като бързаха да вкарат Кейт вътре. Тя стоеше на вратата и гледаше как отнасят най-добрата ѝ приятелка, и изведнъж усети цялата тежест на онова, което ставаше.

Жените, претърпели спонтанен аборт, можеше да умрат от загуба на кръв.

— Моля те, Господи — прошепна и за първи път ѝ се прииска да знаеше как да се моли. — Не позволявай да я изгубя.

Знаеше, че тази е грешната молитва — не онази, която Кейт би искала.

— И се погрижи за бебето ѝ.

Да се моли на този Бог, който никога не чуваше думите ѝ, беше все едно да хвърля диаманти в реката.

— Кейти ходи на църква всяка неделя — напомни Му, просто за всеки случай.

Кейт спеше в малката боядисана в зелено болнична стая, която гледаше към паркинга. До леглото ѝ, на пластмасов стол, седеше мисис Малърки в ръцете с роман с меки корици. Както винаги, мърдаше устни, докато четеше.

Тъли застана зад нея и я докосна по рамото.

— Донесох ти кафе. — Постави загрижено ръка на рамото на мисис Малърки. Бяха минали почти два часа, откакто Кейт бе изгубила бебето, и макар че се обадиха на Джони, той не можеше да дойде, защото беше в Спокейн, в другия край на щата.

— Предполагам, че е благословия, задето се случи рано — каза Тъли.

— Четири месеца не е рано, Тъли — каза тихо мисис Малърки. — Но жените, които не са имали спонтанен аборт, винаги казват така. Това ми каза и Бъд. Два пъти. — Вдигна поглед. — За мен никога не е било благословия. Губех някого, когото обичах. Знаеш за това, нали?

— Благодаря — каза Тъли и стисна рамото на мисис Малърки. — Сега знам какво да не казвам. Искане ми се да знаех какво ще помогне.

Кейт отвори очи и ги видя.

Мисис Малърки се изправи, отиде до леглото и застана рамо до рамо до Тъли.

— Здравейте — прошепна Кейт. — Кога ще дойде Джони... — Като произнесе името на съпруга си, гласът ѝ се пропука като яйце, а тя започна да трепери.

— Някой каза ли името ми?

Тъли се обърна рязко.

Той стоеше на прага с букет цветя в ръце. Всичко у него изглеждаше запуснато — небръснатото му лице, дългата му рошава коса. А в очите му се четеше пълно изтощение. Дънките му бяха износени и мръсни, ризата му в цвят какви имаше повече гънки от неоправено легло. — Наех частен самолет.

Хвърли цветята на стола и отиде до съпругата си.

— Здравей, бейби — прошепна. — Съжалявам, че се забавих толкова.

— Беше момче — каза Кейт, избухна в сълзи и се притисна в него.

Тъли и Джони заплакаха едновременно. Мисис Малърки се приближи до Тъли и я прегърна през кръста.

— Той я обича — каза Тъли тихо. Нощта, прекарана с Джони, я беше направила сляпа, беше я хванала като насекомо в капана на забравеното време. Беше мислила, че Кейт е вторият му избор, но това... не беше втори избор.

Мисис Малърки я отведе по-далеч от леглото.

— Разбира се, че я обича. Хайде, да ги оставим сами.

Взеха чашките си с кафе и излязоха в коридора, където на неудобен стол седеше мистър Малърки. Вдигна поглед и видяха, че очите му са прорязани от червени жилки.

— Как е тя?

— Джони е с нея сега — каза мисис Малърки и го докосна нежно по рамото.

За първи път от години Тъли се почувства като външен човек в това семейство.

— Трябва да съм с нея.

— Не се тревожи, Тъли — каза мисис Малърки, която я наблюдаваше внимателно. — Тя винаги ще има нужда от теб.

— Но сега нещата са различни.

— Разбира се. Кейти е омъжена. Поели сте всяка по своята пътека, но винаги ще бъдете най-добри приятелки.

Всяка по своята пътека.

Ето кое е трябвало да види, но някак си го бе пропуснала.

Редуваха се да остават при Кейт в следващите няколко дни. В четвъртък беше редът на Тъли. Обади се в работата с лъжата, че е болна, и прекара деня с Кейт. Играха на карти, гледаха телевизия и разговаряха. През по-голямата част от времето, за да бъдем честни, Тъли слушаше. Като дойдеше нейният ред да отговори, се опитваше да каже правилното нещо, но беше повече от сигурна, че невинаги успява. Приятелката ѝ беше тъжна, а тъгата ѝ бе така чужда, че на Тъли се струваше, че е с някоя непозната. Нищо, което кажеше, не можеше да бъде правилно.

Накрая, около осем часа, Кейт каза:

— Знам, ще ме помислиш за луда, но си лягам. Джони ще си бъде у дома след час. А ти можеш да си отидеш у дома. И прави див секс с Тед.

— Тод. А и не съм в настроение за секс. Но пък... — Усмихна се и помогна на Кейт да изкачи стълбите и да се настани в леглото. После я погледна. — Не знаеш колко искам да кажа онова, подходящото, което ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Но ти го казваш. Благодаря. — Кейт затвори очи.

Тъли остана още миг. Чувстваше се неспособна — нещо, което не бе характерно за нея. Въздъхна, върна се долу и започна да мие чиниите. Подсушаваше последната чаша, когато вратата се отвори тихо, после се затвори.

Там стоеше Джони с букет розови рози в ръце. Изглеждаше на двайсет години с наскоро подстриганата си коса, тесните дънки и маратонките „Адидас“. Познаваше го от толкова години, а никога не бе изглеждал така тъжен и съсипан.

— Здравей — каза и остави цветята на масичката за кафе.

— Изглеждаш така, сякаш едно питие ще ти се отрази добре.

— Да изпием по едно. — Опита се да се усмихне. — Тя заспа ли?

— Да. — Тъли грабна бутилката скоч от плота и му приготви питие, после си наля чаша вино и отиде при него.

— Да седнем на верандата — каза той и взе чашата от нея. — Не искам да я будя.

Тъли взе палтото си и го последва навън. Седнаха един до друг на верандата, сякаш бяха деца, и провесиха крака над черните води на езерото Юниън.

Цареше спокойствие. На небето висеше пълната луна, а образът ѝ се отразяваше в тъмните прозорци. Чуваше се далечното движение на автомобилите по моста и шумът от разбиването на водата в кея.

— Как се чувстваш? — запита Тъли.

— Тревожа се за Кейти.

— Знам — отговори тя. — Но питах за теб.

— Бил съм и по-добре. — Отпи от питието си.

Тъли се облегна на него.

— Ти си късметлия — каза. — Тя те обича, а когато Малърки се влюби, то е за цял живот. — В мига, в който каза това, отново изпита онова странно чувство на самота. Самотата беше като нещо, което още не виждаше, но то се приближаваше към нея. За първи път се запита какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако беше като Кейт и беше избрала любовта. Дали тогава щеше да знае какво е да принадлежиш някъде, на някого? Загледа над водата.

— Какво има, Тъли?

— Предполагам, че ви завиждам. На теб и Кейт.

— Но ти не искаш такъв живот.

— А какъв искам?

Той я прегърна.

— Винаги си знаела отговора. Искаш да станеш известна водеща.

— Това прави ли ме предсказуема?

Той се засмя.

— Едва ли трябва да питаш мен. Знаеш ли какво, ще започна да се обаждам тук-там. Рано или късно ще ти намерим работа като водеща.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се. Но ще трябва да бъдеш търпелива. Тези неща отнемат време.

Тя се обърна към него, прегърна го и прошепна:

— Благодаря, Джони. — Познаваше я толкова добре. Някак си знаеше онова, което бе открила току-що — време беше тя да продължи напред.

Макар да бе уморена, Кейт не можеше да заспи. Лежеше в леглото, гледаше тавана и чакаше съпруга си.

Тази нейна тревога беше сърцевината на връзката им. Когато нещата се влошаваха, тя си спомняше, че бе неговият втори избор, и независимо колко често си казваше, че това не е вярно, част от нея го вярваше и се тревожеше.

Това бе деструктивна невроза. Като надигащата се река Пилчък, тя подриваше всичко наоколо и срутваше дори големи буци пръст.

Чу шум долу.

Той се беше върнал.

— Слава Богу.

Слезе от леглото — нещо, което й причини болка — и отиде на долния етаж.

Осветлението бе загасено. Огънят бе почти загаснал, беше останало само оранжево зарево. Отначало помисли, че е сгрешила, че той не си е у дома, после забеляза сенките на верандата. Двама души, седнали един до друг. Раменете им се допираха. Лунната светлина придаваше сребрист оттенък на очертанията им и те изпъкваха на фона на черната вода. Прекоси тихо къщата, отвори вратата и излезе в нощта. Лекият бриз разроши косата ѝ и развя нощницата ѝ.

Тъли се обърна, прегърна Джони и прошепна нещо в ухото му. Отговорът му бе заглушен от шума на плискащата се вода. Може и да се беше засмял, Кейт не беше сигурна.

— Забавлявате се без мен? — Чу тъжната нотка в гласа си и си пое рязко дъх, за да я прикрие. В сърцето си знаеше, че Джони не се беше обърнал да целуне Тъли, но онази нейна ревнива част не беше така сигурна. Грозната отровна мисъл бе по-малка и от капка кръв, но пак отрови целия поток.

Джони застана до нея за части от секундата. Взе я в прегръдките си и я целуна. Когато той се отдръпна, тя се огледа за Тъли, но бяха сами на верандата.

За първи път в живота си ѝ се прииска да го обичаше по-малко. Тези нейни чувства бяха опасни, тя беше като голо бебе, изложено на природните стихии. Уязвима и безкрайно уплашена. Той щеше да я съсипе някой ден. Не се съмняваше в това.

Тъли се опита — докато месеците се нижеха и накрая започна новата година — да бъде търпелива и да вярва в най-доброто, но в края на май почти беше изгубила надежда. 1988 година не се очертаваше като добра година за нея. Беше рано в горещия пролетен ден, а тя упорито се стараеше да се радва на положението си на заместник водеща новините. Когато предаването свърши, тръгна обратно към офиса си.

Тъкмо сядаше зад бюрото си, когато чу:

— Втора линия, Тъли.

Вдигна слушалката на телефона, после натисна белия квадратен бутон за втора линия и каза:

— Талула Харт.

— Здравейте, госпожо Харт. На телефона е Дик Емерсън. Отговарям за програмата на NBC в Ню Йорк. Разбрах, че искате да работите в големите мрежи.

Тъли си пое рязко дъх.

— Така е.

— Имаме място за репортер в ранното утринно предаване.

— Наистина?

— Ще трябва да се срещна с около петдесет кандидати следващата седмица. Съревнованието ще бъде ожесточено, госпожо Харт.

— Аз съм твърдо решена, мистър Емерсън.

— Точно за такава амбиция искам да чуя. — Чу прошумоляването на листата върху бюрото му. — Ще накарам секретарката си да ви изпрати пропуск. Тя ще ви запази стая в някой от хотелите и ще уреди дата за интервюто ви. Това ли е работата, която търсите?

— Да. Чудесно. Благодаря, сър. Няма да сте разочаровани от мен.
— Добре. Защото мразя да си губя времето. — Направи пауза. —
И поздравете Джони Райън от мен.
Тъли затвори и набра номера в дома на Джони и Кейт.
Кейт отговори веднага.
— Ало?
— Влюбена съм в съпруга ти.
Пауза от около секунда.
— О, нима?
— Уреди ми интервю в NBC.
— Следващата седмица, нали?
— Знаела си?
Кейт се засмя.
— Разбира се. От дълго време работи по въпроса.
— С всичко, за което трябваше да мислите, сте помислили и за мен? — каза Тъли, изпълнена с благоговение.
— Аз и ти срещу света, Тъли. Някои неща никога не се променят.
— Този път наистина ще подпаля света — каза тя и се засмя. —
Най-после имам кибрит.

Ню Йорк сити беше всичко, за което Тъли бе мечтала. През първата си седмица тук, стиснала пропуските за сградата на NBC в ръка, тя вървеше по оживените улици като Алиса в страната на чудесата и непрекъснато вдигната нагоре глава. Безкрайните небостъргачи я удивляваха, както и ресторантите, които никога не затваряха, теглените от коне файтони, строени в редица в парка, и тълпата от облечени в черно хора, които изпълваха улиците.

Цели две седмици изследва града, избра квартал, намери апартамент и се научи да ползва метрото. Можеше да бъде и самотна, защото, все пак, кой се наслаждава на чудесата на Ню Йорк сити сам? Но истината беше, че бе така развълнувана заради новата си работа, че дори самотата не я тревожеше. Освен това, никога не можеш да бъдеш истински сам в града, който никога не спеше. По улиците винаги имаше хора, дори в най-тъмните часове на нощта.

А после, имаше и работата си. От мига, в който влезе в сградата на NBC като репортер, тя беше очарована и много заета. Всяка сутрин

се събуждаше в два и половина, за да бъде в студиото в четири часа. Макар че всъщност нямаше нужда да отива толкова рано, обичаше да виси там и да помага. Изучаваше всяко движение и маниерите на Джейн Поли.

Тъли беше наета като общ репортер, което означаваше, че ѝ възлагат части от историите на другите репортери. Някога, ако имаше късмет, щеше да ѝ се падне новина, с която големите кореспонденти не биха се заели за нищо на света. А тя можеше да чака. Когато най-последно пробиеше, щеше да им покаже на какво е способна. Истината беше, че като гледаше хората като Поли и Брайън Гъмбъл, разбираше колко още път имаше да измине. В нейните очи те бяха богове и тя прекарваше всяка свободна минута да наблюдава как си вършат работата. Когато се прибереше у дома си, анализираше предаванията, записваше всяко едно на видеолента и го гледаше безброй пъти.

Когато настъпи есента на 1989 година, тя вече гледаше на себе си като на млада жена, призвана да постигне успех. Миналия месец беше получила първата си самостоятелна задача — беше летяла до Арканзас, за да направи репортаж за спечелило награда прасе. Той така и не беше излъчен в ефир, но тя си бе свършила работата, и то добре, а и научи много по време на пътуването.

Беше сигурна, че щеше да научи повече в студиото, ако утринното предаване не беше подготвяно за толкова кратко време. Миналата седмица се бе вдигнала обществена врява заради една снимка. Появяваха се статия след статия и всички твърдяха, че Норвил ще уволни Поли.

Тъли държеше главата си наведена и странеше от клюките. Не искаше те да провалят шансовете ѝ за успех. Вместо да се занимава с мълвата, тя се фокусира върху работата си. Ако работеше по-упорито от всички, може би щяха да я изпратят да замени някого и така да стане титуляр в *„Новини при изгрев-слънце“* на NBC. А после, от това място, беше сигурна, че ще пробие до *„Новините днес“*, а оттам нататък светът щеше да я чака на тепсия.

Работеше по осемнайсет часа на ден и не ѝ оставаше време за личен живот, но пак имаше Кейти, макар да ги разделяха мили. Разговаряха поне два пъти в седмицата, а всяка неделя Тъли се обаждаше на мисис и мистър Малърки. Споделяше с тях всичко — говореше за историите си, за натиска, за стреса, за знаменитостите и за

живота в Манхатън, а те ѝ говореха за новата къща, която Джони и Кейт купили, за пътуването, което те двамата планираха за пролетта, и, най-вече, за новата бременност на Кейт и че се надяват този път всичко да бъде наред.

Дните минаваха неусетно, толкова бързо, че понякога бяха просто неясно петно от звуци и гледки. Но тя беше поела по пътя си. Знаеше го и това знание я подтикваше да продължава напред.

Днес, леденостуден ден в края на декември, точно както и във всеки друг от безкрайните дни преди него, тя прекара четиринайсет часа в студиото, а после, уморена, пое към дома си.

Излезе на улицата и веднага попадна под магията на центъра „Рокфелер“ по време на празниците. Дори в сивотата на вечерта хората бяха навсякъде — пазаруваха, правеха снимки на огромната коледна елха, пързяха се с кънки, веселяха се.

Канеше се да закрачи към дома си, когато видя знака за Стаята на дъгата, и си помисли: „*Какво пък, по дяволите?*“ Беше в Ню Йорк вече повече от година и макар че имаше много познати, още не беше излизала на среща.

Може би заради коледната украса или заради начина, по който шефът ѝ се бе засмъл, когато тя бе заговорила за отпуск по празниците, не беше сигурна. Знаеше само, че е петък вечер, че до Коледа остават само няколко дни и че никак не ѝ се иска да се прибере в тихия си апартамент. CNN можеше да почака.

Изгледът от Стаята на дъгата беше великолепен, както бе чувала, и дори надминаваше очакванията ѝ. Все едно че стоеше на мост или на огромен кораб майка от бъдещето и кръжеше над многоцветното великолепие на нощния Манхатън.

Беше все още рано и имаше доста свободни места в баровете. Тя избра маса до прозореца, седна и си поръча коктейл „*Маргарита*“.

Канеше се да поръча втори, когато барът започна да се пълни. Мъже и жени от „*Уолстрийт*“ и от Мидтаун се събираха на групички, смесваха се с неподходящо облечените туристи и се редяха на опашка пред бара.

— Имате ли нещо против да седна при вас?

Тъли вдигна поглед.

Привлекателният русокос мъж в скъп костюм ѝ се усмихваше.

— Уморих се да си пробивам път с лакти между хипитата, за да получа питие.

Английски акцент. Разпознаваше го веднага.

— Не искам да останете жаден. — Тя ритна срещуположния стол и той можеше да седне вече.

— Слава Богу. — Направи знак на един от сервитьорите, поръча скоч с лед за себе си и „*Маргарита*“ за нея, после се отпусна на стола. — Пазарите тук са претъпкани, нали. Аз съм Грант, между другото.

Усмивката му ѝ харесваше, затова се усмихна и тя.

— Тъли.

— Без фамилии. Страхотно. Това означава, че не е задължително да си разменяме отегчителните истории за живота си. Можем просто да се забавляваме.

Сервитьорът донесе питиетата им и ги остави отново сами.

— Наздраве — каза той и наклони чашата си към нейната. — Гледката оттук е по-добра, отколкото ми се вярваше. — Наведе се към нея. — Красива сте, но мисля, че го знаете.

Беше чувала тези думи през целия си живот. Обикновено не означаваха нищо за нея и отскачаха като дъждовни капки от ламаринен покрив, но по някаква причина, сега и тук, с наближаващия празник, имаше нужда да чуе точно този комплимент.

— Колко ще останете в града?

— Около седмица. Работя за „*Върджин Ентъртейнмънт*“.

— Вие ли ръководите компанията?

— Не. Една от компаниите на Ричард Брансън. Проучваме възможни места в Съединените щати за „*Върджин Мегастор*“.

— Потръпвам, като си помисля какво продавате.

— Много мило. Това ще бъде музикален магазин.

Тя отпи от питието си, погледна го над ръба на чашата си и му се усмихна. Кейт непрекъснато ѝ казваше да излиза повече и да се среща с хора. В този момент съветът ѝ се струваше дяволски добър.

— Хотелът ви наблизил ли е?

ЧАСТ 3
ДЕВЕТДЕСЕТТЕ
АЗ МОГА ДА БЪДА ВСЯКА ЖЕНА

Всичко е в мен

ГЛАВА 18

— Ще припадна... Ако не ми дадат болкоуспокояващи, вземи бейзболна бухалка и ме удари. Номерът с дишането е просто глупости — ааа! — Болката разкъсваше вътрешностите ѝ.

Джони, застанал до нея, казваше:

— Хайде... дишай... ще се справиш. Дишай... ето така. Помниш ли уроците? Фокусирай се. Дишай. Искаш ли онази статуя...

Тя го сграбчи за яката и го дръпна към себе си.

— Помогни ми! Господи, ако споменеш още веднъж дишането, ще те поваля на земята. Искам болкоуспокояващи...

Болката се върна, разкъсваща, режеща, непоносима. През първите шест часа беше добре. Беше фокусирана, дишаше, целуваше съпруга си, когато той се навеждаше към нея, и му благодареше, когато притискаше към челото ѝ студена кърпа. През вторите шест часа изгуби естествения си оптимизъм. Несекващата режеща болка беше като ужасно същество, което отхапваше от нея все по-големи и по-големи късове.

Когато настъпи седемнайсетият час, тя беше вече на края на силите си. Ругаеше всички наоколо и дори сестрата бързаше да се отдалечи от нея.

— Хайде, бейби, дишай. Късно е за болкоуспокояващи. Чу лекаря. Няма да трае още дълго.

Забеляза, че дори когато се опитваше да я успокои, Джони не се приближаваше много до нея. Беше като измъчен войник в минно поле, който току-що е видял как най-добрият му приятел хвърква във въздуха. Страхуваше се да помръдне.

— Къде е мама?

— Мисля, че отиде долу, за да се обади отново на Тъли.

Кейт се опита да се концентрира върху дишането си, но това не помогна. Болката отново се надигаше, разкъсваше я. Стисна перилата на леглото с потните си ръце.

— Донеси... ми... ледени... кубчета! — изкрещя думите. Щеше да ѝ е забавно да види как Джони се втурва към вратата, ако не се

чувстваше така уморена.

Вратата на стаята ѝ се отвори.

— Чух, че някой тук се държи като кучка!

Кейт се опита да се усмихне, но започваше поредната контракция.

— Не... искам... да търпя... повече.

Болката отново се върна.

— Викай — каза Тъли и я погали по челото.

— Предполага се... че трябва... да дишам.

— Майната му на дишането. Викай.

И тогава тя изкрещя и се почувства по-добре. Когато болката отново утихна, дори се засмя леко.

— Предполагам, че не даваш и пет пари за модерните методи.

— Да. Иначе нямаше да съм така естествена. — Погледна издутия корем на Кейт и потното ѝ лице. — Разбира се, това е най-добрата реклама за ограничаването на раждаемостта, която съм гледала. От сега нататък ще използвам едновременно по три презерватива. — Тъли се усмихна, но в очите ѝ се четеше тревога. — Добре ли си? Да извикам ли лекаря?

Кейт поклати слабо глава.

— Просто ми говори. Разсейвай ме.

— Миналия месец срещнах мъж.

— Как се казва?

— Знаех си, че това ще е първият ти въпрос. Грант. И преди да си започнала да ми задаваш всичките онези въпроси от „*Космополитън*“ за това, колко добре го познавам, ще ти кажа, че не знам нищо за него, освен че се целува като Бог и се чука като дявол.

Още една контракция. Кейт изви гръб в дъга и отново изкрещя. Чуваше гласа на Тъли някъде отдалеч, усещаше я как гали челото ѝ, но болката бе така раздираща, че не можеше да диша.

— По дяволите! — изруга, когато болката премина. — Следващия път, когато Джони се приближи към мен, ще го ударя с нещо по главата.

— Ти искаше бебе.

— Ще трябва да те сменя за друга най-добра приятелка. Имам нужда от някоя, чиято памет да е по-къса.

— Моята памет е къса. Казах ли ти, че се виждам с някого? Идеален е за мен.

— Защо? — запита Кейт, задъхваща се.

— Живее в Лондон. Виждаме се само през уикендите. За страхотен секс, бих могла да добавя.

— Затова ли не отговори, когато мама ти се обади?

— Бяхме по средата на секса, но веднага щом свършихме, започнах да си опаковам багажа.

— Радвам се да видя, че имаш — о, по дяволите — приоритети. — Кейт бе по средата на поредната контракция, когато вратата на стаята ѝ отново се отвори. Влезе първо сестрата, следвана от майка ѝ и Джони. Тъли се отдръпна от леглото и позволи на всички да се приближат. По някое време сестрата провери разкритието на Кейт и извика лекаря. Той влезе забързано в стаята, усмихнат така, сякаш се бяха срещнали в някой магазин, и си сложи ръкавици. Очевидно беше време, защото се появиха и стремената.

— Напъвай — каза лекарят със спокоен глас, който накара Кейт да поиска да му издере очите.

Тя извика и напъна и продължи да крещи, докато агонията не свърши.

— Съвършено малко момиченце — каза лекарят. — Бащата иска ли да пререже пъпната връв?

Кейт се опита да се надигне, но беше прекалено слаба. След няколко секунди Джони беше до нея и ѝ подаваше някакъв розов пакет. Тя пое новородената си дъщеря в ръцете си и загледа сърцевидното ѝ лице. Бебето имаше черни къдри, много светлата кожа на майка си и най-съвършените устни, които Кейт някога беше виждала. Любовта, която я изпълни, бе толкова силна, че бе невъзможно да се опише.

— Здравей, Мара Роуз — прошепна и хвана юмручето на дъщеря си. — Добре дошла у дома.

Вдигна поглед към Джони и видя, че той плаче. Наведе се и я целуна толкова леко, че едва усети устните му.

— Обичам те, Кейти.

Никога през живота ѝ светът ѝ не бе бил така съвършен и тя го знаеше. Каквото и да се случеше, каквото и да криеше животът за нея, винаги щеше да си спомня за този момент като за божествено докосване.

Тъли помоли за два допълнителни свободни дни, за да помогне на Кейт да се настани в дома си. Когато се обаждаше, смяташе, че това е жизнено необходимо и без съмнение трябва да го направи.

Но сега, само няколко часа след като Кейт и Мара бяха изписани от болницата, прозря истината. Беше безполезна като счупен микрофон. Мисис Малърки беше като робот. Нахрани Кейт, преди дори да е споменала, че е гладна, смени памперса на бебето като магьосник и научи Кейт как да кърми дъщеря си. Очевидно кърменето не беше нещо инстинктивно, както си мислеше Тъли.

А с какво допринасяше тя? Ако имаше късмет, размиваше Кейт. Но по-често най-добрата ѝ приятелка просто въздишаше, загледана с любов в бебето си и напълно изтощена. Сега Кейт лежеше в леглото и държеше ръчичките на момиченцето.

— Не е ли красива?

Тъли сведе поглед към малката.

— Разбира се.

Кейт погали детето по бузката и му се усмихна.

— Трябва да се прибереш у дома си, Тъли. Наистина. Върни се, когато мога да ставам от леглото.

Тъли се опита да не покаже облекчението си.

— Наистина вече трябва да съм в студиото. Без мен там сигурно цари истински хаос.

Кейт се усмихна.

— Нямаше да се справя без теб, знаеш, нали?

— Наистина ли?

— Наистина. Сега целуни крышелницата си и се връщай на работа.

— Ще се върна за кръщенето ѝ. — Тъли се наведе и целуна кадифената бузка на Мара, а после целуна Кейт по челото. Като стигна до вратата, изглеждаше, че Кейт съвсем е забравила за нея.

Слезе на долния етаж и завари Джони отпуснал се на стола пред камината. Косата му беше объркана, беше облякъл ризата си наопаки и беше обул два различни чорапа. Пиеше бира в единайсет часа сутринта.

— Изглеждаш ужасно — каза тя и седна до него.

— Тя се събуждаше на всеки час снощи. Спях по-добре в Салвадор. — Отпи. — Но е красива, нали?

— Великолепна е.

— Кейти иска да се преместим в предградията. Едва сега е осъзнала, че къщата е заобиколена от вода. — Направи гримаса. — Можеш ли да си представиш мен в Белвю или Къркланд с всичките онези хипита?

Можеше.

— А работата ти?

— Ще се върна на работа в KIRO. Ще режисирам политически и международни новини.

— Не звучи така, сякаш е подходящо за теб.

Той изглеждаше изненадан. Погледна я и тя видя в очите му спомена за тяхното минало, което обясняваше защо го познава така добре.

— На трийсет и пет съм, Тъл. Имам съпруга и дъщеря. Сега други неща ще ме правят щастлив.

Тя отбеляза употребата на бъдеще време.

— И двамата знаем, че човек не може да зарече любимите си неща завинаги.

— Само си мислиш, че ме познаваш, Тъли. Не сме си разменяли тайни.

Изведнъж тя си спомни онова, което се предполагаше, че трябва да забрави.

— Ти се опита.

— Опитах — съгласи се той.

— Кейти иска да си щастлив. Ще сриташ задника на CNN.

— В Атланта? — Засмя се. — Някой ден ще разбереш.

— Искаш да кажеш, когато се омъжа и имам деца?

— Имам предвид, когато се влюбиш. Любовта те променя.

— Като че ли е променила теб? Някой ден ще имам дете и ще искам да пиша истории за „Куин Ан Бий“, това ли искаш да кажеш?

— Първо трябва да се влюбиш, нали? — Погледът, който й хвърли, беше пълен с разбиране. Не беше единствената, спомнила си миналото.

Изправи се.

— Трябва да се върна в Манхатън. Познаваш света на новините. Там никога никой не спи.

Джони остави бирата си, стана и тръгна към нея.

— Направи го заради мен, Тъли. Подпали света.

Каза го някак тъжно. Не беше сигурна дали е изразил съжаление към себе си, или тъга към нея. Застави се да се усмихне.

— Ще го направя.

Две седмици след като Тъли се прибра от Сиатъл, Манхатън бе сполетян от буря и засипан със сняг. И градът заспа. Поне за няколко часа. Движението по улиците спря почти незабавно, девствен бял сняг покриваше всичко и превърна Сентръл Парк във вълшебна зимна приказка.

Тъли пак успя да отиде на работа в четири сутринта. В апартамента ѝ беше студено, прозорците бяха заледени. Облече дебел клин, черни велурени панталони, високи до коляното ботуши и два пуловера. Отгоре облече синьото си вълнено палто, на ръцете си сложи сивите ръкавици и излезе да предизвика стихии. Превитяло, за да посрещне вятъра, и тръгна по улицата. Снегът ѝ пречеше да вижда ясно и щипеше бузите ѝ. Но тя не даваше и пет пари, обичаше работата си толкова много, че бе готова на всичко, за да пристигне там рано.

Влезе във фоайето, изтръска снега от ботушите си, подписа се и се качи горе. И веднага разбра, че повечето от екипа са се обадили, че са болни. Съставът бе драстично намален.

Седна зад бюрото си и веднага започна да работи върху репортажа, който ѝ бе поръчан вчера. Правеше проучване за бухалите в Нортуест. Твърдо решена да придаде на новината местен колорит, прочете всичко, до което успя да се добере — доклади на Сената, статистиката, описания на околната среда, материали за горите.

— Работиш упорито.

Тъли вдигна рязко глава. Беше така погълната от четенето, че не беше чула Една Габър да се приближава към бюрото ѝ.

Една Габър не беше коя да е.

Беше облечена в габардинен костюм с панталон, стоеше, издала леко напред единия си хълбок, и пушеше цигара. Проницателните ѝ

сиви очи гледаха изпод правия черен бретон. Една бе много известна в света на новините, една от онези жени, изкатерили се със зъби и нокти до върха във време, когато другите от нейния пол не бяха допускани дори до входната врата, ако нямаха поне секретарски умения. За Една се говореше — винаги я наричаха на малко име — че има бележник, в който са записани домашните телефонни номера на всички от Фидел Кастро до Клинт Истууд. Нямаше интервю, което да не може да спечели, и беше готова да обиколи света, за да намери търсеното от нея.

— Котка ли ти отхапа езика? — запита и издиша дима.

Тъли скочи на крака.

— Съжалявам, Една. Госпожо Габър. Мадам.

— Не ми харесва да ме наричат мадам. Кара ме да се чувствам стара. Мислиш ли, че съм стара?

— Не, м...

— Добре. Как дойде? Такситата и автобусите не се движат днес.

— Пеша.

— Име?

— Тъли Харт. Талула.

Една присви очи. Огледа Тъли от главата до петите.

— Последвай ме. — Завъртя се на пети и тръгна по коридора към офиса в ъгъла на сградата.

Сърцето на Тъли биеше силно. Никога досега не беше канена в този офис, никога не се беше срещала с Мори Щайн, голямата звезда на сутрешното предаване.

Офисът беше огромен, с два реда прозорци. Снегът бе придал на всичко отвън сив или бял цвят. Като погледна навън, на Тъли ѝ се стори, че е застанала в средата на снежен глобус.

— Това момиче ще свърши работата — каза Една и посочи с глава към Тъли.

Мори едва вдигна поглед от работата си и кимна.

— Чудесно.

Една излезе от офиса.

Тъли остана на мястото си, смутена. После чу Една да казва:

— Ти да не си епилептичка?

Тъли я последва в коридора.

— Имаш ли лист и химикал?

— Да.

— Нямам нужда от отговор, просто прави, каквото ти казвам, и то бързо.

Тъли затършува в джоба си за химикал, а лист намери на близкото бюро.

— Готова съм.

— Първо искам подробен доклад за предстоящите избори в Никарагуа. Знаеш ли какво става там?

— Разбира се — излъга тя.

— Искам да знам всичко за Сандинистас, политиката на Буш в Никарагуа, блокадата и хората, които живеят там. Искам да знам дори кога Виолета Каморо е изгубила девствеността си. Имаш дванайсет дни на разположение.

— Да... — Спря навреме, преди да е произнесла „мадам“.

Една застана пред бюрото на Тъли.

— Имаш ли паспорт?

— Да. Накараха ме да си направя, когато ме наеха тук.

— Разбира се. Ще тръгнем на шестнайсети. Преди да...

— Ние?

— Защо, по дяволите, мислиш, че разговарям с теб? Имаш ли проблем с това?

— Не. Няма проблем. Благодаря. Аз наистина...

— Ще имаме нужда от имунизации. Доведи тук лекар, който да се погрижи за нас и състава. После можеш да започнеш да уреждаш предварителните интервюта. Схвана ли? — Погледна часовника си. — Един часът е. Ще ме информираш в петък, да кажем, в пет сутринта?

— Ще започна веднага. И ти благодаря, Една.

— Не ми благодари, Харт. Просто си върши работата, и то по-добре от всеки друг.

— Да. — Тъли се върна до бюрото си и вдигна слушалката на телефона. Още преди да е приключила с набирането на номера, Една вече я нямаше.

— Ало? — каза Кейт сънено.

Тъли погледна часовника. Беше девет часът. Това означаваше, че е шест в Сиатъл.

— Упс! Отново сбърках. Съжалявам.

— Кръщелницата ти не спи. Мога ли да ти се обадя след няколко часа?

— Всъщност се обаждам, за да говоря с Джони.

— Джони? — В тишината, която предшествахше въпроса, Тъли чу бебешки плач.

— Една Габър ме изпраща в Никарагуа. Искам да му задам някои въпроси.

— Секунда. — Чу се шумолене, нещо като шепот, после чу гласа на Джони.

— Здравей, Тъли, браво на теб. Една е легенда.

— Това е моят шанс за пробив, Джони, и не искам да го пропусна. Мислех да започна с извличането на информацията от твоя мозък.

— Не съм спал от месец, затова не знам колко ще мога да ти помогна, но ще направя, каквото мога. — Пауза. — Знаеш, че там долу е опасно. Умират хора.

— Изглеждаш разтревожен за мен.

— Разбира се, че съм разтревожен. Да започнем с историята. През 1960 или 1961 година бил основан Националният фронт за освобождение Сандиниста...

Тъли записваше възможно най-бързо.

За по-малко от две седмици Тъли не си позволи никаква почивка. По осемнайсет и дори дваисет часа на ден четеше, пишеше, говореше по телефона, уреждаше срещи. В редките часове, когато не работеше и не се опитваше да спи, ходеше в магазините, в които никога преди не беше влизала — за лагерни и военни стоки и други подобни. Купи си джобни ножчета, шапки за сафари и ботуши за катерене. Всичко, за което успя да се сети. Ако бяха наред джунглата и Една поискаше палка за убиване на мухи, Тъли щеше да ѝ я осигури.

Когато дойде време да тръгнат, тя вече беше много нервна. На летището Една, облечена в старателно изгладени ленени панталони и бяла памучна блуза, хвърли само един поглед на панталоните цвят таки с многото джобове на Тъли и избухна в смях.

По време на безкрайните полети през Далас и Мексико сити, откъдето се качиха на малък самолет за Манагуа, Една задаваше

въпроси на Тъли.

Самолетът се приземи в нещо, което приличаше на Тъли на заден двор. Мъже — момчета всъщност — в камуфлажно облекло и пушки в ръце се виждаха навсякъде в периметъра. От джунглата наизскачаха деца, за да играят в прахта, вдигната от витлата. Тъли знаеше, че завинаги ще запомни несъответствието на различните образи, които видя тук, но от мига, в който слезе от самолета, до качването на полета за дома пет дни по-късно, имаше много малко време да се тревожи за това.

Една беше от хората, които са винаги в движение.

Пътуваха през джунглата, в която се криеха гуерилите, слушаха крясъците на маймуните, биеха комари и плаваха по реки, пълни с алигатори. Понякога слагаха превръзка на очите им, друг път — не. Дълбоко в джунглата, докато Една вземаше интервю от генерала, Тъли разговаряше с войниците.

Пътуването отвори очите ѝ за непознат свят и дори нещо повече — разкри ѝ коя е тя. Страхът, притокът на адреналин, новината — всичко това ѝ въздействаше *разтърсващо*.

По-късно, когато репортажът беше готов и двете с Една бяха в хотел в Мексико сити, седнали на терасата пред стаята на Една с чаши текила в ръце, Тъли каза:

— Не мога да ти благодаря достатъчно, Една.

Една отпи от текилата си и се облегна назад. Нощта беше тиха и спокойна. За първи път от дни насам не чуваха стрелба.

— Справи се добре, дете.

Гордостта на Тъли стигна почти болезнени размери.

— Благодаря. През последните седмици научих от теб повече, отколкото за четири години в колежа.

— Това означава ли, че си готова да приемеш и следващата ми задача?

— Където кажеш и по всяко време.

— Ще интервюирам Нелсън Мандела.

— Разчитай на мен.

Една се обърна към нея. На оранжевата светлина на голата крушка бръчките ѝ изпъкваха и торбичките под очите ѝ се виждаха ясно. Изглеждаше десет години по-стара, уморена и може би леко пияна.

— Имаш ли приятел?

— С моя работен график? — Тъли се засмя и си наля още текила.

— Едва ли.

— Да — каза Една. — Историята на моя живот.

— Съжаляваш ли? — запита Тъли. Ако не пиеха, никога нямаше да зададе такъв личен въпрос, но текилата беше размила границите. Тъли можеше да се преструва, че са колеги, а не легенда и току-що проходил репортер.

— Всяко нещо си има цена, това е сигурно. За моето поколение поне не беше възможно с тази работа и да си омъжена. Можеш да се омъжиш — аз имам три брака — но не можеш да останеш омъжена. И забрави за деца. Когато изникне новина, трябва да съм там, точка. Дори да е сватбата на детето ми, трябва да замина. Затова живея сама. — Погледна Тъли. — И обожавам този живот. Всяка проклета секунда. Ако трябва, ще умра в някой старчески дом, на кого му пука? Била съм там, където искам, във всяка секунда от живота си и съм правила нещо, което има значение.

Тъли се чувстваше така, сякаш беше кръстена в религия, в която винаги е вярвала.

— Амин.

— Е, какво знаеш за Южна Африка?

ГЛАВА 19

Първите дванайсет месеца от майчинството бяха прилив от тъмни води, които много често засмукваха Кейт под повърхността.

Беше смуцаващо колко малко подготвена се оказа за тази благословия, своята тайна момичешка мечта. Толкова смуцаващо, всъщност, че не сподели с никого колко уморена се чувства понякога. Когато я питаха, се усмихваше лъчезарно и отговаряше, че майчинството е най-хубавото, което ѝ се е случвало. И това беше вярно.

Но понякога не беше.

Истината беше, че великолепната ѝ дъщеричка със светлата си кожа, черна коса и тъмнокафяви очи беше нещо, с което невинаги можеше да се справи. Мара боледуваше от деня, в който се прибраха у дома. Ушните инфекции следваха една след друга. Коликите я караха да плаче неутешимо часове наред. Кейт вече не знаеше колко пъти се е озовавала в дневната посред нощ с дъщеря си в ръце, която със зачервено лице крещи от болка, докато самата тя плаче тихо.

След три месеца Мара щеше да навърши годинка, а продължаваше да не спи нощем. До този момент четири часа непрекъснат сън бяха нейният рекорд. Което означаваше, че Кейт не се бе напивала през последните дванайсет месеца. Джони винаги ѝ предлагаше понякога да става и той. В началото дори стигаше дотам да отмята завивките, но Кейт винаги го спираше. Не защото искаше да играе ролята на мъченица, макар понякога да се чувстваше такава.

Джони работеше. А Кейт се беше отказала от кариерата си, за да бъде майка. Да става посред нощ, беше нейната работа. В началото го правеше с радост, после поне с усмивка. Но напоследък, когато Мара започнеше да хленчи в единайсет, Кейт се молеше на Бог да ѝ даде сили.

Имаше и други проблеми. Първо, изглеждаше ужасно. Беше сигурна, че това е още една вълничка от басейна на недоспиването. Не помагаше никакъв грим, нито хидратантен крем. Кожата ѝ, която винаги беше бледа, напоследък бе почти бяла, а под очите ѝ имаше

кафяви сенки. Килограмите, които беше натрупала по време на бременността, се стопиха, ако не се брояха последните пет килограма, което при нейния ръст означаваше два размера по-големи дрехи. Не беше обличала нищо, освен анцузи, от почти година.

Трябваше да започне да прави упражнения. Миналата седмица откри старите си видеозаписи с гимнастиката на Джейн Фонда. Сега трябваше само да намери време и настроение да играе.

— Днес е денят — каза на глас, след като сложи дъщеря си обратно в леглото и нежно я зави със скъпото кашмирено одеяло на бели и розови ивици, подарък от Тъли. Блажено меко, то беше изборът на Мара, която плачеше, ако я завият с нещо друго. Независимо какви одеяла и играчки ѝ подаваше Кейт, тя настояваше за подаръка на Тъли. — Опитай се да спиш до седем часа. Времето е необходимо на мама.

Кейт се прозина и се върна в леглото. Сгуши се в Джони. Той я целуна по устните — като че ли искаше да започне любовна игра — после прошепна:

— Толкова си красива.

Тя отвори очи и го погледна недоумяващо.

— Добре, коя е тя? Чувството за вина е единствената причина да кажеш, че съм красива, в този час.

— Шегуваш ли се? Настроението ти се променя така често напоследък, та ми се струва, че имам три съпруги. Последното, което искам, е още една жена.

— Но сексът е хубаво нещо.

— Да. Странно е, че повдигаш този въпрос.

— Странно, ха-ха. Или е странно това, че не мога да си спомня кога за последен път сме правили любов?

— Този уикенд ще имаш късмет.

— Да? И как така?

— Вече говорих с майка ти. Тя ще вземе Мара след партито по случай рождения ѝ ден, а двамата с теб ще прекараме романтична вечер в центъра на Сиатъл.

— А ако не мога да се побера в нито една от красивите ми дрехи?

— Повярвай ми, нямам проблеми с голотата. Можем да поръчаме храна вкъщи, вместо да ходим на ресторант. Макар че ти си единствената, която си мисли, че не е отслабнала. Пробвай нещо. Мисля, че ще бъдеш изненадана.

— Нищо чудно, че те обичам толкова много.

— Аз съм Бог. В това няма никакво съмнение.

Тя се усмихна, прегърна го и го целуна нежно.

Тъкмо бяха затворили очи, когато звънна телефонът.

Кейт седна бавно в леглото и погледна часовника. 05:47. Вдигна на второто позвъняване и каза:

— Здравей, Тъли.

— Здравей, Кейти — каза Тъли. — Как разбра, че съм аз?

— Предположих. — Кейт потърка основата на носа си, защото усещаше наченките на главоболие. Джони измърмори нещо за хора, които не познават часовника.

— Днес е денят, помниш ли? Репортажът ми за Буш. Първата ми важна новина.

— О! Точно така.

— Не звучиш много развълнувана, Кейти.

— Пет и половина сутринта е.

— О! Мислех, че ще искаш да гледаш предаването. Съжалявам, че те обезпокоих. Чао.

— Тъли, чакай...

Но беше прекалено късно. Чуваше само сигнала.

Кейт изруга тихо и затвори. Напоследък като че ли не правеше нищо както трябва. Двете с Тъли имаха толкова малко общо, че нямаха за какво да си говорят. Тъли не искаше да слуша безкрайни истории за майчинството, а на Кейт ѝ бе дошло до гуша да чува анекдоти, за това, колко страхотни са *животът и кариерата ми*. Пощенските картички и обажданията от далечни и екзотични места започваха леко да я дразнят.

— Ще говори на живо в „*Новини по изгрев-слънце*“, помниш ли? — каза Кейт. — Искаше да ни напомни.

Джони отметна завивките и включи телевизора. Седнаха един до друг и заслушаха репортажа на Норвил за нарастването на враждебността в Ирак и отговора на президента на създалата се ситуация.

После, изведнъж, в ефир беше Тъли. Стоеше пред някаква порутена бетонна сграда и разговаряше с млад мъж с червена, гъста, ниско подстригана коса и лунички. Изглеждаше наистина невъзможно млад.

Но Тъли беше тази, която привличаше вниманието. Беше елегантна, изглеждаше професионално и красива. Косата ѝ беше прибрана в изискан кок на тила, а гримът бе толкова, колкото да подчертае очите ѝ.

— Уоу! — прошепна Кейт. Кога ли се бе случила тази промяна? Не виждаше вече претенциозната Талула, детето на осемдесетте. Пред нея стоеше Талула Харт, красива като Полина Поризкова и професионалистка като Даян Сойър.

— Точно така — каза Джони. — Изглежда великолепно.

Изгледаха и останалата част от предаването. После Джони целуна Кейт по бузата и тръгна към банята. Само след секунди тя чу водата от душа да тече.

— Изглежда великолепно — измърмори Кейт, обърна се на една страна и протегна ръка към телефонната слушалка.

Набра номера на Тъли. Отговори ѝ секретарката на NBC и каза, че трябва да остави съобщение.

Което означаваше, че Тъли е ядосана.

— Кажете ѝ, че се е обаждала Кейти, за да каже, че репортажът беше страхотен.

Тъли вероятно беше там, до телефона, облечена в скъпите си дизайнерски пола и блуза, и ровеше из дизайнерската си чанта, докато гледаше как лампичката на телефона мига в червено.

Кейт стана от леглото и отиде в банята. Нямаше смисъл да се опитва да заспи. Мара щеше да се събуди всяка минута. Съпругът ѝ стоеше под струята на душа и пееше някаква своя версия на песен на „Ролинг Стоунс“.

Макар да знаеше, че не бива, погледна в огледалото. Парата замъгляваше отражението ѝ, но не го променяше.

Косата ѝ беше отпусната и прекалено дълга. По-тъмните корени показваха колко време е минало от последното изсветляване на кичурите. Под очите ѝ имаше торбички.

Нищо чудно, че странеше от огледалата. Въздъхна и протегна ръка към пастата за зъби. Преди да е свършила с миенето, усети, че Мара се е събудила.

Спря водата и отвори вратата.

Разбира се, Мара пищеше.

Денят на Кейт бе започнал.

Когато изгря въпросният ден, Кейт се зачуди защо, по дяволите, е планирала такова смешно парти за рождения ден на дъщеря си. Сутринта, след поредната безсънна нощ, стана и започна приготовленията. Довърши глазурата на розовата торта и опакова и последните подаръци. В момент на очевидна лудост беше поканила всички деца от класа „Мама и аз“, както и две от бившите си състудентки, чиито деца бяха почти на същата възраст, и родителите си.

Дори Джони бе сметнал това за малко екстравагантно. Когато всички пристигнаха с подаръци в ръце, Кейт веднага получи главоболие, а Мара избра точно този момент да започне отново да пищи.

Но партито продължаваше. Жените се бяха събрали в дневната, а децата играеха на пода, като вдигаха невъобразим шум.

— Гледах Тъли в ранното предаване онази сутрин — каза Мери Кей. — Бях станала заради Дани.

— Аз също бях станала — каза Шарлот и протегна ръка към чашката кафе. — Изглежда страхотно, нали?

— Това е така, защото спи нощем — отбеляза Вики. — И върху дрехите ѝ няма повръщано.

Кейт искаше да се включи в разговора, но не можеше. Главоболието я убиваше, а и я гризеше чувството, че нещо не е наред. Чувството бе така остро, че когато Джони си тръгна от партито малко след един, тя едва не го помоли да остане.

— Много си тиха днес — отбеляза майка ѝ, когато и последният гост си отиде.

— Мара пак не спа снощи.

— Никога не спи през нощта. Защо? Защото...

— Знам. Знам. Трябва да я оставям да се наплаче. — Кейт пусна в мивката и последната мръсна чиния. — Просто не мога.

— Аз те оставях да се наплачеш. Трябвах само три нощи и никога повече не се събуди в малките часове.

— Но очевидно дъщеря ми не е толкова умна.

— Не, очевидно *моята* дъщеря не е толкова умна. — Майка ѝ я прегърна през раменете и я поведе към дивана.

Седнаха една до друга. Кейт се облегна на майка си, която започна да я гали по косата. Нежното успокояващо докосване я върна няколко десетилетия назад.

— Помниш ли, че исках да стана космонавт? Ти каза, че моето поколение има късмет, защото може да постигне каквото пожелае. Че мога да имам три деца, съпруг и пак да летя до Луната. Какви глупости са това — въздъхна. — Трудно е да бъдеш добра майка.

— Трудно е да бъдеш добър в каквото и да било.

— Амин — каза Кейт. Истината беше, че обичаше дъщеря си с такава любов, която понякога граничеше с болка, но отговорността бе прекалено голяма, а ритъмът — изтощаващ.

— Знам колко си уморена. Ще стане по-добре. Обещавам.

В този момент в стаята влезе баща ѝ. През по-голямата част от партито се беше крил в семейната стая и беше гледал спортни предавания.

— По-добре да тръгваме, Марджи. Не искам да заседна в движението. Пригответи Мара.

Кейт изпадна в паника. Беше ли готова да се раздели с дъщеря си за вечер?

— Не знам, мамо.

Майка ѝ докосна нежно ръката ѝ.

— Дватамата с баща ти сме отгледали две деца, Кейти. Можем да се грижим за внучката си една нощ. Излез със съпруга си. Забавлявай се. Мара ще бъде добре с нас.

Кейт знаеше, че майка ѝ е права. Знаеше дори, че това ще е добре за нея. Защо тогава стомахът ѝ се свиваше?

— Имаш цял живот да се страхуваш — каза баща ѝ. — Това е да си родител.

Кейт се опита да се усмихне.

— Това е, а? Така ли се чувствахте вие през цялото време?

— Дори още се чувстваме така — каза баща ѝ. Майка ѝ я хвана за ръката. — Да отидем да вземем нещата на Мара. Джони ще се върне след два часа да те вземе.

Кейт пригответи дрешките на Мара и се погрижи да не забрави кашмиреното одеяло и любимият ѝ Мечо Пух. След това пригответи млякото и шишетата, както и бурканчетата с плодови и зеленчукови

пюрета, и написа график за хранене и сън, с който би могъл да се гордее дори контролър на въздушния трафик.

Когато прегърна Мара и я целуна по меката бузка, Кейт едва сдържа сълзите си. Беше смешно и смущаващо, но неизбежно, защото нямаше значение, че майчинството бе толкова тежко. То също така я беше изпълнило с любов. Чувстваше се половин човек без дъщеря си.

Кейт застана на верандата на новата си къща в Бейнбридж Айлънд дълго след като колата беше изчезнала надолу по алеята.

Прибра се вътре и известно време се разхожда безцелно, защото вече беше отвикнала да е сама.

Опита се отново да се обади на Тъли и остави второ съобщение.

Накрая отвори гардероба и загледа дрехите, които беше носила по време на бременността. Чудеше се коя дреха щеше да бъде секси и да ѝ стане. Тъкмо бе пригответила багажа си, когато чу входната врата да се отваря и затваря, а после и стъпките на съпруга си по твърдия под.

Слезе долу да го посрещне.

— Къде ще отидем, мистър Райън?

— Ще видиш. — Хвана я за ръката, взе от нея чантата и затвори вратата.

Радиото в колата свиреше. Силно, както в доброто старо време. Пееше Брус Спрингстийн. Кейт се засмя. Отново се чувстваше млада. Качиха се на ферибота. Вместо да останат в колата по време на пътуването, както обикновено, облякоха палта, сложиха шапки и застанаха на носа заедно с туристите. Беше пет часът в тази студена януарска вечер, небето бе в лавандулово-розови отблясъци. Сиатъл блестеше в далечината с милиони светлини.

— Ще ми кажеш ли къде отиваме?

— Не, но ще ти кажа какво ще правим.

Тя се засмя.

— Аз знам.

Когато фериботът спря в пристанището, се върнаха в колата. Щом слязоха от ферибота, Джони започна да маневрира през движението, което ту спираше, ту тръгваше, и спря пред хотела на пазара. Вратата им отвори портиер в ливрея и взе чантите от ръцете им.

Джони я хвана за ръката.

— Вече сме запазили стая. — А на пиколото каза: — Стая 416.

Прекошиха смълчания вътрешен двор и влязоха в уютното фоайе в европейски стил. Изкачиха се с асансьора до четвъртия етаж и влязоха в стаята си — ъглов апартамент, от който се разкриваше великолепна гледка към пролива. Бейнбридж Айлънд изглеждаше почти пурпурен, водата бе стоманеносива, а далечните планини бяха окъпани в розово зарево. На масичката до прозореца ги очакваше бутилка шампанско в сребърна кофичка с лед, а до нея — купа с ягоди.

Кейт се усмихна.

— Виждам, че някой няма търпение за секс.

— Не, виждаш мъж, който обича съпругата си. — Взе я в прегръдките си и я целуна.

На вратата се почука и те отскочиха един от друг като тийнейджъри, смеещи се на обхваналата ги страст.

Кейт зачака нетърпеливо пиколото да си тръгне. В секундата, в която той затвори вратата, тя започна да разкопчава блузата си.

— Не бях много сигурна какво да облека.

Когато Джони я погледна — сега не се усмихваше, а изглеждаше така зажаднял за секс, както тя се чувстваше — тя дръпна ципа на панталоните си и ги остави да паднат на пода. За първи път от месеци не се тревожеше за натрупаните килограми. Сега нейно огледало бяха очите му.

Разкопча сутиена си и също го остави да падне на пода.

— Не е честно да започнеш без мен — каза той, съблече ризата си, хвърли я настрани, после разкопча панталоните си.

Любиха се така, сякаш не бяха правили секс от месеци, а не само от седмици, с всяка частица от ума и телата си. Усещанията завладяха Кейт. Когато той влезе в нея с едва сдържания копнеж на прекалено много безстрастни нощи, тя извика от радост и се сля с мъжа, когото обичаше повече от живота си. Когато стигна до върха и потрепери силно, притиснала го към потното си тяло, тя вече беше напълно изтощена.

Той я притисна в себе си. Голи, задъхани, лежаха, преплели тела, омотани в скъпите хотелски чаршафи.

— Знаеш колко те обичам, нали? — запита той тихо. Беше казал тези думи стотици пъти, толкова често, че тя вече знаеше как ще прозвучат.

Тя се обърна на една страна, разтревожена.

— Какво искаш да кажеш?

Той стана, отиде до масичката и наля две чаши шампанско.

— Искаш ли ягоди?

— Погледни ме, Джони.

Бавно — прекалено бавно — той се обърна, но не срещна погледа ѝ.

— Плашиш ме.

Той отиде до прозореца и загледа навън. Профилът му беше остър, далечен. Мократа му от пот рошава коса скриваше бузата. Не можеше да каже дали се усмихва.

— Да не подхващаме този разговор сега, Кейти. Утре ще имаме цял ден и цяла нощ да говорим. Нека сега...

— Кажи ми.

Той остави чашата с шампанско на перваза на прозореца и се обърна към нея. Погледът му срещна нейния и тя видя в сините му очи тъга, която накара дъха ѝ да заседне в гърлото. Той отиде до леглото, коленичи и очите му се озоваха на едно ниво с нейните.

— Знаеш какво става в Средния Изток.

Думите му бяха така неочаквани, че тя просто го гледаше втренчено.

— Какво?

— Ще има война, Кейти. Знаеш го. Целият свят го знае.

Война.

Петте букви се смесиха в нещо така голямо и черно като буреносен облак. Знаеше за какво говори той.

— Трябва да замина. — Каза го тихо, но на нея ѝ прозвуча по-силно от вик.

— Каза, че вече си изгубил желанието и куража си.

— В това е иронията. Уморих се да се чувствам така, сякаш съм се провалил, Кейти. Трябва да докажа на себе си, че мога.

— И искаш благословията ми — каза тя мрачно.

— Имам нужда от нея.

— Ще отидеш, независимо какво ще кажа аз, защо тогава си правиш този труд?

Той взе лицето ѝ в дланите си. Тя се опита да се отдръпне, но той не я пускаше.

— Имам нужда от мен. Имам опит.

— Аз също имам нужда от теб. Мара има нужда от теб, но това няма значение, нали?

— Има.

Тя усети как горещите сълзи напират в очите ѝ. Замъгляваха зрението ѝ.

— Ако кажеш „не“, няма да замина.

— Добре, не. Не можеш да отидеш. Няма да ти позволя. Обичам те, Джони. Можеш да намериш смъртта си там.

Той я пусна, седна на петите си и втренчи поглед в нея.

— Това ли е отговорът ти?

Сълзите закапаха. Тя ги изтри ядосано. Искаше да каже: „Да. Да, по дяволите. Това е отговорът ми.“

Но как можеше да му откаже? Не само защото той искаше това, а и защото някъде дълбоко се криеше онзи грозен страх, който понякога излизаше на повърхността и ѝ напомняше, че той беше обикнал първо Тъли. Затова Кейт се страхуваше да му отказва каквото и да било. Отново изтри сълзите си.

— Обещай ми, че няма да умреш, Джони.

Той легна в леглото и я взе в прегръдките си. Тя го прегърна здраво, но вече не се чувстваше в безопасност. Струваше ѝ се, че той се разтваря в прегръдката ѝ, изчезва малко по малко.

— Обещавам, няма да умра.

Това бяха празни думи и още по-лоши, защото бяха произнесени с ожесточение.

Тя не можеше да престане да мисли за сутринта, когато се беше събудила с чувството, че нещо ще се обърка съвсем в този ден.

— Говоря сериозно, Джони. Ако умреш там, ще те намразя завинаги. Кълна се в Бога, ще те намразя.

— Знаеш, че винаги ще ме обичаш.

Думите и победоносният начин, по който ги изрече, едва не я разплакаха. Едва много по-късно, след романтичната вечеря в стаята и секса, когато се бяха сгушили в прегръдките си, тя се замисли какво му беше казала, и осъзна ужаса на заплахата си, ръкавицата, с която беше предизвикала Бога.

Тъли се откъсна от голото тяло на Грант и се отпусна на леглото, като все още дишаше тежко.

— Уоу! — каза и затвори очи. — Беше страхотно.

— Наистина.

— Толкова се радвам, че беше в града този уикенд. Точно от това имах нужда.

— И двамата имахме нужда, любов моя.

Обожаваше акцента му и усещането за голото му тяло до своето. Това беше миг, който искаше да продължи вечно, още повече, защото знаеше, че неспокойствието ѝ ще се върне веднага, щом той напусне леглото ѝ. Бореше се с него от обаждането на Кейт насам. Нищо не можеше да разруши самоувереността ѝ така, както ядът към най-добрата ѝ приятелка.

Грант седна в леглото.

Тя погали гърба му и се замисли дали да не го помоли да отложи срещата си и да прекарат нощта заедно, но връзката им не беше такава. Бяха приятели, които се срещат за секс и забавления за няколко часа, а после всеки поемаше по пътя си.

Телефонът на нощното шкафче звънна. Той протегна ръка към слушалката.

— Не вдигай. Не искам да говоря с никого.

— Дадох този номер в офиса. — Вдигна слушалката и отговори: — Ало?... Грант — каза. — А вие коя сте? О, разбирам. — Млъкна, смръщил вежди, после се засмя. — Да, това мога да направя. — Притисна слушалката към голите си гърди и се обърна към Тъли. — Най-добрата ти приятелка *завинаги* казва — цитирам — *че трябва да вдигнеш белия си задник от леглото и да отидеш до проклетия телефон. И още, че ако не го направиш, ще те бие, докато не започнеш да молиш за милост.* — Отново се засмя. — Говори сериозно или поне на мен така ми се струва.

— Ще приема обаждането.

Грант ѝ подаде слушалката и тръгна към банята. След като той затвори вратата, Тъли доближи слушалката до ухото си и каза:

— Кой е?

— Много забавно.

— Някога имах най-добра приятелка *завинаги*, но тя се държа с мен като истинска кучка, затова реших...

— Виж, Тъли, обикновено умирам за още час сън и имам много работа и тревоги. Днес нямам време за този ритуал. Съжалявам. Обаждането ти дойде в неподходящ момент. О'кей?

— Какво има?

— Джони заминава за Багдад утре.

Тъли трябваше да се сети, че това ще се случи. Цялото студио говореше за Средния Изток. Всички в студиото, а и по целия свят, се опитваха да предвидят кога президентът Буш ще пусне първата бомба.

— Много журналисти ще заминат за там, Кейти. Всичко ще бъде наред с него.

— Страх ме е, Тъли. Ами ако...

— Не си го помисляй дори — каза Тъли остро. — Ще го следя от студиото. Много от новините ние получаваме първи. Ще го наблюдавам заради теб.

— И ще ми кажеш истината, независимо какво ще се случи?

Тъли въздъхна. Обичайното обещание, което си даваха, сега не звучеше така весело и изпълнено с надежда както обикновено. Сега се долавяха мрачни и зловещи нотки и тя трябваше да положи усилия, за да не им обърне внимание.

— Независимо какво ще се случи, Кейти. Не трябва да се тревожиш. Войната няма да трае дълго. Ще се върне още преди Мара да е проходила.

— Моля се да си права.

— Винаги съм права. Знаеш го.

Тъли затвори, заслушана в звуците, които долитаха от банята. Тананикането на Грант под душа, което обикновено я караше да се усмихва, сега нямаше този ефект върху нея. За първи път от много време насам тя се страхуваше.

Джони в Багдад.

Кейт получи първото съобщение от Джони два дни след заминаването му. Докато то не дойде, тя ходеше като замаяна из къщата и не се отдалечаваше от новия телефон/факс, който блестеше на кухненския плот. Докато вършеше работата си за деня — да смени памперсите на Мара, да ѝ чете приказки и да я гледа как пълзи между мебелите — си мислеше: „Добре, Джони, кажи ми, че си жив и си

добре.“ Каза й, че телефонните обаждания ще бъдат само в крайна нужда, но че не само е възможно, но и сравнително лесно да се изпращат факсове.

И тя чакаше.

Когато телефонът звънна в четири сутринта, тя отметна бързо одеялото, скочи от дивана и се запрепъва към кухнята в очакване съобщението да се разгърне.

Преди да е прочела и дума, започна да плаче. Дори само буквите я караха да усеща остро липсата му.

Мила Кейти,

Тук цари истинска лудост. Не знаем с точност какво става — в момента играта е на изчакване. Всички журналисти са настанени в хотел „Ал Рашид“ в центъра на Багдад и имаме лесен достъп и до двете страни. Предаванията за тази война ще променят всичко. Утре за първи път ще излезем от града. Не се тревожи. Ще внимавам.

Трябва да бягам. Целуни Мара от мен.

С любов,

Джони

След този първи факс, съобщенията обикновено пристигаха по едно на седмица. Кое то за нея не бе достатъчно често.

Мила Кейти,

Бомбардировките започнаха снощи. Или би трябвало да кажа тази сутрин? От хотела всичко се разкрива пред нас като на длан. Гледката беше едновременно ужасяваща и удивителна. Нощта в Багдад бе великолепна и обсипана със звезди, а бомбите превърнаха града в ад. Висока сграда с офиси експлодира близо до хотела и горещината беше като от фурна.

Внимавам.

С любов,

Джони

Мила Кейти,

Седемнайсет часа бомбардировки и все още продължават. От града няма да остане нищо, когато най-после спрат. Връщам се на работа.

Мила Кейти,

Съжалявам, че мина толкова много време от последното писмо. Непрекъснато сме навън и сме заети, нямам и пет минути за себе си. Но съм добре. И уморен. По дяволите, дори повече — изтощен. Вчера бяха пленени първите американски войници и трябва да кажа, че това беше сериозен удар за всички ни. Надявам се някой ден да мога да ти разкажа как се чувства човек, като види всичко това, но сега не мога да мисля по този начин, не и ако искам да спя. Както и да е, говори се, че иракчаните ще подпалят нефтените кладенци в Кувейт и ще трябва да излъчим материали. Целувки за Мара и още повече за теб.

Кейт гледаше втренчено последното съобщение. То датираше от 21 февруари 1991 година. Беше минала почти седмица.

Седна в дневната и загледа предаванията за войната по телевизията. Последните шест седмици бяха най-дългите и най-трудните в живота ѝ. Чакаше, непрекъснато чакаше, телефонното му обаждане, че се връща у дома, или специален репортаж, който да огласи края на войната. Предаваха, че последната атака на съюзниците ще се състои всеки момент. Земна атака. Това извикваше у нея силен страх, защото познаваше своя Джони. Той непременно щеше да се озове в някой танк, за да излъчи новина като никой друг.

Чакането я беше изтощило. Изгуби осем килограма от теглото си и не беше спала цяла нощ от онази романтична вечер в хотела.

Сгъна последното съобщение на две и го остави върху купа с другите. Всеки ден си казваше, че няма да ги чете отново, и всеки ден се връщаше към тях.

Днес започна няколко неща едновременно и не довърши нито едно от тях. Седеше на дивана и гледаше телевизия. Прекара така повече от два часа.

Мара седеше до масичката за кафе, стиснала с розовите си дебели ръчички крака ѝ, и бърбореше нещо на бебешкия си език. После запълзя далеч от дивана.

— Стой близо до мама — каза автоматично Кейт. По телевизията предаваха как петролните кладенци горят, въздухът над тях представляваше гъст облак от черен дим.

Мара намери нещо в другия край на стаята. Кейт се досети — заради внезапно настъпилата тишина. Скочи и отиде до стола пред камината.

„Столът на Джони. Не мисли за това, той ще се върне вече и отново ще седи тук с вестник в ръка.“

Наведе се и вдигна любопитната си дъщеря, която я погледна с огромните си лъчезарни кафяви очи и започна да бърбори. Кейт не можа да сдържи усмивката си. Мара така упорито се опитваше да общува с нея и както обикновено, очевидната радост на дъщеря ѝ повдигна духа ѝ.

— Хей, малката, какво имаш тук? — Понесе я обратно към дивана и изключи телевизора, когато мина покрай него. Беше ѝ достатъчно. Включи радиото. То беше настроено на канал, където предаваха ретромузика, което винаги я караше да клати глава. За нея седемдесетте не бяха толкова далечно време. Пееха „Ийгълс“.

Кейт се остави музиката да я отнесе към едно по-щастливо време. Притисна дъщеря си към себе си и затанцува из стаята, като си припяваше. Мара се разсмя и заподскача в ръцете ѝ, което накара Кейт да се засмее за първи път от дни. Целуна дъщеря си по пълната бузка, сгуши се в кадифеното ѝ вратле и започна да я гъделичка, докато Мара не запищя щастливо.

Забавляваха се толкова много, че Кейт не регистрира веднага факта, че телефонът звъни. Когато най-после го чу, изтича към радиото, намали звука и отговори.

— Мисис Джон Райън? — Връзката беше лоша. Очевидно далечна. „Само в случай на неотложна нужда.“

Застина и стисна силно Мара, която започна да се върти в ръцете ѝ.

— На телефона.

— Тук е Лени Голихър. Приятел съм на съпруга ви. Тук, в Багдад, съм с него. Съжалявам, че трябва да ви кажа това, мисис Райън, но вчера имаше бомбардировка...

Управителят заведе Една до обичайната ѝ маса, а Тъли я следваше, като се опитваше да не зяпа с отворена уста всичките влиятелни брокери и знаменитости, събрали се тук за обяд. Очевидно „21“ бе едно от местата в Манхатън, където трябваше да бъдеш видян. Една спираше почти до всяка маса, за да поздрави някого, и представяше всички на Тъли с думите:

— Ето момиче, което трябва да държите под око.

Като седнаха, Тъли се чувстваше така, сякаш плаваше. Нямахше търпение да се обади на Кейт и да ѝ каже, че е срещнала Джон Кенеди-младши.

Знаеше каква е стойността на това, което ѝ се случваше в момента. Една току-що я беше дарила с известност.

— Защо аз? — запита, когато сервитьорът се отдалечи от масата им.

Една запали цигара и се облегна назад. Кимна на някого в другия край на помещението, като че ли не бе чула въпроса ѝ. Тъли се канеше да го зададе отново, когато Една тихо каза:

— Напомняш ми за мен самата. Това те изненадва, виждам.

— Ласкае ме.

— Аз съм от малък град в Оклахома. Когато дойдох в Ню Йорк — със степен по журналистика и работа като секретарка — открих каква е грозната истина за кариерата. Практически всички бяха *Някой* или свързани с *Някого*. Когато си *някой*, трябва да работиш дяволски упорито. Не мисля, че спях повече от пет часа по онова време, не ходех при семейството си през уикенда и като че ли не правех секс цели десетилетия.

Сервитърът донесе храната им, остави я с почтително кимване и отново изчезна. Със запалена цигара в ръка, Една започна да реже пържолата си.

— Когато те видях, си помислих: „Ето момиче, на което ще помогна.“ Не знам защо, освен че, както казах, ми напомняш мен самата.

— Моят щастлив ден.

Една кимна и се посвети на храната си.

— Госпожо Габър? — Беше управителят. Носеше телефон. — Спешно обаждане за вас.

Тя взе телефона и каза:

— Говори. — После дълго слуша. — Как се казват? Как? Бомби? — Започна да си води бележки. — Репортер от Сиатъл е убит, а режисьор е ранен.

Тъли не чу нищо след „режисьор“. Гласът на Една се превърна просто в шум. Наведе се напред.

— Кой е той?

Една притисна слушалката към гърдите си.

— Двама мъже от клон в Сиатъл са пострадали при бомбардировка. Репортерът е загинал. Режисьорът, Джон Райън, е в критично състояние. — Заговори отново в телефона: — Какво е името на репортера?

Тъли си пое рязко дъх. Единственото, за което можеше да мисли, беше: „Джони“. Затвори очи, но това не помогна, защото мракът извика болезнени спомени — как седяха на верандата на къщата му и разговаряха за бъдещето й... как танцуваха в нощния клуб преди всичките онези години... как го видя да гледа Мара за първи път... И очите й се напълниха със сълзи.

— О, мили Боже! — каза тя и стана. — Трябва да вървя.

Една я погледна и оформи с уста:

— Какво има?

Не можеше да говори, думите сякаш изгаряха устните й.

— Джони Райън е съпругът на най-добрата ми приятелка.

— Така ли? — Една я погледна, после каза в слушалката: — Мъри, дай новината на Тъли. Тя ще има поглед отвътре. Ще ти се обади. — И затвори. — Седни, Тъли.

Тя безмълвно се подчини. Краката ѝ и бездруго не я слушаха. Спомените продължаваха да прииждат.

— Трябва да помогна на Кейти — прошепна.

— Това е голяма новина, Тъли — каза Една.

Тъли махна раздразнено с ръка.

— Пет пари не давам за това. Тя е най-добрата ми приятелка.

— Пет пари не даваш? — каза Една остро. — О, даваш! Всички искат тази задача, но ти си вътре в нещата. Знаеш ли какво означава това?

Тъли смръщи вежди и се опита да потисне тревогата си. Струваше ѝ се нередно да направи това за кариерата си.

— Не знам.

— Тогава не си жената, за която те помислих. Защо да не можеш да приемеш задачата и да утетиш приятелката си?

Тъли се замисли.

— Когато поставяш въпроса така...

— Какъв друг начин има? Можеш да вземеш интервю, което никой друг не може. Нещо като това ще те постави на картата. Ще влезеш в света на големите новини.

Тъли не можеше да не бъде съблазнена. Големите новини означаваха бюро в сутрешния блок, откъдето се покриваха всички важни новини за деня. Известността беше жестока. Светът щеше да я вижда всеки ден.

— И ще мога да защита Кейт от всичко, докато съм там.

— Точно така. — Една вдигна слушалката и набра номер. — Харт ще вземе ексклузивно интервю, Мъри. Смятай го за направено. Гласувам за нея. — Когато затвори, погледът на Една беше стоманен. — Не ме разочаровай.

През целия път от ресторанта обратно до офиса Тъли се мъчеше да се убеди, че е постъпила правилно. Хвърли палтото си на облегалката на стола, седна зад бюрото и се обади на Кейти. Телефонът звънеше и звънеше. Накрая се включи секретарят.

„Свързахте се с дома на семейство Райън. В момента нито Джони, нито Кейт могат да отговорят, но ако оставите съобщение, ще се свържат с вас веднага, щом могат.“

Като чу сигнала, Тъли каза:

— Здравей, Кейт, аз съм. Току-що научих...

Кейт вдигна слушалката и изключи секретаря.

— Здравей — каза. Звучеше като човек, който съвсем не знае какво ще прави. — Съжалявам, че оставих секретаря да се включи. Проклетите репортери не ме оставят на мира.

— Кейти, как...

— Той е в болница в Германия. Ще се кача на военен самолет след два часа. Ще ти се обадя, когато кацна.

— Не. Ще те чакам в болницата.

— В Германия?

— Разбира се. Няма да те оставя да преживееш всичко това сама. Мара е при майка ти, нали?

— Да. Сериозно ли говориш, Тъли? — В гласа на Кейт се долавяше надежда.

— Най-добри приятелки завинаги, нали?

— Независимо какво ще се случи. — Гласът на Кейт се пречупи.
— Благодаря, Тъли.

Тъли искаше да каже: „*За това са приятелите*“, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Можеше да мисли единствено за ексклузивното интервю, което беше обещала на Една.

ГЛАВА 20

Цели шестнайсет часа Кейт се люшка между надеждата и отчаянието. Първо се съсредоточи върху подробностите — да се обади на родителите си, да опакова нещата на Мара, да попълни документите. Това, че бе заета, отвлечаше вниманието ѝ от основното и я спасяваше, намаляваше тревогата ѝ. По време на полета взе приспивателно за първи път в живота си и макар че сънят ѝ беше неспокоен, пак беше по-добре, отколкото ако бе останала будна.

Сега я придружаваха до болницата. Като наближи входа, видя събраните отпред репортери. Някой от тълпата сигурно я беше разпознал, защото всички се обърнаха едновременно и се втурнаха към нея като внезапно събудил се звяр.

— Мисис Райън, какво знаете за състоянието му?

— В главата ли е ранен?

— Проговорил ли е...?

— Отворил ли е очите си...?

Тя не забави крачка. Беше съпруга на режисьор на новините и знаеше как да си пробива път през журналистите. Те все пак проявяваха уважение. Макар че Джони бе един от тях и знаеха, че това можеше да се случи на всекиго, новината си беше новина.

— Без коментар. — Проби си път през тълпата и влезе в болницата. Тя беше като всички болници — голи стени, лесен за почистване под и облечени в униформи хора по широките коридори.

Очевидно бяха уведомени за пристигането ѝ, защото към нея тръгна жена с едро телосложение в бяла униформа и колосана шапка на медицинска сестра. Усмиваше се съчувствено.

— Вие трябва да сте мисис Райън — каза тя на английски с тежък акцент.

— Да.

— Ще ви заведе в стаята на съпруга ви. След малко ще дойде лекарят, за да говори с вас.

Кейт кимна.

Беше благодарна на жената, че мълчеше, докато пътуваха нагоре с асансьора. Слязоха на третия етаж, минаха покрай стаята на сестрите и влязоха в неговата.

Той изглеждаше крехък, като дете в леглото на родителите си. Тя се закова на мястото си, осъзнала прекалено късно, че си е представяла тяхното щастливо събиране и не е очаквала тази реалност. Този мъж приличаше съвсем слабо на нейния жизнен и красив съпруг.

Главата му беше омотана в бинтове. Лявата половина на лицето му беше подута, а кожата — безцветна. Имаше превръзки на очите. Около него бибипкаха апарати, във вената му беше забита игла.

Сестрата я потупа по рамото и я побутна леко към леглото.

— Жив е — каза. — Това трябва да виждате, когато го гледате.

Кейт направи най-трудната крачка в живота си. До този момент дори не осъзнаваше, че е спряла и стои на едно място.

— Той обикновено е толкова силен.

— Сега вие трябва да бъдете силна.

Точно от тези думи имаше нужда Кейт. Сега трябваше да се бори за живота му, времето за чувствата щеше да дойде по-късно — когато останеше сама.

— Благодаря — каза на сестрата и тръгна към леглото.

Вратата зад нея се затвори тихо и тя разбра, че сега са сами — тя и мъжът, който едновременно беше и не беше нейният Джони.

— Не такава беше сделката ни — каза. — Обеща, че ще бъдеш добре. Предполагах, че ще удържиш обещанието си. — Избърса сълзите си, наведе се и целуна подутата му буза. — Мама и татко ти изпращат молитвите си. Мара е при тях. А Тъли лети насам, за да бъде с нас, и знаеш колко ще бъде ядосана, ако не ѝ посветиш цялото си внимание. По-добре се събуди веднага, за да не я разгневиш. — Едва не рухна, но успя да запази духа си с последно усилие на волята. — Чуваш ли ме, Джон Райън? Дай ми знак, че си тук. — Взе ръката му в своята — стисни ръката ми, бейби. Можеш да го направиш. — После: — Кажи нещо, по дяволите! Дори няма да ти се разкрещя, че си ме уплашил. Е, поне не веднага.

— Мисис Райън?

Кейт дори не беше чула вратата да се отваря. Обърна се и видя мъж, застанал на не повече от три метра от нея.

— Аз съм доктор Карл Шмид. Грижа се за съпруга ви.

Учтивостта изискваше да стисне ръката на доктор.

Шмид. През целия си живот Кейт беше правила това, което се изискваше от нея, но сега не можеше да помръдне, не можеше да се престори, че е добре.

— И? — бе всичко, което каза.

— Главата му е пострадала сериозно. В момента е силно упоен, затова не можем да направим подходящите изследвания на мозъчните функции. Получил е отлични медицински грижи в Багдад. Лекарите там са отстранили част от черепа му...

— Какво?

— Отстранили са част от черепа му, за да позволят на мозъка да се подуе. Не се тревожете. Това е рутинно действие при подобни наранявания.

Тя искаше да отговори, че отстраняването на апендикса е рутинно действие, но не се осмели.

— Защо има превръзка на очите?

— Все още не знаем дали...

Вратата зад тях се отвори, в стаята нахлу Тъли — няма друга дума за това — и се закова на мястото си. Дишаше тежко, а лицето ѝ бе подозрително зачервено.

— Съжалявам, че се забавих толкова, Кейти. Никой не искаше да ми каже къде си.

— Съжалявам — каза лекарят. — Тук се допускат само членове на семейството.

— Тя е от семейството — каза Кейт и хвана ръката на Тъли. Прегърнаха се и заплакаха, докато накрая Кейт не се отдръпна и не изтри сълзите си.

Лекарят каза:

— Все още не знаем дали няма да ослепее. Това е едно от нещата, които ще разберем, когато дойде в съзнание.

— Когато се събуди — каза Тъли с треперещ глас.

— В следващите четирийсет и осем часа — каза спокойно лекарят, сякаш не беше прекъснат.

Четирийсет и осем часа. Равносилно на цял живот.

— Продължавайте да му говорите — каза докторът. — Това може да му помогне.

Кейт кимна и отстъпи встрани, а лекарят се доближи до леглото и провери какво е състоянието на Джони. Записа нещо в дневника и излезе.

В минутата, в която вратата се затвори, Тъли хвана Кейт за раменете и леко я разтърси.

— Няма да вярваме на никакви лоши новини. Господин докторът не познава Джони Райън. А ние го познаваме. Той обеща да се върне у дома при теб и Мара, а е човек, който спазва обещанията си.

Присъствието на Тъли ободри Кейт. Силите, които толкова бързо я бяха напуснали, се върнаха.

— По-добре я чуй, Джони. Знаеш каква кучка може да бъде, когато сгреша.

През следващите шест часа останаха там, край леглото. Кейт говореше, докато устата ѝ не пресъхна, а после започваше да плаче. Тогава напред пристъпваше Тъли и започваше да говори.

Някъде посред нощ — Кейт нямаше представа за времето — слязоха в безлюдното кафене, взеха храна от автоматите и седнаха на маса до прозореца.

Втренчиха поглед една в друга.

— Какво ще правиш с пресата?

Кейт вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш?

Тъли сви рамене и отпи от кафето си.

— Видяла си репортерите отпред. Това е голяма новина, Кейти.

— Сестрата ми каза, че са се опитали да го снимат, докато са вкарвали носилката вътре. Един от репортерите дори се опитал да подкупи санитарите, за да снима превързаното му лице. Хлебарки. Не се обиждай.

— Не се обиждам. И не сме такива, Кейти. Невинаги.

— Той не би искал те да знаят.

— Шегуваш ли се? Той е журналист. Със сигурност ще предостави новината поне на един от колегите си.

— Мислиш, че той иска светът да знае, че може да остане сляп или с увреждане на мозъка? Как ще получи отново работа? Няма начин. Новината ще остане тайна, докато не разбере как е.

— Казали са, че може да има мозъчно увреждане?

— Отстранили са част от черепа му. Ти как мислиш? — Кейт потрепери. — Не е работа на света да наднича под превръзките му.

— Това е новина, Кейт — каза Тъли тихо. — Ако ми дадеш ексклузивно интервю, бих могла да те защита.

— Ако не бяха проклетите новини, той нямаше да се бори за живота си сега.

— Не съм единствената, която вярва в новините.

Това бе директно напомняне за онова, което споделяха Джони и Тъли. И то изключваше Кейт. Тя искаше да направи някоя умна забележка, но беше прекалено уморена. Не беше спала добре от седмици и цялото тяло я болеше.

Тъли покри дланта на Кейт със своята.

— Остави ме да се оправя с медиите вместо теб. Така няма дори да ти се наложи да мислиш за това.

Кейт се усмихна за пръв път в последните двайсет и четири часа.

— Какво щях да правя без теб, Тъли?

— Шегуваш ли се? От три дни чакам обаждането ти, а когато най-после си даваш труд да се обадиш, ми казваш, че имаш нужда от още време?

Тъли се наведе по-близо към телефонния автомат в опит да си осигури поне малко уединение.

— Семейството още не е готово за публичността, Мъри. Лекарите уважават техните желания. Сигурна съм, че можеш да проявиш разбиране.

— Разбиране? Кой дава и пет пари за разбирането? Това е световна новина, Тъли, а не някаква си проклета клюка. CNN излъчиха, че е получил травма на главата...

— Това не е официално потвърдено.

— По дяволите, Тъли. Поставяш ме в неудобно положение. Шефовете са силно разгневени. Тази сутрин говореха, че ще ти отнемат задачата. Дик иска да изпрати...

— Ще ви дам нещо.

— Дай ми новината днес и ще си в големите новини другата седмица.

На Тъли за миг й се стори, че не е чула добре.

— Наистина?

— Имаш дваисет и четири часа, Тъли. В края на посочения срок можеш да бъдеш героиня или нула. Зависи от теб.

Тъли го чу как трясна слушалката. През прозорците на безлюдното фоайе виждаше репортерите, скупчени на тротоара. Цели три дни вече чакаха официално съобщение за състоянието на Джони. А междувременно предаваха познатите факти — събитията, довели до бомбардировката, и онова, което знаеха за случилото се с него в Централна Америка. Използваха възможността да говорят и за свързани със събитията теми — опасността, която дебне журналистите, предаващи информация за военни действия; предизвикателствата на Пустинната буря и нараняванията, които могат да се получат при бомбардировка.

Стоеше и се чудеше как, по дяволите, ще изпълни задачата. Всичко трябваше да бъде направено по най-добрия начин, а Мъри и Кейт трябваше да получат каквото искаха. Резултатът зависеше от Тъли и ако се справеше добре, това можеше да промени бъдещето ѝ. По-скоро щеше да умре, отколкото да разочарова Една, и както беше казала Една, Тъли можеше да си свърши работата и пак да защити Кейт. Щеше да предаде новината, но от нея зависеше как щеше да го направи.

Внимателно. Тактично. Без да споменава възможно мозъчно увреждане или слепота. Така всички щяха да получат каквото искат.

Големите новини.

Цял живот беше мечтала за тази работа, беше мислила за нея като за началото на всичко. Не можеше да пропусне възможността. Сигурна беше, че Кейт ще разбере колко е важно за нея.

Разбира се.

Усмихна се и тръгна да търси оператора. Щяха да започнат с предварителни снимки — болницата отвътре и отвън, такива неща. Да крият камерата. За щастие, всички, които имаха значение, знаеха, че Кейт е дала на Тъли пълен достъп до Джони.

Излезе навън, в студения сив следобед. Операторът ѝ стоеше встрани от групата репортери. При дадения от нея сигнал, скри камерата под широкото си яке и тръгна към нея.

Кейт седеше в кабинета на доктор Шмид и слушаше.

— Значи подутината не спада — каза, опитвайки се да не кърши потни длани. Беше така уморена, че се бореше, за да държи очите си отворени.

— Не толкова бързо, колкото бихме искали. Ако скоро не настъпи подобрение, мисля отново да оперираме.

Тя кимна.

— Не се тревожете още, мисис Райън. Съпругът ви е много силен. Виждаме, че упорито се бори.

— Откъде знаете?

— Нали още е жив. По-слаб човек щеше да е вече мъртъв.

Тя се опита да почерпи сили от думите му, да повярва истински, но ѝ беше трудно да продължи да се надява. С всеки изминал ден надеждата гаснеше, а страхът се усилваше.

Доктор Шмид се изправи.

— Сега трябва да видя един пациент. Ще измина с вас част от пътя до стаята на мистър Райън.

Тя кимна и закрачи до него. За миг, докато го слушаше как спокойно и авторитетно говори, закопня за присъствието на баща си.

— Е, тук трябва да завия в друга посока — каза доктор Шмид и посочи коридора, водещ към рентгенологията.

Кейт кимна. Не се сбогува с него, защото нямаше доверие на гласа си, а последното, което искаше да покаже, беше слабост.

Стоеше в коридора и го гледаше как се отдалечава от нея. В края на коридора, той се смеси с другите облечени в бяло хора и изчезна от погледа ѝ.

Тя въздъхна и тръгна към стаята на Джони. Ако имаше късмет, Тъли щеше да е там. Дори самото присъствие на приятелката ѝ беше огромна помощ за нея. Честно, Кейт не знаеше как щеше да преживее последните дни без Тъли. Играеха карти, разказваха си истории и дори изпяха заедно няколко стари песни с надеждата, че Джон ще се събуди и ще ги помоли да млъкнат. Снощи Тъли беше намерила епизод от „Семейство Партридж“, излъчен на немски. Беше развеселила Кейт с измислен от нея диалог. Сестрите бяха дошли, за да ги помолят да пазят тишина.

Кейт зави зад ъгъла и видя висок и дългокос мъж в синьо яке и скъсани дънки да стои до вратата на стаята на Джони. На рамото му

беше подпряна черна камера. Снимаше, както ѝ подсказваше червената светлина на камерата.

Затича по коридора, сграбчи мъжа за рамото и го обърна към себе си.

— Какво правиш, по дяволите? — Бутна го толкова силно, че той се запрепъва назад и едва не падна. Почувства се добре, толкова добре, че ѝ се прииска да го беше ударила в лицето. — Боклук! — изсъска тя и изключи камерата.

Едва тогава видя Тъли. Най-добрата ѝ приятелка стоеше до леглото на Джони, облечена в червен пуловер с V-образно деколте и черни панталони, прическата и гримът ѝ бяха като за пред камерата, а в ръка държеше микрофон.

— О, мили Боже! — прошепна Кейт.

— Не е, каквото си мислиш.

— Докладваш за положението на Джони?

— Да, знаеш, че да, но щях да ти кажа. Да ти обясня всичко. Дойдох да ти искам разрешение...

— И снимате? — каза Кейт и отстъпи назад.

Тъли изтича към нея и започна да се моли:

— Шефът ми се обади. Каза, че ще ме уволнят, ако не предам новината. Знаех, че ще разбереш, ако просто ти кажех истината. Знаеш какъв е светът на новините и колко много означава той за мен. Но въпреки това, никога няма да направя нещо, което ще нарани теб и Джони.

— Как се осмеляваш! Предполага се, че си ми приятелка.

— Приятелка съм ти. — В гласа на Тъли се долавяха нотки на паника. В очите ѝ се четеше толкова непознато за нея чувство, че на Кейт ѝ трябваше миг да разбере какво беше — страх. — Не трябваше да започвам да снимам, признавам, но не мислех, че ще имаш нещо против. Той е репортер, като мен. Каквато беше и ти. Знае, че новината...

Кейт зашлеви силно Тъли през лицето.

— Той не е твоята новина, а мой съпруг. — При последната дума гласът на Кейт се пречупи. — Излез. Върви си. — Тъли не се помръдна и Кейт изкрещя: — Веднага. Изчезвай от стаята. Тук се допускат само членове на семейството.

Алармата до леглото на Джони започна да пищи. В стаята нахлуха медицински сестри в бели престилки и избутаха встрани Кейт и Тъли. Прехвърлиха го на количка и го изнесоха от стаята.

Кейт стоеше и гледаше втренчено празното легло.

— Кейти...

— Излез — каза тя с равен глас.

Тъли я сграбчи за ръкава.

— Хайде, Кейти, ние сме най-добри приятелки завинаги. Независимо какво ще се случи. Помниш ли? Сега имаш нужда от мен.

— Ти едва ли си приятелката, от която имам нужда. — Освободи се и излезе от стаята.

Едва когато стигна до втория етаж и се озова сама в тоалетната, втренчена в металната зелена врата, тя се разплака.

Часове по-късно Кейт седеше в чакалнята. Понякога тук влизаха и други хора, които с влажни очи и подкрепяйки се един друг, чакаха новини за любимите си хора. Сега обаче помещението беше празно.

Никога досега времето не беше минавало толкова бавно. Нямаше какво да прави, не можеше да мисли за нищо друго. Опита се да разглежда списания, но нито едно не беше на английски, а снимките не можеха да задържат вниманието ѝ. Дори обаждането от дома не ѝ помогна. Без Тъли, която успяваше да я ободрява, Кейт потъваше в отчаянието.

— Мисис Райън?

Кейт бързо се изправи.

— Здравейте, докторе. Как мина операцията?

— Той е добре. Имаше вътрешен кръвоизлив в мозъка, който вероятно е бил причината за подуването. Спряхме го. Може би това ни дава причина да се надяваме, да. Да ви заведе ли в стаята му?

Беше достатъчно, че е жив.

— Благодаря.

Като минаха покрай стаята на сестрите, лекарят каза:

— Искате ли да се обадите на приятелката си? Сигурно нямате желание да бъдете сама в този момент.

— Не искам да бъда сама, това е вярно — каза Кейт. — Но Талула вече не е добре дошла тук.

— О! Добре. Трябва да вярвате, че той ще дойде в съзнание. Виждал съм толкова така наречени чудеса през многогодишната си практика. И мисля, че вярата често изиграва ролята си.

— Страхувам се да се надявам прекалено — каза тя тихо.

Той спря пред затворената врата на стаята на Джони и сведе поглед към нея.

— Не съм казал, че е лесно да вярваш, а само, че е необходимо. А и вие сте тук, до леглото му, нали? И за това се иска смелост, да? — Потупа я по раменете и я остави пред вратата.

Не беше сигурна колко дълго е стояла там, сама в безупречно чистата болница, но по някое време влезе и седна до леглото му. Затвори очи и му заговори тихо, с треперещ глас. Не помнеше какво е говорила. Знаеше само, че гласът ѝ можеше да се окаже светлината в мрака. А светлината може да играе ролята на пътеводна звезда.

Следващото, което сетивата ѝ отчетоха, беше, че вече е утро. Слънчевата светлина нахлуваше през прозореца и осветяваше бежовия линолеум по пода и белите стени.

Тя стана от стола и се изправи до леглото. Беше се сковала от дългото седене.

— Здравей, красавецо — прошепна, наведе се и целуна Джони по бузата. Бяха свалили превръзките от очите му и сега видя колко наранено и подуто е лявото му око. — На мозъка ти вече не е позволено да кърви, чуваш ли? Когато имаш нужда от внимание, опитай някой от старомодните начини като например да ми се ядосаш или да ме целунеш.

Продължи да говори, докато накрая нямаше какво да каже. Включи телевизора, който бе окачен на стената в ъгъла. Картината беше лоша и черно-бяла.

— Апаратите, които толкова обичаш — каза и докосна леко ръката му. Взе сухите му отпуснати пръсти в своите и остана така. Наведе се и го целуна отново по бузата. Макар че миришеше на болница, дезинфектанти и лекарства, ако се опиташе достатъчно упорито и ако вярваше достатъчно силно, можеше да долови неговата добре позната ѝ миризма. — Телевизорът е включен. Ти си голяма новина.

Никакъв отговор.

Започна безцелно да сменя каналите в търсене на програма на английски.

Лицето на Тъли изпълни екрана.

Стоеше пред болницата с микрофон в ръка. Текстът долу на екрана беше превод на думите ѝ:

„Дни наред светът си задава въпроси и се тревожи за Джон Патрик Райън, телевизионния репортер, който бе сериозно ранен при избухването на бомба близо до хотел «Ал-Рашид». Вчера бе излъчена погребалната служба за Артър Гълдър, другия журналист, пострадал при бомбардировката, но семейството на Райън и болницата в Германия отказаха достъпа на журналисти. И как можем да ги виним? Това е време на дълбока лична трагедия за семейството на Райън. Джон — Джони за приятелите си — е получил сериозна травма на главата при експлозията. Оказана му е отлична медицинска помощ във военната болница в Багдад. Специалистите твърдят, че без тази животоспасяваща операция мистър Райън нямаше да остане сред живите.“

Картината се смени. Сега Тъли стоеше до леглото на Райън. Той лежеше неподвижно върху белите чаршафи, главата и очите му бяха превързани. Макар камерата да се забави само миг, преди отново да се фокусира върху лицето на Тъли, образът беше незабравим.

„Прогнозата за изхода е неясна. Специалистите, с които разговарях, казаха, че трябва да се изчака. Ако отокът на мозъка спадне, той ще има добри шансове да оцелее. Ако не...“

Гласът ѝ заглъхна тъжно, тя заобиколи леглото. И погледна право в камерата.

„В момента всичко по този случай е несигурно, освен едно — това е историята за героите, независимо дали са във военна зона или у дома. Джон Райън искаше да сведе новините до знанието на американците и го познавам достатъчно добре, за да кажа, че знаеше какви са рисковете. Но въпреки това той не би направил друг избор. А докато предаваше новини за войната, съпругата му, Катлийн, беше у дома си с едногодишната им дъщеричка и вярваше, че работата на съпруга ѝ е важна. Като всяка войнишка съпруга, тя направи саможертва, която позволи на Джон Райън да си свърши работата.“

Картината отново се смени и сега Тъли стоеше на стъпалата на болницата.

„Новините от Германия предаде Талула Харт. И мога да кажа, че днес ние се молим за семейството на Райън.“

Кейт остана да гледа втренчено телевизора дълго след края на новините.

— Тя ни изкара герои — каза на празната стая. — Дори мен.

Усети леко докосване по дланта си. Беше толкова леко, че отначало не му обърна никакво внимание. Смръщи вежди и погледна надолу.

Джони отвори бавно очи.

— Джони? — прошепна тя, страхуваща се, че стресът я кара да си представя всичко това. — Виждаш ли ме?

Той стисна ръката ѝ и това я накара да плаче и да се смее едновременно.

Пак така бавно, той затвори очи.

Тя го целуна по бузата, по челото, по сухите напукани устни.

— Знаеш ли къде си? — запита накрая, отдръпна се от него и натисна бутона за сестрите.

Долови объркването му и се изплаши.

— А аз? Знаеш ли коя съм аз?

Той вдигна поглед към нея и преглътна мъчително. Отвори бавно уста и каза:

— Моята... Кейти.

— Да — каза тя и избухна в сълзи. — Аз съм твоята Кейти.

Следващите седемдесет и два часа бяха вихрушка от срещи, процедури и изследвания. Кейт придружаваше Джони на консултациите с психиатрите, рехабилитаторите и, разбира се, доктор Шмид. Като че ли всички трябваше да установят писмено възстановяването на Джони, за да могат да го прехвърлят в рехабилитационен център близо до дома.

— Късметлия е, че има вас — каза доктор Шмид в края на срещата с него.

Кейт се усмихна.

— Аз съм късметлийка, че имам него.

— Да. А сега предлагам да отидете в кафе-бара и да хапнете нещо. Изгубихте прекалено от теглото си през тази седмица.

— Така ли?

— Да. А сега вървете. Аз ще върна съпруга ви в стаята, когато приключат изследванията.

Кейт се изправи.

— Благодаря ви, доктор Шмид. За всичко.

Той махна с ръка, сякаш искаше да каже, че няма защо.

— Това ми е работата.

Усмихната, тя тръгна към вратата. Беше почти стигнала, когато той извика името ѝ. Тя се обърна.

— Да?

— Не останаха много репортери, но съгласна ли сте да огласим състоянието на съпруга ви? Защото много бихме искали да си тръгнат.

— Ще си помисля.

— Отлично.

Кейт излезе от кабинета му и тръгна към асансьора в края на коридора.

Кафе-барът бе почти празен в този късен следобед. Имаше няколко души от персонала на болницата и няколко семейства, които си поръчваха храна. Лекарите и сестрите разговаряха и се смееха,

докато притеснените роднини на болните се хранеха мълчаливо, свели поглед към чиниите си.

Кейт започна да се провира през масите, за да стигне до прозореца. Небето бе тъмно, стоманеносиво и всеки момент щеше да завали дъжд или сняг.

Отражението ѝ в стъклото показваше колко е уморена.

Беше странно, но ѝ беше по-трудно да бъде сама с облекчението, отколкото с отчаянието. Тогава беше доволна просто да седи тихо и да се надява на най-доброто. А сега искаше да се смее с някого, да вдигне чаша за на здравица и да каже, че през цялото време е знаела, че ще свърши така.

Не. Не с някого.

А с Тъли.

През целия си живот се беше обръщала в радостта си първо към нея и тя винаги беше откликвала. Щеше да вдигне тост дори за безопасното прекосяване на улицата, ако Кейт поискаше.

Извърна се от прозореца, отиде до една маса и седна.

— Изглеждаш така, сякаш едно питие ще ти дойде добре.

Кейт вдигна поглед. Там стоеше Тъли, облечена в черни дънки и бял пуловер от ангорска вълна. Прическата и гримът ѝ бяха свършени, но изглеждаше уморена. И нервна.

— Още ли си тук?

— Мислеше, че ще те изоставя? — Тъли се опита да се усмихне, но усмивката ѝ не бе онази, истинската. — Донесох ти чаша чай.

Кейт гледаше втренчено пластмасовата чаша в ръцете на Тъли. Знаеше, че е любимият ѝ — „Брл Грей“ — с точното количество захар.

Тъли не знаеше как по друг начин да се извини за онова, което беше направила. Ако Кейт приемеше чашата, щеше да е знак, че случилото се трябваше да бъде забравено — предателството и плесницата щяха да изчезнат в нищото и те щяха отново да са приятелки. Без разкаяние и без лоши чувства. Щяха отново да бъдат Тъли и Кейт или поне толкова близо до това, колкото могат да бъдат две вече зрели жени.

— Репортажът беше добър — каза Кейт.

Очите на Тъли молеха за прошка и разбиране, но тя каза:

— Следващата седмица ще бъда в големите новини. Ще замествам, но и това е начало.

Кейт си помисли: „*Значи за това си ме предала*“, но знаеше, че не може да изрече мисълта си на глас. Вместо това каза:

— Поздравления.

Тъли ѝ подаде чашата чай.

— Вземи я, Кейти. Моля те.

Кейт дълго гледа приятелката си. Искаше да чуе, че съжалява, но знаеше, че Тъли няма да изрази разкаянието си с думи. Не знаеше защо Тъли не умееше да се извинява, но подозираше, че има нещо общо с Клод. В детството си приятелката ѝ беше получила рани, които никога нямаше да заздравеят, и винаги щеше да носи белезите. Най-последно протегна ръка към чашата и каза:

— Благодаря.

Тъли се усмихна и седна до нея. Още преди да е седнала, започна да говори.

Скоро Тъли и Кейт се смееха. Най-добрите приятелки, също като сестрите и майките, могат да те ядосат, да те разплачат и да сломят сърцето ти, но накрая пак са до теб и могат да те накарат да се смееш и в най-трудните моменти.

ГЛАВА 21

Макар че годината беше лоша, Кейт знаеше, че можеше да бъде и по-лоша. Мъжът, когото доведе у дома от Германия, беше само слабо подобие на съпруга ѝ. Поне през първите месеци. Мозъкът му се излекуваше бавно и понякога той губеше търпение към себе си, когато някоя дума или идея му се изплъзваше. Кейт прекарваше безкрайни часове с него в рехабилитационния център. Съдействаше на лекарите по възстановяването му или го чакаше във фоайето с Мара.

От секундата, в която се прибраха у дома, момиченцето като че ли усети, че нещо не е наред с татко, и нищо не можеше да я утеши. Събуждаше се с писъци посред нощ и не млъкваше, докато Кейт не я вземеше в леглото при тях, за което майка ѝ казваше, че някой ден ще съжалява.

Когато настъпиха празниците, Кейт украси дома по-грижливо от друг път с надеждата, че така отново ще се почувстват семейството, което бяха.

По време на момичешкия час, докато отпиваше от виното си и разговаряше с майка си и леля си Джорджия, тя се разплака.

Майка ѝ взе ръката ѝ в своята.

— Всичко е наред, скъпа. Но си поплачи, щом искаш.

Но Кейт се страхуваше да плаче.

— Добре съм — каза. — Просто годината беше трудна, това е всичко.

На вратата се позвъни.

Леля Джорджия се изправи.

— Вероятно са Рик и Кели.

Но беше Тъли. Застанала на верандата, облечена в зимно палто три-четвърти и панталони от бял кашмир, тя изглеждаше повече от великолепно. А подаръците в ръцете ѝ бяха достатъчни за три семейства.

— Не ми казвайте, че момичешкият час е започнал без мен. Ако е така, сега ще трябва да започне наново.

— Нали трябваше да пътуваш до Берлин! — На Кейт ѝ се прииска да се беше облякла по-добре и да беше сложила поне малко грим.

— И да пропусна Коледа? Едва ли. — Остави подаръците под елхата и прегърна приятелката си.

Тъли превърна спокойния момичешки час в парти. В един часа, дълго след като се предполагаше, че трябва да са сложили пуйката във фурната, мама, леля Джорджия и Тъли все още танцуваха под звуците на „АББА“ и Елтън Джон и пееха с цяло гърло.

Кейт стоеше до елхата. Стаята като че ли беше осветена от неземна светлина. Как ставаше така, че Тъли винаги с лекота се превръщаше в душата на компанията? Може би защото не вършеше мръсната работа — не чистеше, не готвеше и не переше.

Джони се приближи до Кейт. Тя забеляза, че той вече едва накуцва.

— Здравей.

Всички други разговаряха и пееха. Майка ѝ и баща ѝ разговаряха с Тъли, която бе взела Мара на ръце и се поклащаше леко в такт с музиката.

Джони клекна и намери под елхата малка кутия, опакована със сребристо-златиста хартия и завързана с огромна червена панделка. Подаде ѝ я.

— Искаш да я отворя сега?

Той кимна.

Тя отстрани панделката и хартията и намери малка кадифена кутийка. Отвори я и ахна. В нея лежеше прекрасна златна огърлица с медальон във формата на сърце, украсен с диаманти.

— Джони...

— Правил съм разни глупави неща в живота си, Кейти, но за повечето от тях вече съм платил цената. Напоследък ти също плати непосилна цена. Изминалата година бе трудна за теб и искам да знаеш, че си единственото правилно нещо в живота ми. — Извади огърлицата от кутийката и я сложи около шията ѝ. — Получих нова работа. Вече не трябва да се тревожиш за мен. Ти си моето сърце, Кейти Скарлет, и винаги ще бъда тук за теб. Обичам те.

В гърлото на Кейт бе заседнала буца.

— Аз също те обичам.

Когато бяха в колежа, смяната на сезоните бе отбелязвана от черешовите дръвчета. Годишните времена идваха и си отиваха, сякаш носени от клоните им. През осемдесетте, времето бе отбелязвано от уличните лампи по павираната улица на пазара. Щом под тях се развееха знамената с надпис: „Честита Нова година“, тя знаеше, че още една се е изтърколила.

През деветдесетте ходът на времето бе отбелязван с промените в косата на Тъли. Всяка сутрин, докато Кейт къпеше и хранеше Мара, тя гледаше утринното предаване по телевизията. Като по часовник, прическата на Тъли се сменяше два пъти в годината. В началото бяха много късите къдрици в стил Джейн Поли, после привидният хаос в косите ала Мег Райън, след това игривата прическа, която я караше да изглежда невъзможно млада, а напоследък тя носеше най-модерната подстрижка — „Рейчъл“.

Всеки път, когато Кейт видеше нова прическа, трепваше и си мислеше колко бързо минава времето. Годишите сякаш летяха. Вече беше последният ден на август 1997. След малко повече от седмица детето ѝ щеше да бъде във втори клас.

Не искаше да признае с какво нетърпение очаква този ден.

През изминалите седем години тя се стараеше да бъде най-добрата майка. Грижливо записваше всички важни съобщения от живота на Мара в албума ѝ и правеше толкова снимки, че самите те бяха документиране на цял един живот. Обичаше дъщеря си толкова много, че понякога се чувстваше изгубена в морето от любов. Двамата с Джони от години се опитваха да заченат друго дете, но не бяха дарени с такава благословия. Кейт приемаше с благодарност и малкото си семейство и се стараеше всеки миг да бъде свършен.

Но месеците се превръщаха в години и тя започна да усеща леко недоволство. В началото го пазеше дълбоко в себе си, но все пак, от какво можеше да се оплаква? Обичаше живота си. През свободното си време помагаше доброволно в класната стая и в местния център, осигуряващ помощ на жени в нужда. И дори вземаше уроци по рисуване.

Но това не беше достатъчно. Не запълваше невидимия свят, но поне я караше да се чувства полезна. И макар че хората, които я

обичаха — Джони, Тъли и мама — непрекъснато отбелязваха, че тя като че ли търси нещо повече, Кейт не им обръщаше внимание. Беше толкова по-лесно да се фокусира върху настоящето, върху дъщеря си. По-късно щеше да има цялото време на света, за да търси собственото си „аз“.

Сега стоеше до прозореца на дневната, облечена във фланелената си пижама, и гледаше все още тъмния заден двор. Дори в мрака виждаше разпилените по верандата и двора играчки. Кукли. Зайчета. Велосипед с три колела, килнат на една страна. Розов пластмасов „Шевролет“.

Поклати глава, извърна се, отиде до телевизора и го включи. Веднага щом Мара се събудеше, щеше да я накара да излезе и да прибере играчките си. Сигурна беше, че дъщеря ѝ щеше да вдигне истинска врява в знак на протест.

Екранът на телевизора светна. Под сериозното лице на Бърнард Шоу светеше надписът: ПОСЛЕДНИ НОВИНИ. Следваха снимки, една след друга, на принцеса Даяна. *„За тези от вас, които току-що са включили телевизорите си, говореше Бърнард, предаваме от Франция новината, че принцеса Даяна е мъртва...“*

Кейт гледаше втренчено екрана и като че ли не разбираше.

Принцесата. Мъртва?

Телефонът звънна. Без да откъсва поглед от телевизора, тя отговори:

— Ало?

— Новините ли гледаш?

— Вярно ли е?

— Аз съм в Лондон, за да покрия събитието.

— О, мили Боже! — Кейт гледаше снимките, които се редуваха на екрана: младата, срамежлива Даяна в плисираната си пола и сако, със сведени очи; бременната Даяна, изпълнена с надежда и излъчваща щастие; елегантната Даяна във великолепна вечерна рокля, танцуваща с Джон Траволта в Белия Дом; засмяната Даяна в Дисниленд с момчетата си и накрая Даяна сама в болница, далеч от дома, държаща в ръце недохранено черно бебе.

Само няколко снимки, а виждаш цял един живот.

— Животът може да свърши толкова бързо — каза Кейт повече на себе си, отколкото на Тъли. Прекалено късно осъзна, че Тъли

говореше и тя я беше прекъснала.

— Тъкмо беше започнала да намира себе си.

Може би беше чакала прекалено дълго, преди да опита. Кейт знаеше колко е страшно да гледаш как децата ти растат, как съпругът ти ходи на работа, и да се питаш какво ще правиш с остатъка от живота си.

Познати снимки изпълниха екрана: Даяна, махаща на тълпата. После видя входните врати на замъка, където хората започваха да носят цветя. Животът може да се промени толкова бързо. Някак си го беше забравила.

— Кейт? Добре ли си?

— Мисля да се запиша на курсове по писане във Вашингтонския университет — каза бавно. Думите излязоха от устата ѝ, сякаш имаха собствена воля.

— Така ли? Страхотно. Винаги си била добра в писането.

Кейт не отговори. Седна на дивана и продължи да гледа телевизия. Изненада се не на шега, когато започна да плаче.

Кейт съжали за взетото решение почти мигновено. Е, това не беше изцяло вярно. По-скоро съжали, че беше казала на Тъли, която каза на мама, а тя на свой ред — на Джони.

— Знаеш ли, идеята е страхотна — каза Джони няколко вечери по-късно, докато лежаха в леглото и гледаха телевизия. — Ще ти помагам с каквото мога. С всичко всъщност.

Кейт искаше да изреди всички причини, поради които не можеше да се заеме с това, да изтъкне колко е заета в ежедневието. От неговата уста и от тази на Тъли, всичко звучеше толкова лесно — като че ли животът беше ястие, което можеш да поръчаш и платиш и да ти го донесат на тепсия. Тя знаеше колко много грешат и как се чувства човек, когато открие, че не е достатъчно добър.

Но накрая вече не можеше да лъже и себе си. След като Мара ѝ махнеше с ръка и тръгнаше за училище, Кейт оставаше с празните часове на деня. Домашните задължения можеха да запълнят само част от времето ѝ.

И така, в един необичайно горещ ден в средата на септември, тя остави Мара пред училището и отиде в центъра на Сиатъл. В десет и

половина паркира на паркинга за гости на Вашингтонския университет, влезе в регистрационната сграда и се записа за един-единствен курс: Въведение в белетристиката.

През следващата седмица се превърна в нервна развалина.

— Не мога да го направя — проплакваше на Джони. Стомахът ѝ се свиваше в този първи ден на курса.

— Можеш. Аз ще водя Мара на училище, така ще имаш достатъчно време сутрин.

— Но аз съм под стрес.

Той се наведе и я целуна, после се отдръпна и се усмихна.

— Ставай от леглото.

След това тя се движеше като че ли на автопилот — взе душ, облече се, приготви раницата си.

През целия път до Вашингтонския университет мислеше: *„Какво правя? Та аз съм на трийсет и седем! Не мога да се върна в колежа.“*

А после се озова в класната стая и беше единствената над трийсет, включително и учителят.

Не беше сигурна кога се отпусна, но постепенно стомахът ѝ вече не беше свит на топка. Колкото повече професорът говореше за писането и за дарбата на разказвача, толкова повече Кейт усещаше, че е постъпила правилно.

От мястото си зад бюрото Тъли поздрави зрителите, после започна да чете новините.

„Главният инспектор Том Коби от полицията в Денвър днес заключи, че са допуснати грешки в разследването на случая Джон Бенет Рамзи. Източници, близки до случая, твърдят...“

Когато свърши, се усмихна с характерната за нея усмивка и стана. Докато събираше бележките си, до нея се приближи помощник-режисьорът и прошепна в ухото ѝ:

— Агентът ти е на телефона, Тъли. Казва, че е спешно.

— Благодаря.

Поговори с някои от членовете на екипа, излезе от студиото и отиде в офиса си. Затвори вратата и вдигна телефонната слушалка.

— На телефона е Тъли. Здравей, Джордж.

— Отпред те чака кола. Ще се срещнем в „Плаза“ след петнайсет минути.

— Какво има?

— Оправи грима си и тръгвай.

Тя затвори, каза на всички, които трябваше да знаят, че излиза по спешност, и напусна сградата.

Като спря пред хотела, до колата ѝ веднага се приближи портиер в ливрея, отвори ѝ вратата и каза:

— Добре дошли в „Плаза“, мис Харт.

— Благодаря. — Тя му подаде десетдоларова банкнота и влезе във фоайето.

Агентът ѝ, Джордж Дейвисън, я чакаше, елегантен в сивия си костюм „Армани“.

— Готова ли си за сбъдването на мечтите си?

— Най-после ще го направиш, а?

Той я поведе по коридора, после влязоха в просторния ресторант с висок таван.

Тя веднага видя с кого ще се срещнат. В един от задните ъгли, зад бюфета, сякаш се криеше президентът на CBS.

Като ги видя, се изправи.

— Здравей, Талула, благодаря, че дойде.

Тя се усмихна.

— Здравейте. — Седна срещу него, а Джордж седна между тях.

— Няма да говоря със заобикалки. Както знаеш, „*Предаването днес*“ бие по рейтинг нашето сутрешно предаване.

— Да.

— Ние мислим, че успехът му се дължи до голяма степен на теб. Забелязал съм какви умения притежаваш за вземането на интервю. Арми Фишър и Джоуи Батафуоко, оцелелите от бомбардирането на Оклахома сити. И Лили Менендес. Страхотна си.

— Благодаря.

— Предлагаме ти да бъдеш домакин на нашето предаване, като се започне от първото за 1998 година. Нашето проучване на пазара показва, че зрителите свързват предаването с теб. Харесват те и ти

вярват. Точно от това имаме нужда, за да вдигнем рейтинга си. Какво ще кажеш?

Тъли се чувстваше на седмото небе. Не можеше да сдържи радостта си и се усмихна широко.

— Изумена съм. И поласкана.

— Какво е предложението? — запита Джордж.

— Един милион долара годишно за срок от пет години.

— Два милиона годишно — каза Джордж.

— Дадено. Какво ще кажеш, Тъли?

Тъли не погледна агента си. Не се налагаше, защото от години мечтаеха за подобно предложение.

— Ще кажа да, по дяволите. И мога да започна от утре?

Кейт намери отново удоволствието от писането. Всяка сутрин се събуждаше в шест и отиваше в свободната спалня, която бе превърнала в офис. Там старателно създаваше и пресъздаваше изречения, работеше върху всеки параграф, докато той не разкриеше всичко, което искаше да каже. По някое време през първия час Джон идваше да я целуне за довиждане, после отново оставаше сама, докато не се събудеше Мара и не започнеше всекидневният ѝ живот.

Чувстваше се уверена, докато беше у дома си с пръсти върху компютърната клавиатура. Ако можеше да се чувства така уверена непрекъснато... И сега.

Стоеше пред черната дъска. Пред нея на столовете се бяха отпуснали отегчените и почти задрямали студенти. Зад нея професорът — млад мъж с дълга рошава коса — чакаше търпеливо.

Кейт си пое дълбоко дъх и започна да чете:

— Момичето отново беше само в малката стая на порутената къща. Или поне така мислеше. Тук, където осветлението не работеше, а прозорците бяха покрити с черна хартия, беше трудно да се прецени. Дали да не рискува и да се опита да избяга? Това беше въпросът. Последния път, когато го направи, не изчисли правилно времето и възможностите си и това ѝ струваше скъпо. Несъзнателно потърка нараненото място на брадичката си...

Изгуби се в думите, които бе написала, в разказа, който бе само неин. Той свърши прекалено бързо, тя прочете и последното изречение

и вдигна поглед, очаквайки да види уважение в очите на състудентите си.

Нямаше такъв късмет.

— Е — каза професорът и направи крачка напред. — Беше забавно. Изглежда, че сред нас имаме писател. Кой иска да коментира?

През следващите двацет минути обсъждаха разказа на Кейт, търсеха недостатъци. Тя слушаше внимателно и отказваше да се чувства засегната от критиките. На кого му пукаше, че бе отделила почти четири седмици на тези шест листа? Значение имаше само това, че можеше да подобри писането си. Можеше да се опита да включи различни гледни точки в историята си и да внимава повече с диалозите. В края на часа, вместо да се чувства наранена или отхвърлена, тя усещаше нови сили в себе си, сякаш пред нея се бе открила нова пътека. Нямаше търпение да се върне в дома си и да опита отново.

Докато прибираше нещата си и се приготвяше да си тръгне, професорът се приближи до нея и каза:

— Показваш обещаващ талант, Кейт.

— Благодаря.

Излезе от класната стая с лъчезарна усмивка на устни. Докато вървеше, си представяше какви редакции ще внесе в историята си.

Така, потънала в своя въображаем свят, тя пропусна изхода и трябваше да се върне.

Малко след 13:20 паркира под виадукта и пресече улицата, за да влезе в ресторант „Айвърс“. Майка ѝ вече седеше до маса в ъгъла. През редицата прозорци се виждаше заливът Елиът, водата блестеше на слънчевата светлина. Чайките кряскаха и се гмуркаха, за да уловят пържените картофи, хвърляни им от туристите.

— Съжалявам, че закъснях — каза Кейт и седна срещу майка си, поставила раницата си в скута. — Не обичам да шофирам из града.

— Поръчах стриди и за двете ни. Знам, че трябва да хванеш ферибота. — Майка ѝ се наведе напред и опря лакти на масата. — Е? Каза ли професорът, че историята ти е по-добра от тези на Джон Гришам?

Кейт не можа да сдържи смеха си.

— Не използва точно тези думи, не. Но каза, че имам талант.

— О! — Майка ѝ се облегна назад. Изглеждаше разочарована. — А аз мисля, че разказът ти е брилянтен. Дори баща ти мисли така.

— Татко също мисли, че съм по-добра от Джон Гришам? И при това още при първия ми разказ? Предполагам, че съм гений, тогава.

— Нима искаш да кажеш, че се подценяваш?

— Нещо такова. Но ви обичам заради високото ви мнение за мен.

— Гордея се с теб, Кейти — каза майка ѝ тихо. — Винаги съм искала да се занимавам с нещо подобно. Но предполагам, че жилетките ми от афганска вълна са заместител.

— Отгледала си две страхотни деца — е, поне едното е страхотно — пошегува се Кейт. — Успяла си да запазиш брака си и да направиш всички щастливи. Трябва да се гордееш с това.

— Гордея се, но...

Кейт покри дланта ѝ със своята. И двете разбираха, всяка майка по света би разбрала. Всички жени плащат за избора си, независимо какъв е той.

— Ти си моята героиня, мамо — каза Кейт простичко.

Майка ѝ я погледна, в очите ѝ блестяха сълзи. Преди да е успяла да отговори, сервитьорката се върна със салатите и лимонадите, остави ги на масата и се отдалечи.

Кейт взе вилницата и започна да се храни.

Гаденето се появи без предупреждение.

— Извини ме — каза Кейт, остави вилницата, покри устата си с ръка и се втурна към тоалетната. Там повърна неудържимо.

Когато в стомаха ѝ не остана нищо, отиде до мивката, изми ръцете и лицето си и изплакна устата си.

Цялото ѝ тяло трепереше, чувстваше се слаба. Лицето ѝ, отразено в огледалото, беше смъртно бледо и някак странно издължено. За първи път забеляза тъмните сенки под очите си.

Може би беше хванала някакъв вирус. Тази седмица имаше много болни сред студентите.

Върна се на масата под внимателния поглед на майка си.

— Добре съм — каза Кейт, след като седна. — Доста от състудентите ми са болни, има някакъв стомашен вирус. — Чакаше майка ѝ да отговори нещо. Когато мълчанието се проточи, най-последно вдигна поглед. — Какво?

— Майонеза — каза майка ѝ. — От нея ти прилошаваше, когато беше бременна с Мара.

На Кейт се стори, че столът под нея внезапно се изпари и тя бързо пропада надолу. Стана ясна и причината за неразположенията, които наскоро усещаше — чувствителните гърди, проблемите със съня, изтощението. И двамата с Джони искаха второ дете, но беше минало толкова много време, че се бяха отказали. А сега всичко вървеше толкова добре с писането... Не искаше да се върне към безсънните нощи и ревящите бебета и да бъде толкова уморена, че да не може да внимава какво ѝ говорят, а още по-малко — да напише разказ.

— Просто ще ти трябва малко повече време, докато публикуваш нещо — каза майка ѝ. — Можеш да се справиш и с двете.

— Искяхме друго дете — каза тя и се опита да се усмихне. — Но ще продължа да пиша. Ще видиш. — Почти успя да убеди и себе си. — Ще се справя и с две деца.

В четвъртък, два дни по-късно, разбра, че носи близнаци.

ЧАСТ 4
НОВОТО ХИЛЯДОЛЕТИЕ
МИГ КАТО ТОЗИ

Някои хора чакат цял живот

ГЛАВА 22

До настъпването на 2000-та година Кейт нямаше време, пометена от хаоса на всекидневието си, да се запита къде бяха отишли всичките тези години. Нямаше време да мисли, да се отпусне. Жена с три деца — десетгодишно момиче, което бързо се приближаваше към пубертета, и две момчета под две годинки — просто нямаше време да мисли за себе си. Разликата в годините между първото и вторите ѝ деца беше голяма и те не можеха да постигнат разбиране. Сега осъзна защо жените раждат децата си едно след друго.

Дните ѝ бяха погълнати от подробностите и тази изненадващо слънчева мартенска сутрин не беше изключение. Домакинските задължения се трупаха и тя сякаш тичаше от изгрев до залез-слънце. А най-лошото беше, че като че ли никога нищо не бе свършено и пак нямаше време за себе си. Животът на майката домакиня беше като че ли надбягване. За това разговаряха майките, докато чакаха децата си да излязат от училище. За това и за разводите. По един се случваше като че ли всеки месец.

Само че днес не бе просто още един обикновен ден сред многото други. Тъли щеше да дойде в Сиатъл. Не бяха се виждали от месеци и Кейт нямаше търпение. Имаше нужда да прекара малко време с приятелката си.

Прегледа набързо списъка със задачите си — да заведе Мара на училище, да си купи изцяло нови гримове, да стигне навреме до читалнята, да вземе дрехите на Джони от химическо чистене, да приспи момчетата и да изчисти къщата.

В два и половина, когато спря пред училището, беше вече изтощена.

— Леля Тъли ще прекара тук нощта, нали, мамо? — запита Мара от задната седалка. Изглеждаше малка между детските седалки на момчетата.

— Да.

— Ще се гримираш ли?

Кейт не можа да сдържи усмивката си. Не знаеше как се е случило, но беше отгледала кралица на красотата. На десет, Мара вече имаше вкус към модата и усещане за стил, каквито винаги бяха липсвали на Кейт. Гледаше удивена как високата ѝ и стройна десетгодишна дъщеря разгръща тийнейджърски модни списания и запомня дизайнерски имена. Пазаруването за училище бе същински ужас. Ако не намереше точно каквото искаше, Мара изпадаше в ярост. Кейт не се съмняваше нито за миг, че дъщеря ѝ преценява нейната външност. И че вероятно по-често я намира незадоволителна.

— Определено ще се гримирам. Дори ще подстрижа косата си, какво ще кажеш?

— А аз ще мога ли да сложа блясък за устни? Всички момичета...

— Не. Вече сме водили този разговор, Мара. Прекалено си малка.

Мара скръсти ръце на гърди.

— Не съм бебе.

— Но не си и тийнейджърка. Повярвай ми, ще имаш много време за това. — Вкара колата в гаража и я паркира.

Мара влезе в къщата още преди Кейт да е имала време да я помоли за помощ.

— Благодаря за помощта — измърмори и освободи момчетата от коланите. Лукас и Уилям бяха непослушни и поотделно, но заедно бяха истинско торнадо.

През следващите няколко часа тя бе заета със следобедните си задачи — в добавка към обикновените неща, аранжира вази с цветя и ги разположи из дома, запали ароматизиращи свещи и ги постави върху гардеробите, където момчетата не можеха да ги достигнат, и почисти основно стаята за гости, в случай че Тъли решише, че има време да им гостува. После, когато вечерята беше във фурната, а момчетата вървяха след нея, се качи горе да се приготви. Като мина покрай стаята на дъщеря си, чу топуркането на крачета, което означаваше, че дъщеря ѝ вади дреха след дреха от гардероба.

Кейт се усмихна и влезе в стаята си, сложи момчетата в кошарката и без да обръща внимание на крясъците им, взе душ. Като приключи с подсушаването на косата си, опитвайки се да не забелязва колко потъмнели са корените ѝ, отвори вратата на банята.

— Какво правите, момчета?

Лукас и Уилям седяха един до друг, протегнали напред пълничките боси крачета, и си бърбореха нещо на бебешки език.

— Добре — каза тя и ги потупа по главичките.

Отвори вратата на гардероба и въздъхна. Всичките ѝ дрехи бяха или отчайващо излезли от мода, или ѝ бяха малки. Все още трябваше да свали няколко килограма, а и близнаците бяха опънали корема ѝ така, че не можеше лесно да се свие.

Упражненията щяха да помогнат и тя с все сили пожела да успее да си направи някакъв график през зимата.

Но сега беше прекалено късно.

Избра дънки и красив пуловер от ангорска вълна, подарен ѝ от Джони за Коледа преди няколко години, веднага след като беше приел работата в KLUЕ. Беше една от малкото ѝ скъпи дизайнерски дрехи.

— Хайде, момчета — каза и ги вдигна с лекота. Постави ги на двата си хълбока и ги занесе в спалнята им, смени памперсите им и ги облече в любимите им моряшки костюмчета. Тъли ги беше изпратила за рождения им ден. После, защото щеше да им трябва цяла вечност да слязат по стълбите, ги занесе долу и ги остави на пода в дневната с цял куп играчки, а на видеото сложи лента с филм за Мечо Пух. Това щеше да ѝ даде двайсет минути, ако имаше късмет.

Отиде в кухнята и започна да подрежда масата. Както винаги, наглеждаше момчетата, с каквото и да беше заета.

— Мамо! — изпищя Мара. — Те са тук! — слезе тичешком по стълбите, отиде до прозореца и залепи нос на стъклото.

Кейт отиде до дъщеря си и дръпна завесите встрани. Светлината на фарове прорязваше мрака. Първа беше колата на Джони, а зад нея — черна лимузина. И двете коли паркираха пред гаража.

— О! — възкликна Мара.

Униформеният шофьор слезе от лимузината, заобиколи колата и отвори задната врата.

Тъли слезе бавно, като че ли знаеше, че я наблюдават. Облечена в дизайнерски дънки с ниска талия и бяла блуза в мъжки стил под светлосин пуловер, тя бе самото олицетворение на елегантността. Косата ѝ, подстригана на стъпала и вероятно оформена от най-добрата стилистка в Манхатън, беше великолепна и блестеше в различни оттенъци на червеникавокафявото.

— О! — възкликна Мара отново.

Кейт се опита да глътне корема си.

— Питам се дали ще имам време да си направя липосукция.

Джони слезе от колата и отиде до Тъли. Стояха толкова близо един до друг, че раменете им се допираха. Смееха се на нещо, което шофьорът беше казал, Тъли вдигна поглед към Джони и притисна длан към гърдите му, докато говореше.

Изглеждаха съвършено заедно — като модели, слезли от лъскавите страници на модно списание.

— Татко със сигурност харесва леля Тъли — каза Мара.

— Така е — измърмори Кейт, но Мара вече не беше на мястото си. Дъщеря ѝ отвори вратата и изтича към кръстницата си, която я взе на ръце и я завъртя.

Тъли влезе в къщата, както правеше всичко — като вихрушка от звуци и светлина. Прегърна здраво Кейт, целуна момчетата по бузите, раздаде подаръци и поиска питие.

Забавлява ги по време на вечерята, разказа им за престоя си в Париж и за паниката, предшестваща пътуването, за последната церемония по раздаването на „Оскар“-ите, на която бе присъствала.

Мара попиваше всяка дума на Тъли.

— А роклята ти от Армани ли беше? — запита.

Кейт бе изумена да чуе Тъли да казва:

— Да, Мара. Виждам, че знаеш имената на водещите дизайнери. Гордея се с теб.

— Видях снимката ти в списание. Пишеше, че си една от най-добре облечените.

— Цял екип от хора работиха по мен — каза Тъли усмихната, — за да изглеждам така.

— О! — възкликна Мара за трети път. — Страхотно!

Когато изчерпи тази тема, Тъли започна разговор за световната политика. Двамата с Джони обсъждаха скандала Клинтън-Люински и как пресата го бе отразила, а Мара засипваше Тъли с въпроси за знаменитости тийнейджъри, които Тъли познаваше лично и за които Кейт дори не бе чувала. Момчетата отнемаха цялото ѝ време и усилия. Кейт имаше намерение да каже нещо, да направи една-две забележки, но момчетата започнаха да се замерват с храна и тя трябваше да ги накара да утихнат.

Когато вечерята свърши, Мара, в прозрачен опит да впечатли Тъли, разчисти масата.

— Аз ще измия чиниите — каза Джони. — А вие двете можете да вземете одеяла и да седнете отвън.

— Ти си истински принц — каза Тъли. — Ще приготвя коктейли, Кейти, а ти сложи момчетата да спят. Ще се срещнем отвън след петнайсет минути.

Кейт кимна и отнесе близнаците горе. Докато ги изкъпе, облече и им прочете приказка, стана почти осем часът.

Вече уморена, слезе долу и завари Мара в скута на Къли.

Джони я посрещна в подножието на стълбите.

— Коктейлите са в блендера. Аз ще сложа Мара да си легне.

— Обичам те.

Той я потупа по дупето, после се обърна към дъщеря си.

— Знам. Хайде, зайче. Време е за лягане.

— О, татко. Трябва ли? Тъкмо разказвам на леля Тъли за мисис Хърман.

— Качи се горе и си облечи пижамата. Ще дойда след минутка да ти прочета някоя история.

Мара прегърна силно Тъли, целуна я по бузата и отиде при Джони и Кейт.

Целуна Кейт за лека нощ, после се качи горе.

Тъли стана и отиде при Джони.

— Добре, бях много търпелива, което, както знаете, не ми е силната ми страна, но сега децата ги няма, така че ще изплюете камъчето.

Кейт смръщи вежди.

— Какво?

— Изглеждаш ужасно — каза Тъли тихо. — Какво не е наред?

— Липса на сън. Момчетата ме изтощават. — Засмя се, никого знаеше, че поднася банални обяснения. — Добре съм.

— Не мисля, че тя знае какво не е наред — каза Джони на Тъли, като че ли Кейт не беше там.

— Как върви писането? — запита Тъли.

Кейт трепна.

— Страхотно.

— Тя не пише — каза Джони и Кейт не можеше да го упрекне, че не казва истината.

Тъли като че ли не повярва на ушите си.

— Въобще?

— Поне аз не виждам — каза Джони.

— Престанете да говорите така, като че ли не съм тук — каза Кейт. — Имам десетгодишна дъщеря, която се занимава с всички спортове на планетата, взема уроци по танци три пъти седмично и е по-заета от момичетата от „Сексът и градът“. И не забравяйте близнаците, които рядко спят едновременно и чупят всичко, което докоснат. Как да се справя с всичко това, да приготвя вечерята, да изпера, да почистя къщата и в същото време да напиша книга? — Погледна ги. — Знам какво мислите вие двамата. Каквото, както изглежда, мислят всички. Трябва да намеря време да изявя себе си. Трябва да имам нужда от нещо повече от майчинството — и имам, по дяволите — но просто не мога да се справя с всичко. Времето не ми стига.

В тишината, която последва избухването ѝ, се чуваше само прашенето на дървата в камината. Тъли погледна Джони.

— Ти, задник такъв.

— Какво? — Той доби смутен вид. Кейт едва не се засмя на глас.

— Тя чисти къщата и се занимава с прането? Не можеш ли да наемеш жена, която да прави това, за Бога?

— Никога не е казала, че има нужда от помощ.

До този момент Кейт не беше осъзнала колко е уморена. Обзе я облекчение и мускулите на гърба ѝ най-после се отпуснаха.

— Имам — призна най-после на съпруга си.

Джони я прегърна, целуна я и прошепна:

— Трябваше само да ми кажеш.

Тя го целуна в отговор и се притисна в него.

— Достатъчно прегръдки — каза Тъли и я хвана за ръката. — Имаме нужда от коктейли. Джони, донеси ни ги на верандата.

Кейт се остави да я отведат навън. Усмихна се на приятелката си.

— Благодаря, Тъл. Не знам защо просто не помолих за помощ.

— Шегуваш ли се? Обичам да командвам Джони. — Отпусна се на най-близкия стол. Пред тях водата се разстилаше, къдрена леко от

вятъра. Звучите от бавното повдигане и спускане на водната маса изпълваха нощта.

Кейт седна на стола до нея.

Джони дойде, подаде им питиетата, после отново изчезна вътре.

След дълго мълчание, Тъли каза:

— Казвам това, защото те обичам, Кейт, не трябва да присъстваш на всяко събитие в живота на Мара. Трябва да намериш време и за себе си.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Аз чета списания и гледам телевизия. С четирийсет процента по-голяма вероятност майките домакини...

— Не. Говоря сериозно. Каж ми нещо, което не знам. Нещо забавно.

— Разказах ли за Париж в началото на хилядолетието? И нямам предвид само фойерверките, а и онзи мъж, бразилец...

На първи юли 2000 година алармата на Тъли звънна, както всеки работен ден, в три и половина сутринта. Тя нададе стон, изключи я, много ѝ се искаше да поспи още поне десет минути, сгушена в Грант. Обичаше да се събужда в прегръдките му, макар това да ставаше рядко. Бяха прекалено свикнали да бъдат сами, дори в съня. Бяха обиколили света заедно. Бяха присъствали на много блестящи партита и благотворителни събития. Пресата го бе нарекла „любовта на Тъли“ и тя нямаше нищо против. Но напоследък премисляше отношенията им.

Той се събуди и я погали по ръката.

— Добро утро, любов — каза с дрезгав глас, което означаваше, че снощи е пушил пура.

— Любов ли съм? — запита тя тихо и се подпря на лакът.

— Няма да водим този разговор отново. Ти си на трийсет и девет. Знам. Това не променя нещата, Тъли. Да не съсипваме нещо хубаво, какво ще кажеш?

Държеше се така, сякаш го бе помолила да се ожени за нея. Тя стана от леглото и тръгна през просторния си апартамент към банята. Влезе и включи осветлението.

— О, Господи.

Изглеждаше така, сякаш беше спала в боклукчийска кофа. Косата ѝ, подстригана късо сега и на светли кичури, беше рошава и падаше през лицето ѝ, а торбичките под очите ѝ бяха с размерите на яйца.

Никакви нощни полети повече от Западното крайбрежие. Беше прекалено стара да се весели цял уикенд в Лос Анджелис и да бъде на работа в понеделник сутрин. Надяваше се, че снощи не я бяха снимали, когато се прибираще в дома си. Папараците не знаеха миг покой.

Взе дълъг горещ душ, изми и подсуши косата си и облече дизайнерски анцуг. Като излезе от обвитата в пара баня, Грант я чакаше до вратата. Изглеждаше невероятно красив, макар да бе с костюма от снощи, а косата му да бе рошава.

— Да се позабавляваме още малко — каза тя и го прегърна през кръста.

— Съжалявам, любима. Имам полет до Лондон след няколко часа.

Тя кимна. Не беше изненадана. Той винаги намираше причина да си тръгне. Заклучи входната врата, отидоха заедно до асансьора и заедно слязоха долу. Като стигнаха до колите си, тя го целуна и го загледа как потегля.

Някога ѝ харесваше това, че той се появяваше и изчезваше от живота ѝ, че винаги пристигаше неочаквано и си тръгваше, преди да се е отегчила или влюбила. Но през последните няколко месеца се чувстваше толкова самотна с него, колкото и без него.

Униформеният шофьор ѝ подаде чашката с кафе и я поздрави:

— Добро утро, госпожо Харт.

Тя прие кафето с благодарност.

— Благодаря, Ханс — каза и влезе в колата.

Облегна се назад и се опита да не мисли за Грант и за живота си. Гледаше през тъмното стъкло тъмните улици на Манхатън. В този час градът спеше, можеше да се каже, тъй като животът тук никога не спираше.

Беше живяла така повече години, отколкото ѝ се искаше да признае. Почти от първия си ден в Ню Йорк ставаше сутрин в три и половина, за да отиде на работа. Успехът само беше направил и бездруго дългите дни още по-дълги.

Откакто я бяха привлекли в CBS, трябваше да провежда и следобедни срещи. Славата и парите би трябвало да ѝ позволят да намали темпото и да се радва на кариерата си, но се бе случило точно обратното. Колкото повече получаваше, толкова повече искаше и толкова повече се страхуваше да не го загуби. И толкова по-упорито работеше. Приемаше всяка работа — да озвучи документален филм, да бъде домакин на ново утринно предаване и дори да бъде съдия в конкурса „Мис Вселена“. А после идваха и появяванията ѝ като гост на „Лено“, „Летерман“, „Роузи“. Стараеше се никой да не може да я забрави.

Беше ѝ лесно да поддържа такъв график, когато бе в началото на трийсетте. Тогава можеше да работи дълги часове, да спи по цял следобед и да се весели по цяла нощ и отново да изглежда страхотно сутрин. Но сега наближаваше четирийсет и започваше да чувства умора. Беше вече малко стара да тича от една работа на друга, и то с обувки с невъзможно високи токчета. Все по-често и по-често се сгушваше на дивана, когато се върнеше от работа. И се обаждаше на Кейт, мисис Малърки или Една. За нея вече нямаше толкова голямо значение да бъде видяна и снимана на някое голямо събитие. Вместо това, копнееше да бъде с хора, които наистина я познават и обичат.

Една непрекъснато ѝ повтаряше, че такава е сключената от нея сделка, че този начин на живот е цената, която плаща за успеха. Миналата седмица двете бяха изпили по питие и Тъли я беше попитала наистина ли животът ѝ не може да бъде споделен от никого.

Една просто бе поклатила глава и бе казала:

— Нали затова го наричат жертва. Не можеш да имаш всичко.

Ами ако искаш точно това — всичко?

Като стигнаха пред сградата на CBS, тя изчака шофьорът да ѝ отвори вратата, после излезе във все още тъмната утрин. Вече усещаше топлината, която се издигаше от асфалта — денят щеше да е адски горещ. Някъде наблизо чуваше шума от събирането на боклука.

Забърза към входната врата и влезе вътре. Кимна на портиера, докато крачеше бързо към асансьора. Като се качи горе, спасителят ѝ вече я очакваше. Облечен в прилепнала червена тениска, която разкриваше изпъкналите му мускули, и също прилепнали черни кожени панталони. Танк постави едната си ръка на хълбок и я изгледа.

— Някой изглежда ужасно тази сутрин.

— Позволяваш си прекалено много — каза Тъли и се отпусна на стола. Беше наела Танк преди около пет години, за да прави прическите ѝ и да я гримира. И почти всеки ден съжаляваше за избора си.

Той свали скъпия шал от главата ѝ, а после — и тъмните очила от носа ѝ.

— Знаеш, че те обичам, скъпа, но трябва да престанеш да гориш свещта и от двата края. Отново си прекалено слаба.

— Млъкни и ме гримирай.

Както обикновено, той започна с косата ѝ. Докато работеше, говореше. Понякога те споделях тайните си — такова беше естеството на работата. Времето, прекарано заедно, създава близост, която невинаги прераства в приятелство. Доста характерни за Ню Йорк отношения. Днес обаче Тъли държеше разговорът да остане лек и да не засяга лични теми. Не искаше да сподели с него как се чувства. Защото той щеше с готовност да се отзове и да започне да ѝ казва как да подреди живота си.

В пет часа тя вече изглеждаше с десет години по-млада.

— Ти си гений — каза и стана от стола.

— Ако не промениш начина си на живот, мис, ще имаш нужда от хирург, а не от гримьор, пък било то и гений.

— Благодаря. — Тя му се усмихна с усмивката си за пред камерата и се отдалечи, преди да е имал възможност да каже още нещо.

Отиде в студиото, седна пред камерата и отново се усмихна. Тук, в този фалшив свят, тя беше свършена. Говореше с лекота, смееше се в компанията на гостите си и на шегите на колегите си и караше всички, които я гледаха, да мислят, че може да бъде тяхна приятелка. Знаеше, че никой в Америка няма и понятие как се чувства в момента. Никой не можеше да си представи, че Талула Харт иска повече от онова, което вече има.

Да пазарува с близнаците и Мара, беше преживяване, от което винаги я заболяваше главата. Докато обиколи супермаркета, библиотеката, аптеката и магазина за платове, Кейт беше вече изтощена, а нямаше дори три часа. Момчетата плакаха през целия път

до дома, а Мара беше в лошо настроение. На десет, дъщеря ѝ беше решила, че е прекалено голяма да седи на задната седалка в колата с бебетата, и се мусеше при всяко пътуване. Планът очевидно беше да сринат Кейт.

— Престани да спориш с мен, Мара — каза тя за хиляден път, откакто бяха излезли от супермаркета.

— Не споря, а обяснявам. Емили седи на предната седалка, Рейчъл също. Ти си единствената майка, която...

Кейт паркира колата в гаража, като натисна спирачката толкова силно, че чантите с покупките полетяха напред. Но си струваше, тъй като затвори устата на Мара.

— Помогни ми да внесем покупките вътре.

Мара взе само една чанта и влезе.

Преди Кейт да е успяла да я упрекне, в гаража дойде Джони и ѝ помогна. Кейт и момчетата го последваха в къщата.

Както обикновено, телевизорът работеше и звукът бе прекалено силен. Беше включен на CNN.

— Ще сложа момчетата да спят — каза Джони, когато всички чанти бяха на кухненския плот. — После... Имам добри новини за теб.

Кейт му се усмихна уморено.

— Добре. Благодаря.

След трийсет минути той се върна долу. Кейт беше до масата в трапезарията. Разстилаше плата и го измерваше. Трябваше да ушие още няколко костюма за уроците по танци на Мара.

— Аз съм идиотка — каза тя повече на себе си, отколкото на него. — Следващия път, когато помоят за доброволци, няма да вдигна ръка.

Той я доближи отзад, прегърна я и я обърна към себе си.

— Казваш го всеки път.

— Както казах, аз съм идиотка. И какви са добрите новини? Ще приготвиш вечерята?

— Тъли се обади.

— И това са добрите новини? Тя се обажда всяка събота.

— Ще дойде на концерта на Мара и иска да организира малко парти за кръщелницата си.

Тя се отскубна от ръцете му.

— Не се усмихваш — каза той, смръщил вежди.

Кейт беше изненадана от гнева, който изпитваше.

— Танците са единственото, което с Мара правим заедно. Щях да й организирам парти тук.

— О!

Виждаше, че съпругът ѝ иска да каже още нещо, но е прекалено умен да го направи. Знаеше, че е по-добре да замълчи.

Накрая Кейт въздъхна. Проявяваше егоизъм и двамата го знаеха. Мара обожаваше кръстницата си и едно парти — изненада щеше много да ѝ хареса.

— В колко часа ще бъде тук?

ГЛАВА 23

В деня на концерта Мара беше толкова нервна и развълнувана, че едва сдържаше емоциите си. Както обикновено, стресът я правеше невъзможна. Сега стоеше до масата в трапезарията, поставила едната си ръка на хълбок, облечена в избелели дънки с ниска талия и розова тениска. Между ръба на тениската и колана на дънките се подаваха два сантиметра гола плът.

— Къде са баретите ми?

Приведена над шевната машина, Кейт едва вдигна поглед.

— В чекмеджето ти в банята. Най-горното. И няма да излезеш от къщи с тази тениска.

Устата на Мара остана отворена.

— Но тя ми е подарък за рождения ден.

— Да, е, леля ти Тъли е идиотка.

— Всички се обличат така.

— Късаш ми сърцето. Наистина. Отиди да се преоблечеш. Нямам време да споря с теб.

Мара въздъхна театрално и се качи горе, като тропаше силно.

Кейт поклати глава. Не беше само концертът. Напоследък всичко около Мара бе истинска драма. Дъщеря ѝ или се кикотеше, щастлива, или беше в извънредно лошо настроение. Когато майка ѝ видеше внучката си, се засмиваше, запалваше цигара и казваше:

— О, тийнейджърските ѝ години ще бъдат наистина забавни. Трябва да започнеш да пиеш, преди да е станало твърде късно.

Кейт се наведе над машината, постави крак на педала и продължи да работи.

Както се оказа, това беше последният път, когато прекъсна работата си в продължение на два часа. После, веднага щом костюмите за концерта бяха готови, се зае с останалите си задачи — да намери закачалки, да опакова всичко и да го сложи в колата, да помогне на момчетата да си измият зъбите и да ги застави да престанат да се бият. Беше благодарна на Джони, който се погрижи за вечерята и измиването на чиниите.

В шест часа поведе всички към колата и помогна на момчетата да закопчечат коланите си, после зае мястото си.

— Забравих ли нещо?

Джони я погледна.

— Имаш сос за спагети на челото.

Тя свали сенника и се погледна в малкото правоъгълно огледало. Да, имаше червено петно на челото.

— Не взех душ — каза ужасена.

— И аз се чудех — каза Джони.

Тя се обърна към него.

— *Знаел си!*

— Когато ти казах, че е пет часът, ти ми заповяда да приготвя вечерята.

Тя нададе стон. В целия този хаос беше забравила да приготви себе си. Все още беше облечена в най-старите си дънки, раздърпан пуловер и оръфани маратонки.

— Приличам на просякия.

— Но такава, която е ходила в колеж.

Без да му обърне внимание, тя изхвъркна от колата и чу Мара да вика след нея:

— Гримирай се, мамо!

Кейт зарови из гардероба и намери сравнително нови панталони и черно-бял пуловер с V-образно деколте. Дали тези панталони бяха все още на мода? Не знаеше. Прибра косата си в конска опашка и я завърза с бяла панделка, изми зъбите си и сложи спирала за мигли и руж.

Чу клаксона на колата.

Гребна копирени три-четвърти чорапи и обувки с равна подметка и затича към колата.

— Ще закъснеем — проплака Мара. — Сигурно всички други вече са там.

— Навреме сме — каза Кейт, леко задъхана.

Спряха пред залата. Вътре се бяха събрали дванайсет момичета на възраст между седем и единайсет години, родителите им, отегчените им братя и сестри и мис Паркър, седемдесетгодишната учителка по танци, която успяваше някак си да се справи с момичетата, без дори да повишава глас. Кейт занесе костюмите в

съблекалнята, помогна на момичетата да се облекат, прибра косите им в конски опашки или кокчета и ги напръска с лак, помогна им да сложат малко спирала за мигли и блясък за устни.

Когато свърши, коленичи пред дъщеря си.

— Готова ли си?

— Взе ли камерата?

— Разбира се.

Мара се усмихна.

— Радвам се, че си тук, мамо — каза.

И изведнъж всичките ѝ усилия бяха оправдани — беше шила до късно през нощта костюмите с уморени и кървящи пръсти. Беше направила всичко това заради тази благословена частица от секундата.

— Аз също.

Мара се засмя.

— Обичам те, мамо.

Кейт я прегърна здраво и вдъхна сладката ѝ миризма. В онзи момент се замисли колко малко остава на дъщеря ѝ до края на детството и началото на пубертета. Знаеше, че подобни моменти ще стават все по-редки и по-редки.

Мара се отдръпна, усмихна се и изтича зад сцената с приятелките си.

— Чао!

Кейт се изправи бавно и отиде в залата. Джони седеше на третия ред, в средата, а синовете му бяха от двете му страни. Огледа местата около тях в търсене на Тъли.

— Не е ли дошла още?

— Не. И не се е обаждала. Може да е излязло нещо. — Усмихна се. — Като например среща с Джордж Клуни.

Кейт седна до Лукас с усмивка на устни. Навсякъде около тях седяха родители, баби и дядовци с камери в ръце.

Родителите на Кейт пристигнаха навреме и седнаха до нея. Както винаги, фотоапаратът висеше на китката на майка ѝ.

— Мислех, че Тъли ще дойде — каза тя.

— Така каза. Надявам се да не се е случило нещо. — Кейт пазеше място за Тъли, но накрая се отказа.

Светлините премигнаха и всички в залата замълчаха. Мис Паркър, облечена в розов клин и дълга до коленете поличка за

балерини, излезе на сцената. Беше същинска остаряла примабалерина.

— Здравейте, всички — каза тихо. — Както знаете, аз съм...

Задната врата на залата се отвори. Всички обърнаха глави като един.

Там стоеше Тъли. Изглеждаше така, сякаш идваше направо от раздаването на наградите „Грами“. Късо подстриганата ѝ изсветлена коса караше усмивката ѝ да изглежда още по-лъчезарна. Беше облечена в зашеметяващо красива зелена копринена рокля, която падаше свободно от раменете и беше набрана в тънката ѝ талия.

Всички в залата зашепнаха. „Талула Харт... дори по-красива в действителност...“. Никой не слушаше въведението на мис Паркър.

— Как успява да изглежда толкова добре? — запита мама и се наведе напред.

— Пластична хирургия и цял батальон стилисти и гримьори.

Мама се засмя и стисна ръката на Кейт, за да ѝ напомни, че тя самата също е много красива.

Тъли махна с ръка на семейство Малърки, намери свободно място на първия ред и седна.

Светлините в залата угаснаха и Маги Ливайн, облечена в син фееричен костюм, излезе на сцената. Сестра ѝ, Клео, и останалите момичета я последваха, правеха пируети и подскачаха, но не съвсем едновременно. По-малките наблюдаваха внимателно по-опитните балерини и правеха всяко движение със секунда по-късно.

Но тази непохватност само правеше всичко още по-въздействащо. Кейт едва не се разплака, а после Джони протегна ръка през Лукас и хвана нейната точно когато на сцената излезе Мара. Насред пируета, тя видя Тъли, спря и започна усилено да маха с ръка.

Тъли махна в отговор и всички в залата се засмяха.

Когато изпълнението ѝ свърши, гръмнаха ентузиазирани аплодисменти. Момичетата се поклониха, излязоха два пъти на бис, започнаха да се кикотят и накрая изтичаха при семействата си. Мара скочи от сцената и се приземи в ръцете на Тъли. Около тях се събра тълпа, хората искаха автографи. А Мара се усмихваше гордо през цялото време.

Когато тълпата се разпръсна, Тъли тръгна към семейството и ги прегърна всичките подред. С едната си ръка прегърна Кейт през раменете, а с другата държеше тази на Мара.

— Имам изненада за кръщелницата си — каза високо.

Мара се изкикоти и започна да подскача.

— Каква е?

— Ще видиш — каза Тъли и намигна на Кейт. Всички вкупом тръгнаха по пътеката и излязоха навън.

Там, паркирана до бордюра, ги чакаше розова лимузина.

Мара запищя от радост.

Кейт се обърна към Тъли.

— Шегуваш ли се?

— Не е ли страхотна? Няма да повярваш колко трудно я намерих. Хайде, качвайте се. — Отвори вратите и всички се разположиха върху меките седалки, тапицирани с черен плюш. По тавана имаше сини и червени лампи.

Мара се сгуши в Тъли и хвана ръката ѝ.

— Мислиш ли, че бях добра?

— Беше свършена — отговори Тъли.

През цялото време, докато пътуваха с ферибота, Мара не спря да говори на Тъли.

Като стигнаха от другата страна, запалиха отново двигателя и започнаха да обикалят из Сиатъл, сякаш са туристи във ваканция, после спряха пред ярко осветен хотел. Портиерът излезе да ги поздрави. Отвори вратата и се наведе.

— А коя от вас, прекрасни дами, е Мара Роуз?

Мара веднага вдигна ръка, смееща се щастливо.

— Аз.

Той извади една-единствена розова роза иззад гърба си и ѝ я подаде.

Мара беше изумена.

— Уоу!

— Кажи „благодаря“, Мара — каза Кейт по-остро, отколкото възнамеряваше.

Мара ѝ хвърли раздразнен поглед.

— Благодаря.

Тъли ги въведе в хотела. На най-горния етаж, отвори вратата на огромен апартамент, където имаше какви ли не игрални конзоли. Всички момичета от концерта бяха вече тук със семействата си. В

средата на стаята имаше маса с бяла драперия. А върху нея — розова торта, украсена с миниатюрни балерини.

— Лельо Тъли! — изпищя Мара и я прегърна. — Обичам те.

— Аз също те обичам, принцесо. А сега отиди да играеш с приятелките си.

Всички останаха на прага за миг, изумени. Първи се окопиха Джони. С Уилям на ръце, се приближи до Тъли.

— Няма ли да я разглезиш?

— Искях да ѝ взема и пони, но реших, че това вече ще бъде прекалено.

Мама се засмя, татко поклати глава.

— Хайде, Марджи, Джони — каза накрая. — Да проверим какво сервират на бара.

Когато Кейт и Тъли останаха сами, Кейт каза:

— Със сигурност знаеш как да направиш впечатление. Мара ще говори за това с години.

— Прекалено много ли е? — запита Тъли.

— Може би малко...

Тъли я дари с лъчезарна усмивка, но не беше истинската. Кейт веднага разпозна фалша ѝ.

— Какво има?

Преди Тъли да е отговорила, Мара дотича при тях с грейнало от радост лице.

— Всички искаме да се снимаме с теб, лельо Тъли.

Кейт стоеше и гледаше как дъщеря ѝ фактически отмъква кръстницата си. Макар да не ѝ се искаше да го признае, изпита ревност. Тази нощ трябваше да е тяхната — нейната и на Мара.

Тъли седеше в лимузината с Мара в скута и галеше копринената ѝ черна коса. Срещу тях, Кейт спеше, подпряла се на Джони, който също бе затворил очи. До всеки от двамата лежеше по едно малко момченце. Изглеждаха съвършеното семейство — като от реклама на „Холмарк“.

Лимузината зави по пътя край брега. Тъли целуна Мара по нежната розова буза.

— Почти стигнахме у дома, принцесо.

Мара премигна и се разсъни.

— Обичам те, лельо Тъли.

Сърцето на Тъли попи думите и тя усети как у нея се надигат почти болезнени чувства. Беше свикнала да мисли, че успехът е като злато, което си струва да търсиш из калта, и че любовта винаги ще го съпътства и ще я чака, когато се прибере у дома. Сега не можеше да си представи защо беше мислила така, и особено като се имаше предвид как бе израснала. Трябваше отрано да се научи да познава къде и кога липсва любовта. Ако успехът беше злато, което лежи на дъното на реките, любовта беше диамант, заровен на стотици метри под повърхността на земята и неразпознаваем в естествените си форми. Нищо чудно, че думите на Мара проникнаха така дълбоко в нея. Чуваше ги толкова рядко в живота си.

— Аз също те обичам, Мара Роуз.

Лимузината спря на алеята със скърцане на гуми по чакъла. На семейството му бе необходимо доста време, за да слезе от колата и да влезе в къщата. И всички веднага тръгнаха към горния етаж.

Тъли остана в празната дневна, несигурна какво трябва да направи. Дъските на пода изскърцаха. Опитва се да се вмести в нощните им рутинни действия, но изглеждаше, че само им пречи, затова накрая се отказа.

Най-после Кейт слезе долу и въздъхна уморено. В ръце държеше две одеяла от афганска вълна.

— Добре, Тъли. Какво става?

— Какво искаш да кажеш?

Кейт я сграбчи за ръката и я поведе през къщата — навсякъде бяха пръснати играчки. Отидоха в кухнята, Кейт наля бяло вино в две чаши, после излязоха и седнаха на столовете в тревата. Тихият ромон на водата пренесе Тъли повече от двайсет години назад, в нощите, когато се прокрадваха навън и сядаха край реката, за да пушат цигари и да разговарят за момчета.

Тъли се беше завила добре с одеялото. След толкова много години и, без съмнение, след толкова много пранета, то все още миришеше на парфюма и ментоловите цигари на мисис Малърки.

Кейт сгъна покритите си с одеяло колене и подпря брадичка на тях, после погледна Тъли.

— Говори — каза.

— За какво да говорим?

— Откога сме приятелки?

— Много отдавна.

— И мислиш, че не виждам, когато нещо не е наред?

Тъли се облегна назад и отпи от виното. Истината беше, че искаше да говори за това — все пак, то беше част от причината да прелети през страната — но сега, когато беше тук, отново с най-добрата си приятелка, не знаеше как да започне. Дори по-лошо, щеше да се чувства като идиотка, ако започнеше да се оплаква какво ѝ липсва в живота. Имаше толкова много.

— Мислех, че си луда да се откажеш от кариерата си. В продължение на четири години, всеки път, когато се обаждах, чувах Мара да пици на заден фон. Мислех, че ще се самоубия, ако моят живот беше такъв, но ти, освен че беше ядосана и уморена, беше и удивително щастлива. Не можех да разбера.

— Някой ден ще разбереш.

— Не, няма. Почти на четирийсет съм, Кейт. — Най-последно я погледна. — Предполагам, че лудата съм била аз, която не исках нищо друго, освен кариера.

— И то каква!

— Да. Но понякога... не е достатъчно. Знам, че ще ме помислиш за алчна, но съм уморена да работя по осемнайсет часа на ден и да се прибирам в празен дом.

— Можеш да промениш живота си. Но трябва наистина да го искаш.

— Благодаря ти, Оби-Уан.

Кейт втренчи поглед във вълничките, които се разбиваха в брега.

— Онзи ден в таблоидите пишеше за шейсетгодишна жена, която родила.

Тъли се засмя.

— Такава си кучка!

— Знам. Хайде сега, бедното ми много богато момиче, ще те заведа в стаята ти.

— Ще съжалявам, че се оплаках, нали?

— О, да.

Прекошиха тъмната и смълчана къща. Пред вратата на спалнята за гости Кейт се обърна към нея:

— Не искам повече да глезиш Мара, о'кей? Вече мисли, че можеш да ѝ свалиш и Луната.

— Хайде, Кейти. Спечелих повече от два милиона долара миналата година. И какво ще ги правя?

— Дай ги за благотворителност. Само без розови лимузини повече, о'кей?

— Никак не си забавна, знаеш ли?

Едва много по-късно, когато лежеше на старото легло, Тъли осъзна, че не беше питала Кейт какъв е нейният живот.

Кейт погледна календара, който висеше на стената до хладилника. Не можеше да повярва, че времето минава толкова бързо, но доказателството беше пред нея. Беше ноември 2002 година, а последните четиринайсет месеца бяха променили света. През последния септември терористи бяха блъснали самолети в Световния търговски център и Пентагона и бяха загинали хиляди хора. Друг самолет беше отвлечен и накрая беше разбит като също нямаше оцелели. Терористите бяха вечната тема на медиите, беше започнало търсенето на оръжия за масово унищожение. Думи като Ал-Кайда, талибан и Пакистан изникваха във всеки разговор и бяха непрекъснато повтаряни по радиото и телевизията.

Страхът промени всички и всичко, но животът, както винаги, продължаваше. Час след час, ден след ден, докато политиците и военните търсеха бомби и терористи, семействата изпълняваха всекидневните си задължения. Кейт продължаваше да се грижи за семейството си. Отнасяше се с децата малко по-строго и искаше всички да са си у дома, но те я разбираха. Светът вече не беше така безопасен като преди.

До Деня на благодарността оставаше седмица, Коледа също наближаваше.

Беше сезонът на празниците, онова време от годината, което превръща жените в лъчезарни същества. Разкъсвана между радостта от предстоящите празници и непосилната работа, която тази радост изискваше, Кейт рядко намаляваше темпото и се отпускате, за да се наслади на кратките мигове почивка. Трябваше да се изпекат сладки — за тържествата в училище, за благотворителните разпродажби, за

бездомните — и да се пазарува, разбира се. Колкото и вълшебен да беше остров Бейнбридж, когато дойдеха празници и трябваше да се купуват подаръци, основният му недостатък беше, че е заобиколен от вода. Моловете и големите магазини оставаха далеч. Понякога се чувстваше като катерач, тръгнал към висотите без кислород. Когато имаш три деца, ти трябва време, за да избереш подаръците им, а времето никога не бе достатъчно.

Седнала зад кормилото, Кейт съставяше списъка с покупки за Коледа. Беше записала само няколко неща, когато звънна телефонът ѝ, а децата започнаха да излизат през входните врати на училището.

Мара обикновено се движеше с тълпа момичета. Но днес беше сама и вървеше бързо, с наведена глава.

Кейт разбра, че нещо не е наред. Въпросът беше — колко ли е лошо. Дъщеря ѝ беше на дванайсет. Това означаваше, че хормоните врат и кипят в тялото ѝ, а емоциите ѝ се менят всяка секунда.

— Здравей — каза Кейт колебливо, защото знаеше, че една погрешна дума можеше да предизвика цяла кавга.

— Здравей. — Мара седна отпред до нея и закопча колана. — Къде са близнаците?

— На парти по случай рождения ден на Евън. Ще ги прибере татко ти.

— О!

Кейт изкара колата от паркинга и се вля в движението по „Клъб Роуд“. През целия път до дома се опитваше да подхване разговор, но опитите ѝ оставаха напразни. В най-добрия случай Мара отговаряше едносрично, в най-лошия — въздъхваше театрално. Когато спряха в гаража, Кейт опита отново.

— Ще приготвя сладки за момчешкото парти по случай Деня на благодарността, което е утре. Искаш ли да ми помогнеш?

Мара най-после я погледна.

— От онези във формата на тиква с оранжевата глазура?

За части от секундата дъщеря ѝ отново заприлича на малко момиченце, тъмните ѝ очи се изпълниха с надежда, устните ѝ се извиха в колеблива усмивка. Между тях сега стояха цяла поредица от партита и споделени спомени.

— Разбира се — каза Кейт.

— Обожавам тези сладки.

Кейт беше разчитала на това.

— Помниш ли годината, когато мисис Норман донесе същите и ти се ядоса? Караше всички да ги опитват само и само да докажеш, че нашите са по-вкусни.

Мара най-после се усмихна.

— Мистър Робинс наистина ми се ядоса. Трябваше да му помогна да разчисти след партито.

— Емили остана с теб.

Усмивката на Мара изчезна.

— Да.

— И така, искаш ли да ми помогнеш?

— Разбира се.

Кейт внимаваше да не реагира прекалено остро. Макар да ѝ се искаше да се усмихне и да каже колко е щастлива, само кимна и последва дъщеря си в къщата, а после и в кухнята. Беше научила някои неща в последната неспокойна година за това, как да се справя с капризите, които ѝ поднасяше възрастта на дъщеря ѝ. Докато тя кипеше от емоции, майка ѝ трябваше да остава спокойна.

През следващите три часа се трудиха рамо до рамо в голямата кухня. Кейт напомни на дъщеря си как да смесва съставките, и ѝ показа как точно да разбърква тестото. Говориха за незначителни неща, за това и онова, нищо важно. Кейт преценяваше ситуацията като ловец, готов да скочи върху жертвата си. Инстинктивно знаеше кога моментът е подходящ. Тъкмо бяха обвили в глазура и последната сладка и бяха оставили мръсните съдове в мивката, и Кейт каза:

— Искаш ли да приготвим още една фурна? Можем да ги занесем в къщата на Ашли.

Мара се скова.

— Не — каза толкова тихо, че майка ѝ едва я чу.

— Но Аш ги обожава. Помниш ли, когато...

— Тя ме мрази — каза Мара и в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Скарахте ли се?

— Не знам.

— Как е възможно да не знаеш?

— Просто не знам, о'кей? — Мара избухна в сълзи и се обърна с гръб към нея.

Кейт се спусна към дъщеря си, сграбчи я за ръкава и я притисна към себе си.

— Тук съм, Мара — прошепна.

Мара я прегърна с всички сили.

— Не знам къде сгреших — плачеше.

— Шшш — прошепна Кейт, като галеше дъщеря си по косата, сякаш беше малка. Когато риданията на Мара най-после утихнаха, Кейт се отдръпна на ръка разстояние и я погледна. — Понякога животът е...

Вратата зад тях се отвори с трясък. Близнаците се втурнаха в къщата, като си крещяха един на друг и се боричкаха с играчките динозаври. След тях влезе Джони, който се опитваше да ги накара да замълчат. Уилям се блъсна в масата и обърна чашата с вода, чието място не беше там. Стаята се изпълни със звън на счупено стъкло.

— Уоу! — възкликна Уилям и погледна Кейт.

Лукас се засмя.

— Уили ще има проблем — каза напевно.

Мара се изтръгна от прегръдките ѝ, изтича горе и затръшна вратата на стаята си.

— Лукас — каза Джони, — престани да се заяждаш с брат си. И внимавай да не стъпиш върху стъклата по пода.

Кейт въздъхна и протегна ръка към хавлията.

На следващия ден Кейт спря на алеята пред училището три минути преди да удари звънецът за обяд. Паркира незаконно, влезе забързано в кабинета на директора и освободи Мара за деня, след което тръгна към класната ѝ стая. Снощи, след като разговаряха малко и едва бяха осъществили връзка помежду си, Мара отново се изолира от Кейт. Нищо не помагаше, затова Кейт беше решила сега да я изненада.

Надникна през правоъгълното прозорче, почука веднъж, видя учителката да ѝ маха и влезе.

Повечето деца ѝ се усмихнаха и я поздравиха. Това бе едно от добрите неща, когато помагаш доброволно — всички те познават. Всички деца изглеждаха щастливи да я видят или поне благодарни за прекъсването на урока.

Всички деца, освен едно.

По лицето на Мара бе изписано неодобрение. То беше добре познато на Кейт. Знаеше правилото — родителите трябва да са невидими.

Звънецът удари и децата излязоха от стаята, като разговаряха високо. Когато останаха сами, тя отиде при Мара.

— Какво правиш тук?

— Ще видиш. Вземи нещата си. Тръгваме си.

Мара вдигна поглед към нея, очевидно преценявайки ситуацията.

— Добре. Ще се срещнем при колата.

Обикновено, Кейт щеше да направи забележка, но в момента дъщеря ѝ беше уязвима. Точно затова Кейт бе тук.

— Добре.

Лесната победа изненада Мара. Кейт ѝ се усмихна и я докосна по рамото.

— Ще се видим след минута.

Всъщност мина малко повече време. След пет минути Мара седеше на предната седалка и закопчаваше колана си.

— Къде отиваме?

— Е, първо ще обядваме.

— Взе ме от училище, за да обядваме?

— И нещо друго. Изненада. — Кейт спря до ресторанта в съседство с новия театър на острова.

— Аз ще взема чийзбургер, пържени картофи и ягодов шейк — каза Кейт, след като седнаха.

— Аз също.

След като сервитьорката взе поръчката им и се отдалечи, Кейт погледна дъщеря си: слабичка и тромава като всяко дете, тя скоро щеше да излезе от детството. Кафявите ѝ очи разкриваха всичките ѝ чувства. Сега изглеждаше съкрушена.

Сервитьорката донесе шейковете им. Кейт отпи. Това вероятно беше първият продукт със сладолед, който вкусваше от раждането на близнаците насам, и ѝ се стори, че има божествен вкус.

— Ашли все още ли се държи лошо с теб? — запита.

— Тя ме мрази. А дори не знам какво съм ѝ сторила.

Кейт беше мислила дълго какво щеше да каже, как щеше да се справи с този първи сърдечен проблем на дъщеря си. Като всяка майка, би направила всичко на света, за да бъде дъщеря ѝ защитена, но децата

не могат да бъдат напълно защитени от някои опасности, които трябваше да бъдат преживени, а после и осмислени. Това бе един от уроците, които страната бе научила през изминалата година, и макар че някои неща се бяха променили за всички тях, други бяха останали същите.

— В пети клас имах две най-добри приятелки. Години наред правехме всичко заедно — показвахме конете си по панаирите, организирахме пижамени партита, разхождахме се край езерото. А после, едно лято, когато бях почти на четиринайсет, те престанаха да ме харесват. Все още не знам защо. Започнаха да излизат с момчета, ходеха на партита без мен и никога повече не ми се обадиха. Всеки ден идвах сама в автобуса за училище, ядях обяда си сама и всяка нощ плачех, преди да заспя.

— Наистина ли?

Кейт кимна.

— Все още помня колко много пострадаха тогава чувствата ми.

— И какво стана?

— Е, когато бях на дъното... И когато казвам дъното, трябваше да видиш скобите и очилата ми...

Мара се засмя.

— Пак ставах и отивах на училище.

— И?

— И леля ти Тъли един ден чакаше на автобусната спирка. Беше най-страхотното момиче, което бях виждала. Мислех, че никога няма да поиска да бъдем приятелки. Но знаеш ли какво открих?

— Какво?

— Тя бе също толкова уплашена и самотна като мен. Станахме най-добри приятелки същата година. — Истински приятелки, такива, които не нараняват преднамерено и ме спират да се харесват без причина.

— Как става така?

— Това е трудното, Мара. За да имаш истински приятели, трябва да си отворен за хората. Понякога те ще те разочароват — момичетата могат да бъдат наистина подли, но не трябва да позволяваш това да те спре. Ако те наранят, просто продължаваш напред и опитваш отново. Някъде в твоя клас е момичето, което ще ти бъде приятелка чак до завършването на училище. Обещавам. Просто трябва да я намериш.

Мара смръщи вежди и се замисли.

Сервитюрката донесе храната, остави сметката и се отдалечи.

Преди да е отхапала от чийзбургера си, Мара каза:

— Емили е приятна.

Кейт се надяваше, че Мара ще запомни разговора им. Двете с Емили бяха неразделни в предучилищната, но напоследък се бяха отдалечили една от друга.

— Да.

Кейт най-после видя дъщеря си да се усмихва и тази нейна усмивка я озари отвътре. По време на обяда разговаряха за незначителни неща, предимно за мода, от която Мара бе обсебена и за която Кейт не знаеше почти нищо. Когато плати сметката и бяха готови да тръгват, Кейт каза:

— Има още нещо. — Бръкна в чантата си и извади малък пакет.
— Това е за теб.

Мара разкъса хартията и видя вътре книга с мека подвързия.

— „Хобит“ — каза и вдигна поглед.

— В годината, в която нямах приятелки, не бях съвсем сама. Книгите ми правеха компания, а тази е една от любимите ми истории. Сигурно прочетох „Властелинът на пръстените“ десет пъти. Не мисля, че още си готова за „Хобит“, но някой ден, скоро, може би след няколко години, нещо отново ще нарани чувствата ти. И когато се чувстваш сама с тъгата си, не искаш да я споделиш с мен или баща си, ще си спомниш за книгата. Можеш да я прочетеш тогава, да се оставиш историята да те отнесе. Звучи глупаво, но наистина ми помогна, когато бях на тринайсет.

Мара изглеждаше леко объркана от подаръка, на който бе прекалено млада да се радва, но каза:

— Благодаря.

Кейт погледа дъщеря си още малко, усещайки лека тъга. Времето минаваше толкова бързо и тя скоро нямаше да бъде вече дете.

— Обичам те, мамо — каза Мара.

За света, това може би беше обикновен миг в един обикновен ден, но за Кейт бе повече от необикновен. Поради тази причина беше избрала да остане у дома си, а не да ходи на работа. Прецени целия си живот само за секунди и реши, че не би заменила този миг за нищо на света.

— Аз също те обичам. Ето защо те взех от училище и сега ще се разхождаме до края на деня. Ще отидем на кино и ще гледаме „*Хари Потър и стаята на тайните*“.

Мара се усмихна.

— Ти си най-добрата майка на света.

Кейт се засмя.

— Надявам се, ще го запомниш и когато станеш тийнейджърка.

ГЛАВА 24

Тъли запомняше годините чрез новините, които предаваше. През 2002 година прекара ваканцията си в Европа и Тайланд. Посещаваеше раздаването на наградите „Оскар“, спечели наградата „Еми“, украси корицата на списание „Пийпъл“, обзаведе наново апартамента си, но не запази спомен за нито едно от тези неща. Помнеше единствено новините.

През пролетта на 2003 година беше вече уморена от насилието, което не слизаше от предаванията. Когато се прибереше у дома си, не успяваше да си почине за краткото време, преди отново да тръгне за работа. Където и да отидеше, около нея се образуваше тълпа, а тя беше най-самотна между хората, които ѝ се възхищаваха и искаха автограф, но всъщност не я познаваха.

Макар че никой, който я гледаше по телевизията, не би забелязал, тя тихо и бавно пропиляваше живота си. Грант не ѝ се беше обаждал почти от четири месеца, а последният им разговор не бе минал добре.

„Просто не искам това, което искаш ти, любов“, беше казал той, без дори да си направи труда да прозвучи тъжно.

„И какво е то?“, беше запитала тя в отговор, изненадана да почувства сълзи в очите си.

„Каквото винаги си искала — още.“

Думите му не я изненадаха. Беше ги чувала достатъчно често през живота си. Дори признаваше, че са истина. Напоследък искаше все повече и повече. Искаше истински живот, а не тази лъскава нереалност, която бе създавала за себе си.

Но нямаше представа как може да започне отначало на тази възраст. Обичаше работата си прекалено много, за да се откаже от нея. Освен това беше известна и богата толкова дълго, че вече не можеше да си представи как ще бъде обикновен човек.

Сега, под изненадващо топлото слънце, тя вървеше по улиците на Манхатън и гледаше как нюйоркчани се смесват с пъстро облечените туристи. Днес бе първият слънчев ден след дългата и

снежна зима, а нищо не променяше настроението в Ню Йорк както слънцето. Хората се стичаха на улицата. Вдясно от нея, Сентръл Парк беше истински зелен оазис. За миг, докато го гледаше, видя собственото си минало — деца, които тичаха наоколо, подхвърляха си фрисби, играеха на различни игри. Бяха минали двацет години, откакто бе завършила колеж. Толкова много неща се бяха случили през тези години, но сега тя се чувстваше близо до онези мигове.

Усмихна се и тръсна глава, за да я проясни. Тази вечер щеше да се обади на Кейти и да ѝ разкаже за този миг на лудост.

Канеше се да тръгне отново, когато го видя.

Стоеше в началото на алеята на парка и гледаше към двете момичета, които караха ролери.

— Чад!

Произнасяше името му на глас за първи път от години. Само видът му бе достатъчен, за да се почувства отново млада.

Тръгна към него. Огромните дървета бяха разперени като чадъри над нея, закриваха слънцето и веднага ѝ стана студено.

Какво можеше да му каже след всичките тези години? Какво можеше да ѝ каже той? Последния път, когато бяха заедно, я беше помолил да се омъжи за него. Оттогава не се бяха виждали. Бе я опознал толкова добре, че не беше останал да чуе отказа ѝ. Но двамата се бяха обичали. С мъдростта на времето и изминалите години, тя го знаеше сега. Знаеше също, че любовта не се изпарява просто така. Избледнява може би, но не изчезва.

Изведнъж ѝ хрумна, че иска да бъде влюбена. Всъщност изпитваше остра нужда да се влюби. Както се обичаха Джони и Кейт. Не искаше да се чувства така дяволски самотна.

Поколеба се само веднъж, докато вървеше към него. Излезе от сенките и запристъпва на слънчевата светлина.

И ето го, стоеше пред нея — мъжът, когото така и не бе успяла да прогони от сънищата си. Произнесе името му на глас, но прекалено тихо, за да може той да я чуе.

Но Чад вдигна поглед и я видя. И усмивката му бавно се стопи.

— Тъли?

Тя видя, че устните му се мърдат, и се сети, че е произнесъл името ѝ, но точно в този миг излая куче и профучаха две момчета на скейтбордове.

После го видя да тръгва към нея. Беше като на кино, беше като мечта. Взе я в прегръдките си и я притисна към себе си.

Прекалено скоро обаче я пусна и отстъпи назад.

— Знаех, че ще те видя отново.

— Винаги си имал повече вяра от мен.

— Почти всеки има повече вяра от теб — каза той с усмивка. — Е, как си?

— CBS съм. Аз...

— Повярвай ми — каза той тихо, — знам. И се гордея с теб. Винаги съм знаел, че ще стигнеш върха. — Изучава я дълго, после каза:

— Как е Кейт?

— Омъжи се за Джони. Не ги виждам често напоследък.

— А! — каза той и кимна, като че ли това беше отговорът на въпроса му.

Тя се чувстваше разголена под погледа му.

— А, какво?

— Самотна си. Светът все пак се оказа недостатъчен.

Тя смръщи вежди. Стояха толкова близо един до друг, че и най-лекото движение щеше да бъде целувка, но тя не можеше и да си помисли да прекоси това късо разстояние. Изглеждаше по-млад и по-красив, отколкото го помнеше.

— Как успяваш? — прошепна.

— Какво?

— Татко, виж това!

Тъли чу гласа на момичето като отдалеч. Обърна се бавно и видя двете момичета с ролерите да идват към тях. Беше сгрешила, не бяха вече тийнейджърки, а млади жени. Едната беше пълно копие на Чад — остри черти, черна коса и очи, около които се образуваха бръчици, когато се усмихнеше.

Но вниманието ѝ бе привлечено от другата. Беше може би на трийсет или трийсет и пет, с лъчезарна усмивка и като че ли винаги готова да се засмее. Беше облечена като туристка — нови дънки, плътен розов пуловер, аквамариненосиня шапка и ръкавици.

— Дъщеря ми — каза Чад. — И Клариса. Жената, с която живея.

— Все още ли живееш в Нашвил? — Беше ѝ трудно да произнесе думите. Последното, което искаше, бе да води обикновен разговор с

него. — И все още преподаваш?

Той я хвана за раменете и я обърна с лице към себе си.

— Ти не ме искаше, Тъли — каза и този път тя долови силни чувства. — Бях готов да те обичам вечно, но...

— Недей. Моля те.

Той я докосна по бузата в нещо като отчаяна ласка.

— Трябваше да дойда в Тенеси с теб — каза тя.

Той поклати глава.

— Ти имаше големи мечти. И това бе едно от нещата, които обичах най-много у теб.

— „Обичах“ — каза тя. Знаеше, че е глупаво да позволи да бъде наранена.

— Някои неща просто не се случват.

Тя кимна.

— Особено когато се страхуваш прекалено, че да им позволиш да се случат.

Той отново я прегърна и в тази прегръдка имаше повече страст, отколкото Грант бе вложил за години. Тя копнееше за целувка, която така и не дойде. Вместо това той я хвана за ръката и я поведе към шосето.

Попаднаха отново в сянката и тя потрепери. Облегна се на него.

— Посъветвай ме, Уайли. Изглежда, че обърках живота си.

Спряха на огрения от слънцето тротоар и Чад отново се обърна към нея.

— Постигна успех, за какъвто не си и мечтала и пак не е достатъчно.

Тя трепна, като видя изражението на очите му.

— Не си сама, Тъли. Всички имат близки около себе си. Семейство.

— Предполагам, че си забравил за Клод.

— Или може би ти си забравила.

— Какво искаш да кажеш?

Той погледна към парка, където дъщеря му и приятелката му се държаха за ръце.

— Изгубих много години без дъщеря си. Един ден просто реших, че е минало достатъчно време, и я потърсих.

— Винаги си бил оптимист.

— Това е странното. Ти също. — Наведе се, целуна я по бузата и се отдръпна — продължавай да подпалваш света, Тъли — каза и се отдалечи.

Почти същите думи, които ѝ бе написал преди толкова много години. Не беше доловила тъжното отчаяние в тях, когато бяха само букви върху хартия. Сега прозря истината — те бяха едновременно окуражаване и обвинение. Каква полза да запали света, когато трябваше да гледа пламъка сама?

Ако въобще имаше нещо, което Тъли правеше добре, то бе да не обръща внимание на неприятните неща. През по-голямата част от живота си беше успявала да изтиква неприятните спомени дълбоко в подсъзнанието си — в толкова тъмно място, че не можеха да бъдат видени. Разбира се, понякога сънуваше лошите моменти и се събуждаше внезапно, обляна в студена пот, но когато дойдеше дневната светлина, тя отблъскваше тези мисли и отново ги затваряше в скривалището им. И намираше, че е лесно да забрави.

Но сега, за първи път, откри нещо, което не можеше да затвори там и не можеше да забрави.

Чад. Видът му я бе разтресъл. Не можеше да се отърве от спомена. Толкова много неща не му беше казала, толкова много въпроси не беше задавала.

През трите месеца, които минаха от срещата им, тя си спомняше всяка подробност, прехвърляше през ума си всяка секунда, търсеше във всеки жест скрито значение. Той се превърна в знак на всичко, от което се беше отказала в живота. В знак за пътя, по който не беше поела.

А най-лошото беше споменът за онова, което бе казал за Клод. — *„Не си сама, Тъли. Всички имат семейство.“* Не точно такива бяха думите му, но такъв беше смисълът.

Идеята се разрастваше в ума ѝ. Започна все по-често да мисли за Клод, наистина да мисли. Фокусира се върху моментите, когато майка ѝ се връщаше, вместо върху онези, когато я изоставяше. Знаеше, че е опасно да се придържа към позитивното, когато негативното бе много повече, но все пак се запита дали това не беше грешката ѝ. Беше ли възможно да е така обсебена от омразата към майка си, от усилието да

забрави болезнените разочарования, че да е пропуснала значението на многобройните ѝ завръщания?

Надеждата не искаше да остане на тъмно в подсъзнанието ѝ.

Накрая престана да се крие от идеята и така предприе това странно и опасно пътуване. Взе си две седмици отпуск, приготви един куфар и се качи на самолета, поел на запад.

По-малко от осем часа след като напусна Манхатън, беше на остров Бейнбридж, а черната лимузина спираше пред къщата на семейство Райън.

Тъли стоеше на алеята и слушаше как колата се отдалечава, а гумите скърцат по чакъла. Чувахе как приливът приижда зад къщата. В този красив и слънчев ранен летен следобед, къщата, макар и стара, изглеждаше като излязла от фотоалбум, илюстриращ щастливия живот. Дворът беше потънал в цветя, които създаваха настроение. Наоколо бяха разхвърляни играчки и велосипеди и ѝ напомняха остро за дните, когато двете с Кейт бяха момичетата от *„Алеята на светулките“*. Тогава велосипедите им бяха вълшебни килимчета, които ги пренасяха в други светове.

„Хайде, Кейт. Да вървим.“

Тъли се усмихна. Не беше мислила за онова лято от години. 1974. Началото на всичко. Срещата с Кейт беше променила живота ѝ, и то само защото двете се бяха осмелили да протегнат ръка една към друга, бяха се осмелили да кажат: *„Искам да бъда твоя приятелка“*.

Тръгна по бетонната пътека и стигна до входната врата. Чу шумовете, които долитаха отвътре. Това не я изненада. Според Кейт първата половина на 2003 година беше изтощителна. Мара продължаваше да сменя настроенията си всяка секунда, а момчетата се бяха превърнали в шумни петгодишни деца. Всеки път, когато Тъли се обадеше, Кейт като че ли караше някого някъде.

Тъли натисна звънеца. Обикновено, разбира се, просто щеше да влезе, но обикновено я очакваха. Пътуването бе така спонтанно, че не се беше обадила предварително. Да бъдем честни, самата тя не бе убедена, че ще го предприеме. Мислеше, че щеше да се уплаши и да се върне. Но ето я тук.

Чу шум от стъпки, които сякаш разтресоха старата къща. После вратата се отвори и на прага застана Мара.

— Лельо Тъли! — изпищя радостно и се хвърли в прегръдките ѝ.

Тъли прегърна здраво кръщелницата си. Когато се откъснаха една от друга, тя загледа момичето пред себе си, леко смутена. Бяха минали само седем или осем месеца, откакто бе видяла Мара за последен път, а ето че пред нея стоеше непозната. Мара бе по-висока от Тъли, с млечнобяла кожа, поразителни кафяви очи, разкошна черна коса, която падаше на вълни по гърба ѝ, и скули, за които можеш да умреш.

— Мара Роуз — каза, — пораснала си. И си великолепна. Пробва ли да станеш модел?

Усмивката на Мара я направи още по-красива.

— Така ли? Майка ми ме мисли за бебе.

Тъли се засмя.

— Ти, мила моя, не си бебе. — Преди да е казала още нещо, по стълбите слезе Джони, като във всяка ръка държеше по едно момче, което гърчеше тяло. Като стигна до средата, я видя и спря. После се усмихна.

— Не трябваше да ѝ отваряш, Мара. Носи куфар.

Тъли се засмя и затвори вратата след себе си.

— Кейт! — извика Джони. — По-добре да слезеш долу. Няма да повярваш кой ни е дошъл на гости. — Остави момчетата на пода в подножието на стълбите, отиде при Тъли и я прегърна. Тя не можеше да не си помисли колко е хубаво да те докосват. Беше минало дълго време.

— Тъли! — Гласът на Кейт заглуши всичко друго. Тя слезе бързо по стълбите и също прегърна Тъли. Когато се отдръпна, се усмихваше щастливо.

— Какво правиш тук, по дяволите? Нали знаеш, че трябва да ме уведомиш предварително? Сега ще ми изнесеш цяла лекция, че трябва да подстрижа косата си и въобще да се грижа за външния си вид.

— Не забравяй и грима. Но мога да ти помогна да се приведеш в ред. Ще бъде подарък.

Миналото ги обгърна и ги накара да се засмеят.

Кейт хвана Тъли за ръката и я поведе към дивана. Оставиха куфара до вратата като бодигард и прекараха най-малко час в разговор. Около три часа излязоха в задния двор, където момчетата и Мара започнаха да се съревновават за вниманието им. Когато притъмня, Джони запали барбекюто, сложиха масата за пикник на тревата под

звездите и Тъли се нахрани с домашно приготвена храна за първи път от месеци. После играха на разни игри с момчетата. Докато Джони и Кейт бяха горе, за да сложат близнаците в леглата им, Тъли остана в задния двор с Мара, всяка от тях загърната в старите одеяла от афганска вълна на мисис Малърки.

— Какво е да си известна?

Тъли не се беше замисляла за това от години, просто приемаше славата за даденост.

— Страхотно е. Винаги получаваш най-добрата маса в ресторанта, хората непрекъснато ти подаряват разни неща. Всички те чакат. И тъй като съм журналист, а не филмова звезда, папараците обикновено не ме закачат.

— Партита?

Тъли се усмихна.

— Отдавна вече партитата не ме вълнуват, но, да, често ме канят. И не забравяй дрехите. Дизайнерите непрекъснато ми изпращат рокли. И трябва само да ги обличам.

— Уоу! — възкликна Мара. — Страхотно, наистина.

Кухненската врата зад тях се отвори и после се затвори. Чу се някакъв шум — може би някой влачеше маса по верандата. После започна музиката. Песен на Джими Бюфе.

— Знаеш ли какво означава това? — каза Кейт и застана до тях с два коктейла „Маргарита“ в ръце.

Мара веднага заяви:

— Достатъчно голяма съм, за да остана. Освен това, утре не сме на училище, защото е денят, в който учителите подписват договорите си.

— Време е за лягане, малката — каза Кейт, наведе се и подаде питието на Тъли.

Мара погледна Тъли, като че ли искаше да каже: „*Виждаш ли? Казах ти, тя ме мисли за бебе.*“ Тъли не можа да сдържи смеха си.

— Някога двете с майка ти също бързахме да пораснем. Прокрадвахме се навън, вземахме...

— Тъли! — каза Кейт остро. — Старите ни истории не я интересуват.

— Майка ми се е прокрадвала вън от къщи? И какво правеше баба?

— Установи правила веднъж завинаги. И я караше да носи дрехи от разпродажбата във „Фред Мейер“ — отговори Тъли.

При тази мисъл Мара потрепери.

— Полиестер — добави Кейт. — Цяло лято се страхувах да се доближа до открит огън.

— Вие двете ме лъжете — каза Мара и скръсти ръце на гърди.

— Ние? Да те лъжем? Никога! — каза Тъли и отпи от питието си.

Мара стана от стола, въздъхна като мъченица и влезе в къщата. Веднага щом вратата се затвори след нея, Тъли и Кейт се засмяха.

— Кажете ми, че не бяхме такива — каза Тъли.

— Майка ми се кълне, че съм била. А край нея ти беше малката мис Съвършена. Докато не ни арестуваха по твоя вина.

— Първата брънка в бронята.

Кейт се засмя и седна до нея, като също се загърна в одеяло от афганска вълна.

Тъли не осъзнаваше колко е напрегната, как са се сковали вратът и раменете ѝ, докато не започна да се отпуска. Кейт бе нейната спасителна мрежа. Когато най-добрата ѝ приятелка беше до нея, тя най-после можеше да има доверие на себе си. Облегна се назад и загледа нощното небе. Не беше от онези хора, които се чувстват дребни и незначителни под небесата, но изведнъж разбра защо е така — беше въпрос на перспектива. Толкова голяма част от живота си бе прекарала в препускане към финалната лента, че вече не ѝ беше останал дъх. Ако обръщаше малко повече внимание на пейзажа и по-малко на целите си, може би сега нямаше да е тук, четирийсет и две годишна неомъжена жена, търсеща останките от разбитото си семейство.

— Е, ще ме караш да ти задавам въпроси ли? — каза Кейт най-накрая.

Нямаше смисъл да крие истината, макар че инстинктът ѝ подсказваше да постъпи така. Музиката се промени, сега пееха „АББА“.

— Видях Чад — каза тихо.

— Преди няколко месеца, нали? В Сентръл Парк?

— Да.

— Видяла си го тогава, поради което сега си скочила в самолета и си дошла да ме видиш. Напълно те разбирам.

Преди Тъли да е отговорила, вратата зад тях отново се отвори и Джони излезе навън с бира в ръка. Занесе стол до тях и седна. Тримата образуваха полукръг с лице към залива. Луната осветяваше вълните, които се разбиваха леко в пясъка.

— Каза ли ти вече?

— Вие двамата да не сте телепати? — запита Тъли. — Тъкмо започнах.

— Всъщност — каза Кейт — тя ми напомни, че е видяла Чад преди няколко месеца.

— А! — каза Джони, като че ли това обясняваше пътуването на Тъли.

— Какво означава това „а“? — запита тя с раздразнение. — И Чад се изрази точно така.

— Той е твоят Моби Дик, твоят бял кит — отговори Джони.

Тъли го изгледа.

— Хайде, Тъли, кажи какво има — започна Кейт и постави длан върху ръката на съпруга си.

Тя ги погледна — тях двамата, които седяха толкова близо един до друг, които все още се смееха и се докосваха след толкова години брак, и гърдите ѝ се изпълниха с копнеж.

— Уморих се да бъда сама — каза най-после. Толкова дълго бе държала думите в себе си, че когато най-после ги изрече, те прозвучаха изтъркани и излъскани като камъчетата на брега.

— А Грант? — запита Джони.

— Нали Чад живее с приятелката си... — каза Кейт и се наведе напред.

— Става въпрос наистина за Чад. Но не за това, за което си мислите. Той ми напомни, че имам семейство — каза Тъли.

Кейт си пое рязко дъх.

— Имаш предвид Клод?

— Тя ми е майка.

— Биологична. Влечугото е по-добър родител, то поне заравя яйцата си и си отива.

— Знам, че само се опитваш да ме защитиш, Кейт, но на теб ти е лесно да я отхвърлиш. Ти имаш семейство.

— Тя те наранява при всяка ваша среща.

— Но винаги се връща. Може би това означава нещо.

— Но също така винаги си тръгва — каза Кейт тихо. — И всеки път разбива сърцето ти.

— Сега съм по-силна.

— Какво всъщност казваш? Сякаш говориш кодирано — каза Джони.

— Искам да намеря майка си. Имам последния ѝ адрес, защото ѝ изпращам пари всеки месец. Мисля, че може би ще имаме шанс, ако успея да я излекувам от зависимостта ѝ.

— Но тя много пъти се опита да се лекува — отбеляза Кейт.

— Знам, но никога не е имала подкрепа. Може би точно от това има нужда.

— Чувам много пъти „може би“ — каза Кейт.

Тъли погледна от Кейт към Джони, после пак към Кейт.

— Знам, че е лудост и че вероятно няма да се получи и без съмнение пак ще ме остави разплакана или отново ще се наложи да удавя мъката си в алкохол, но наистина се уморих да бъда така дяволски сама. Нямам нито деца, нито любовник. Имам само майка, каквито и недостатъци да има тя. И, Кейти, искам да дойдеш да ми помогнеш да я намеря. Няма да отнеме повече от няколко дни.

Кейт беше слисана.

— Какво?

— Искам да я намеря. Не мога да го направя сама.

— Но... Не мога просто да замина за няколко дни. Училищният карнавал е утре, а аз съм председател на игрите. Трябва да съм там, за да ги ръководя и да раздам наградите.

Тъли изпусна дъха си така, че издаде огромното си разочарование.

— О! Добре. А какво ще кажеш за този уикенд?

— Съжалявам, Тъл. Наистина. С мама сме отговорни за раздаването на храната в църквата в събота и неделя. Ако не отида, ще бъде истинска бъркотия. В понеделник и вторник участвам в друго доброволно мероприятие, но може би ще мога да дойда с теб в края на следващата седмица.

— Ако чакам толкова дълго, няма да отида — каза Тъли, опитвайки се да събере смелост да го направи сама. — Предполагам, че мога да отида и сама. Но се тревожех...

— Трябва да отидеш с екип — каза Джони.

Тъли го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали знаеш, да заснемеш събитието. Ти си голяма звезда, но историята ти е на бедното малко момиче. Не искам да прозвучи грубо, но на зрителите ще им хареса да направят това пътуване с теб. Шефът ми например с радост би излъчил подобен материал.

Тъли се замисли над неочакваната идея. Съществуваше опасност за нея, наистина, защото можеше да бъде унижена от майка си. Но, от друга страна, можеше и да тържествува. Събирането на майка и дъщеря наистина можеше да се окаже златна мина за телевизията. Изненада се, че идеята не ѝ бе хрумнала досега. Рейтингът ѝ можеше да скочи до небесата. Дали си струваше риска?

Имаше нужда от режисьор, който да се интересува истински от нея. Погледна Джони.

— Ела с мен — каза. — Бъди мой режисьор.

Кейт изправи гръб.

— Какво?

— Моля те, Джони — каза Тъли, — ще имам нужда от *теб*, ако реша да го направя. Нямам доверие на никого другото. Така и ти ще станеш национална знаменитост. Ще се обадя на шефа ти. С Фред сме приятели. А, както и сам посочи, той ще поиска да излъчи пръв материала.

Джони погледна съпругата си.

— Кейти?

Тъли затаи дъх в очакване отговора на приятелката си.

— От теб зависи, Джони — каза Кейт най-последно, макар да не изглеждаше никак щастлива.

Джони се облегна назад.

— Ще говоря с Фред. Ако се съгласи, можем да започнем утре. Ще се обадя на Боб Дейвис, оператора. — Усмихна се. — Ще е хубаво да се измъкна за няколко дни от студиото.

Тъли се засмя.

— *Страхотно.*

Кухненската врата се отвори и в двора се втурна Мара.

— Може ли да дойда с теб, татко? Утре не сме на училище, а ти каза, че би искал да видя как работиш.

Тъли хвана Мара за ръката и я дръпна в скута си.

— Идеята ти е фантастична. Така ще можеш да видиш какъв добър режисьор е баща ти, а майка ти няма да се тревожи за теб.

Кейт нададе стон. Тъли се обърна към приятелката си.

— Нямах нищо против, нали, Кейти? Само за няколко дни. И, освен това, така Мара ще разбере каква късметлийка е, че те има за майка. Обещавам.

Джони стана и отвори мобилния си телефон. Набра някакъв номер и влезе в къщата. Гласът му бе силен и чуха началото на разговора:

— Фред? Джони е. Съжалявам, че те безпокоя, но...

— Кейт? — каза Тъли и се наведе към нея. — Кажи ми, че всичко е наред.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Разбира се, Тъли. Вземи цялото ми семейство, ако искаш.

ГЛАВА 25

— Тя винаги те наранява — каза Кейт часове по-късно, когато светлините на Сиатъл, блеснали между залива и беззвездното небе, започнаха да гаснат.

Тъли въздъхна, загледана във вълните, които се разбиваха в брега. Той едва се виждаше. Допи третия си коктейл и остави празната чаша на тревата до себе си.

— Знам.

Тъли замълча. Всъщност главата ѝ започваше да се замайва, а тя — да се тревожи за неочакваната идея.

— Защо Джони? — запита най-накрая Кейт. Произнесе думите някак колебливо, като че ли не искаше да ги изрече на глас.

— Той ще ме защити. Ако му кажа да изреже някаква част, ще я изреже. Ако му кажа да хвърли материала в кошчето, ще го хвърли.

— Не мисля.

— Ще го направи. За мен. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Заради теб. — Изправи се трмаво на крака. Не искаше повече да анализира взетото решение.

Кейт веднага скочи и ѝ помогна да запази равновесие.

— Какво щях да правя без теб, Кейти? — каза Тъли и се облегна на приятелката си.

— Никога няма да ти се наложи да разбереш. Хайде, ще ти помогна да стигнеш до стаята си. Имаш нужда от сън.

Кейт я заведе до спалнята за гости. Тъли се отпусна на леглото, загледана замаяно. Сега, макар стаята да се въртеше леко пред погледа ѝ, разбра колко глупава беше идеята за този документален филм и че тя самата щеше да си навреди може би. Щеше отново да бъде наранена. Ако имаше живота на Кейт, нямаше да ѝ се налага да поеме този риск.

— Толкова си щастлива — прошепна и започна да потъна в прегръдките на съня. — Джони... — Канеше се да каже: „... и децата те обичат“, но се разплака, а после заспа.

На следващата сутрин се събуди с ужасно главоболие. Отне ѝ по-дълго от обичайното време да направи косата си и да се гримира — а това, че Джони ѝ викаше да побърза, не ѝ помагаше — но най-после се приготви.

Джони прегърна и целуна Кейт.

— Не трябва да ни отнеме повече от два дни — каза тихо. — Ще се върнем още преди да сме започнали да ти липсваме.

— На мен ще ми се стори по-дълго — каза Кейт. — Вече ми липсват.

— Хайде, мамо — каза Мара остро. — Трябва да тръгваме. Нали, лелю Тъли?

— Целуни майка си за довиждане — каза Джони.

Мара послушно отиде при Кейт и я целуна. Кейт я държа в прегръдките си, докато не започна да се извива, за да се освободи, и едва тогава я пусна.

Тази интимност предизвика лека ревност у Тъли. Те бяха такова красиво семейство.

Джони заведе Мара до колата и започна да слага куфарите в багажника.

Тъли погледна Кейт.

— Ще бъдеш тук, нали? В случай че имам нужда да се обадя?

— Винаги съм тук, Тъли. Затова и се наричам майка домакия.

— Много забавно. — Тъли сведе поглед към нещата си. Най-отгоре бяха бележките, които си беше водила по време на последния си разговор с адвоката си. Последният списък с адреси за Клод.

— О'кей, тръгваме. — Грабна чантата си и отиде при колата.

Като стигнаха края на алеята, се обърна назад.

Кейт все още стоеше до входната врата с двете момчета отстрани и им махаше за довиждане.

Първата им спирка, само два часа по-късно, беше лагер във Фолсити. Последният известен адрес на Клод. Но майка ѝ се беше преместила преди седмица и никой не знаеше сегашния ѝ адрес. Мъжът, с когото разговаряха, мислеше, че се е преместила в лагер в Исакуа.

През следващите шест часа пътуваха от място на място, следвайки дирите ѝ — Тъли, Джони, Мара и операторът, когото не без основание наричаха Дебелия Боб. При всяко спиране записваха част от

разговорите на Тъли с различните хора. Няколко души знаеха коя е Клод, но, изглежда, никой не знаеше къде да я намерят. От Исакуая отидоха до Кле Елем, а после и до Елънсбърг. Мара попиваше всяка дума на Тъли.

Довършваха късната си вечеря в Норт Бенд, когато им се обади Фред с информацията, че последният чек на Клод бил осребрен на остров Вешън.

— Можем да стигнем до там само за час — каза Джони.

— Мислиш ли, че ще я намерим? — запита Тъли и сипа захар в кафето си. За първи път бяха сами. Дебелия Боб беше в караваната, а Мара беше отишла до тоалетната.

Джони я погледна.

— Мисля, че не можем да накараме хората да ни обичат.

— Включително родителите ни?

— Особено родителите ни.

Тя отново усети старата връзка между тях. Спомни си, че двамата имаха много общи неща. Самотно детство например.

— Какво е да си обичан, Джони?

— Не този въпрос трябва да зададеш. Искаш да знаеш какво е да обичаш. — Усмихна ѝ се с онази усмивка, която го превръщаше отново в дете. — Другого, освен себе си, имам предвид.

Тя се облегна назад.

— Имам нужда от нови приятели.

— Ти ме помоли да дойда и аз няма да се откажа сега. Операторът е тук, камерата ще види всичко. Ако искаш да се откажеш, сега е моментът.

— Ти можеш да ме защитиш.

— Точно това ти казвам, Тъли. Няма да го направя. Ще следвам новината. Както направи ти в Германия.

Тя разбра какво ѝ казва. Приятелството свършваше, щом се появи новина — това беше аксиома в журналистиката.

— Опитай се да ме застреляш безболезнено, тогава.

Джони се усмихна и плати сметката.

— Отиди да вземеш Мара. Ако побързаме, може би ще успеем да хванем последния ферибот.

Всъщност изтърваха последния ферибот и наеха три стаи в един доста занемарен хотел на пристанището.

На следващата сутрин Тъли се събуди със силно главоболие, което никакъв аспирин не можеше да победи. Облече се и се гримира, после изяде закуската, която им препоръча Дебелия Боб. В девет сутринта бяха на ферибота на път за бързо разрастващата се комуна на остров Вешън.

Във всеки момент, при всяка крачка, камерата беше насочена към Тъли. Докато разпитваше хората от банката, в която беше осребрен последният чек, и им показваше стара снимка на майка си — единствената, която имаше — тя успяваше някак си да задържи усмивката на лицето си.

Беше десет часът, когато спряха пред табелата с надпис: „Слънчевата ферма“. Едва тогава тя започна да се отпуска.

Комуната беше като всички други, които беше виждала — полета, засети с различни култури, хора, облечени в работни дрехи, редици кофи за боклук. Основната разлика беше в жилищата. Тук хората живееха в юрти. Имаше поне трийсет такива на брега на реката.

Джони паркира и слезе от караваната. Дебелия Боб го последва. Мара разтревожено запита:

— Добре ли си, лельо Тъли?

— Тихо, Мара — каза Джони. — Стой до татко.

Тъли знаеше, че чакат нея, но продължаваше да седи. Хората непрекъснато я чакаха — това бе едно от предимствата да си знаменитост.

— Можеш да го направиш — каза на уплашената жена, която я гледаше от огледалото. Гдини наред бе изграждала черупката около сърцето си, а сега трябваше да я отвори и да го направи уязвимо. Но какъв избор имаше? Ако двете с майка ѝ въобще имаха някакъв шанс, някой трябваше да направи първия ход.

Отвори колебливо вратата и слезе. Дебелия Боб насочи камерата към нея. Тъли си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Намираме се в комуната „Слънчевата ферма“. Последно ни казаха, че майка ми живее тук почти седмица, макар още да не е изпратила този адрес на адвоката ми, така че нямаме представа дали мисли да остане.

Отиде до дългата редица маси, където уморени жени продаваха стоките си: плодове, мармалади, сиропи.

Никой не се разтревожи от камерата. Нито от това, че към тях приближаваше знаменитост.

— Аз съм Талула Харт и търся тази жена. — Показа им снимката.

Дебелия Боб застана близо от лявата ѝ страна. Хората нямаха представа колко близо трябва да бъде понякога камерата, за да улови изписаните по лицето чувства.

— Клод — каза една от жените, без да се усмихне.

Сърцето на Тъли прескочи удар.

— Да.

— Вече не е тук. Работата се оказа прекалено много за нея. Последно чух, че била в Малбъри. Какво е направила?

— Нищо. Тя ми е майка.

— Каза, че няма деца.

Тъли знаеше, че камерата ще улови реакцията ѝ — дори най-лекото трепване от болка.

— Това едва ли е изненадващо. Как можем да стигнем до Малбъри?

Тъли изпита тревога и раздразнение, докато жената ѝ обясняваше. Отдалечи се и застана сама до оградата. Джони отиде при нея.

— Добре ли си? — запита тихо, за да не достигне гласът му до камерата.

— Страх ме е — прошепна тя и го погледна.

— Ще бъдеш добре. Тя не може да те нарани вече. Ти си Талула Харт, помниш ли?

Точно от това имаше нужда. Усмихна се и почувствала се по-силна, се отдръпна от него и погледна право в камерата. Не си направи труд да избърше сълзите си.

— Предполагам, че все още ми се иска тя да ме обича — разкри тихо. — Да вървим.

Качиха се отново в караваната и поеха по магистралата. Като стигнаха „Мил Роуд“, завиха вляво и поеха по неравен, покрит с чакъл, път. Пред погледите им се разкри сглобяем подвижен дом. Беше заобиколен от ръждясали стари коли. В предния двор, на една страна, лежеше хладилник, а до него имаше стар и очукан люлеещ се стол. За

оградата бяха завързани три питбула. Те сякаш полудяха, когато караваната спря в двора — залаяха и заподскачаха, хвърляха се напред.

— Това място се нарича „Диливирънс“ — каза Тъли, усмихна се леко и протегна ръка към дръжката на вратата.

Всички слязоха едновременно и тръгнаха. Най-отпред вървеше Тъли като крачеше с фалшива увереност, Дебелия Боб вървеше или до нея, или пред нея, за да улови всеки нюанс, а Джони беше зад тях, държеше Мара за ръката и непрекъснато ѝ напомняше да бъде тиха.

Тъли отиде до входната врата и почука.

Не последва отговор.

Опита се да се заслуша дали няма да чуе стъпки, но лаят на кучетата бе така силен, че правеше това невъзможно.

Почука отново и тъкмо се канеше, изпитала облекчение, да каже: „*Нямахме късмет!*“, вратата се отвори и на прага застана огромен мъж по къси панталони. Лявата половина на издутия му космат корем беше покрита с татуировка на жена в хавайска пола.

— Да? — каза той и се почеса под мишницата.

— Тук съм, за да се видя с Клод.

Той наклони глава надясно, излезе и тръгна към кучетата.

Очите на Тъли се навлажниха от силната миризма, която се носеше отвътре. Искаше ѝ се да се обърне към камерата и да каже нещо остроумно, но не можеше дори да преглътне — толкова нервна беше. Вътре беше мръсно, навсякъде бяха разхвърляни празни опаковки от сокове и храни, по които кацаха рояци мухи, както и по кутиите от пица, в които имаше мухлясали останки. Но най-много бяха празните бутилки от алкохол. Кухненската маса беше отрупана с мръсни чинии.

Тъли не направи никаква забележка.

Дебелия Боб снимаше всяка нейна стъпка.

Тъли отиде до затворената врата зад кухнята, почука и я отвори. Разкри се най-грозната и неподдържана баня, която беше виждала. Затвори вратата и отиде до следващата. Почука два пъти и завъртя топката. Спалнята беше малка и изглеждаше още по-малка заради разпръснатите навсякъде дрехи. На нощното шкафче имаше три празни бутилки от джин.

Майка ѝ лежеше в зародишна поза на неоправеното легло, завита в изтъркано синьо одеяло.

Тъли се наведе над нея и забеляза колко сива и сбръчкана е кожата ѝ.

— Клод? — Произнесе името ѝ три или четири пъти, но не получи отговор. Накрая протегна ръка и докосна майка си по рамото — отначало леко, а после по-силно. — Клод?

Дебелия Боб намери подходящо място и насочи камерата към жената върху леглото.

Майка ѝ отвори бавно очи. Погледът ѝ бе така празен, че ѝ трябваше време да го фокусира.

— Талула?

— Здравей, Клод.

— Тъли — каза тя, като че ли току-що спомнила си галеното име, с което дъщеря ѝ предпочиташе да се обръщат към нея. — Какво правиш тук? И кой, по дяволите, е този с камерата?

— Тук съм, защото те търся.

Клод бавно седна и затърси цигара в мръсния си джоб. Запали я с трепереща ръка. Трябваше да опита три пъти, преди пламъкът да срещне края на цигарата.

— Мислех, че си в Ню Йорк, за да станеш богата и известна. — Погледна нервно камерата.

— Успях. Богата и известна съм — каза Тъли, неспособна да потисне гордостта си. Мразеше се за това, че след всичките разочарования, все още копнееше за възхищението на майка си. — Откога живееш тук?

— Какво те интересува? Ти живееш на някое фантастично място, докато аз гния тук.

Тъли погледна майка си и забеляза рошавата ѝ посребрена вече коса, петната по панталоните ѝ и износената фланелена риза, закопчана накриво. И лицето ѝ. Сбръчкано, мръсно и посивяло от алкохола и цигарите. Клод бе едва на шейсет, а изглеждаше петнайсет години по-стара. Красотата на младежките ѝ години се беше стопила, победена от негодите в живота.

— Не може да искаш това, Клод. Дори ти...

— Дори аз, ха? Защо дойде да ме търсиш, Тъли?

— Ти си ми майка.

— И двете знаем каква майка съм. — Клод прочисти гърлото си и извърна поглед. — Трябва да се махна оттук. Може би мога да остана

при теб няколко дни. Да се изкъпя. Да хапна нещо.

Тъли мразеше чувствата, които думите ѝ извикаха. Беше чакала цял живот майка ѝ да поиска да се върне при нея, но знаеше колко опасен може да е един такъв момент.

— Добре.

— Наистина ли? — Недоверието, изписано по лицето на Клод, показваше колко малко си вярват една на друга.

— Наистина. — И, за миг, Тъли забрави за камерата. Осмели се да си представи невъзможното — че могат да бъдат майка и дъщеря вместо непознати. — Хайде, Клод. Нека ти помогна да се качиш в колата.

Тъли знаеше, че не трябва да вярва във възможността да изгради връзка с майка си, но въпреки това се надяваше. Може би най-последно ще да има семейство.

Камерата улавяше всичко — надеждата, страха, и вълненията на Тъли. По време на дългото пътуване до дома, докато Клод спеше, свила се в ъгъла, Тъли изливаше сърцето си пред камерата. Отговаряше на въпросите на Джони с неочаквана искреност и най-последно разкри колко наранена е била от безразличието на майка си.

Сега Тъли добави към разказа и нова дума.

Пристрастеност.

Откакто познаваше майка си, тя не можеше без наркотици и алкохол.

Колкото повече Тъли мислеше за това, толкова повече ѝ се струваше, че те лежах в основата на проблемите им.

Ако можеше да накара майка си да започне да се лекува и ѝ помогнеше по време на лечението, може би щяха да успеят да положат ново начало. Беше така уверена в това, че се обади на шефа си в CBS и помоли за още отпуск, за да може да бъде добра дъщеря и да помогне на майка си да се излекува.

— Сигурна ли си, че идеята е добра? — запита Джони след разговора.

Бяха в дневната на луксозния апартамент в хотел „Олимпик“ в Сиатъл. Дебелия Боб седеше на стол до прозореца и записваше

разговора им. Камерите и оборудването заемаха по-голямата част от пода. Мара се бе свила на друг стол и четеше книга.

— Тя има нужда от мен — каза Тъли простичко.

Джони сви рамене и не каза нищо повече. Само я погледна.

— Добре. — Изправи се и се протегна. — Мисля да си легна. — А на Дебелия Боб каза: — Това е за тази вечер. Наспи се добре. Ще започнем отново в осем.

Дебелия Боб кимна, прибра оборудването си и тръгна към стаята си по-нататък по коридора.

— Мога ли да спя при леля Тъли? — запита Мара и остави книгата да падне на пода.

— Нямам нищо против — каза Джони. — Ако и Тъли няма.

— Шегуваш ли се? Пижамено парти с любимата ми кръщелница е съвършеният завършек на деня.

След като Джони отиде в стаята си, Тъли започна да играе ролята на майка за Мара — каза ѝ да измие зъбите и лицето си и да облече пижамата си. Мара се сгуши в нея и каза сънено:

— Някой ден и аз ще бъда телевизионна звезда.

— Не се съмнявам.

— Ако мама ми позволи, което вероятно няма да стане.

— Какво искаш да кажеш?

— Мама никога нищо не ми позволява.

— Знаеш, че майка ти е най-добрата ми приятелка, нали?

— Да — отговори тя намусено.

— И защо, мислиш, е така?

Мара се обърна и я погледна.

— Защо?

— Защото е страхотна.

Мара направи гримаса.

— Майка ми? Тя никога не прави нищо страхотно.

Тъли поклати глава.

— Мара, майка ти те обича, независимо от всичко. И се гордее с теб. Повярвай ми, принцесо, това е най-страхотното нещо на света.

На следващата сутрин Тъли стана рано и отиде до вратата на спалнята. Там спря, за да събере смелост, и почука. Никой не отговори и тя тихо отвори.

Майка ѝ все още спеше.

Тя се усмихна и затвори тихо след себе си. Спря пред вратата на Джони и почука.

Той отвори бързо, облечен в един от халатите на хотела, косата му беше мокра.

— Мислех, че ще започнем в осем.

— Така е. Само ще отида да купя дрехи на Клод за рехабилитационния център и закуска за всички ни. Мара още спи.

Джони смръщи вежди.

— Прекалено много бързаш, Тъли. Магазините още не са отворили.

— Винаги съм бързала. Знаеш го, Джони. И всичко е отворено за Талула Харт. Това е едно от предимствата на начина ми на живот. Имаш ли ключ за стаята ми?

— Да. Ще отида там сега. А ти внимавай.

Без да обърне внимание на загрижеността му, тя излезе и купи кроасани, кифли и козуначета с канела. Клод трябваше да понапълнее малко. После отиде в „Ла Долче“ и купи на майка си дънки, блузи, обувки, бельо и сутиени, както и най-дебелото яке, което успя да намери. Върна се в хотела в девет.

— У дома съм — извика и затвори вратата с крак. — И вижте какво нося. — Остави чантите с покупките на земята.

Започна да подрежда закуската на малката маса в дневната.

Дебелия Боб беше в ъгъла и заснемаше влизането ѝ. Тя му се усмихна.

— Майка трябва да качи няколко килограма. Надявам се това да е достатъчно. Купих на практика всичко, което „Старбъкс“ предлагат, защото не знам какво предпочита.

Джони седеше на дивана. Имаше уморен вид.

— Тук е като морга — каза Тъли и отиде до вратата на спалнята на майка си. — Клод?

Нямаше отговор. Почука отново.

— Клод? Под душа ли си? Влизам.

Отвори вратата. Първото, което забеляза, бе мирисът на цигари и отвореният прозорец. Леглото беше празно.

— Клод? — Отиде до вратата на банята и я отвори. Банята все още бе пълна с пара. Дебелите хавлии от египетски памук бяха

захвърлени на пода. Хавлията за ръце беше изцапана и захвърлена в мивката.

Тъли отиде в дневната и се обърна към Джони и камерата.

— Тя си е тръгнала?

— Преди половин час — каза той. — Опитах се да я спра.

Тъли беше изумена колко предадена се чувства. Сякаш отново беше десетгодишно момиченце, изоставено на улицата в Сиатъл. Нежелано.

Джони отиде до нея и я взе в прегръдките си. Искаше да го запита *защо*, какво не е наред с нея, но въпросите заседнаха в гърлото ѝ. Притискаше се в него и попиваше утехата, която той ѝ предлагаше. Той я галеше по косата, шепнеше ѝ в ухото, сякаш наистина беше дете.

След малко обаче тя се сети къде е и се отдръпна. Усмихна се на камерата.

— Е, това е. Краят на документалния филм. Свърших, Боб. — Заобиколи Джони и се върна в стаята си. Чу Мара да пее под душа. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не заплака. Майка ѝ отново я беше наранила. Беше глупачка, ако мислеше, че краят можеше да е различен.

После забеляза празното нощно шкафче.

— Кучката е откраднала бижутата ми.

Затвори очи и седна в края на леглото. Извади мобилния телефон от джоба си, набра номера на Кейт и заслуша сигнала. Когато приятелката ѝ отговори, Тъли дори не си направи труда да каже „здравей“.

— На мен наистина ми има нещо, Кейт — каза тихо, с треперещ глас.

— Тя пак те е зарязала?

— Да.

— Талула Роуз Харт, чуй ме сега. Ще оставиш телефона и веднага ще се качиш на ферибота. Аз ще се погрижа за теб. Разбра ли? И вземи семейството ми със себе си.

— Няма нужда да крещиш. Идвам. Всички идваме. Но по-добре е да има алкохол, когато дойда. И няма да го смесвам със сока, който пият децата ти.

Кейт се засмя.

— Сутрин е, Тъли. Ще ти приготвя закуска.

— Благодаря, Кейт — каза Тъли тихо. — Длъжница съм ти.

Вдигна поглед и видя Дебелия Боб. Камерата беше насочена към нея, а до Боб стоеше Джони.

Но не червената светлина на камерата или мисълта, че унижението ѝ ще стане достояние на много хора, я пречупи.

А Джони и тъжният му, пълен със съчувствие, поглед. И тя най-накрая заплака.

ГЛАВА 26

Документалният филм бе излъчен след две седмици и дори Кейт, която бе свикнала с удивителния успех на Тъли, бе сварена неподготвена за реакцията на хората. Медиите като че ли полудяха. Години наред Тъли бе хладната и интелигентна професионалистка, която следваше обективно новините и ги съобщаваше безстрастно.

Сега всички научиха, че е разочарована и изоставена. Проникнаха зад фасадата на журналистката и видяха жената. И не можеха да спрат да говорят за нея. Фразата, която се чуваше най-често, беше: „*точно като мен*“.

Преди документалния филм Талула Харт бе уважавана. След него вече я обожаваха. Тя украси кориците на „*Пийпъл*“ и „*Us*“ в същата седмица. Документалният филм — и части от него — бяха непрекъснато излъчвани по всички телевизии. Америка като че ли не можеше да се наслади достатъчно на Тъли Харт.

Но докато всички гледаха Тъли и срещата ѝ със странната ѝ майка, Кейт виждаше нещо друго във филма, макар да го гледаше така жадно като всички останали.

Не можеше да не забележи как Джони гледаше Тъли в мига, в който бягството на Клод бе разкрито, не можеше да не забележи прегръдката.

А и този разговор между двамата в Слънчевата ферма, проведен много тихо... Бяха внимателно изрязали части от репликите, но Кейт не можеше да не се пита какво си бяха казали.

Изучаваше внимателно езика на тялото им, но в края пак имаше това, което и в началото — двама стари приятели, работещи заедно върху емоционално въздействащ документален филм, и съпруга, която от дълго време се тревожеше за отношенията между тях.

Това трябваше да е краят на тревогите ѝ. Ако не се беше случило нищо друго, Кейт щеше внимателно да изблъска ревността дълбоко в подсъзнанието си — така, както беше правила много пъти през годините.

Но нещо се случи.

„Синдиуърлд“, вторият по големина синдикат в света, бяха видели документалния филм и предложиха на Тъли нейно собствено предаване от един час, на което тя щеше да държи и по-голямата част от акциите.

Предложението разтърси света на Тъли, предостави ѝ възможност да бъде самата себе си пред камерата, да покаже на света коя е и как всъщност се чувства. Което също така означаваше, че вече няма да става в три часа сутринта. В мига, в който чу предложението, тя каза, че има нужда точно от това, но постави две условия — първо, трябваше да снимат в Сиатъл, и, второ, режисьор трябваше да бъде Джон Райън. Постави условията, без дори да се посъветва с приятелите си.

Кейт и Джони бяха на задната веранда и разговаряха на по питие след дългия и изморителен ден, когато дойде първото телефонно обаждане.

Джони се засмя на предложението на Тъли и ѝ каза да си намери режисьор, който се е специализирал в света на примадоните.

После Тъли спомена заплата от милиони.

Сега, два дни по-късно, на Кейт със сигурност не ѝ беше никак забавно. Дватамата с Джони бяха в дневната и се опитваха да разговарят тихо, защото децата си бяха легнали. Тъли беше в Ню Йорк и без съмнение седеше до телефона в очакване да види дали отново ще получи, каквото желае.

— Не знам защо не си съгласна, Кейт — каза Джони, крачещ напред-назад пред прозореца. — Това ще промени живота ни.

— Какво не е наред в живота ни сега?

— Имаш ли представа колко пари ни предлагат? Можем да изплатим къщата и да изпратим децата в „Харвард“ за степен по медицина. Ще мога да направя и няколко предавания, които наистина да имат значение. Тъли каза, че ще мога да обикалям онези точки по света, в които има проблеми. Знаеш ли какво означава това за мен?

— Такава ли искаш да бъде от сега нататък кариерата ти — всичко да започва с: „Тъли каза“.

— Питаш дали мога да работя за нея? Отговорът е да, по дяволите. Работил съм и за по-лоши хора от Тъли Харт.

— Може би те питам дали трябва да работиш с нея — каза Кейт тихо.

Той спря и се обърна към нея.

— Сигурно се шегуваш. За това ли е всичко? Една нощ преди милиони години?

— Тя е невероятно красива жена. Просто си мисля... — Не можа да довърши, не можеше да изрази с думи старите си страхове.

Погледът, който той ѝ хвърли, бе така горещ, че тя усети как се разтопява и изчезва.

— Не заслужавам това.

Загледа го как се качва нагоре по стълбите и чу вратата на спалнята да се затръшва.

Остана дълго да седи там и да гледа втренчено сватбената си халка. Защо някои спомени не можеха да бъдат изтрити? Бавно, изгаси осветлението, заключи вратите и се качи горе.

Спря се пред затворената врата и си пое дълбоко дъх. Знаеше какво трябва да направи, какво трябваше да каже. Беше наранила чувствата му, беше го обидила. И двамата знаеха, че такава възможност идва веднъж за цял живот. Нейната несигурност и ревност не биваше да застават на пътя му.

Трябваше да отиде при него, да каже, че съжалява, да му каже, че е била глупава и се е проявила като страхливка, че вярва в любовта му така, както вярва в слънчевата светлина и дъжда. И това беше вярно. Вярваше.

Заради всичко това трябваше да се гордее с Джони и да се радва за него. Нали затова беше бракът, двамата трябваше да са заедно във всичко. Но макар че всичко това ѝ бе известно, не можеше да бъде щастлива.

Страхуваше се.

Да, щяха да бъдат богати. И може би дори щяха да имат власт.

Но на каква цена?

Тъли подписа договора, излъчи последното си емоционално заредено предаване и се сбогува с Ню Йорк. Намери си нов мансарден апартамент в Емералд сити и прекара следващия месец в срещи при затворени врати, на които изготвяше планове си за новото си предаване, което щеше да се казва „*Часът на момичетата с Тъли Харт*“ в чест на празничната традиция на семейство Малърки.

Двамата с Джони работиха дълги часове заедно, както в доброто старо време. Наеха хора, установиха какъв ще бъде декорът и нахвърлиха някои идеи за предаването.

До август 2003 година повечето от предварителната работа беше свършена и Тъли осъзна, че е била толкова заета с работа, та дори е забравила, че е жива. Кейт беше тук, от другата страна на залива, но Тъли рядко я виждаше. И така, тя вдигна телефона и покани най-добрата си приятелка и кръщелницата си да прекарат деня с нея.

— Съжалявам — каза Кейт. — Не мога да дойда до града.

— Хайде — замоли се Тъли. — Знам, че не се обаждах достатъчно това лято, но с Джони работехме по дванайсет часа на ден.

— Кажи ми нещо, което не знам. Виждаш го повече от мен.

— Липсваше ми.

Кратка пауза, после:

— Ти също ми липсваше, но днес не ми е удобно. Ще дойдат приятели на момчетата.

— А какво ще кажеш да взема Мара? Да — каза Тъли, на която идеята се харесваше все повече, — мога да я заведа при Жан Хуарес на маникюр и на урок по гримиране. И може би на процедури за лице. Един ден навън за двете момичета.

— Тя е прекалено млада за спа, Тъли — засмя се Кейт, но смехът ѝ беше пресилен. — И можеш да забравиш за грима. Няма да ѝ позволя да се гримира, докато не завърши девети клас.

— Никой не е прекалено млад за спа, Кейт, а ти си луда, щом ѝ забраняваш да се гримира. Помниш ли какво се случи, когато майка ти опита същото? Гримирахме те на автобусната спирка. Не искаш ли да се научи как правилно да се гримира?

— Не още.

— Хайде — замоли се Тъли. — Качи я на ферибота в единайсет и петнайсет. Ще я посрещна в „Макдоналдс“. Каза, че вие двете и бездруго непрекъснато се препирате.

— Е... предполагам, че това ще е добре. Но никакви забранени филми, независимо колко те моли.

— Добре.

— Може би това ще ѝ донесе настроение. Утре ще пазаруваме за училище, което е само малко по-неболезнено от вадене на нерв без упойка.

— Може да я заведе в „Нордстром“, откъдето да си купи нещо специално.

— Четирийсет долара.

— Какво?

— Толкова можеш да похарчиш. Нито долар повече и, Тъли, ако й купиш нещо, което да разкрива корема й...

— Знам. Знам. Бритни Спийрс е Антихристът. Разбрах.

— Добре. Ще отида да кажа на Мара.

Точно час и дванайсет минути по-късно Тъли нареди на шофьора си да спре пред „Макдоналдс“ на „Аласкан уей“. Многобройните клаксони й подсказаха, че там е забранено да се спира, но какво я интересуваше нея?

Свали прозореца и видя Мара да тича към нея.

— Тук! — извика и слезе от колата.

Мара я прегърна здраво.

— Много ти благодаря, че ме измъкна от дома. Мама постоянно ми се кара. Какво ще правим?

— Какво ще кажеш да се гримираме при Хуарес?

— Страхотно.

— А после ще правим каквото пожелаеш.

— Страхотна си — каза Мара и я погледна с обожание. Тъли се засмя.

— И двете сме страхотни. Затова сме и съвършен екип.

ГЛАВА 27

„Часът на момичетата с Тъли Харт“ беше успех от първия ден, в който бе излъчено. Изведнъж Тъли се превърна в нещо повече от журналистка и домакин на утринно предаване, тя беше истинска звезда. Всичко в шоуто бе така замислено, че да демонстрира силните ѝ страни и да подчертава таланта ѝ.

Това, което винаги бе правила добре, беше да разговаря с хората.

И още, тя осъществяваше връзка не само с камерата, но и с гостите си, публиката в студиото и зрителите си. Още през първите две седмици, тя стана сензация. Снимката ѝ беше на кориците на „Пийпъл“, „Ентъртейнмънт Уийкли“, „Гууд Хаускипинг“, „Ин Стайл“. „Синдиуърлд“ имаше проблеми да отговаря на всички изисквания — толкова бързо предаването ѝ се превръщаше в нов пазар.

И най-хубавото от всичко беше, че тя го притежаваше. Разбира се, собственици бяха и „Синдиуърлд“, семейство Райън също имаха малък дял, но тя беше основният собственик. Както знаеха всички, ако едно предаване постигнеше наполовина успеха на Опра, то беше дяволски успешно.

Сега тя седеше в офиса си и преглеждаше бележките по предаването. Вдигна поглед — оставаха двацет и пет минути.

Днес щеше да бъде едно от предаванията, в които канеше знаменитости. И щеше да проведе интервю, в което основната тема щеше да бъде: „Нима ние всички не се обичаме...“ За да бъдем честни, у Тъли бе останало достатъчно от журналистката, за да настръхва при тези интервюта, но деловата жена надделяваше. Обществеността просто не можеше да се наслади на звездите си. Джони се бе примирил с тези предавания в замяна на възможностите, които получаваше.

На вратата се почука, после се чу почтителното:

— Госпожо Харт?

Тя се завъртя на стола си.

— Да?

— Кръщелницата ви е тук. За онзи отрязък, в който се говори за това да заведеш дъщеря си на работното си място.

— Страхотно! — Тъли скочи на крака. — Нека влезе.

Вратата се отвори широко и на прага застана Джони, облечен в избелели дънки и син кашмирен пуловер.

— Здравей — каза.

— Здравей.

Мара, застанала до него, като че ли не можеше да стои спокойна — толкова беше развълнувана.

— Здравей, лельо Тъли. Татко каза, че мога да прекарам целия ден с теб.

Тъли отиде при тях.

— Не бих могла да моля за по-добра дъщеря. Искаш ли да видиш какво е да излъчиш предаване?

— Нямам търпение.

Тъли се обърна към Джони, осъзнала със секунда закъснение, че е прекалено близо до него. Виждаше миниатюрното петно до ухото му, до което бръснарят не бе стигнал.

— Ще бъда в офиса си, ако имаш нужда от мен. Не й купувай кола или кон, докато е тук.

— А нещо малко?

— Обикновено не бих имал нищо против, но твоето малко може да се окаже диамант.

— Мислех за специалната дизайнерска чанта с надпис „*Часът на момичетата*“.

— Съвършено.

Тъли му се усмихна.

— Ти си мой режисьор. Трябва да казваш, че съм съвършена.

Той я погледна.

— Целият свят мисли, че си съвършена.

Между тях изведнъж застана всичко през изминалите години: разговори, моменти и пропуснати възможности. Поне тя мислеше за това — вече не го познаваше толкова добре, че да разчита изражението му. Макар че работеха заедно всеки ден, винаги бяха заобиколени от хора и фокусирани върху работата. През уикендите, когато гостуваше в къщата му, той беше съпругът на Кейт и Тъли стоеше на разстояние.

Сега той не помръдна.

Тъли се усмихна и отстъпи назад с надеждата, че изглежда искрена.

— Хайде, Мара, да играем на майка и дъщеря. На гости ми е Линдзи Лоухън. Можеш да я запиташ как е започнала кариерата си.

В една слънчева сряда в първата пълна седмица на септември Кейт стоеше на тротоара пред началното училище „Ордуей Паркингът“, който само допреди малко бе пълен с автобуси и коли — предимно джипове и минивани — сега бе празен и смълчан. Звънецът бе ударил и директорът се бе върнал в кабинета си, за да започне деня. Точно над главата ѝ две знамена се развяваха на есенния бриз.

— Още ли плачеш? — опита се да я успокои Тъли, но в думите ѝ се усещаше и лека насмешка.

— Да — каза Кейт със сподавен глас.

— Хайде, ще те заведа у дома.

— Но... — Кейт погледна прозорците в далечния край на училището. — Някой от тях може да има нужда от мен.

— Те са в детската градина, не им предстои сърдечна операция. А ти имаш работа, която трябва да свършиш.

Кейт въздъхна и изтри очите си.

— Знам, че се държа глупаво.

Тъли стисна ръката ѝ.

— Не е така. Помня първия си ден в училище. Толкова завиждах на децата, които имаха майки и те плачеха.

— Наистина оценявам присъствието ти тук днес. Знам колко ти е трудно да излизаш от студиото.

— Режисьорът ми ми даде свободен ден — каза тя с усмивка. — Мисля, че е влюбен в най-добрата ми приятелка.

Отидоха до паркинга. Кейт седна зад кормилото на новия си син джип и запали двигателя.

Тъли седна до нея и веднага се наведе напред, за да постави диск в уредбата. Гласът на Рик Спрингфийлд изпълни купето.

Кейт се засмя. По пътя спряха, за да изпият по кафе, и когато се прибраха у дома, тя определено се чувстваше по-добре.

Влязоха в дневната, където навсякъде бяха разпръснати играчки, и Кейт се отпусна в любимия стол на Джони, вдигна краката си върху

табуретката.

— А сега какво, безстрашна моя водачке? Ще излезем да пазаруваме?

— Имаме някакви си смешни три часа. Няма да ни стигнат. Трябваше да ги запишеш в целодневната детска градина.

Кейт бе чувала това и преди.

— Знам много добре какво е мнението ти. Но обичам децата ми да са край мен.

— Всъщност имам по-добър план. — Тъли се отпусна на дивана.
— Ще говорим за писането ти.

Кейт едва не остана с отворена уста.

— М-м-моето писане?

— Твърдеше, че ще започнеш отново да пишеш, когато момчетата тръгнат на детска градина.

— Дай ми малко време, а? Те току-що тръгнаха. Да говорим за предаването ти. Джони ми каза, че...

— Прозирам през зле замаскираната ти тактика. Мислиш, че ще забравя всичко друго, ако заговорим за мен.

— Обикновено е вярно.

— Съкрушена съм. Е, за какво ще пишеш?

Кейт изведнъж се почувства разголена.

— Това е стара мечта, Тъли.

— Е, и ти остаряваш, така че е свършена.

— Казвал ли ти е някой някога, че си кучка?

— Само мъжете, с които излизам. Хайде, Кейти. Говори ми. Виждам колко уморена си непрекъснато. Знам, че имаш нужда от нещо повече в живота си.

Последното, което Кейт очакваше, бе Тъли, която бе на върха на успеха, да забележи депресията ѝ. Като проумя това, престана да се съпротивлява. Всъщност напоследък се бе уморила и да се преструва.

— Повече от това е. Чувствам се... изгубена. Това, което имам, би трябвало да е достатъчно, но не е. И Мара ме уморява много. Всичко, което правя, е погрешно. Толкова я обичам, а тя се отнася с мен като със стари обувки.

— От възрастта е.

— Това извинение започва да ми омръзва. Може би трябва да ѝ позволя да се запише на курса за модели, за който толкова говори. Но

просто не искам да мисля, че може да попадне в този свят.

— Напомням ти, че говорим за теб — каза Тъли. — Виж, Кейти, не знам какво преживяваш, но знам какво е да искаш повече. Понякога трябва да се бориш за нещата, които ще те направят завършен човек.

— Казва го жената, която взема семейството ми назаем, — когато има нужда от такова.

Тъли се усмихна.

— Чудесна двойка сме, нали?

Кейт се усмихна — като че ли за първи път от цяла вечност.

— Винаги сме били. Ще ти кажа едно. Ще помисля за писането, ако ти помислиш да се влюбиш.

Тъли я погледна.

— Може би ще е по-лесно, ако се замислим да прекараме деня на плажа. — Направи пауза. — Не съм се чувала с Грант, откакто се преместих тук.

— Знам — каза Кейт. — Съжалявам. Но не мисля, че той е подходящият за теб. Ако бяхте един за друг, щеше да се влюбиш.

— Така мислят хората като теб — каза Тъли тихо, после засия. — Хайде да си приготвим коктейли „Маргарита“.

— Ето какво измисли сега. Ще се напия в първия ден, в който момчетата тръгнаха на детска градина, и то сутринта. Съвършено.

До карнавала по случай Деня на Все светии в „Ордуей“ оставаха само седем дни, а Кейт бе проявила глупостта да направи снимките и да подреди таблото. Трябваше да купи материалите, да боядиса таблото с подходящ фон и да построи къщичката на духовете от картон. Беше вече уморена. Като се прибавят и отговорностите ѝ да кара Мара на курсовете за модел, по-точно беше да се каже, че е изтощена.

Но се предполагаше, че трябва да пише книгата си. Джони, Тъли и майка ѝ го очакваха от нея. Тя го очакваше от себе си. Беше сигурна, че ще намери време, щом веднъж момчетата тръгнат на детска градина.

Но тя ги оставяше там само до обяд. Едва беше ги завела, а ето че вече бе време да ги вземе. А Джони, който винаги ѝ бе помагал много, сега прекарваше повече време в студиото, отколкото у дома.

И Кейт направи това, което винаги бе правила — продължи да живее и да изпълнява задълженията си с надеждата, че никой няма да забележи, че вече не се усмихва както някога, нито че не спи добре нощем.

Тази сутрин, в шест часа, събуди Джони с целувка, после отиде да събуди Мара. И от този миг бе уловена във водовъртежа на нуждите на другите. Напазарува и се среща с комитета по украсяването.

Беше така погълната от работа, че едва не закъсня да вземе момчетата. Изтича до джипа си и го подкара като бясна из острова. Спря на паркинга, когато повечето коли потегляха. Натисна клаксона и махна на момчетата.

Телефонът ѝ звънна.

— Ало? — каза тя и протегна ръка да отключи задната врата.

— Мамо? — каза Мара.

— Какво има?

Мара се засмя, но смехът ѝ очевидно бе фалшив.

— Нищо. Не искам да те преуморявам, но свиквам семейна среща в седем тази вечер.

— Какво?

— Семейна среща.

— Е, нещо такова. Не искам Уилям и Лукас да са там.

— Нека изясним — искаш да се срещнеш с мен и баща ти в седем.

— И с Тъли.

— В какво си се забъркала?

— Винаги предполагаш най-лошото. Просто искам да поговорим.

Тринайсетгодишно момиче да иска да разговаря с родителите си? И особено Мара да иска да разговаря с Кейт? Все едно да вали сняг през юли.

— Добре — каза Кейт бавно. — Сигурна ли си, че не си се забъркала в нищо?

— Сигурна съм. Ще се видим. Чао.

Кей гледаше телефона в ръката си.

— Какво ли има? — запита се на глас. Но преди някакъв отговор да е успял да се оформи в главата ѝ, задната врата се отвори и

момчетата се покатериха на седалката. И Кейт още веднъж бе захвърлена във водовъртежа на всекидневието.

Трябваше да напазарува, да сготви, а в три трябваше да отиде да вземе Мара.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговорим сега? — запита.

Мара седеше свита на предната седалка, лицето ѝ бе сведено и косата ѝ скриваше по-голямата част от него. Както обикновено, дънки с ниска талия, сандали, макар че валеше, къса тениска и кисело изражение. Изражението ѝ беше като аксесоар, който никога не оставяше в дома си.

— Ако можех да говоря сега, нямаше да поискам семейна среща в седем. Сети се, мамо.

Кейт знаеше, че не бива да позволява на дъщеря си да ѝ говори така, и обикновено не ѝ позволяваше, но днес никак не ѝ се искаше да влиза в препирни.

Като се прибраха у дома, Кейт отиде в банята, взе два аспирина и облече анцуга си. Без да обърне внимание на главоболието, настани момчетата край масата с книжките им за оцветяване и започна да приготвя вечерята.

Преди да се усети, стана шест часът и Джони отвори вратата.

— Здравей — каза и въведе Тъли в къщата. — Виж кой е дошъл с мен за голямата семейна среща.

Кейт вдигна поглед.

— Здравейте и двамата. — Покри тигана и намали газта на котлона, после отиде при тях. — Не знаете какво става, нали?

— Аз? Едва ли знам нещо — каза Тъли.

След това ѝ се струваше, че времето едновременно се влачи и лети. Докато вечеряха наблюдаваше дъщеря си, опитвайки се да предугади какво ще последва, но накрая не беше по-близо до отговора, отколкото през целия следобед.

— Добре — каза най-после Мара почти точно в седем, след като чиниите бяха измити, а момчетата бяха горе и гледаха филм. Стоеше до камината и изглеждаше едновременно нервна и невъзможно млада. — Леля Тъли мисли, че аз трябва да...

— Тъли знае за какво става въпрос? — запита Кейт.

— Ъ-ъ, не — побърза да отрече Мара. — Просто, като цяло, тя мисли, че не трябва да ти отговарям, че трябва да проявявам уважение.

Кейт погледна Джони, който в отговор изви очи към тавана.

— И ето какво — каза Мара, като кършеше ръце. — През ноември в Ню Йорк ще се състои конференция, на която просто трябва да отида. Ще се съберат агенти и фотографии, търсещи модели. Тъли мисли, че Айлийн Форд ще ме избере почти със сигурност. А водещият курса лично ме покани.

Кейт седеше, прекалено изумена, за да каже нещо. „Ню Йорк... Тъли мисли... ме покани лично.“ Коя стрела трябваше да извади първо?

— Предполагам, че това струва пари — каза Джони.

— О! Точно така — кимна Мара. — Три хиляди долара, но си струва парите. Всички важни хора ще бъдат там.

— А датите?

— От четиринайсети до дваисет и първи ноември.

— По време на училище? — запита остро Кейт.

— Само седмица е... — поде Мара, но Кейт я прекъсна.

— Само седмица? Шегуваш ли се?

Мара хвърли нервен поглед на Тъли.

— Мога да си пиша домашните в самолета и нощем, но ако ме открият като модел, и бездруго няма да ми се наложи да завърша гимназия. Ще имам частни учители.

— Колко от децата в твоя курс са поканени да участват? — запита Джони. Изглеждаше съвсем спокоен и разумен.

— Всички — отговори Мара.

— Всички? — изправи се Кейт. — Всички? Тогава това не е нещо специално, а някакъв рекет, възможност да ни измъкнат пари. Ти всъщност мислиш...

— Кейт — каза Джони и я изгледа с онзи поглед.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Не исках да кажа това, Мара. Просто... не можеш да пропуснеш седмица от училищните занятия, а три хиляди долара са много пари.

— Аз ще платя — каза Тъли.

На Кейт никога не ѝ се бе искало повече да зашлеви най-добрата си приятелка.

— Не може да отсъства от училище.

— Бих могла...

Кейт вдигна ръка за тишина.

— Не казвай нищо повече — нареди на Тъли.

Мара избухна в сълзи.

— Виждаш ли? — извика на Тъли. — Мисли ме за бебе и нищо не ми позволява.

Джони стана.

— Мара, хайде, та ти си само на тринайсет.

— Брук Шийлдс и Кейт Мос са били милионерки на четиринайсет, защото майките им са ги *обичали*, нали, Тъли? — Избърса очите си и погледна Джони. — Моля те, татко.

Той поклати глава.

— Съжалявам, скъпа.

Мара се завъртя на пети и изтича горе. Чуваха я да плаче, докато не затръшна вратата на стаята си.

— Ще отида да поговоря с нея — каза Джони, въздъхна и тръгна към стълбите.

Кейт се обърна към най-добрата си приятелка.

— Ти луда ли си?

— Но това е само училище за модели, нищо лошо.

— По дяволите, Тъли, тя няма нужда да бъде в онзи откачен свят. Казвала съм ти го и преди. Опасно е.

— Аз ще ѝ помагам. Ще отида с нея.

Кейт беше така ядосана, че едва си поемаше дъх. За пореден път Тъли я бе накарала да изглежда лоша пред Мара, а честно, тя нямаше нужда от помощ, за да развали отношенията си с дъщеря си.

— Ти не си нейна майка. Аз съм. Ти можеш да я глезиш колкото искаш. Но аз трябва да се грижа тя да е добре и в безопасност.

— Безопасността не е всичко — каза Тъли. — Понякога човек трябва да поема рискове. Ако не си смел, нищо няма да постигнеш.

— Тъли, не знаеш за какво говориш. Моята тринайсетгодишна дъщеря няма да замине за Ню Йорк и ти със сигурност няма да я придружаваш. Темата е приключена.

— Чудесно — каза Тъли. — Просто се опитвах да помогна.

Кейт долови, че приятелката ѝ е наранена, но беше много уморена, а това беше прекалено важно, за да отстъпи.

— Добре. И следващия път, когато дъщеря ми дойде при теб с план да отсъства от училище или такъв, който да включва пътуване

като модел, ще ти бъде благодарна, ако ми позволиш да го обсъдя с нея.

— Но ти няма да го обсъдиш. Вие двете само си крещите. Дори Джони казва...

— Говорила си с Джони за това?

— Той се тревожи за отношенията ти с Мара. Казва, че в някои нощи тук е като Втората световна война.

Това беше третият удар за тази вечер и я заболя толкова много, че само каза:

— По-добре си тръгни, Тъли. Това са семейни въпроси.

— Но... Мислех, че съм от семейството.

— Лека нощ — каза тихо Кейт, после излезе от стаята.

ГЛАВА 28

Тъли трябваше да си отиде право у дома и да се опита да забрави цялата работа, но когато фериботът спря в центъра на Сиатъл, тя се чувстваше като развалина. Вместо да завие наляво по „Аласкан уей“, зави вдясно и натисна педала на газта.

След съвсем кратко време беше в Снохомиш, където бе прекарала детството си. Сега градчето беше туристическа спирка, пълно със скъпи кафе-барове и антикварни магазини.

Това не я засягаше особено, не се интересуваше какво се бе променило, какво бе останало същото... Дори при най-добрите обстоятелства не усещаше кой знае каква връзка с миналото си, а тази вечер бе далеч от най-доброто. Но все пак, когато зави и навлезе в „Алеята на светулките“, се почувства така, сякаш се бе качила на машина на времето и се бе върнала в миналото.

Влезе в павираната алея и стигна до бялата къща. През годините, мисис Малърки беше преобразила неугледния двор в английска градина, пълна с цветя. Сега, късно през есента, цялата градина като че ли блестеше в златисто. Дворът и увисналите кошници бяха изобилие от червен здравец, блеснал на оранжевата светлина, струяща откъм верандата.

Тъли спря колата, отиде до входната врата и натисна звънеца.

Отвори ѝ мистър Малърки и за миг, застанала на верандата и вдигнала поглед към него, Тъли видя целия си живот да минава пред очите ѝ. Той беше остарял, разбира се, почти оплешивял и пуснал коремче, но беше облечен в избелели дънки и бяла тениска и така ѝ напомняше миналото, че тя се почувства отново млада.

— Здравейте, мистър Малърки.

— Дошла си толкова късно. Всичко наред ли е?

— Трябва да говоря с мисис Малърки. Няма да остана дълго.

— Знаеш, че можеш да останеш колкото искаш. — Отстъпи встрани, за да я пусне да влезе, после отиде до подножието на стълбите и извика: — Марджи, слез долу! Има проблем. — Усмихна се така, че накара и нея да се усмихне.

Мисис Малърки слезе бързо, закопчавайки червения халат, който носеше, откакто Тъли я познаваше. Независимо колко скъпи халати и нощници ѝ беше изпратила през годините Тъли, червеният ѝ оставаше любим.

— Тъли — каза тя и свали очилата с огромните бежови рамки, — наред ли е всичко?

Нямаше смисъл да я лъже.

— Не съвсем.

Мисис Малърки отиде право до барчето в дневната — бяха го добавили в края на осемдесетте — и наля вино в две чаши. Подаде едната на Тъли и седна на новия диван, тапициран с материя в леопардови шарки. Стената зад тях беше покрита със семейни снимки. Тези на Исус и Елвис продължаваха да заемат централно място, но около тях имаше дузини снимки на Мара и близнаците, снимки от сватбата на Джони и Кейт и от дипломирането на Шон и няколко на Тъли.

— Добре, какъв е проблемът?

Тъли седна в люлеещия се стол.

— Кейт ми е много ядосана.

— Защо?

— Мара ми се обади миналата седмица, за да ми каже за събирането на моделите в Ню Йорк...

— О, мили Боже!

— Предложих ѝ да ѝ помогна в разговора с родителите ѝ, но в секундата, в която чу, Кейт сякаш полудя. Отказа дори да изслуша Мара.

— Мара е на тринайсет.

— Достатъчно е голяма да...

— Не — каза мисис Малърки твърдо, след което се усмихна нежно: — Знам, че само си се опитала да помогнеш, Тъли, но Кейт е права да иска да защити Мара.

— Мара я мрази.

— Такива изглеждат отношенията между тринайсетгодишните момичета и техните майки. Може би не го знаеш, защото Клод е толкова различна, но отношенията между майки и дъщери невинаги са безоблачни. Децата не стават по-добри, ако им се дава всичко, което поискат.

— Не предлагам да ѝ дават всичко, но тя има истински талант. Мисля, че може да стане супермодел.

— И какво ще се случи, ако наистина е така?

— Ще бъде богата и известна. Може да е милионерка на седемнайсет.

Мисис Малърки се наведе напред.

— Ти си много богата, нали?

— Да.

— А това прави ли те цяла и завършена? Струва ли си успехът това, което Мара ще жертва за него — детството и невинността си, семейството си? Гледах няколко от документалните филми по телевизията за моделите. Около тях има толкова много наркотици и секс.

— Но аз щях да се грижа за нея. Значение има, че е намерила нещо, което обича. То трябва да бъде подхранвано, не пренебрегвано. А се страхувам, че Мара и Кейт никога и за нищо няма да постигнат съгласие. Трябва да чуеш как говори за нея Мара.

— Тревожиш се за Мара — каза мисис Малърки и изгледа Тъли над ръба на очилата. — Но мисля, че грешиш. В момента от теб нужда има Кейт.

— Кейт?

— Проблемът с Мара я изяжда жива. Те трябва да се научат да разговарят, без да крещят или плачат. — Погледна Тъли. — Трябва да бъдеш приятелка първо на Кейт.

— Да не би да казваш, че вината е моя?

— Разбира се, че не. Казвам, че Кейт има нужда най-добрата ѝ приятелка да е до нея. Вие двете винаги сте били броня и меч една за друга. Знам, че Мара те е превърнала в свой идол. Знам още колко обичаш да бъдеш идол. — Усмихна се. — Но не можеш да вземаш страна в това, освен ако не е страната на Кейт.

— Просто исках да...

— Тя не е твоя дъщеря.

Така беше. До този момент Тъли не беше осъзнала какво я караше да се замесва толкова. Обичаше Мара, разбира се, но сигурно имаше и нещо повече, нали? И мисис Малърки го бе прозряла. Мара бе идеалното дете за Тъли — красива, амбициозна и малко егоистка. И най-доброто от всичко бе, че смяташе Тъли за безупречна.

— И какво да кажа на Мара?

— Че целият живот е пред нея. Ако е така добра и талантлива, както вярваш, ще успее. И тогава успехът ще е дошъл във възраст, когато ще може да се справи с него.

Тъли се облегна назад и въздъхна.

— Как мислиш, колко дълго Кейт ще ми е така ядосана?

Мисис Малърки се засмя.

— При вас отношенията непрекъснато се променят. Всичко ще бъде наред. Просто престани да се опитваш да бъдеш най-добрата приятелка на Мара и бъди такава на Кейт.

Кейт обичаше гледката, която се разкриваше от задната веранда. Тази вечер в късния октомври небето над Сиатъл беше безкрайно и абсолютно черно. На разкошната лунна светлина всеки небостъргач изглеждаше ясно очертан — до такава степен, че лесно можеше да си представиш, че различаваш стъклото, гранита и стоманата.

Тук, до водата, звуците бяха по-ясни. Листата на дърветата сменяха цвета си и падаха, издавайки шум като от забързани стъпки, катеричките скачаха от клон на клон и събираха храна за времето, когато щеше да стане студено. Чувахе се и шумът от прилива, чийто ритъм бе свързан с далечната луна. Тук, на задната веранда, се променяха само сезоните и всеки придаваше на пейзажа нов и удивителен оттенък.

Само на няколко крачки зад нея, отвъд старата дървена врата, промените ставаха толкова бързо, че те оставяха бездиханен. Дъщеря ѝ разцъфваше като дърво и всеки ден се превръщаше в нова вариация на онова, в което накрая щеше да се превърне. Настроенията ѝ се сменяха непрекъснато и понякога тя приличаше на момиче, което приливът току-що е изхвърлил на брега и не може да си спомни нито кое е, нито какво иска да стане.

Момчетата също растяха. Те започнаха да си създават собствени приятели, избираха сами дрехите си и отговаряха само на онези въпроси, на които искаха. Докато мигнеш, и те щяха да навлязат в пубертета, да забождат плакати на стените в спалнята си и да искат лично пространство.

Толкова бързо...

Остана на верандата още няколко минути — небето стана стоманеносиво и звездите се показаха над далечния град после влезе вътре и заключи вратата след себе си.

Къщата беше смълчана, нямаше никого на долния етаж. Докато минаваше през дневната, вдигна няколко играчки, разпилени пред телевизора.

Качи се горе и завъртя тихо топката на вратата, отвори я и надникна в стаята на момчетата, очаквайки да ги види заспали. Но вместо това видя, че чаршафите оформят палатка над леглото на Уилям и издайническата светлина на джобно фенерче, смесваща се с червените и сини светлини на „Междузвездни войни“.

— Познавам две малки момчетата, които трябва да спят.

Откъм импровизираната палатка се разнесе смях.

Лукас се показва първи.

— Здравей, мамо.

— Лукас — изсъска Уилям изпод чаршафите, — престори се на заспал.

Кейт отиде до леглото и леко отметна чаршафите.

Уилям втренчи поглед в нея с джобното фенерче в ръка.

— Упс! — каза, после се засмя.

Кейт разтвори ръце.

— Прегърни мама.

Хвърлиха се в прегръдките ѝ, ентусиазирани както винаги. Тя ги притисна към себе си и вдъхна познатата миризма на детски шампоан.

— Имате ли нужда от още една приказка?

— Прочети ни за Макс, мамо — каза Лукас.

Кейт протегна ръка към книгата и зае обичайното си положение — с гръб, опрян в таблата, и протегнати напред крака, а момчетата от двете ѝ страни. После отвори книгата и започна да чете. Макс беше наред поредното приключение, когато те заспаха.

Тя зави Уилям, целуна го по бузата и занесе Лукас в неговото легло.

— Лека нощ, мамо — прошепна той, докато го оставяше.

— Лека нощ. — Изгаси джобното фенерче, излезе от стаята и затвори тихо вратата след себе си.

Вратата на Мара беше затворена, но под нея се процеждаше светлина.

Тя спря. Искаше да влезе, но така само щеше да сложи началото на нова кавга. Нищо, което Кейт казваше и правеше, вече не беше правилно, а след спора за отиването в Ню Йорк отношенията им бяха още по-обтегнати. Почука на вратата и каза:

— Изгаси осветлението, Мара. — И зачака дъщеря ѝ да се подчини.

После отиде в собствената си стая.

Джони беше вече в леглото и четеше. Вдигна поглед при влизането ѝ.

— Изглеждаш изтощена.

— Мара — каза само тя. Не беше необходимо да казва нищо повече.

— Мисля, че не е само това.

— Какво искаш да кажеш?

Той свали очилата си, остави ги на нощното шкафче и започна да събира разпръснатите наоколо листове. Каза, без да вдигне поглед:

— Тъли ми каза, че все още си ѝ ядосана.

По гласа и това, че усърдно избягваше да срещне погледа ѝ, тя се досещаше, че от известно време му се иска да повдигне темата. „Мъже“, помисли си. За да се досетиш какво мислят, трябваше да си антрополог и да ги изучаваш внимателно.

— Тя е тази, която не се обаждат.

— Но ти си тази, която е сърдита.

Кейт не можеше да отрече.

— Не съм чак толкова ядосана, поведението ѝ само ме подразни. Да застане така зад Мара... Можеше поне да признае, че е сгрешила.

— Тъли да се извини?

Кейт не можа да сдържи усмивката си.

— Знам. Знам. Но защо винаги аз да прощавам? Защо трябва винаги аз да се обаждам първа?

— Просто го направи.

Вярно беше. Винаги беше така. В това отношение приятелствата са като браковете. Правилата и навиците се установяват отрано, а после се втвърдяват като цимент.

Кейт отиде в банята, изми зъбите си и легна до него.

Той изгаси лампата върху нощното шкафче и се обърна с лице към нея. Лунната светлина струеше през прозореца и осветяваше

профила му. Протегна ръка, очаквайки тя да се сгуши в него. Тя изпита прилив на любов и се изненада от остротата на чувството, като се имаше предвид от колко години бяха заедно. Познаваше я толкова добре и в това имаше такава утеха.

Нищо чудно, че Тъли имаше толкова много остри ръбове, тя никога не се беше отпускала в прегръдките на любовта, не беше обгърната от нея. Без любовта на децата, съпруга или майката, човек се превръща в егоист. Но Кейт реши да се освободи от гнева си, дори да не получи извинение. Не трябваше да му позволява да кипи толкова дълго в нея. Понякога се чувстваше така, сякаш току-що се бяха скарали. Сега значение имаха не думите, казани или премълчани, а годините приятелство.

— Благодаря — прошепна. Утре щеше да се обади на Тъли и да я покани на вечеря. Както винаги, това щеше да сложи край на скарването. И те пак, без никакво усилие, щяха да стъпят отново на пътя на приятелството.

— За какво?

Тя го целуна нежно и го погали по бузата. От всичките ѝ любими гледки, най-любима беше лицето на този мъж.

— За всичко.

В сивата и дъждовна ноемврийска утрин Кейт спря на паркинга на училището и погледна вдясно.

Мара седеше свита на предната седалка. Беше мрачна, откакто ѝ отказаха да отиде в Ню Йорк. Кейт осъзна, че ако преди между двете имаше преграда, то сега се издигаше здрава и масивна стена.

Обикновено Кейт трябваше да изглади неравностите по пътя, по който вървеше семейството им. Тя бе тази, която възстановяваше мира, но сега, каквото и да кажеше, нямаше ефект. Мара беше мрачна вече седмици наред и Кейт започваше да се уморява. Не спеше добре. Беше още и ядосана, защото знаеше, че мълчанието на Мара има за цел да я манипулира и пречупи.

— Вълнуваш ли се за празненството? — насили се да запита. Поне имаше какво да каже. Целият осми клас се вълнуваше за зимното тържество и така трябваше да бъде. Родителите, включително Кейт,

бяха положили огромни усилия, за да създадат вълшебна нощ за децата си.

— Не особено — каза Мара. Гледаше през прозореца, очевидно търсеше приятели сред тълпата деца. — Няма да дойдеш с мен, нали?

Кейт потисна болката от забележката ѝ. Каза си, че е нормално. Повтаряше си го често напоследък.

— Председател съм на комитета по украсата. Знаеш го. Едва ли се очаква да работя в продължение на два месеца, а после да не видя резултата.

— Значи ще бъдеш там — каза Мара мрачно.

— И двамата с татко ти ще бъдем. Но ти пак ще се забавляваш.

— Както и да е.

— Ето, семейният автобус на Малърки пристигна — каза. Момчетата на задната седалка се засмяха на старата шега.

— Това вече не е забавно — каза Мара и изви очи към тавана на колата.

Кейт се обърна към дъщеря си.

— Довиждане, скъпа. Приятен ден. И късмет на теста по обществени науки.

— Чао — каза Мара и затръшна вратата.

Кейт въздъхна и погледна в страничното огледало. Близнаците играеха на задната седалка с пластмасовите си динозаври.

Момичета — прошепна тя на себе си, питайки се защо тийнейджърките винаги трябва да са лоши с майките си. Това очевидно бе нормалното им поведение — беше прекарала достатъчно време с приятелките си, за да го знае. Толкова нормално, че вероятно бе част от еволюцията. Може би по някаква скрита причина човешкият вид имаше нужда от момичета, които да се смятат пораснали на тринайсет.

След няколко минути остави момчетата пред училището им — като ги целуна за довиждане — и нейният ден започна. Първо спря в „Бейнбридж Бейкърс“, за да си вземе кафе с мляко, после се отби в библиотеката, за да остави няколко книги, и потегли към Сейфуей. В десет и половина си беше отново у дома и подреждаше покупките в кухнята.

Тъкмо затваряше вратата на хладилника, когато дочу познатата мелодия на предаването „Часът на момичетата“ да долита от

дневната и отиде там. Рядко изглеждаше цялото предаване — и как би могла с този напрегнат график? — но винаги го слушаше. Понякога и Джони, и Тъли й задаваха въпроси, за да се уверят, че го е гледала.

Кейт седна удобно на дивана.

Музиката замлъкна и Тъли се появи на екрана. Декорът беше оформен така, че да създава илюзията за обикновена уютна дневна. Както обикновено, Тъли бе много красива. Миналата година бе оставила косата си да порасне до раменете и й беше възстановила естествения червеникавокафяв цвят. Това само подчертаваше високите й скули и шоколадовите й очи. Малко колаген придаваше на устните й съвършени очертания, на които тя слагаше единствено почти безцветен гланц.

— Добре дошли отново в „Часът на момичетата“ — каза, като се опита да надвика аплодисментите. Кейт знаеше, че понякога хората стоят на опашка в продължение на шест часа, за да са част от публиката в студиото. И защо не? „Часът“, както го наричаха феновете и медиите, беше забавно и понякога дори вдъхновяващо предаване. Никой не знаеше какво ще каже или направи Тъли. Това бе част от загадката, която привличаше хората, а Джони се грижеше всичко да работи като добре смазана машина. Вярна на своя свят, Тъли бе направила всички тях богати, а Джони, на свой ред, се грижеше тя да изглежда винаги превъзходно.

Тъли седна на кремавия стол, който бе винаги запазен за нея. Светлият му цвят я правеше по-жизнена и по-ярка. Наведе се напред, за да говори интимно както на публиката, така и на камерата.

Кейт бе веднага погълната от предаването. Докато гледаше как Тъли разкрива пред цяла Америка тайните си за полагането на грима и правенето на косата, животът на Кейт се състоеше в плащане на сметки, чистенето на щори и сгъването на прането. След предаването изключи телевизора и седна отново да работи върху списъка си за Коледа. Бе така погълната от заниманието си, че трябваше да мине известно време преди да осъзнае, че телефонът звъни. Огледа се, видя безжичния телефон на пода под частите от конструктора „Лего“ и отговори:

— Ало?

— Кейт ли е на телефона?

— Да.

— Слава Богу! Аз съм Елън от „Уудуърд“. Обаждам се, защото Мара отсъства от четвъртия час. Ако сте забравили да я освободите...

— Не съм забравила — каза Кейт и осъзна колко остро прозвуча гласът ѝ. — Съжалявам, Елън. Мара трябва да е в час. Нека позная. Емили Алън и Шерил Бъртън също ли отсъстват?

— О, Боже — каза Елън. — Знаете ли къде са?

— Да. Ще ви се обадя, когато ги намеря. Благодаря, Елън.

— Съжалявам, Кейт.

Затвори и погледна часовника. 12:42.

Не беше необходима научна степен, за да се досети къде са момичетата. Днес бе четвъртък — денят, в който отваряше новото кино. И, какво съвпадение, беше излязъл новият филм на „Кралицата на тийнейджърите“.

Кейт грабна чантата си и излезе. Спря пред новото кино доста преди един. Положи усилия да скрие гнева си, разговаря с управителя, мина покрай тъмните редици, намери момичетата и ги изведе във фойето. Не можеше повече да сдържа гнева си.

Обаче той бе нищо, сравнен с този на дъщеря ѝ.

— Не мога да *повярвам*, че направи това — каза Мара, когато излязоха на паркинга.

Кейт не обърна внимание на тона ѝ и каза:

— Казах ти, че можеш да отидеш на кино в събота с приятелките си.

— Ако си почистя стаята.

Кейт не си направи труда да отговори.

— Хайде, момичета. Влезте в колата. Чакат ви в училище.

Момичетата седнаха на задната седалка, като шепнеха колко съжаляват.

— А аз не съжалявам — каза Мара, затръшна вратата и закопча колана си. — Пропуснахме само тъпата алгебра.

Кейт запали двигателя, излезе от паркинга, а после и на главното шосе.

— Трябва да си на училище. Точка.

— О! Като че ли никога не си ме освобождавала от час, за да ме заведеш на кино — каза Мара. — Сигурно съм сънувала, че съм гледала Хари Потър в учебен ден.

— Да. Тогава беше различно — каза Кейт, опитвайки се да не повишава тон.

Мара скръсти ръце на гърди.

— Тъли щеше да ме разбере.

Кейт спря на кръглия площад пред училището.

— Добре, момичета, чакат ви в кабинета на директора.

Емили нададе стон.

— Майка ми ще припадне.

Когато останаха сами в колата, Кейт се обърна към дъщеря си.

— Татко също щеше да ме разбере — каза Мара. — Той знае колко много означават за мен филмите и курсовете за модели.

— Така ли мислиш? — Кейт извади мобилния си телефон, набра Джони и го подаде на Мара. — Кажи му.

— Т-ти му кажи.

— Не аз съм избягала от училище, за да отида на кино.

Мара взе телефона и го приближи до ухото си.

— Татко? — Гласът ѝ веднага омекна и сълзи изпълниха очите ѝ.

Кейт изпита ревност. Как беше успял Джони да запази прекрасни отношения с дъщеря си, докато Кейт се беше превърнала в нейна слугиня?

— Познай какво, татко? Помниш ли филма, за който ти разказах? Онзи, в който момичето открива, че леля му всъщност му е майка? Отидох да го гледам днес и беше... Какво? О! — Гласът ѝ спадна до шепот. — През четвъртия час, но... — Слуша още малко, после въздъхна. — Добре. Чао, татко. — Затвори и подаде телефона обратно на Кейт. И за част от секундата отново се превърна в малко момиченце. — Не мога да гледам филма този уикенд.

Най-много от всичко Кейт искаше да вземе Мара в прегръдките си и да каже: „Обичам те“, но не се осмели. Майчинството беше такова през по-голямата част от времето — трябваше да си като стомана, да не омекваш.

— Може би следващия път ще помислиш за последствията от действията си.

— Някой ден ще бъда велика актриса и ще кажа по телевизията, че въобще не си помогнала за издигането ми. Ще припиша всички заслуги на леля Тъли, която вярва в мен. — Слезе от колата и тръгна.

Кейт я последва и изравни крачка с нея.

— Аз вярвам в теб.

Мара изсумтя.

— Ха! Никога нищо не ми позволяваш. Да знаеш, ще се преместя при Тъли веднага, щом мога.

— Когато адът замръзне — измърмори Кейт под носа си. За щастие, двете нямаха повече възможност да разговарят. Влязоха в училището и видяха, че директорът ги чака.

Лятото, преди Мара да влезе в гимназията, бе най-лошото в живота на Кейт. Тринайсетгодишна дъщеря в основно училище бе лошо, като се замислеше в ретроспекция, но сега не изглеждаше чак толкова зле. Четиринайсетгодишно момиче, което се готви да влезе в гимназията, беше още по-лошо.

Това, че Джони работеше по шейсет часа на седмица, също не помагаше.

— Няма да носиш в училище дънки, които позволяват да се види цепката на дупето ти — каза Кейт, като с усилие запази гласа си спокоен. Въпреки че бе много заета по това време на годината, беше отделила четири часа, за да купи дрехи за училище на Мара. Бяха в мола от два часа, но не бяха купили нищо. Единственото, което имаха, беше враждебност.

— Но всички носят такива в гимназията.

— Всички, освен теб, в такъв случай. — Кейт притисна пръсти към пулсиращите си слепоочия. Виждаше, че момчетата тичат навсякъде из магазина, но ги остави. Ако имаше късмет, може би щеше да дойде охраната и да я отведе заради това че не може да контролира децата си. В момента да бъде затворена някъде сама й се струваше като рай.

Мара хвърли дънките върху купа и се отдалечи, като тропаше силно.

— Нима вече не знаеш и как да вървиш? — измърмори Кейт, последвала дъщеря си.

Докато свършат с покупките, Кейт вече се чувстваше като Ръсел Кроу в „Гладиатор“ — кървяща, ранена, но жива. Никой не беше щастлив. Момчетата хленчеха за фигурите от „Властелинът на пръстените“, които беше отказала да купи, Мара се сърдеше за

дънките и за блузата, която майка ѝ също беше отхвърлила, а Кейт бе ядосана, че обикновеното пазаруване можеше да източи такава голяма част от енергията ѝ. Единствената добра новина беше, че бе защитила позициите си. Кейт не беше спечелила битката напълно, но Мара също не бе удържала победа.

По време на пътуването към дома колата бе разделена на две половини — на задната седалка бе шумно, на предната — тихо. Кейт продължаваше да се опитва да завърже разговор с дъщеря си, но тя не отвърщаше на нито едно нейно изречение. И така, докато колата не навлезе в алеята, а после да паркира в гаража. Тогава Кейт се почувства победена. Това, че беше прекарала ясна граница между майчинството и приятелството, вече не я радваше така.

Момчетата разкопчаха коланите си и слязоха бързо. Кейт знаеше, че който от тях стигне пръв до дневната, ще получи контрол над дистанционното.

— Спокойно — каза и хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

После се обърна към Мара.

— Днес получи някои наистина прекрасни неща.

Мара сви рамене.

— Да.

— Знаеш ли, Мара, животът е пълен с... — Спря наскре изречението и едва не се засмя. Канеше се да изрече една от речите си.

— Какво?

— Компромиси. Човек може да се фокусира върху това, което е получил, а може и върху онова, което не е. Изборът, който правиш, накрая ще се окаже решаващ за това в каква жена ще се превърнеш.

— Аз просто искам да се впиша в средата — каза Мара едва чуто, нещо, което Кейт не очакваше. Това ѝ напомни колко е млада дъщеря ѝ и колко се страхуваше от първия си ден в гимназията.

Протегна ръка и нежно затъкна кичур коса зад ухото ѝ.

— Повярвай ми, помня това чувство. Трябваше да нося евтини дрехи втора употреба, когато бях на твоята възраст. Децата непрекъснато ми се подиграваха.

— Значи знаеш какво имам предвид.

— Да, но не можеш да получиш всичко, което искаш. Това е. Толкова е просто.

— Но това са само чифт дънки, мамо. Не световен мир.

Кейт погледна дъщеря си. Поне веднъж тя не се мръщеше и не извърщаше глава.

— Съжалявам, че толкова често се препираме.

— Да.

— Може би ще можем да те запишем отново на курс за модели, все пак. За такъв, който се провежда в Сиатъл.

Мара се нахвърли като гладно куче.

— *Най-накрая* ще ми позволиш да изляза извън острова? Следващата сесия започва във вторник. Проверих. Тъли каза, че може да ме взема от ферибота. — Усмихна се глупаво. — Говорихме за това.

— О, да, нали?

— Татко каза, че всичко ще бъде наред, ако оценките ми са добри.

— Той също знае? И никой не е разговарял с мен? Коя съм аз, злата вещица?

— Напоследък много лесно се ядосваш.

— И чия е вината?

— Мога ли да ходя на курсовете?

Всъщност Кейт нямаше избор.

— Добре. Но ако оценките ти...

Мара се хвърли в прегръдките на Кейт. А тя я прегърна здраво, наслаждавайки се на момента. Не можеше да си спомни кога Мара я бе прегърнала за последен път.

Кейт продължи да стои до колата дълго след като Мара бе изтичала в къщата, и да се пита дали курсовете за модели бяха добра идея.

Не защото не искаше Мара да учи за модел. Просто не искаше тя да поеме по този труден път толкова млада. Отхвърляния, корупция, красота, която не отива по-дълбоко от кожата, наркотици и анорексия. Всичко, което се криеше под повърхността на модния свят. Самоуважението и имиджът са нещо съвсем крехко в тийнейджърските години. Господ знаеше, че момичетата могат лесно да се отклонят от правия път и без да бъдат обременени с това, че са избягвани от съучениците си, защото са грозни.

Накратко, Кейт не се страхуваше, че красивата ѝ дъщеря няма да успее в света на модния подиум. По-скоро се страхуваше, че ще успее

и ще изгуби детството си.

Най-после влезе вътре, като си мърмореше:

— Трябваше да остана твърда.

Съдбата на майката. Опитваше се да измисли как да се откаже от думите си — нещо, което беше вече невъзможно — когато звънна телефонът. Кейт дори не си направи труда да отговори. През тези последни седмици на лятото беше научила, че тийнейджърките живеят за и чрез телефона.

— Мамо! Баба е. За теб — извика Мара. — Но не говори много, защото Габ ще ми се обади.

Взе слушалката и чу как майка ѝ издиша дима в другия край на жицата. Усмихна се, остави подреждането на продуктите и се отпусна на дивана.

— Здравей, мамо.

— Звучиш ужасно.

— Можеш да го кажеш, след като си чула само дишането ми?

— Имаш дъщеря тийнейджърка, нали?

— Повярвай ми, аз никога не съм била толкова лоша.

Майка ѝ се засмя.

— Предполагам, не помниш колко пъти ми казваше да не се бъркам в живота ти, а после затръшваше вратата в лицето ми.

Споменът бе неясен, но не чак толкова трудно уловим.

— Съжалявам, мамо.

Настъпи пауза, после майка ѝ каза:

— Трийсет години.

— Трийсет години какво?

— Толкова ще минат, докато и ти не получиш извинение, но знаеш ли кое е страхотно?

Кейт изстена.

— Че може да не доживея?

— Ще знаеш, че тя съжалява дълго преди самата да го е узнала.

— Майка ѝ се засмя. — А когато има нужда от теб да гледаш детето ѝ, наистина ще те обича.

Кейт почука на вратата на Мара и чу приглушено:

— Влез! — и влезе.

Тя пристъпи, като се опита да не обръща внимание на разхвърляните навсякъде дрехи и книги, и отиде до леглото, където Мара седеше с колене, опрени в брадичката, и говореше по телефона:

— Може ли да поговоря с теб за минутка?

Мара изви очи към тавана.

— Трябва да затворя, Габ. Майка ми иска да говори с мен. До по-късно. — А на Кейт каза: — Какво?

Кейт седна в края на леглото и изведнъж си спомни колко пъти тази сцена се бе разигравала по време на нейното детство. Споменът я накара да се усмихне.

— Какво?

— Знам, че напоследък рядко постигаме съгласие, и съжалявам. Повечето пъти е така, защото те обичам и искам най-доброто за теб.

— А през другата част от времето защо, тогава?

— Защото наистина ме ядосваш.

Мара се усмихна леко и се отмести встрани, за да й направи място — точно както някога постъпваше с майка си.

Тя седна и колебливо протегна ръка към дланта на дъщеря си. Имаше много неща, които можеше да каже в този момент, но вместо това просто седеше и държеше дъщеря си за ръката. Този бе първият тих миг, който имаха от години, и той я изпълни с надежда.

— Обичам те, Мара — каза накрая. — Ти, повече от всички други, ми показва какво може да бъде любовта. Когато те сложиха в ръцете ми за първи път... — Направи пауза, защото усети как гърлото ѝ се стяга. Любовта към детето ѝ беше огромна и всепобеждаваща. Понякога, улисана в противоречията, го забравяше. Усмихна се. — Както и да е. Реших, че трябва да направим нещо специално заедно.

— Какво например?

— Като например тържество, по случай годишнината от предаването на баща ти.

— Наистина? — Мара я молеше за това от седмици. Кейт все ѝ повтаряше, че е прекалено малка.

— Можем да напазаруваме заедно, да си направим косите, да се облечем красиво...

— Обичам те — каза Мара и я прегърна.

Тя я притисна към себе си, наслаждавайки се на мига.

— Мога ли да кажа на Емили?

Преди Кейт да е казала: „*Разбира се*“, Мара протягаше ръка към телефона и набираше номера. След като излезе и затвори вратата, чу Мара да казва:

— Няма да повярваш, Ем. Познай къде ще отида в събота...

Кейт се върна в стаята си, като мислеше за това, колко бързо се променят нещата при децата. В единия миг те отхвърлят, в следващия си техният герой. От тези промени можеше да ти се завие свят понякога и единственият начин да оцелееш бе да се наслаждаваш на хубавите моменти и да не размишляваш прекалено върху лошите.

— Усмихваш се — каза Джони, когато тя влезе в стаята. Седеше на леглото и носеше очилата, които беше купил след толкова много мърморене.

— Толкова ли е забележимо?

— Да.

Тя се засмя.

— Предполагам, че е. С Мара имахме лоша седмица. Поканиха я на парти с преспиване и момчета — все още не мога да повярвам — и аз ѝ забраних да отиде.

— Защо се усмихваш, тогава?

— Поканих я на партито по случай годишнината. Ще прекараме деня заедно, по момичешки. Ще пазаруваме, ще си направим косите и маникюра. Ще трябва да наемем апартамент в хотела.

— Аз ще бъда най-щастливият там — каза той.

Кейт му се усмихна. Не помнеше откога не беше се чувствала така изпълнена с надежда. Двете с Мара щяха да прекарат чудесно. И това може би щеше най-послед да събори стената между тях.

Тъли сигурно бе най-щастливият човек на земята. Тази вечер бе партито по случай годишнината от предаването. Много добри професионалисти работеха дълги месеци, за да го направят събитието на годината в Сиатъл. Местните хора не само се очакваше да присъстват, но и да се радват на знаменитостите. Накратко, всички, които бяха някой, щяха да бъдат тук, и то в нейна чест. Щяха да аплодират феноменалния ѝ успех.

Огледа бляскавата огромна зала в хотел „Олимпик“. Всъщност мислеше, че хотелът се нарича някак другояче напоследък —

хотелските вериги непрекъснато продаваха и придобиваха собственост — но за нея той щеше да си остане „Олимпик“ завинаги.

Залата бе пълна с нейни колеги, партньори и почитатели, гости знаменитости и няколко от ключовите ѝ работодатели. Всички, които виждаше, вдигаха чаши в наздравици. Всички я обичаха.

И нито един от тях всъщност не я познаваше.

Една не можа да дойде, а Грант дори не бе отговорил на обаждането ѝ. Напоследък бе прочела в таблоидите, че ще се жени за някаква старлетка, и макар че новината не трябваше да я тревожи, не беше така. Караше я да се чувства стара и самотна, особено тази вечер. Как бе успяла да достигне тази възраст и да остане сама? Без специален човек в живота си, с когото да сподели този миг?

Край нея мина сервитьор и тя го потупа по рамото. Взе втора чаша шампанско от подноса.

— Благодаря — каза и се усмихна с присъщата си усмивка, след което огледа залата в търсене на семейство Райън. Все още не бяха дошли. Носеше се сред море от познати.

Пресуши шампанското на един дъх и отиде да търси друго питие.

Денят на разкрсяването с дъщеря ѝ беше всичко, на което Кейт се бе надявала. За първи път от векове не се препираха. Мара дори изслушваше мнението ѝ за различни неща. След като избраха роклите си — от черна коприна и с едно голо рамо за Кейт и красив розов шифон без презрамки за Мара — отидоха в спа центъра на Хуарес, където им направиха маникюр и педикюр, прически и ги гримираха.

Сега бяха в спалнята на Мара в апартамента в хотел „Олимпик“. Стояха рамо до рамо пред огледалото в банята.

Кейт знаеше, че никога няма да забрави тази гледка — високата ѝ дъщеря с изящното лице, усмихната толкова широко, че очите ѝ се бяха затворили, прегърнала Кейт през раменете.

— Ще ги разбием — каза Мара.

Кейт се усмихна.

— Напълно.

Мара я целуна импулсивно по бузата и каза:

— Благодаря, мамо. — Тръгна към вратата, като пътем взе обсипаната си с мъниста чанта. — Идвам, татко — каза, отвори я и пристъпи в дневната.

— Мара! — чу го Кейт да възкликва и да подсвирва. — Великолепна си.

Кейт последва дъщеря си в стаята. Знаеше, че тялото ѝ не е във форма, както някога, но в тази рокля, с диамантената огърлица около врата, се чувстваше красива. А като видя как съпругът ѝ се усмихва, се почувства също и секси.

— Уоу! — възкликна той и тръгна към нея. Наведе се и я целуна. — Изглеждаш фантастично, мисис Райън.

— Ти също, мистър Райън.

Като се смееха щастливо, тримата излязоха от стаята и слязоха в балната зала, където стотици хора вече празнуваха.

— Виж, мамо — прошепна Мара, като се притисна леко в нея. — Това са Брад и Дженифър. А онова там е Кристина. Уоу! Нямам търпение да се обадя на Емили.

Джони хвана Кейт за ръката и я поведе през тълпата към бара. Взеха питиета и пепси-кола за Мара.

После се смесиха с тълпата, отпивайки от питиетата си.

Дори в зала като тази, Тъли изпъкваше в копринената си рокля с цвят на смарагд. Тръгна към тях, като им махаше с ръка.

— Изглеждате страхотно — каза и се засмя.

Кейт не можеше да не забележи, че вече не стои така твърдо на краката си.

— Добре ли си?

— Не бих могла да бъда по-добре. Джони, след вечеря ще трябва да произнесем реч. После ще танцуваме. Дансингът трябва да е пълен.

— Нямаш ли кавалер? — запита Джони.

Усмивката на Тъли стана колеблива.

— Мара може да ми бъде компания. Няма да имаш нищо против да я взема назаем, нали, Кейт?

— Ами...

— И защо да има? — каза Мара, като гледаше Тъли с обожание. — Тя ме вижда всеки ден.

Тъли се наведе към Мара.

— Аштън е тук. Искаш ли да се срещнеш с него?

Мара не можеше да повярва.

— Шегуваш ли се?

Кейт ги гледаше как се отдалечават, хванати за ръка, наклонили глава една към друга като две стари приятелки.

След това вечерта загуби от блясъка си за Кейт. Като отпиваше от шампанското си, тя следваше съпруга си из залата. Смейше се, когато трябваше, усмихваше се, когато беше необходимо, и казваше: „Домакия съм“, когато я питаха. И забелязваше как тези думи — с които тя много се гордееше — могат да сложат край на всеки разговор.

И през цялото време гледаше как Тъли се преструва, че Мара е нейна дъщеря и я представя на знаменитост след знаменитост, като ѝ позволява да отпива от шампанското ѝ.

Когато най-после дойде време за вечеря, Кейт зае мястото си начело на масата. От едната ѝ страна седеше Джони, а от другата — президентът на „Синдиуърлд“. Тъли привличаше вниманието. Беше оживена, забавна и всички около нея — и особено Мара — бяха подвластни на магията ѝ.

Кейт си наложи нищо от това да не помрачава настроението ѝ. На няколко пъти дори се опита да привлече вниманието на дъщеря си, но беше невъзможно да се състезава с Тъли.

Накрая не можеше да търпи повече. Извини се на Джони и тръгна към тоалетната. Като че ли всички жени, които бяха събрани там, говореха за Тъли и най-вече колко великолепно изглежда.

— А видя ли момичето, с което е...

— Мисля, че е нейна дъщеря.

— Нищо чудно, че изглеждат толкова близки.

— Искане ми се дъщеря ми да се отнася така с мен.

— И на мен — измърмори Кейт толкова тихо, че никой не я чу. Гледаше отражението си в огледалото и виждаше жена, която се беше постарала да изглежда красива заради мъжа и дъщеря си, но бледнееща пред блясъка на най-добрата си приятелка. Знаеше, че е смешно да се чувства така наранена и далеч от всичко. Нощта не беше нейна все пак. Но... Беше хранила такива надежди!

В това беше грешката ѝ.

Щастието ѝ зависеше от сърцето на една тийнейджърка. *Идиотка*. Осъзнаването на този факт я накара почти да се усмихне. Със сигурност беше по-мъдра, отколкото показваше. Чувстваше се

вече по-добре, контролираше глупавите си емоции и можеше да се върне на партито.

ГЛАВА 29

Тъли не трябваше да пие толкова много. Стоеше на подиума и държеше Джони за ръката, за да запази равновесие.

— Благодаря на всички — каза и се усмихна ослепително. — „Часът на момичетата“ има такъв успех благодарение на вас. — Вдигна чаша и всички ѝ отговориха с ръкопляскания. Не знаеше дали ги заслужава, защото не помнеше какво бе казала.

Обърна се към Джони и го прегърна.

— Наш ред е да танцуваме.

Оркестърът засвири бавна и нежна мелодия. Тъли го хвана за ръката и го поведе към дансинга. Все още се смееше, когато позна песента. „Луд съм по теб“.

„Докосни ме само веднъж и ще разбереш, че е истина.“

Първата песен, на която танцуваха Джони и Кейт на сватбата си.

Тъли наклони глава и вдигна поглед към него. Със сигурност си спомняше онова, което не биваше — как бе танцувала за последен път в прегръдките му. Песента беше „Нима нямахме почти всичко?“ и когато свърши, той я целуна. Ако тогава бе направила различен избор, ако беше протегнала ръка към любовта, вместо към славата, той може би щеше да я обича и да ѝ даде дете като Мара и дом.

На бледата златиста светлина от стария полилей той изглеждаше красив както винаги. Притежаваше мургавата красота на ирландците, която само засияваше повече с времето. Сериозният му поглед ѝ напомняше за миналото, когато леко го бе наранила.

— Винаги си бил добър танцьор — каза и изведнъж усети, че трябва да бъде малко по-внимателна. Беше пияна, трябваше да се отдръпне, но се чувстваше така добре в ръцете му... А и нищо нямаше да се случи.

Той я завъртя с лекота и отново я дръпна към себе си.

Тълпата запляска одобрително.

— Не трябваше да пия толкова много шампанско. Не мога да те следвам.

— Никога не си можела да следваш, когото и да било. Тази не е силната ти страна.

Тези негови думи ѝ припомниха всички подробности. Спомените заприиждаха през стените, които беше издигнала. Спря и го погледна.

— Какво се случи с нас?

— Нима някога е имало „нас“, Тъли? — запита той тихо. Каза го толкова спокойно и така бързо, че тя се запита дали и той не си задава този въпрос от години. Не можеше да каже дали в усмивката му се долавя горчивина, знаеше само, че вече не танцуват, но той не я пуска.

— Нямаше да позволя нищо да се случи.

— Кейт мисли, че никога не съм преодолял увлечението си по теб.

Тъли го знаеше през цялото време. Двете с Кейт никога не разговаряха за общото си минало с Джони, бяха го забравили в името на приятелството. И това трябваше да си остане там, в тъмното, но както винаги при Тъли, алкохолът и самотата я правеха по-слаба и тя, въпреки най-добрите си намерения, запита:

— А преодолял ли си го?

Когато Кейт се върна в залата, оркестърът свиреше. „*Луд съм по теб.*“ Тази песен винаги я караше да се усмихва. Спря на вратата и се огледа. Около масите имаше много свободни места, хората се трупаха край бара. Видя Мара в ъгъла да разговаря с много слабо момиче, облечено в рокля, по-малка и от носна кърпа.

— Чудесно.

Потисна гнева си и продължи да върви. Тогава зърна смарагдовозелената коприна и светът спря да се върти.

Тъли беше на дансинга, отпуснала се в ръцете на Джони. Той я държеше така интимно, сякаш бяха прекарвали цял живот заедно. Не танцуваха, просто стояха — неподвижни сред вихъра на другите танцьори. Тъли го гледаше така, като че ли току-що го беше помолила да я заведе в леглото.

Кейт не можеше да си поеме дъх. За един ужасен миг помисли, че ще повърне.

„*Ти винаги ще бъдеш вторият му избор.*“

Тя го знаеше. Това, че през годините се беше примирила, не означаваше, че нещо се е променило.

Песента свърши и Джони отстъпи назад от Тъли. Обърна се и видя Кейт. Погледите им се срещнаха. И там, пред всички, тя се разплака. Объркана и смутена, излезе от залата.

Добре де, побягна.

Отиде до асансьорите и започна нетърпеливо да натиска бутона.

— Хайде... хайде... — Не искаше да я видят, че плаче. Звънчето запя и вратата се отвори. Влезе, облегна се на стената и скръсти ръце на гърди. Чака дълго, преди да се сети, че не е натиснала бутона. Вратите щяха да се затворят, когато една ръка ги спря.

— Махни се — каза тя на съпруга си.

— Танцувахме.

— Ха! — Кейт натисна бутона за техния етаж, после избърса очи.

Той влезе вътре.

— Държиш се нелепо.

Асансьорът ги отнесе до етажа им, вратите се отвориха. Тя се отдалечи от него. Намери ключа и отключи стаята. Влезе и затръшна вратата, след което се облегна на нея.

И зачака.

Чакаше.

„Може би се е върнал при Тъли...“

Не.

Не вярваше. Съпругът ѝ може би имаше някакви чувства към Тъли, но бе почтен, а и Тъли бе най-добрата ѝ приятелка.

Ето, това бе забравила в ревността си.

Отвори вратата и го видя да стои в коридора.

— Още си тук.

— Ключът е у теб. Надявах се, че ще се извиниш.

Тя отиде при него и каза:

— Съжалявам.

— Не мога да повярвам, че си помислила...

— Не съм.

Той я хвана за ръката.

— Танцувай с мен — каза тя, мразейки се, че леко подчерта думата „мен“.

— Няма музика.

Тя го прегърна през врата и започна да люлее бедра, като бавно се придвижваше към него, докато гърбът му не опря в стената, а тя не се оказа плътно притисната в него.

Дръпна ципа на роклята си и я остави да падне на земята.

Джони огледа коридора.

— Кейти! — Отвори чантата ѝ, извади ключа и отключи вратата. Влязоха бързо в стаята, отпуснаха се на дивана и се зацелуваха със страст, която бе едновременно позната и нова.

— Обичам те — каза той, спускайки ръка към бикините ѝ. — Опитай се да не го забравяш.

Тя бе останала без дъх и не можеше да отговори, затова само кимна и дръпна ципа на панталоните му. Закле се никога вече да не позволява на колебанията да я обземат, да не забравя за любовта му.

Две седмици по-късно, Тъли стоеше до прозореца на огромния си апартамент и гледаше навън. Отдавна знаеше, че нещо липсва в живота ѝ. Беше се надявала, че връщането в Сиатъл и собственото предаване ще запълнят празнината в нея, но нямаше такъв късмет. Сега бе просто по-известна, безкрайно богата и все още недоволна.

Както винаги, когато беше нещастна, се обръщаше към кариерата си. Беше ѝ необходимо известно време да стигне до отговора, да предприеме нещо, което да е едновременно предизвикателство и удовлетворение, но накрая все пак се бе сетила.

— Ти си луда — каза Джони. Крачеше пред прозореца, който гледаше към залива Елиът. — Форматът е царят на телевизията. Знаеш го. Само „Опра“ ни превишава по рейтинг, а миналата година бяхме номинирани за „Еми“. Това са показатели за успех.

— Знам — каза тя, разсеяла се за миг от собственото си отражение. От прозореца я гледаше слаба и изпита жена. — Но аз не следвам правилата, знаеш го. Трябва малко да пораздрусам нещата. Предаване на живо ще свърши това.

— Защо го правиш? Какво повече искаш?

Това беше въпрос, който струваше шейсет и четири хиляди долара. Защо никога нищо не ѝ беше достатъчно? И как би могла да накара Джони да я разбере?

Кейт щеше да разбере, макар че нямаше да се съгласи, но тя бе много заета напоследък и двете не разговаряха често. Чувстваше се... далеч от Кейт. Животът им течеше толкова различно. Почти не бяха говорили от партито по случай годишнината.

— Ще трябва да ми се довериш по този въпрос, Джони.

— Всичко може да се обърне срещу нас само за секунда и рейтингът ни да се изпари. — Тръгна към нея, смръщил вежди. — Разговаряй с мен, Тъл.

— Няма да разбереш — каза тя и това бе истината.

— Пробвай.

— Трябва да оставя следа.

— Двайсет милиона зрители те гледат всеки ден. И какво е това? Нищо?

— Ти имаш Кейт и децата.

Видя, че той започна да разбира. Изглежда я така, сякаш искаше да каже: „*Бедната Тъли*“. Независимо колко бързо бягаше и колко високо се издигаше, този поглед като че ли я преследваше навсякъде.

— О!

— Трябва да опитам, Джони. Ще ми помогнеш ли?

— Кога съм те разочаровал?

— Само когато се ожени за най-добрата ми приятелка.

Той се засмя и тръгна към вратата.

— Само един опит, Тъли. После ще го оценим. Достатъчно справедливо ли е?

— Да.

През следващите седмици тя работи като маниак, отказвайки се от всякакъв обществен живот. Сега, накрая, бе дошъл моментът на истината и тя се тревожеше. Ами ако Джони се окажеше прав и брилянтната ѝ идея бѐдеше сведена до мелодрама?

На вратата на офиса ѝ се почука.

— Влез — каза тя.

Секретарката ѝ, Хелън, току-що завършила „*Станфорд*“, подаде глава през вратата.

— Доктор Тилмън е тук. В зелената стая е. Семейство Макадамс настаних в чакалнята, а Кристи е в офиса на Тед.

— Благодаря, Хелън — каза тя разсеяно и вратата се затвори.

Почти беше забравила какво е това чувство едновременно на страх и въодушевление. Изминалите години я бяха затворили в странна капсула. Сега като че ли поставяше ново начало — щеше да опита нещо, в което само тя вярваше.

Погледна се за последен път в огледалото, свали от яката си белия плат, който трябваше да предпази дрехите от грима ѝ, и тръгна към студиото. Завари Джони да прави като че ли десет неща едновременно и да издава заповеди наляво и надясно.

— Готова ли си? — запита той.

— Честно ли? Не знам.

Той се приближи до нея, като говореше нещо в микрофона. Тя го издърпа от устата му и той каза тихо, само на нея:

— Ще бъдеш страхотна, вярвам.

— Благодаря. Имах нужда да го чуя.

— Просто бъди себе си. Всички те обичат.

При даден от него сигнал, публиката започна да влиза в студиото. Тъли остана зад кулисите и зачака. Когато светнаха червените светлини, излезе на сцената.

Както винаги, остана там за миг, усмихната, позволяваща на аплодисментите да повдигнат самочувствието ѝ и да я изпълнят с настроение.

— Днес имаме много специално шоу за вас. Моят гост, доктор Уесли Тилмън, е виден психиатър, специализирал в терапия на пристрастености и семейни консултации...

На екрана зад нея се излъчваше клип за мъж с наднормено тегло и оредяваща коса. Той се опитваше да не заплаче, но изгуби битката.

— Съпругата ми е добра жена, Талула. Женени сме от двайсет години и имаме две красиви деца. Проблемът е... — Направи пауза и изтри очите си. — Алкохолът. Преди беше само на коктейл с приятели, но напоследък...

Клипът, чрез звук и образи, показва разпадането на семейство. Когато свърши, Тъли се обърна към публиката. Виждаше колко разчувствана е тя. Някои от жените всеки момент щяха да се разплачат.

— Мистър Макадамс е като много от нас. Живее тих живот, изпълнен с отчаяние заради пристрастеността на съпругата си. Кълне се, че е опитал всичко, за да я убеди да предприеме лечение и да се откаже от пиенето. Днес, с помощта на доктор Тилмън, ще опитаме

нещо радикално. Мисис Макадамс е зад сцената, сама. Вярва, че е спечелила пътуване до Бахамските острови, и е тук, за да получи наградата си. Всъщност семейството ѝ — с професионалната помощ на доктор Тилмън — ще ѝ се противопостави заради алкохолизма ѝ. Надявам се, че ще успеем да я принудим да потърси лечение.

Настъпи миг на мълчание.

Тъли сдържа дъха си. „*Хайде, бъдете с мен.*“

Последваха аплодисменти.

Тъли едва се сдържа да не се засмее на глас. Погледна Джони, който стоеше в сенките до първа камера. Той ѝ се усмихна и вдигна палци.

Това също я окуражи. Щеше да помогне съвсем искрено на това семейство и Америка щеше да я обожава за доброто, което щеше да направи.

Отстъпи назад и представи гостите си и от този миг нататък предаването набра скорост като лавина. Всички в залата бяха завладени — пляскаха, надаваха стонове, окуражаваха, плачеха. А Тъли, като истински магьосник, контролираше всичко. Предаването пожъна небивал успех.

Онзи ноември зимата настъпи съвсем неочаквано и обгърна острова в сива мъгла. Голите дървета трепереха на студа и последните почернели листа не искаха да паднат, сякаш така щяха да признаят поражението си. Мъглата се издигаше от залива всяка сутрин и приглушаваше звуците като в пелена. Фериботите надуваха сирената на влизане и излизане от пристанището.

Сцената би трябвало да е свършената за написването на готически роман. Поне така мислеше Кейт, когато тайно започна да пише отново.

За нещастие, не беше така лесно, както си спомняше.

Прочете за втори път написаното, въздъхна и натисна бутона за изтриване. Загледа как буквите изчезват, и накрая остана отново само със синия екран. Опита се да измисли по-добър начин да каже замисленото, но в главата ѝ изникнаха само още повече клишета. Курсорът сякаш ѝ се присмиваше.

Накрая стана. Беше прекалено уморена, за да си представи думи, хора и драматични случки. И бездруго беше време да пригответи вечерята.

Напоследък ѝ се струваше, че винаги е изтощена, а когато си легнеше, рядко спеше добре.

Изгаси осветлението в офиса на Джони, затвори лаптопа си и слезе долу.

Джони вдигна поглед от „*Ню Йорк таймс*“.

— Заливът отново ли влияе на настроението ти?

Тя се засмя.

— Разбира се. Добри ли бяха момчетата?

Той се наведе напред и разроши косите им.

— Да. Докато гледат любимите си предавания, няма по-щастливи от тях.

Кейт не можа да сдържи усмивката си. Тази седмица любимият им филм беше „*Малката русалка*“. Което означаваше, че ако могат, го гледат всеки ден.

Входната врата се отвори и влезе Мара. Изглеждаше развълнувана.

— Никога няма да познаете какво ми се случи днес.

Джони остави вестника.

— Какво?

— Аз, Кристофър, Джени и Джош ще отидем на късната прожекция да гледаме „*Деветинчови звезди*“. Можете ли да повярвате? Джош покани мен.

Кейт си пое дълбоко дъх. Беше се научила да не бърза с Мара.

— Кои са тези деца? На колко години са? — запита Джони.

— Джош и Крис са трета година в гимназията. И не се тревожи, ще си сложим коланите.

— Кога? — запита баща ѝ.

— Във вторник.

— През седмицата? Мислиш да излезеш на среща през училищно време? — Кейт погледна Джони. — Това не е правилно.

— В колко започва прожекцията? — запита Джони.

— В девет. Ще се върнем до единайсет и половина.

Кейт не можа да сдържи смеха си. Единайсет и половина? Мара сигурно се шегуваше.

— Та ти си само на четиринайсет, Мара.

— Джени също е на четиринайсет и ще отиде. Татко? — Мара се обърна към Джони. — Трябва да ми разрешиш.

— Прекалено си малка — каза той. — Съжалявам.

— Не съм прекалено малка! На всички, освен мен, е разрешено да закъсняват.

В сърцето си Кейт съчувстваше на Мара. Помнеше как самата тя бързаше да порасне, колко остра може да е тази нужда при момичето.

— Знам, че ни мислиш за прекалено строги, Мара, но понякога животът...

— О, моля те. Не още една лекция за живота. — С ридания, тя изтича горе и затръшна вратата на спалнята си.

Кейт изпита такова силно изтощение, че едва не седна. Вместо това погледна съпруга си.

— Радвам се, че слязох долу.

Джони се усмихна. Как успяваше да остане спокоен след спречкванията с Мара? И как така тя продължаваше да го обича?

— Винаги си безупречна — каза той и я целуна. — Обичам те.

Знаеше, че думите трябваше да ѝ помогнат, и му беше благодарна за това.

— Ще приготвя вечерята и ще се опитам да говоря с нея. Да ѝ дадем време да се успокои.

Той седна и взе отново вестника.

— Обади се на майката на Джени и ѝ кажи, че е идиотка.

— Ще го оставя на теб. — Отиде в кухнята и започна да приготвя вечерята. Почти час ряза зеленчуци и приготви любимия сос на Мара. В шест часа разбърка салатата, сложи бисквитите във фурната и подреди масата. Обикновено това беше задължение на Мара, но тази вечер нямаше смисъл да я моли за помощ.

— Добре — каза и се върна в дневната. Джони лежеше на пода с момчетата. Строяха нещо с „Лего“-то. — Отивам.

Джони вдигна поглед.

— Бронебойната жилетка е в гардероба при палтата.

Смехът му я успокои и Кейт се качи горе. Спря пред вратата на дъщеря си с окачената табелка да не я безпокоят, после почука.

Не последва отговор.

— Мара? — извика след миг. — Знам, че си ядосана, но трябва да поговорим за това.

Изчака, почука отново, после отвори вратата.

Дрехите и книгите бяха разхвърляни навсякъде и на Кейт ѝ бе необходим миг, преди съзнанието ѝ да регистрира какво вижда.

Стаята беше празна.

Прозорецът беше отворен.

Само за да е сигурна, провери навсякъде — в гардероба, под леглото, зад стола. Провери също и в банята, в стаята на момчетата и дори в своята. Докато претърси целия горен етаж, сърцето ѝ вече блъскаше силно в гърдите и ѝ се виеше свят. Отиде до стълбището и се хвана за перилата, за да не падне.

— Няма я — каза.

Джони вдигна поглед.

— Какво?

— Няма я. Мисля, че се е спуснала по дървото до прозореца ѝ.

Той стана за секунда.

— Господи!

И изтича навън. Кейт го последва.

Застанаха под прозореца на стаята ѝ и видяха отпечатъците от стъпките ѝ под дървото.

— Господи! — възкликна Джони отново. — Трябва да се обадим на всички, които познава.

Дори в студена нощ като тази, Тъли обичаше да седи на терасата. Тя беше просторна, покрита с каменни плочи, и трябваше да прилича на терасата на италианска вила. Имаше огромни саксии с разлистени дървета, по чиито клони бе закачила и малки бели крушки.

Отиде до перилата. Чуваше шумовете от градското движение долу и долавяше соления мирис на залива. В далечината, зад сивата вода, виждаше очертанията на остров Кейнбридж.

Питаше се какво ли правят семейство Райън. Дали бяха събрани около голямата и старомодна маса и не играеха на някакви игри? Или може би Мара и Кейт се бяха сгушили една до друга на дивана и разговаряха за момчета. Или може би двамата с Джони бяха откраднали миг, за да се целунат...

Звънна телефонът вътре. Което беше добре. Мислите за семейството на Кейт само я караха да се чувства по-самотна.

Влезе и затвори вратата след себе си, после вдигна слушалката.

— Ало?

— Тъли? — Беше Джони. Гласът му бе напрегнат, непознат.

Тя веднага се разтревожи.

— Какво има?

— Мара избяга. Не знаем кога точно, вероятно преди час и петнайсет минути. Чувала ли си се с нея?

— Не. Не съм. Защо избяга? — Преди Джони да е успял да отговори, чу звъна на домофона. — Секунда, Джони. Чакай. — Отиде до него и запита портиера: — Какво има, Едмънд?

— Мара Райън иска да те види.

— Изпрати я горе. — Тъли се върна на телефона. — Тя е тук, Джони.

— Слава Богу! — каза той. — Там е, скъпа. Добре е. Ще дойдем веднага. Не я пускай да си тръгне.

— Не се тревожи. — Тъли затвори и отиде до вратата. Тъй като апартаментът ѝ бе мансарден, нейната врата бе единствената от тази страна на сградата. Отвори и се опита да си придаде изненадан вид.

— Здравей, лелю Тъли, съжалявам, че идвам толкова късно.

— Не е късно. Влез. — Отстъпи и направи място Мара да влезе първа. Както винаги, беше впечатлена от забележителната красота на кръщелницата си. Като повечето момичета на нейната възраст, тя беше прекалено слаба, но това нямаше значение. Като навършеше трийсет, щеше да бъде разкошна жена.

Тъли отиде при нея.

— Какво има?

Мара седна на дивана и въздъхна театрално.

— Поканиха ме на късна прожекция.

Тъли седна до нея.

— Аха.

— През седмицата. — Мара ѝ хвърли кос поглед. — Момчето, което ме покани, е за трета година в гимназията.

— Какво ще рече това? Шестнайсет, седемнайсет?

— Седемнайсет.

Тъли кимна.

— И какъв е проблемът?

— Родителите ми мислят, че съм прекалено малка.

— Казали са „не“?

— Колко унизително. Всички могат да са навън от дома си толкова късно, освен мен. Мама не ми разрешава дори да се качвам в колите на момчета, които имат шофьорски книжки. Продължава всеки ден да ме взема от училище.

— Е, шестнайсетгодишните момчета са известни като лоши шофьори, а понякога не е... да бъдеш сама с тях. — Замисли се за онази нощ в гората преди толкова много години. — Майка ти просто те предпазва.

— Но ние ще бъдем цяла група.

— Група. Това е различно. Нищо не може да ви се случи, докато сте заедно.

— Знам. Мисля, че мама се тревожи за това, как шофират.

— О! Е, мога да ви заведа с лимузина.

— Ще го направиш ли?

— Разбира се. И се решават всички проблеми. Ще ви придружа. Ще шофирам. И ще се погрижа никой да не пострада.

Мара въздъхна.

— Няма да се получи.

— Защо?

— Защото майка ми е кучка и я мразя.

Думите ѝ свариха Тъли неподготвена и я шокираха толкова много, че не можеше да се сети какво да отговори.

— Мара...

— Наистина. Отнася се с мен, сякаш съм дете. Не уважава правото ми на лично пространство. Опитва се да избира приятелите ми и да ми казва какво да правя. Никакъв грим, никакви прашки, никаква обеща на корема, да не закъснявам след девет и половина, никакви татуировки. Нямам търпение да се махна от нея. Повярвай ми, щом веднъж завърша, ще се сбогувам с нея. Ще отида право в Холивуд и ще бъда звезда като теб.

Последните ѝ думи така поласкаха Тъли, че едва не забрави какво ги предшествах. Трябваше с усилие да се върне на темата.

— Не си справедлива с майка си. Момичетата на твоята възраст са по-уязвими, отколкото мислиш. Много отдавна, когато бях на твоята

възраст и мислех, че съм...

— Ти щеше да ми позволиш да отида, ако беше моя майка.

— Да, но...

— Искан ми се ти да ми беше майка.

Тъли беше изненадана колко я разчувстваха тези думи. Попаднаха в някакво нейно слабо местенце.

— Вие двете ще преодолеете това, Мара. Ще видиш.

— Не, няма.

През следващия час Тъли се опитваше да пробие гнева на Мара, но той бе образувал трайна обвивка и бе невъзможно да стигне до нея. Беше изненадана колко лесно Мара заявява, че мрази Кейт, и се страхуваше, че майка и дъщеря никога няма да успеят да възстановят нормалните си отношения. А Тъли знаеше колко е трудно, когато си лишен от майчина любов.

Накрая домофонът звънна и чука гласа на Едмънд.

— Семейство Райън, мис Харт.

— Те знаят, че съм тук? — запита Мара и скочи на крака.

— Не им е било трудно да се досетят — каза Тъли и отиде до домофона. — Пусни ги, Едмънд. Благодаря.

— Ще ме убият — каза Мара, закричи из стаята и започна да кърши ръце. И изведнъж отново беше дете, слабо, високо и великолепно красиво, но все пак дете, уплашено, че ще има проблеми с родителите си.

Джони влезе първи през отворената врата.

— По дяволите, Мара — каза, — ужасно ни изплаши. Не знаехме дали си отвлечена, или си избягала... — Млъкна като че ли се страхуваше да каже нещо повече.

Кейт беше плътно зад него.

Тъли бе изумена от вида на приятелката си. Изглеждаше уморена, болна и някак си смалена — сякаш току-що я бяха пребили от бой.

— Кейти? — каза Тъли, разтревожена.

— Благодаря, Тъли — отговори тя и й се усмихна леко.

— Леля Тъли каза, че може да ни заведе на кино с лимузина — каза Мара. — И да ни придружи.

— Леля ти Тъли е слабоумна — сръза я Джони. — Като била дете, майка й я изтървала и тя паднала върху главата си. А сега си

вземи нещата. Отиваме си у дома.

— Но...

— Без „но“, Мара. — Вземи си нещата.

Мара направи истинско шоу — въздишаше, тропаше с крака, мърмореше, хленчеше. После прегърна силно Тъли и прошепна:

— Благодаря, че опита — и излезе заедно с Джони.

Тъли чакаше Кейт да каже нещо.

— Не й обещавай нищо, без да си го обсъдила с нас, о'кей? — каза Кейт. Гласът ѝ бе равен, дори не беше ядосана. — Това само прави всичко по-трудно. — Обърна се да си върви.

— Кейти, чакай...

— Не тази вечер, Тъл. Изтощена съм.

ГЛАВА 30

Тъли се тревожеше за Кейт и Мара. През по-голямата част от изминалата седмица се опитваше да измисли как да оправи нещата между тях, но нищо не ѝ идваше наум. Сега седеше зад бюрото си и преглеждаше записките си за деня.

Звънна телефонът ѝ. Беше секретарката.

— Тъли. Семейство Макадамс са тук.

Изпрати ги при мен.

Двойката, която влезе през вратата в леденостудената ноемврийска утрин, приличаше слабо на хората, които бяха участвали в първото ѝ предаване на живо. Мистър Макадамс бе отслабнал поне с десет килограма и вече не вървеше прегърбен и с глава, свряна между раменете. Мисис Макадамс беше подстригала косата си и се беше гримирала. И се усмихваше.

— Уоу! — възкликна Тъли. — И двамата изглеждате страхотно! Седнете, моля.

Мистър Макадамс хвана съпругата си за ръка. Седнаха заедно на скъпия черен кожен диван, който гледаше към прозореца.

— Съжаляваме, че ви безпокоим. Знаем колко сте заета.

— Никога не съм прекалено заета за приятели — каза Тъли и им се усмихна ослепително.

— Искрахме просто да ви благодарим — каза мисис Макадамс. — Не знам дали познавате някого, който има проблем с наркотиците или алкохола...

Усмивката на Тъли се стопи.

— Всъщност познавам.

— Хората с такава зависимост могат да бъдат подли, егоисти, гневни и крайно неотстъпчиви. Искрах да се променя. Господ ми е свидетел, всеки ден исках да се откажа, но не го направих. Докато вие не насочихте светлината на прожекторите към мен и аз не видях живота си.

— Нямате представа колко много ни помогнахте — каза мистър Макадамс. — Искрахме просто да ви благодарим.

Тъли бе така разчувствана от думите им, че ѝ трябваше миг, преди да отговори.

— Това искам да постигна с предаването на живо — да променя живота на някого. За мен означава много фактът, че се получи.

Звънна телефонът ѝ.

— Извинете. — Отговори. — Какво има?

— Джон е на първа линия, Тъли.

— Благодаря. Свържи го. — Когато ги свързаха, каза: — Мързи те да изминеш петдесетте крачки до офиса ми? Сигурно остаряваш, Джони.

— Трябва да говоря с теб, но не по телефона. Мога ли да те почерпя бира?

— Къде и кога?

— „Вирджиния Ин“?

Тя се засмя.

— Господи, не съм била там от години.

— Лъжкиня. Ела в офиса ми в три и половина.

Тя затвори телефона и се обърна отново към семейство Макадамс, които вече се бяха изправили на крака.

— Е — каза мистър Макадамс, — казахме това, заради което дойдохме. Надяваме се, че ще успеете да помогнете и на други хора, както помогнахте на нас.

Тя отиде при тях и им стисна ръцете.

— Благодаря ви. Ако нямате нищо против, мога ли да уредя второ предаване с вас следващата година? За да покажем на Америка напредъка ви.

— Разбира се.

Изпрати ги до вратата, сбогува се и се върна зад бюрото си. През следващите няколко часа, докато си водеше бележки за утрешното предаване, откри, че се усмихва.

Беше направила добро с предаването си. Беше променила живота на семейство Макадамс.

В три и половина затвори папката, грабна палтото си и отиде в офиса на Джони. Заедно, разговаряйки за предстоящото предаване, те изминаха пресечката до пазара и влязоха в задимения кафе-бар на ъгъла.

Джони я заведе до задната стена и седнаха на малка дървена маса до прозореца. Още дори преди да е седнала, той направи знак на сервитьорката и поръча бира „Корона“ за себе си и мартини за нея. Тя изчака да им ги донесат и каза:

— Добре, какво има?

— Говорила ли си с Кейт напоследък?

— Не. Мисля, че отново ми е ядосана. За киното или пък още за курсовете за модели. Защо?

Той прокара длан през и бездруго рошавата си коса.

— Не вярвам, че ще го кажа за собствената си дъщеря, но Мара е първокласна кучка. Тръшка вратите, крещи на братята си, не спазва вечерния си час, отказва да изпълнява домашните си задължения. Двете с Кейт се карат постоянно. Това изтощава Кейт. Отслабна. Не спи.

— Мислили ли сте за училище пансион?

— Кейт никога няма да се съгласи. — Усмихна се уморено — Тревожа се за нея, Тъли. Ще поговориш ли с нея?

— Разбира се, но ми се струва, че тя има нужда от нещо повече от това да побъбри с приятелката си. Дали не трябва да се види с психиатър?

— Не знам.

— Депресията се среща често при майките домакини. Не помниш ли предаването, което направихме?

— Точно това ме тревожи. Искам да разбереш дали е нещо, за което трябва да се тревожа, или не. Познаваш я толкова добре.

Тъли протегна ръка към питието си.

— Можеш да разчиташ на мен.

Той се усмихна, но изглеждаше уморен.

— Знам.

В събота Тъли се обади на Джони рано сутринта.

— Сетих се — каза, когато той отговори.

— И какво ще направиш?

— Ще я заведа в „Салиш Лодж“. Да се отпусне, да й направят масаж. Такива неща. И ще поговорим.

— Ще ти каже, че е заета, и ще ти откаже.

— Тогава ще я отвлека.

— Мислиш, че може да се получи?

— Виждал ли си ме някога да се провалям?

— Добре. Ще приготвя чанта с неща и ще я оставя до вратата, после ще изведе децата, за да няма извинение. — Направи пауза. — Благодаря, Тъли. Тя е късметлийка, че има приятелка като теб.

Тъли затвори, но веднага след това направи едно, а после и второ обаждане.

В девет сутринта вече беше уредила всичко. Напъха набързо в един куфар необходимите неща и го хвърли в колата, отиде до магазина за необходимите продукти, после продължи към ферибота. Чакането на брега и пътуването продължиха като че ли цяла вечност, но накрая влезе в алеята пред къщата на Кейт.

Предният двор изглеждаше подивял и неподдържан, като че ли много отдавна младата майка прекарваше пролетните месеци навън в садене на луковици, а децата ѝ седяха на одеяло върху земята, а после, с порастването на децата, които избираха къде да прекарват летните месеци, поддържането на градината бе изоставено. Всичките засадени растения пак цъфтяха в краткото и горещо лято на Нортуест, като че ли за да напомнят за миналото. Но сега, в този студен ноемврийски ден, всички те изглеждаха изсъхнали и почернели. Листата бяха навсякъде като пъстроцветно одеяло.

Тъли спря мерцедеса пред гаража и слезе. Докато заобикаляше захвърлените на пътеката велосипеди и скейтбордове, не можеше да не се възхити на уюта на това място през този сезон на годината. Качи се на верандата, мина покрай боксовата круша и почука на вратата.

Кейт отвори, облечена в долнище на черен анцуг и прекалено голяма за нея тениска. Косата ѝ се нуждаеше отчаяно от подстригване и боядисване, тя изглеждаше съсипана. Изтощена.

— О! — възкликна и затъкна кичур коса зад дясното си ухо. — Каква приятна изненада.

— Ще те покания веднъж и съвсем мило да дойдеш с мен.

— Какво искаш да кажеш с това да дойда с теб? Заета съм. Ще има благотворително събитие в...

Тъли извади от джоба си играчка пистолет и го насочи към Кейт.

— Не ме карай да те гръмна.

— Ще ме застреляш?

— Да.

— Виж, знам колко обичаш драмата, но днес нямам време за това. Трябва да измина на оверлога около петдесет парчета...

Тъли дръпна спусъка. Струя студена вода удари Кейт по гърдите и остави мокро петно върху тениската ѝ.

— Какво, по...

— Това е отвличане. Не ме принуждавай да се прицеля в лицето, макар да ми се струва, че имаш нужда от душ.

— Да не би да се *опитваш* да ме ядосаш?

— За тази цел ще трябва да отида до някой магазин за секси играчки, затова се надявам, че ще оцениш усилията ми.

Кейт изглеждаше напълно объркана — като че ли не знаеше дали трябва да се засмее, или да се ядоса.

— Не мога да тръгна просто така. Джони и децата ще се върнат след час и трябва да...

— Не, няма. — Тъли мина покрай нея и влезе в разхвърляната дневна. — Ето го и куфара ти.

Кейт се обърна рязко.

— Но как...

— Джони пригответи нещата ти сутринта. Той ми е съучастник. Или моето алиби, ако ми създаваш проблеми. А сега вземи куфара си.

— Очакваш да дойда някъде с теб само с нещата, от които имам нужда според съпруга си? Ще отворя куфара и ще намеря секси бельо, четка за зъби и дрехи отпреди две години.

Тъли ѝ се закани с пистолета играчка.

— Вземи го или отново ще те застрелям. — Започна да натиска спусъка.

Накрая Кейт вдигна ръце.

— Чудесно. Спечели. Отивам да се облека.

След малко Кейт слезе долу и Тъли завърза очите ѝ с черен копринен шал.

— Знаеш, нали, че интелигентните престъпници завързват очите на жертвата си преди престъплението — каза Кейт. — Мисля, че имаше нещо общо с идентифицирането.

Тъли скри усмивката си, отиде в дневната, взе куфара и поведе Кейт към колата.

— Не всяка жертва на отвличане се радва на пътуване с „Мерцедес“.

Сложи диск в уредбата.

— Къде отиваме? — запита Кейт.

— Това е моя работа, не твоя. — Тъли усили звука. Мадона пееше: „Татко, не ми дръж лекция“. Не след дълго и те пееха с нея. Знаеха думите на всички песни и всяка ги пренасяше обратно във времето, когато бяха млади. Мадона. „Чикаго“. „Дъ Бос“. „Ийгълс“. „Принс“. „Куин“.

Беше малко след два, когато Тъли спря на алеята пред мястото, което бе крайната им цел.

— Пристигнахме. Портиерът те гледа странно, така че може би е по-добре да свалиш превръзката.

Кейт успя да я свали навреме, защото портиерът на „Салиш Лодж“ ги поздрави и им отвори вратата. Като че от всички страни, чуха далечния тътен на водопада Сноукуолми, но оттук не можеха да го видят. Земята вибрираше от силата на падащата вода. Въздухът бе пълен с влага.

Тъли я поведе към рецепцията, регистрираха се и последваха пиколото до стаята си, която всъщност беше ъглов апартамент с две спални, камина в дневната и гледка към река Сноукуолми, течаща към водопада.

Пиколото им даде графика с часовете им за спа процедурите, Тъли му даде щедър бакшиш и после двете с Кейт останаха сами.

— Едно по едно — каза Тъли. Беше в телевизията достатъчно дълго, за да знае кога е необходим сценарий. Беше измислила план за целия им престой. Отвори куфара си, извади два лимона, солница и текила.

— Ще я пием чиста.

— Ти си луда — каза Кейт. — Не съм пила чиста текила от...

— Не ме карай да те застрелям. Водата ми свършва.

Кейт се засмя.

— Добре. Налей, бармане.

— Още по едно — каза Тъли веднага.

Кейт сви рамене и отпи.

— Добре. Бански. Облечи своя. В спалнята ти има халат.

Както обикновено, Кейт се подчини.

— Къде отиваме? — запита, докато крачеха през красивото фоайе.

— Ще видиш.

Стигнаха до спа центъра и последваха знаците към сауната.

Накрая стигнаха до красивия горещ басейн, заобиколен с акценти от Нортуест и Азия. Въздухът миришеше на лавандула и рози. Големите керамични и бронзови саксии с пищна зеленина те караха да си представяш, че си на открито.

Влязоха в горещата вода.

Кейт веднага въздъхна, облегна се и отметна глава назад.

— Това е раят.

Тъли гледаше най-добрата си приятелка и забеляза колко е уморена.

— Изглеждаш ужасно — каза искрено.

Кейт бавно отвори очи. Тъли видя как сянката на гнева премина през лицето ѝ, но също така бързо си отиде.

— Заради Мара е. Понякога, когато ме гледа, виждам омраза в очите ѝ. Не мога да изразя с думи колко боли.

— Ще надрасне това чувство.

— Така казват всички, но аз не вярвам. Ако само имаше някакъв начин да я принудя да разговаря с мен, да ме чуе. Опитавме срещи с педагогически съветник, но тя отказа.

— Не можеш да принудиш едно дете да се разкрие пред теб. Напротив, без натиск можеш да постигнеш по-добри резултати.

— О, накрая се разкриват. Просто не можеш да вярваш на всичко, което казват. Според Мара аз съм единствената майка на света, която прекалява с предпазването на детето си.

Тъли виждаше дълбокото нещастие в очите на приятелката си и макар да се опитваше да вярва, че е само обикновен стрес от майчинството, изведнъж изпита страх. Нищо чудно, че Джони бе така разтревожен. Миналата година Тъли беше интервюирала млада майка, която бе изпаднала в депресия в подобна ситуация. Няколко месеца след интервюто жената бе погълнала цяло шишенце хапчета. Самата мисъл за това я ужасяваше. Трябваше да намери начин да помогне на Кейт.

— Може би трябва да се видиш с психиатър.

— Нямам нужда да говоря за проблемите си. Трябва само да бъде по-организирана, това е всичко.

— Организацията едва ли ти е проблем. Не се налага да ходиш на всеки излет с децата, нито да шиеш костюми за представленията им, нито пък постоянно да печеш сладкиши. И могат да ходят на училище с проклетия автобус.

— Говориш като Джони. Предполагам, сега ще ми кажеш, че ще бъде по-добре, ако в добавка към всичко, което правя, напиша и книга. Е, опитах. И продължавам да опитвам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Къде е текилата?

— Отлична идея. Не сме се напивали от години.

— Да. — Кейт се засмя.

— Масажът е след трийсет минути, така че ще трябва да почакаме малко.

— Масаж. — Кейт я погледна. — Благодаря, Тъли. Имах нужда от това.

Но не беше достатъчно. Тъли го виждаше сега. Кейт имаше нужда от истинска помощ, а не от няколко чашки текила, сауна и масаж.

— Ако можеш да промениш само едно нещо в живота си, какво ще бъде то?

— Мара — каза тя тихо. — Ще я накарам отново да ми говори.

Като по магия, Тъли разбра какво трябва да направи.

— Защо не дойдете в моето предаване? Ти и Мара. Ще излъчим срещата на майка и дъщеря. На живо ще е най-добре, защото така ще знае, че няма да има редактиране. Ще види колко я обичаш и каква е късметлийка.

Надеждата подмлади Кейт с десет години.

— Мислиш ли, че ще се получи?

— Знаеш колко отчаяно Мара иска да се покаже по телевизията. Никога няма да си позволи да изглежда зле пред камерата. Ще трябва да те изслуша.

Умората и депресията най-после отстъпиха. В очите ѝ вече блестеше радостно очакване.

— Какво щях да правя без теб, Тъли.

Тъли се усмихна широко. Щеше да помогне на приятелката си и може би дори да спаси живота ѝ. Точно както си бяха обещали преди

толкова много години.

— Никога няма да ни се наложи да разберем.

— Ще успееш ли да скриеш бръчките ми?

Тъли се засмя.

— Повярвай ми, когато стилистите ми свършат с теб, ще изглеждаш по-млада и от Мара.

— Чудесно.

Кейт се върна от спа процедурите с ново настроение и отношение към живота. В мига, в който влезе вкъщи, Мара се нахвърли върху нея — започна да се оплаква, че няма да посети някакво събитие заради вечерния си час, но поне веднъж думите ѝ бяха стрели, които не попадаха в целта, а падаха безполезни на земята. „Скоро, мислеше си Кейт, скоро отново ще намерим пътя една към друга.“

Разопакова багажа си, взе гореща вана, после прочете приказка на момчетата. Тъкмо заспиваха, когато Джони надникна в стаята.

— Шшш — каза тя и затвори книгата. Целуна ги по челата, зави ги, после отиде при съпруга си.

— Добре ли прекарахте? — запита Джони и я взе в прегръдките си.

— Страхотно. Тъли има план...

Звънна звънецът на входната врата. И чуха гласа на Мара:

— Аз ще отворя!

Джони и Кейт смръщиха вежди.

— Неделя вечер е — каза Кейт. — Не ѝ е позволено да кани приятели вечер преди училище.

Но когато слязоха долу, видяха майка и татко в дневната с куфари.

— Мамо? — каза Кейт. — Какво става?

— Тъли ни изпрати да гледаме децата за седмица. А колата откън ще ви закара до летището. Тъли каза да си вземете бански и слънцезащитен крем. Само това е необходимо да знаете.

— Не мога да напусна работа — каза Джони. — Поканили сме сенатор Маккейн.

— Тъли е твоят шеф, нали? — запита татко. — Предполагам, че щом е казала да си вземеш отпуск, всичко е наред.

Кейт и Джони се спогледаха. Никога не бяха си вземали ваканция далеч от децата.

— Може и да е хубаво — каза той и се усмихна.

През следващия час двамата тичаха из къщи, опаковаха багаж, правеха списъци, събираха телефонни номера. После целунаха децата — дори Мара — благодариха на мама и татко и отидоха до чакащата ги лимузина.

— Тя не прави нищо наполовина — каза Джони и влезе вътре.

Кейт се сгуши в него.

— Вече не се чувствам така напрегната, а още сме на алеята.

Двигателят замърка.

— Знаеш ли къде отиваме? — Джони запита шофьора.

— Билетите са в джоба пред вас, сър.

Джони взе плика и го отвори.

— Кауаи — каза.

Там бяха прекарали медения си месец. Кейт затвори очи и си представи палмите и розовия пясък на плажа Аини.

— Не е честно да заспиш сега — каза Джони.

— Не спя. — Обърна се към него. — Благодаря, че помогна на Тъли да ме отвлече.

— Тревожех се за теб.

— Аз също се тревожех за себе си. Но сега се чувствам по-добре.

— Колко по-добре?

Тя погледна отворената преграда, която ги отделяше от шофьора.

— Вдигни стъклото и ще ти покажа.

— За секс ли говорим?

— Да — каза тя и разкопча ризата му. — Ако вдигнеш проклетата преграда, няма само да говорим.

Той се усмихна.

— О, ще я вдигна.

ГЛАВА 31

Кейт и Джони се върнаха у дома отпочинали и свежи в нощта преди предаването. На следващата сутрин Кейт се събуди в пет часа, а после откри, че не може да заспи.

Къщата беше смълчана. Кейт не палеше осветлението, докато ходеше от стая в стая, вдигаше играчките и ги прибираше. Още не смееше да повярва, че сдобряването ѝ с Мара щеше да стане днес. Беше чакала прекалено дълго и се беше молила толкова много за промяна в отношенията им, че почти бе престанала да се надява. Тъли и предаването ѝ бяха върнали надеждата. Дори Джони изглеждаше оптимист. Беше направил това, за което Тъли го бе помолила — или по-скоро бе изискала от него — и се беше отказал от контрола над предаването. Този път щеше да бъде просто публика, баща, който подкрепя семейството си.

След като взе душ и се облече, Кейт се оглежда дълго и втренчено в огледалото, опитвайки се да не забелязва бръчките в крайчетата на очите си. Упражняваше се какво щеше да каже: *„Точно така, Тъли. Отказах се от кариерата си, за да бъда майка домакиня. Мисля, че щеше да ми е по-лесно да работя.“*

Публиката щеше да се засмее на думите ѝ. *„Все още искам някой ден да стана писател, но е толкова трудно да се намери равновесието между работата и майчинството. А и Мара има сега по-голяма нужда от мен, отколкото беше на две-три години. Всички говорят за ужасните двегодишни деца, но у дома ужасни са тийнейджърските години. Липсва ми времето, когато можех да я сложа в детската кошарка и да знам, че нищо няма да ѝ се случи.“*

Тази забележка със сигурност щеше да бъде последвана от одобрителен шепот.

Слезе долу, пригответи закуска за всички и подреди масата. Момчетата слязоха само след секунди, като се боричкаха за място.

Мара също слезе, много развълнувана заради предаването, а Кейт също едва сдържаше вълнението си.

Щеше да се получи. Знаеше го.

— Престани да се усмихваш, мамо. Плашиш ме — каза Мара, наля мляко в овесената си каша и занесе купата до масата.

— Остави майка си на мира — каза Джони, минавайки край нея. Спря зад Кейт, стисна я за раменете и я целуна по тила. — Изглеждаш великолепно.

Тя се обърна и го прегърна, без да откъсва поглед от очите му.

— Радвам се, че днес ще бъдеш моят съпруг, а не режисьор. Ще имам нужда да си сред публиката.

— Недей да благодариш на мен. Тъли на практика ми заповяда. Не позволи на никого да ми покаже и ред от сценария. Искан аз също да бъда изненадан.

И от този миг нататък денят потече с главоломна скорост. Едва когато се качиха на ферибота и прекосяха залива, тя започна да изпитва нервност.

Публиката щеше да ѝ се присмее, щеше да каже, че е трябвало да постигне повече неща в живота, че е трябвало да иска повече.

Щеше да изглежда дебела.

Бе така потънала в негативните си мисли, че когато спряха пред телевизията, не можеше да излезе от колата.

— Страх ме е — каза на Джони.

Мара изви очи нагоре и се отдалечи.

Джони я хвана за ръката, разкопча колана и ѝ помогна да слезе от колата.

— Ще бъдеш страхотна — каза и я поведе към асансьора. Влязоха в студиото, където сякаш навсякъде имаше хора тичащи насам-натам и подвикващи си един на друг, и Джони се наведе към нея. — Ще е точно като едно време, когато работеше в новините.

— Кейт!

Чу името си и вдигна поглед. Тъли, слаба и много красива, вървеше към нея с разтворени прегръдки.

Прегърна я силно и Кейт най-после си позволи да се отпусне. Това не бе само телевизионно предаване, а предаването на Тъли. Тя щеше да се погрижи всичко да изглежда добре.

— Малко съм нервна — призна Кейт.

— Малко? — каза Мара. — Държи се невъзможно.

Тъли се засмя и хвана Кейт за ръката.

— Няма за какво да се тревожиш. Ще бъдеш страхотна. Всички се вълнуват, че двете с Мара ще участвате в предаването. — Заведе ги до гримьорната и ги остави там.

— Толкова е вълнуващо — каза Кейт, седнала пред огромното огледало. Гримьорката, чието име беше Дора, веднага се зае с лицето ѝ.

Мара седеше на стола до нея. Бе поверена на друга гримьорка.

Кейт гледаше втренчено в огледалото как до нея разцъфва непозната — жената, в която някой ден Мара щеше да се превърне. В гримираното лице на дъщеря си тя видя бъдещето, разпозна истината, която до този момент беше скрита под обвивката на детството. Мара скоро щеше да започне да излиза по срещи, после щеше да изкара шофьорски курсове и накрая щеше да замине за колежа.

— Обичам те, тиквичке — каза, нарочно използвайки прякора, който бе забравен заедно с приказките за Мечо Пух. — Помниш ли как танцувахме на песните на Линда Ронщад?

Мара я погледна. За секунда — само толкова — те отново бяха мама и тиквичката и макар че чувството не можеше да оцелее в урагана на тийнейджърските години, то изпълни Кейт с надежда, че след днешния ден те отново щяха да бъдат заедно и да останат неразделни.

Мара като че ли се канеше да каже нещо, но после само се усмихна.

— Помня.

Кейт искаше да прегърне дъщеря си, но това нямаше да има желанния ефект. Физическият контакт, както беше научила, бе най-сигурният начин да остави разстояние между тях.

— Катлийн и Мара Райън?

Завъртя се на стола и видя млада и красива жена с папка.

— Готови сме за вас.

Кейт протегна ръка към Мара, която бе така развълнувана, че я пое. Последваха жената до зелената стая, където ги оставиха да чакат.

— В хладилника има минерална вода, а в кошницата — нещо за хапване. Чувствайте се свободни да пиете и хапвате — каза жената. После подаде на Кейт микрофон за ревера. — Талула каза, че ще знаете как да го използвате.

— Мина известно време, но мисля, че ще се справя. Ще покажа на Мара. Благодаря.

— Чудесно. Ще дойда да ви взема, когато стане време. Както знаете, днес ще излъчваме на живо, но нека това не ви тревожи. Просто бъдете себе си.

И после излезе.

Наистина се случваше. Това означаваше толкова много за нея, беше нейният шанс отново да осъществи връзка с дъщеря си.

След малко на вратата се почука.

— Готови сме за вас, Катлийн — каза жената. — Мара, останете тук. Ще дойдем за вас след минута.

Кейт тръгна към вратата.

— Мамо! — каза Мара остро, като че ли току-що си беше спомнила нещо важно. — Трябва да ти кажа нещо.

Кейт погледна назад и се усмихна.

— Не се тревожи, мила. И двете ще бъдем страхотни.

После последва жената по коридора. Чуваше аплодисментите през стените. Чуваше дори и смях. Жената спря, преди да излязат на сцената.

Когато чуете името си, излезте.

„Дишай.“

„Глътни стомаха си. Изправи гръб.“

Чу Тъли да казва:

— А сега искам да се срещнете с моята най-добра приятелка Катлийн Райън.

Кейт изведнъж откри, че стои под ярката светлина на сценичните лампи. Това така я обърка, че ѝ трябваше секунда, за да осъзнае къде се намира.

В центъра на сцената стоеше Тъли и ѝ се усмихваше. Зад нея беше доктор Тилмън, психиатърът, специализирал в семейни консултации.

Тъли отиде при нея и я хвана за ръката. Под бурята от аплодисменти, каза:

— Предаваме на живо, Кейти, така че просто се остави на течението.

Кейт погледна към екрана зад тях. Той беше огромен, а на него се виждаха две жени, които си крещяха една на друга. После погледна

публиката.

Джони и родителите ѝ бяха на първия ред. Тъли се обърна към тях.

— Днес ще говорим за майките, които прекаляват в опитите си да предпазят децата си, и тийнейджърките, които ги мразят. Целта ни е да постигнем диалог и да възстановим нарушеното общуване, което идва с пубертета. Да накараме тези двете тук отново да си говорят.

Кейт усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Какво?

Доктор Тилмън излезе от сенките в дъното на сцената и седна на един от столовете.

— Някои майки, особено онези, които са от типа хора, обичащи да контролират и доминират, на практика вредят на крехката психика на децата си, без да виждат какво причиняват. Децата са като цветя, опитващи се да разцъфнат в тясно пространство. Те имат нужда да изразяват себе си, да правят собствени грешки. Не им помагаме, като ги обгръщаме с правила и очаквания и се преструваме, че можем да им осигурим безопасност.

Кейт изведнъж осъзна какво се случва. Наричаха я лоша майка по националната телевизия, а семейството ѝ беше тук. Издърпа ръката си от тази на Тъли.

— Какво правиш?

— Имаш нужда от помощ — каза Тъли, като звучеше съвсем разумно и малко тъжно. — И ти, и Мара. И двете имате. Страхувам се за вас. Както и съпругът ти. Той ме помоли да помогна. Мара иска да ти се противопостави, но се страхува.

Мара излезе на сцената, усмихната лъчезарно на публиката.

Кейт усети сълзите да напират в очите ѝ и уязвимостта ѝ я изпълни с гняв.

— Не мога да повярвам, че ми причиняваш това.

Доктор Тилмън излезе напред.

— Хайде, Катлийн, Тъли е твоя приятелка в тази работа. Ти се опитваш да пречупиш нежния дух на дъщеря си. Тъли иска просто да подложиш на съмнения родителския си...

— Тя ще ми помогне да бъда по-добра майка? — обърна се към Тъли. — Ти? — После погледна публиката. — Приемате съвет от жена, която не знае нищо за любовта, семейството и трудните избори, които

жените трябва да правят. Единственият човек, когото Тъли Харт някога е обичала, е самата себе си.

— Кейти — каза Тъли тихо, предупредително. — На живо сме.

— Само това те интересува, нали? Рейтингът. Е, надявам се, че той ще ти държи топло, когато остареееш, защото няма да имаш нищо и никого друго. Какво, по дяволите, знаеш ти за майчинството или любовта? — Кейт я гледаше втренчено. Беше ѝ прилошало толкова много, че се страхуваше да не повърне. — Собствената ти майка не те обича. И си готова да продадеш душата си за слава. По дяволите, току-що го направи. — Обърна се отново към публиката. — Това е вашата икона, хора. Жена, толкова *загрижена*, че вероятно не е казвала на нито едно човешко същество, че го обича.

Кейт свали микрофона си и го хвърли на земята. Хвана Мара за ръката и гневно слезе от сцената, дърпайки я след себе си.

Зад сцената, Джони се втурна към нея, взе я в прегръдките си и я притисна силно към себе си, но дори топлината на неговото тяло не можеше да стигне до нея. Родителите ѝ и момчетата дотичаха след него и образуваха кръг около Кейт и дъщеря ѝ.

— Съжалявам, скъпа — каза той. — Не знаех...

— Не мога да повярвам, че Тъли беше готова да ти причини това — каза мама. — Сигурно е мислила...

— Недей — каза Кейт остро и изтри очите си. — Не ме интересува какво е мислила, искала или вярвала. Вече не.

Тъли изтича в коридора, но Кейт я нямаше. Тя стоя дълго там, после се обърна и се върна на сцената, за да загледа втренчено морето от непознати лица. Опита се да се усмихне, наистина се опита, но волята ѝ изневери. Чу тихия шепот на тълпата. Шепот на съчувствие. Доктор Тилмън, застанал зад нея, говореше, изпълвайки празнината с думи, които тя не разбираше. Осъзна само, че той поддържа предаването, което се излъчваше на живо.

— Искях само да ѝ помогна — каза на публиката, прекъсвайки го. Седна на ръба на сцената. — Нещо грешно ли направих?

Ръкоплясканията бяха бурни и продължаваха, и продължаваха. Тяхното одобрение беше безусловно като присъствието им. То

трябваше да запълни празнината в нея — тяхната роля винаги беше такава — но сега аплодисментите не помагаха.

Успя някак си да издържи до края на предаването.

Накрая остана на сцената сама — така, както и се чувстваше. И публиката, и работодателите ѝ си бяха тръгнали. Никой не прояви достатъчно смелост да я заговори. Знаеше, че са ѝ ядосани, защото бе въвлякла в това и Джони.

Сякаш някъде много отдалеч, чу стъпки. Някой се приближаваше към нея.

Вдигна мрачно поглед. Там стоеше Джони.

— Как можа да ѝ причиниш това? Тя ти се довери. *Ние* ти се доверихме.

— Само се опитвах да помогна. Ти ми каза, че е готова да се разпадне. Доктор Тилмън ми каза, че драстичните ситуации изискват драстични мерки. Каза, че самоубийството...

— Напускам — каза той.

— Но... кажи ѝ да ми се обади. Ще обясня.

— На твоё място не бих разчитал да се чуя с нея.

— Какво искаш да кажеш? Приятелки сме от трийсет години.

Джони я изгледа така студено, че тя започна да трепери.

— Мисля, че приятелството ви свърши днес.

Бледата утринна светлина нахлуваше през прозорците и блестеше по боядисаните в бяло первази. Чайките крещяха и се гмуркаха във водите на залива, чиито вълни се разбиваха в брега, което означаваше, че фериботът минава край къщата им.

Обикновено, Кейт обичаше тези утринни шумове. Макар да живееше на брега вече от години, все още обичаше да гледа как преминават фериботите, особено вечер, когато светеха като плаващи кутии за бижута.

Днес обаче дори не се усмихваше. Седеше в леглото с разтворена в скута книга, за да я остави съпругът ѝ сама.

Гледаше втренчено страниците, а те се размиваха и танцуваха като черни точки по бялата хартия. Мислеше непрекъснато за вчерашния провал, отново и отново. Видя го от дузина различни ъгли.

Заглавието: *Майките, които прекаляват в опитите си да предпазят децата си, и тийнейджърките, които ги мразят.*

Мразят.

„... да смачкаш нежния дух на дъщеря си.“

И доктор Тилмън, който се приближава към нея с думите, че е ужасен родител, майка ѝ на първия ред, готова да заплаче, Джони, който скача от мястото си и крещи нещо на режисьора.

Все още беше така разтърсена от случило се, че беше вцепенена. Но под тази вцепененост кипеше гняв, който не приличаше на нито едно изпитвано досега чувство. Имаше толкова малко опит с истинския гняв, че той я плашеше. Всъщност се страхуваше, че ако започне да крещи, никога няма да спре. Затова държеше емоциите си под контрол и седеше тихо.

Поглеждаше често-често към телефона в очакване Тъли да се обади.

— Ще ѝ затворя — каза. И щеше да го направи. Всъщност очакваше го с нетърпение. През всичките години на тяхното приятелство Тъли правеше глупости като тази — е, обикновено не чак като тази — а Кейт се извиняваше, независимо дали вината беше нейна или не. Тъли никога не бе казала, че съжaliaва, тя просто чакаше Кейт да изглади нещата.

Не и този път.

Този път Кейт бе така наранена и ядосана, че не я интересуваха дали ще останат приятелки или не. Ако щяха да останат приятелки, за това трябваше да се погрижи Тъли.

„Ще ѝ затворя много пъти.“

Въздъхна и ѝ се прииска при тази мисъл да се почувства по-добре, но не стана така. Чувстваше се... съкрушена от случилото се вчера.

На вратата се почука. Можеше да е всеки от семейството. Снощи всички кръжаха около нея, отнасяха се с нея като принцеса, закриляха я. Мама и татко бяха прекарвали нощта тук и на Кейт ѝ се струваше, че майка ѝ се страхува тя да не се самоубие. Татко я потупваше непрекъснато по рамото и ѝ повтаряше колко е красива, а момчетата, които не знаеха съвсем точно какво не е наред, но усещаха, че е нещо значимо, непрекъснато се гушкаха в нея. Само Мара странеше от всички и ги наблюдаваше от разстояние.

— Влез — каза Кейт и изправи гръб.

В стаята влезе Мара, облечена за училище в дънки с ниско изрязана талия, розови ботуши и сив суичър. Опита се да се усмихне, но не успя.

— Баба каза, че трябва да говоря с теб.

Дори самото присъствие на дъщеря ѝ донесе на Кейт огромно облекчение. Премести се към средата на леглото и потупа празното място до себе си.

Но Мара седна срещу нея и се облегна на таблата с протегнати напред крака. През скъсаните места на дънките ѝ се виждаха коленете ѝ.

Кейт копнееше за времето, когато щеше да може да я вземе в прегръдките си. Имаше нужда от това сега.

— Знаела си за предаването, нали?

— Двете с Тъли разговаряхме за него. Тя каза, че то ще ни помогне.

— И?

Мара сви рамене.

— Аз исках просто да отида на кино.

Киното. Този простичък и егоистичен отговор нарани Кейт дълбоко. Беше забравила за киното и бягството на Мара. Пътуването до Кауаи я беше накарало да забрави всичко.

Без съмнение, това беше искала Тъли. Беше отстранила и Джони, за да не може да ѝ пречи.

— Кажй нещо — каза Мара.

Но Кейт не знаеше какво да каже, как да се справи с това. Искаше ѝ се Мара да разбере в каква егоистка се е превърнала и колко дълбоко я наранява егоизмът ѝ, но не искаше да я натоварва с вина. Тежестта на всичко падаше върху Тъли.

— Когато двете с Тъли изработихте този план, хрумна ли ви, че мога да бъда наранена и унижена пред хората?

— А на теб хрумна ли ти, че мога да бъда наранена и унижена, когато не ми позволи да отида на кино? Или...

Кейт вдигна ръка.

— Винаги става въпрос за теб — каза уморено. — Ако това е всичко, което имаш да кажеш, можеш да вървиш. Нямам сили да се

карам с теб сега. Ти си егоистка и нарани чувствата ми и те съжалявам, ако не можеш да го видиш и да поемеш отговорност. Излез. Върви.

— Както кажеш. — Мара се изправи, но движенията ѝ бяха бавни. При вратата спря и се обърна. — Когато дойде Тъли...

— Тъли няма да дойде.

— Какво искаш да кажеш?

— Твоят идол ми дължи извинение. Но тя не умее да се извинява. Още нещо общо между вас двете.

За първи път, Мара изглеждаше уплашена. И то от възможността да изгуби Тъли.

— По-добре помисли, преди да ме заплашваш, Мара — каза Кейт. — Обичам те повече от света, а ти ме нараняваш преднамерено.

— Вината не е моя.

Кейт въздъхна.

— Как е възможно да е твоя, Мара? Ти никога не си виновна.

Точно това не трябваше да казва. Разбра го в секундата, в която думите излязоха от устата ѝ, но не можеше да ги върне обратно.

Мара отвори вратата и я затръшна след себе си.

Тишината настъпи веднага. Някъде изкукурига петел, сджафкаха се две кучета. Чу някой да се движи на долния етаж. Дъските скърцаха.

Кейт погледна телефона в очакване да звънне.

— Мисля, че майка Тереза е казала, че самотата е най-лошият вид бедност — каза Тъли и отпи от мартинито си.

Мъжът, на когото говореше, за миг доби изненадан вид — като че ли шофираше по безлюден тъмен път, а пред него изневиделица бе изскочила сърна. После се засмя и в този смях се долавяха толкова много нотки — споделен миг, намек за превъзходство и привилегии. Без съмнение, беше се научил да се смее така из залите на „Харвард“ или „Станфорд“.

— Какво знаят хората като нас за бедността или самотата? Тук, на партито по случай рождения ти ден, има сигурно стотина души, а Господ знае, че шампанското и хайверът са скъпи.

Тъли стоеше и се опитваше — безуспешно — да си спомни името му. Беше неин гост и трябваше да знае, по дяволите, кой е той.

И защо бе направила такава прозрачна забележка пред напълно непознат?

Отвратена от себе си, изпи мартинито си — второто — и отиде до импровизирания бар в ъгъла на мансардния апартамент. Изчака търпеливо да приготвят третото ѝ мартини, като бърбеше неангажиращо с бармана. В минутата, в която питието бе готово, тръгна към терасата, като мина царствено покрай масата, отрупана с подаръци. Знаеше, без да е отворила нито един пакет, какво ще получи. В такива случаи обикновено се подаряваха чаши за шампанско от Уотърфорд или Бакара, сребърни гривни и рамки от „Тифани“, химикали „Монбланк“, може би кашмирен шал и чифт стъклени свещници. Скъпи подаръци, каквито си разменят непознати и колеги, когато достигнат определен финансов статут.

Сред тях нямаше да има нищо лично.

Отпи от мартинито си и излезе на терасата. Видя неясните очертания на остров Бейнбридж. Лунната светлина беше боядисала хълмовете в сребристо. Искаше да извърне поглед, но не можеше. Двайсет и един дни. Сърцето все още я болеше. Думите на Кейт не ѝ излизаха от ума. А когато успееше да ги забрави, ги виждаше напечатани в „Пийпъл“ или Интернет. *„Собствената ѝ майка не я обича... Ето я вашата икона, която е толкова загрижена, че вероятно не е казала на нито едно човешко същество, че го обича...“*

Как бе възможно Кейт да е казала това? А после не се беше обадила да се извини... Нито дори да ѝ пожелае честит рожден ден.

Изпи питието и остави празната чаша на масичката до себе си, все още втренчила поглед в тъмната вода. Чу телефона да звъни. Знаеше си! Изтича обратно вътре и започна да си пробива път през тълпата в дневната. Стигна до спалнята и затръшна вратата след себе си.

— Ало — каза, останала без дъх.

— Здравей, Тъли, Честит рожден ден.

— Здравейте, мисис Малърки. Знаех, че ще се обадите. Мога да дойда да ви видя още сега. Бихме могли...

— Трябва да оправиш отношенията си с Кейти.

Седна в края на леглото.

— Аз само се опитвах да помогна.

— Но не успя. Със сигурност разбираш, че не си помогнала.

— А вие чухте ли какво ми каза тя пред камерата? Аз се опитвах да ѝ помогна, а тя каза на цяла Америка... — Не можеше да повтори думите. Болката бе все още много силна. — Дължи ми извинение.

Настъпи дълга пауза в другия край, после се чу уморена въздишка.

— О, Тъли!

Долови разочарованието в гласа на мисис Малърки и отново се почувства като детето в полицейския участък. Но никакви думи не ѝ идваха наум.

— Обичам те като дъщеря — каза накрая мисис Малърки. — Знаеш го. Но...

Като дъщеря. В тази дума се съдържаше цял океан разстояние.

— Трябва да разбереш колко дълбоко си я наранила.

— А колко дълбоко ме нарани тя?

— Престъпление е онова, което майка ти е сторила с теб, Тъли. — Думите на мисис Малърки прозвучаха много тъжно. — Бъд ме вика. Трябва да вървя. Съжалявам за това, как стоят нещата, но наистина трябва да тръгвам.

Тъли дори не се сбогува с нея. Просто остави тихо слушалката на мястото ѝ. Истината, която се опитваше да избегне, тежеше на сърцето ѝ и беше толкова непосилна, че едва дишаше.

Всички, които обичаше, бяха членове на семейството на Кейт, а не на нейното. И когато станеше нещо, вземаха страна.

И какво ѝ оставаше тогава?

Както се пееше в старата песен, беше отново сама. Естествено.

Изправи се бавно и се върна на партито, изненадана, че е била толкова сляпа. Ако животът въобще поднасяше уроци, то ето един — хората си тръгваха, дори родителите и любовниците.

Приятелите.

Върна се в стаята, пълна с колеги и познати, и се усмихна лъчезарно. Поговори с някои от тях и отиде право при бара.

Не беше толкова трудно да се държи нормално, да се преструва, че е щастлива. Това бе правила през по-голямата част от живота си — бе играла роля.

Само с Кейт беше себе си.

Следващата есен Кейт бе престанала да чака обаждането на Тъли. В дългите месеци, последвали тяхното скарване, тя си бе изградила свой собствен свят, в който се чувстваше сравнително удобно. В началото, разбира се, беше плакала за изгубеното приятелство, болеше я за онова, което някога имаха, но с времето прие, че Тъли няма да ѝ се извини и че ако извинение въобще щеше да има, то както винаги — трябваше да дойде от нея.

Историята на техния живот.

Егото на Кейт, обикновено отстъпчиво, този път бе твърдо решено да отстои позициите си. Поне веднъж нямаше да се предаде.

И така, времето минаваше и стените на света, който я обграждаше, ставаха все по-здрави и солидни. Все по-рядко мислеше за Тъли, а когато това станеше, не плачеше. Беше се научила да не плаче и да продължи да живее.

Но това я изтощаваше. Отново започваше да става студено и трябваше да полага усилия, за да стане сутрин и да вземе душ.

Всичко щеше да бъде добре и щеше да означава приемливо ниво на депресия, ако беше свършило с това. Миналата седмица, за нещастие, беше така уморена, че не можеше да измие зъбите си сутрин, и беше закарала децата на училище, облечена по пижама.

— Не мога да разбера защо се прави такъв голям въпрос от това — беше казала на съпруга си в нощта, когато тя я бе запитал за случая. Той беше отново на старата си работа, имаше по-малко отговорности и му оставаше време да забелязва как се справя Кейт. — Просто малко небрежност. Не е кой знае какво.

— В депресия си — беше казал той и я бе дръпнал да седне на дивана до него. — И, честно, Кейт, не изглеждаш никак добре.

Това ѝ бе причинило болка, макар и не такава, каквато би трябвало.

— В такъв случай, уреди ми среща с пластичен хирург. Едва ли имам нужда от преглед. Ходя на лекар редовно. Знаеш го.

— По-добре да се погрижиш, отколкото да съжаляваш — беше отговорът му и ето я сега на ферибота, на път към града. Истината беше — макар че не би я признала дори пред съпруга си — че се радваше да излезе от къщи. Беше се уморила да бъде депресирана, да се чувства изтощена. Може би някаква рецепта щеше да ѝ помогне, но

едва ли имаше хапче, което да те накара да забравиш трийсетгодишно приятелство, свършило по такъв начин.

Когато фериботът спря на пристанището, тя слезе от него и се смеси с тълпата. Денят бе сив и мрачен и съответстваше на настроението ѝ. Мина през центъра на града и изкачи хълма, на който се намираше болницата, намери място в подземния паркинг, после излезе на улицата и влезе във фоайето. Записа си час и тръгна към асансьора.

Четирийсет минути по-късно, след като беше прочела всяка статия в най-новото издание на списанието „Родители“, влезе в стаята за прегледи.

Сестрата ѝ каза няколко думи и я остави отново сама. Кейт взе новия брой на „Пийпъл“ и го отвори.

И видя снимка на Тъли, вдигнала празна чаша шампанско пред камерата. Изглеждаше великолепно в черната си рокля от „Шанел“ и диамантената огърлица. Надписът под снимката гласеше: „Талула Харт на благотворителна галавечер в замъка Мармонт с приятеля си, магнат Томас Морган.“

Вратата се отвори. В стаята влезе доктор Марша Силвър.

— Здравей, Кейт. Хубаво е, че те виждам отново. — Седна на стола и започна да чете картоната на Кейт. — Е, има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Съпругът ми мисли, че съм в депресия.

— А така ли е?

Кейт сви рамене.

— Може би съм малко потисната.

Марша записа нещо в картоната.

— Минали са почти дванайсет месеца от последния преглед. Доста време.

— Знаеш какви сме ние, католичките. Следваме правилата.

Марша се усмихна, затвори картоната и взе ръкавиците.

— Добре, Кейт, легни тук...

През следващите няколко минути изтърпя лекото унижение, което придружава всички женски прегледи. През цялото време двете с доктор Силвър водиха безличен неангажиращ разговор. Говориха за времето, за последната пиеса, поставена в театъра на „Пето авеню“, за приближаващите празници.

Приблизително след трийсет минути, когато прегледът се бе придвижил до гърдите ѝ, Марша престана да бърбри весело.

— Откога имаш това обезцветяване тук на гърдите?

Кейт погледна мястото точно под дясното си зърно.

Кожата бе леко набръчкана и приличаше на портокалова кора.

— От около девет месеца. Може би година, като се замисля. Ухапа ме насекомо. Семейният ми лекар реши, че е инфекция, и ми предписа антибиотици. Петното изчезна, после се появи отново. Понякога става горещо и това ми подсказва, че е инфекция.

Марша гледаше гърдата на Кейт и мръщеше вежди. Кейт добави:

— Направих мамографските си изследвания навреме. Резултатите бяха добри.

— Видях. — Марша отиде до телефона на стената, набра някакъв номер и каза: — Искам час за изследване с ултразвук на гърда. Веднага. Кажи им да вместят Кейт. Благодаря. — Затвори и се обърна.

Кейт седна.

— Плашиш ме, Марша.

— Надявам се да не е нищо сериозно, Кейт, но искам да съм сигурна.

— Но какво...

— Ще говорим, когато разберем какво е. Джанис ще те заведе до рентгеновия кабинет. О'кей? Съпругът ти тук ли е?

— А трябва ли да бъде?

— Не. Сигурна съм, че всичко е наред. О, ето я и Джанис.

Умът на Кейт заработи трескаво. Преди да се е осъзнала, отново беше облечена и я заведоха три етажа по-нагоре. Там, след като почака още малко, изтърпя нов преглед на гърдите, смръщване на вежди и после ултразвуковото изследване.

— Винаги ги проверявам сама — каза. — Не съм усетила бучка.

В тъмната стая, сестрата и лекарят размениха погледи.

— Какво? — запита Кейт и в гласа ѝ този път имаше страх.

Когато изследването свърши, излезе от кабинета и отново отиде в чакалнята. Като всички други тук, чете списания и се опита да се съсредоточи върху рецептите за торти, да мисли за всичко друго, но не и за резултатите от изследванията.

„Всичко ще е наред“, казваше си, когато страхът все пак се промъкнеше. „Няма за какво да се тревожиш.“ Ракът не е нещо,

което идва крадешком, поне не и ракът на гърдата. Имаше предупредителни знаци и тя следеше редовно за тях. Ракът вече бе поразил семейството им веднъж — леля Джорджия — така че знаеха за него. Една по една, другите жени си тръгнаха и Кейт остана сама. Накрая се появи пълна сестра и каза:

— Катлийн Райън?

Тя се изправи.

— Да?

— Ще ви заведа в друг кабинет. Доктор Кранц ви чака, за да направи биопсия.

— Биопсия?

— Просто, за да сме сигурни. Хайде.

Кейт като че ли не можеше да помръдне, едва успя да кимне с глава. Стиснала чантата си, тръгна до сестрата.

— Последните ми мамографски изследвания не показаха нищо. Редовно ги проверявам и сама.

Изведнъж ѝ се прииска Джони да беше до нея, да я държеше за ръка и да ѝ казваше, че всичко ще бъде наред.

Или Тъли.

Пое си дълбоко дъх и се опита да контролира страха. Някога, преди няколко години, имаше обезцветено петно и беше направена биопсия. Чакането на резултатите беше съсипало седмицата ѝ, но те бяха добри. Като си спомни това и се успокои поне малко, последва мълчаливата сестра в кабинета. На табелата до вратата пишеше:

ЦЕНТЪР ЗА ЛЕЧЕНИЕ ФОНДАЦИЯ „ГУДНО“

ГЛАВА 32

Звънът на телефона събуди Тъли. Тя се стресна и се огледа. Беше два часът сутринта. Протегна ръка към слушалката.

— Ало?

— Талула Харт ли е?

Тя разтри очи.

— Да. Кой е?

— Казвам се Лори Уидърспуун. Сестра съм в болницата „Харбървю“. Майка ви е тук. Дороти Харт.

— Какво се е случило?

— Не сме сигурни. Прилича на свръхдоза наркотици, но има белези по тялото, които показват, че е била бита. Полицията чака, за да я разпита.

— Тя ли попита за мен?

— Тя е в безсъзнание. Намерихме името и адреса ви сред нещата й.

— Идвам веднага.

Тъли се облече бързо и беше на път още в 02:20. Спря на паркинга пред болницата и отиде до рецепцията.

— Тук съм, за да видя майка си. Кл... Хм, Дороти Харт.

— Шести етаж, госпожо Харт. Запитайте в стаята на сестрите.

— Благодаря. — Тъли се качи горе и беше упътена към стаята на майка си от дребна жена в светлооранжевата униформа на сестрите.

В стаята имаше две легла. По-близкото до вратата беше празно. Затвори вратата след себе си, изненадана да открие, че се страхува. Цял живот бе наранявана от майка си. Беше я обичала безусловно, когато беше дете, беше я мразила в пубертета и не й обръщаше внимание, когато се бе превърнала в жена. Клод бе разбивала безброй пъти сърцето й, беше я разочаровала при всеки възможен случай, но въпреки всичко Тъли изпитваше някакви чувства към нея.

Клод спеше. Лицето й бе покрито със синини, устната й бе разцепена и по нея имаше засъхнала кръв. Късата сива коса, очевидно отрязана с тъп нож, бе прилепнала към главата й.

Не приличаше на себе си, а на крехка старица, пребита не от нечий юмруци, а от живота.

— Здравей, Клод — каза Тъли, изненадана още, че в гърлото ѝ бе заседнала буца. Погали нежно майка си по слепоочието — единственото място, което не бе насинено и по което нямаше засъхнала кръв. И осъзна, че за последен път бе докоснала майка си през 1970 година, когато тя я беше носила на ръце из тълпата по улиците на Сиатъл.

Искаше ѝ се да знае какво трябва да каже на жената, с която имаше минало, но не и настояще. Продължи да говори. Разказа ѝ за предаването и за живота си, за успеха, който е постигнала. Когато думите започнаха да звучат кухо и отчаяно, заговори за Кейт и за скарването им и колко самотна се чувстваше без нея. И долови сама истината в тях. Загубата на семействата Малърки и Райън я бе оставила опустошително сама. Сега имаше само Клод. Нима това не бе достойно за съчувствие?

— Сами сме в този свят, не си ли го разбрала вече?

Тъли не бе разбрала кога майка ѝ се е събудила, но ето че тя я гледаше уморено.

— Здравей — каза, усмихна се и изтри очи. — Какво се е случило с теб?

— Пребиха ме.

— Не питах защо си в болницата. Питах какво се е случило с теб. Клод трепна и извърна поглед.

— О! Това ли? Предполагам, че скъпоценната ти баба никога не ти е казала? — Въздъхна. — Вече няма значение.

Тъли си пое остро дъх. Този бе най-смисленият разговор, който някога бяха водили. Чувстваше, че е на ръба на важно разкритие, изплъзвало ѝ се години наред.

— Мисля, че има значение.

— Върви си, Тъли. — Клод обърна лице към възглавницата.

— Не и докато не ми кажеш защо. — Гласът ѝ трепереше. — Защо никога не си ме обичала?

— Забрави за мен.

— Искане ми се да можех, наистина. Но ти си моя майка.

Клод отново обърна глава към нея и я загледа втренчено. Тъли видя в очите ѝ тъга.

— Ти разби сърцето ми — каза тихо.

— Ти също разби моето.

Клод се усмихна за секунда.

— Искане ми се...

— Какво?

— Можех да бъда онази, от която имаше нужда, но вече не мога. Трябва да ме оставиш.

— Не знам как да го направя. Дори след всичко това ти пак си моя майка.

— Никога не съм ти била майка. И двете го знаем.

— Винаги ще се връщам — каза Тъли, осъзнавайки, че това е истината. Двете бяха наранени, но бяха свързани по странен и дълбок начин. Нещата между тях, колкото и да бяха болезнени, не бяха приключили. — Някой ден ще си готова за мен.

— Как можеш още да пазиш тази своя мечта?

— Държа се за нея и с двете си ръце. — Щеше да добави: „*Независимо от всичко*“, но думите ѝ напомняха за Кейт и не ги произнесе.

Майка ѝ въздъхна и затвори очи.

— Върви си.

Тъли остана дълго до леглото ѝ, стиснала металните перила. Знаеше, че майка ѝ се преструва на заспала, също така разбра кога наистина заспа. Когато започна да похърква, отиде до малкия гардероб, намери сгънатото одеяло и го взе. Едва тогава забеляза купа дрехи, сгънати грижливо и оставени на дъното на гардероба. До тях имаше кафява книжна кесия.

Зави майка си с одеялото и се върна до гардероба. Не беше сигурна защо рови из нещата ѝ, какво търси. Отначало видя, каквото очакваше — мръсни износени дрехи, обувки с дупки на подметките, тоалетни принадлежности в найлонова торбичка, цигари и запалка.

После я видя на дъното на чантата — огърлицата от макарони, която бе направила за нея в неделното училище преди толкова много години. Майка ѝ я беше пазила през цялото това време.

Тъли не я докосна. Като че ли се страхуваше да не открие, че тя съществува само във въображението ѝ. Върна се до леглото.

— Запазила си я — каза и усети как у нея разцъфва ново чувство. Надежда. Да, надежда. — Ти също знаеш как да запазиш мечтата,

нали, Клод?

Седна на пластмасовия стол до леглото. Имаше въпрос към майка си и възнамеряваше да получи отговор.

Някъде около четири часа се отпусна на стола и заспа.

Събуди я вибрацията на мобилния ѝ телефон. Отвори бавно очи и разтри схванатия си врат. Трябваше ѝ миг, за да осъзнае къде се намира.

В болницата „Харбървю“.

Изправи се. Леглото на майка ѝ беше празно. Отвори вратата на гардероба.

И той беше празен. Книжната кесия бе смачкана на топка и захвърлена на дъното.

— По дяволите.

Мобилният ѝ телефон звънна отново. Погледна номера.

— Здравей, Една — каза и седна отново на стола.

— Звучиш ужасно.

— Лоша нощ. — Сега ѝ се прииска да бе докоснала огърлицата, защото ѝ се струваше, че е сънувала. — Колко е часът.

— Шест, твоето време. Седнала ли си?

— Случайно да.

— Все още ли имаш намерение да си вземеш отпуск през част от ноември и целия декември?

— За да могат членовете на екипа ми да се наслаждават на празниците със семействата си? — запита с горчивина. — Да.

— Знам, че обикновено си с приятелите си...

— Не и тази година.

— Добре. Тогава може би ще поискаш да дойдеш в Антарктика с мен. Ще правя документален филм за глобалното затопляне. Мисля, че е важно, Тъли.

Предложението идваше сякаш от Господа. Само преди миг ѝ се искаше да се измъкне от живота си. А човек не може да отиде много по-далеч от Антарктика.

— Колко време ще отсъстваме?

— Шест, най-много седем седмици. Ще можеш да се връщаш, ако пожелаеш. Пътуването ще бъде страхотно.

— Кога тръгваме?

Кейт стоеше гола пред огледалото в банята и изучаваше тялото си. Цял живот беше във война с отражението си. Бедрата ѝ бяха пълни, независимо колко отслабваше, а коремът ѝ бе отпуснат след раждането на три деца. Правеше коремни преси, но пак не бе достатъчно стегната. Бе престанала да носи блузи без ръкави преди три години, а гърдите ѝ... След раждането на момчетата бе започнала да носи по-здрави и по-малко секси сутиени и да стяга каишките, за да изглеждат гърдите ѝ стегнати.

Но сега, като се гледаше, разбираше какво малко значение имаше това, каква загуба на време беше.

Пристъпи към огледалото, репетирайки думите. Ако в живота ѝ въобще беше имало момент, в който се изисква сила, то това беше този.

Протегна ръка към дрехите, оставени върху шкафчето, и започна да се облича. Беше избрала красив розов кашмирен пуловер с V-образно деколте — подарен ѝ от децата миналата Коледа — и дънки. После вчеса косата си и я прибра в конска опашка. И дори се гримира. Беше важно да изглежда здрава. След като не можеше да направи нищо повече, отиде в спалнята.

Джони, който седеше в края на леглото, бързо се изправи и се обърна към нея. Виждаше колко упорито се опитва да бъде силен. Но в очите му вече блестяха сълзи.

Това доказателство за любовта му можеше да разплаче и нея, но не, странно, направи я по-силна.

— Имам рак — каза.

Той вече го знаеше, разбира се. Последните няколко дни, в които чакаха резултатите от изследванията, бяха мъчителни. Най-после снощи лекарят им се беше обадил. Те се бяха държали за ръце и се бяха окуражавали, че всичко ще бъде наред. Но не беше.

„Съжалявам, Кейт... четвърта степен... възпалителен... агресивен... вече се е разпространил...“

В началото Кейт беше ядосана — винаги беше правила всичко, както трябва, бе търсила бучки, бе се подлагала на мамографски изследвания — а после дойде страхът.

Джони го прие дори по-зле от нея и тя веднага разбра, че трябва да бъде силна и заради него. Снощи се бяха прегърнали и през сълзи

си бяха обещали, че ще го преодолеят. Но сега тя се питаше как ще стане това.

Отиде при него. Той я прегърна здраво и я притисна към себе си.

— Трябва да им кажа.

— Дватама трябва да го направим. — Той отстъпи леко назад и я погледна. — Нищо няма да се промени. Помни го.

— Шегуваш ли се? Ще ми отрежат гърдите. — Страхът отново се върна и гласът заседна в гърлото ѝ. — След това ще дойдат химио и лъчетерапията. И се предполага, че това са добрите новини.

Той я гледаше и любовта в очите му бе най-красивото нещо, което беше виждала.

— Между нас нищо няма да се промени. Няма значение как изглеждаш, как се чувстваш или какво правиш. Ще те обичам винаги, както те обичам и сега.

Емоциите заплашваха да я погълнат.

— Да вървим — каза тихо. — Докато все още имам смелост.

Хванати за ръце, излязоха от спалнята и слязоха долу, където се предполагаше, че ги чакат децата.

В дневната нямаше никого.

Кейт чу звуците от видеоиграта да долитат откъм стаята за развлечения. Пусна ръката на съпруга си и отиде до ъгъла на коридора.

— Елате тук, момчета.

— Ау, мамо! — извика Лукас. — Гледаме филм.

Искаше ѝ се да каже: „Продължавайте да гледате, забравете“, но вместо това каза:

— Елате, моля. Веднага.

Чу, че съпругът ѝ отиде в кухнята и вдигна слушалката на телефона.

— Слез долу, Мара. Веднага. Не, не ме интересува с кого говориш.

Кейт го чу да оставя слушалката. Вместо да отиде при него, приседна на дивана. Прииска ѝ се да бе облякла по-дебел пуловер, защото ѝ беше студено.

Момчетата се втурнаха в стаята, като се биеха с пластмасови мечове и се смееха.

— Ето ти, капитан Хук — каза Лукас.

— Аз съм Питър Пан — оплака се Уилям и се престори, че промушва брат си. — *En garde!*

Бяха на седем години и тъкмо започваха да се променят. Луничките им изчезваха, бебешките им зъби падаха. Напоследък всеки път, когато ги погледнеше, виждаше, че нещо бебешко се е стопило яко дим.

След три години щяха да бъдат почти неузнаваеми.

Мисълта толкова много я уплаши, че стисна страничната облегалка на дивана и затвори очи. А какво, ако не доживееше да ги види как порастват? Ако...

„Без отрицателни мисли.“

Това се бе превърнало в нещо като мантра за нея през последните четири дни. Джони седна до нея и взе дланта ѝ в своята.

— Не мога да повярвам, че ми се обади по телефона — каза Мара, докато слизаше по стълбите. — Абсолютно нарушаване на личното ми пространство. Говорех с Брайън.

Кейт преброи мълчаливо до десет, за да се успокои, след което отвори очи.

Децата ѝ бяха пред нея и, както винаги, момчетата изглеждаха отегчени, а Мара ядосана. Преглътна мъчително. Трябваше да го направи.

— Ще кажете ли нещо? — запита Мара. — Защото ако само ще ни гледате, ще се кача горе.

Джони се надигна.

— По дяволите, Мара.

Кейт сложи длан на бедрото му, за да го спре.

— Седни, Мара — каза, изненадана да чуе колко спокойно звучи гласът ѝ. — Вие също, момчета.

Момчетата се отпуснаха на килима като марионетки, чиито конци са били прерязани.

— Ще остана права — каза Мара, издала напред хълбок и кръстосала ръце на гърди. Гледаше Кейт с погледа, който сякаш казваше, че тя не ѝ е господарка, а Кейт изпита носталгия по отминалите дни.

— Помните ли, че в петък ходих до града? — започна Кейт и усети как сърцето ѝ забива по-силно. — Е, бях на преглед.

Лукас прошепна нещо на Уилям, а той се усмихна и удари брат си с юмрук.

Мара гледаше към стълбите с копнеж.

Кейт стисна дланта на съпруга си.

— Няма за какво да се тревожите, но... съм болна.

И тримата я погледнаха.

— Не се тревожете. Ще ме оперират, после ще ме лекуват и ще бъда добре. Може да съм уморена няколко седмици, но това ще е всичко.

— Обещавах ли, че ще бъдеш добре? — запита Лукас, който гледаше спокойно, но все пак в очите му имаше и страх.

Кейт искаше да каже: „*Разбира се*“, но те щяха да запомнят, ако обещаеше нещо. Уилям изви очи към тавана и смушка брат си с лакът.

— Току-що каза, че ще бъде добре. А ще отсъстваме ли от училище, за да идваме в болницата?

— Да — каза Кейт и откри, че се усмихва.

Лукас се спусна да я прегърне пръв.

— Обичам те, мамо — прошепна.

Тя го прегръща толкова дълго, че той трябваше да се освободи от ръцете ѝ. Същото се случи и с Уилям. После, като един, те се обърнаха и се качиха горе.

— Няма ли да изгледате филма си? — запита Кейт.

— Не — отговори Лукас. — Отиваме горе.

Кейт погледна разтревожено съпруга си, който вече ставаше.

— Какво ще кажете за игра на баскетбол, момчета?

Те веднага излязоха отвън. Накрая Кейт погледна Мара.

— Рак е, нали? — запита дъщеря ѝ след дълго мълчание.

— Да.

— Мисис Мърфи имаше рак миналата година, но сега е добре. И леля Джорджия също.

— Точно така.

Устните на Мара трепереха. Въпреки високия си ръст и грима, приличаше на малко момиченце, което се кани да помоли майка си да остави нощната лампа включена. Тръгна към дивана, като кършеше ръце.

— Ще се оправиш, нали?

„Четвърта степен. Вече се е разпространил. Късно го открийме.“ Отблъсна неприятните мисли. Нямаше да ѝ помогнат. Сега беше време за оптимизъм.

— Да. Лекарите казват, че съм млада и здрава, така че трябва да оздравея.

Мара легна на дивана и се сгуши в нея, положила глава в скута ѝ.

— Аз ще се грижа за теб, мамо.

Кейт затвори очи и започна да гали дъщеря си по косата. Струваше ѝ се, че беше едва вчера, когато я държеше в прегръдките си и я люлееше, за да заспи.

„Моля те, Господи, помоли се, позволи ми да остарее и някой ден отново да бъдем приятелки...“

Преглътна мъчително.

— Знам, скъпа.

Момичетата от „Алеята на светулките...“

В съня на Кейт отново беше 1974 година и тя отново беше тийнейджърка и караше велосипед посред нощ с най-добрата си приятелка, а мракът беше толкова гъст, че нищо не се виждаше. Помнеше местата до най-малката подробност — виещата се лента асфалт, от двете страни на която имаше дълбоки канавки, пълни с мътна вода, и високата трева. Преди да се срещнат, ѝ се струваше, че пътят не води доникъде и че е просто селска улица, кръстена на някакво насекомо, което никой не е виждал по тези места. После го видяха през очите на приятелството...

Господ мрази страхливците, Кейти...

Стресна се и се събуди, а по бузите ѝ имаше сълзи. Остана да лежи в леглото, вече напълно будна, заслушана в зимната буря отвън. През последната седмица беше изгубила способност да се дистанцира от спомените си. Прекалено често напоследък в сънищата си се връщаше на *„Алеята на светулките“* и в това нямаше нищо чудно.

Най-добри приятелки завинаги.

Така си бяха обещали преди всичките тези години и вярваха, че приятелството е вечно, вярваха, че някой ден ще бъдат старици, но пак ще бъдат заедно, седнали на люлеещите се столове на верандата, разговарящи за доброто старо време и смеещи се на глас.

Сега бяха по-мъдри, разбира се. Повече от година си казваше, че всичко е наред, че може да продължи да живее и без Тъли. И понякога дори си вярваше.

После чу музиката. *Тяхната* музика. Вчера, докато пазаруваше, новата версия на „*Ти имаш приятел*“ я беше разплакала, както бе застанала до репичките.

Отметна завивките и стана от леглото, като внимаваше да не събуди Джони. За миг остана така, загледана в него. Изражението му беше измъчено дори в съня.

Издърпа кабела на телефона, взе го, излезе от стаята, прекоси смълчаната къща и излезе на верандата. Там, докато гледаше бурята, набираше смелост да набере познатите цифри. Чудеше се какво ще каже след всичките тези месеци на отчуждение, как щеше да започне. „*Имах лоша седмица... животът ми се разпада...*“ Или просто: „*Имам нужда от теб.*“

От другата страна на залива, телефонът звънна.

И продължи да звъни.

Включи се телефонният секретар и тя се опита да каже нещо маловажно и обикновено.

— Здравей, Тъл. Аз съм, Кейт. Не мога да повярвам, че не се обади да ми се извиниш...

Удари гръм, последва светкавица. Чу шум.

— Тъли? Чуваш ли това? Тъли?

Не последва отговор.

Кейт въздъхна и продължи.

— Имам нужда от теб, Тъли. Обади ми се.

Батерията ѝ свърши изведнъж. Кейт се опита да не го приема като знак. Влезе обратно вътре и запали свещ в дневната. Днес, в този ден, в който щеше да бъде оперирана, тя направи по нещо специално за всеки член на семейството, за да им напомни, че е тук. За Уилям намери DVD-то с „*Чудовища*“, което беше изгубил. За Лукас приготви цяла чанта с любимите му пакетирани храни, която да вземе в чакалнята. Зареди мобилния телефон на Мара и го остави до леглото ѝ, защото знаеше колко зле ще се чувства дъщеря ѝ в този ден, ако не можеше да се обади на приятелите си. Накрая намери всички ключове в къщата и ги остави на кухненския плот за Джони. Той ги губеше постоянно.

Когато не можа да измисли какво друго да направи за семейството си, отиде до прозореца и загледа как бурята замира. Зората изгря бавно. Оловносивите облаци се превърнаха във великолепно розово зарево. Сиятъл изглеждаше свеж и нов, сгушен под изгряващото слънце.

След няколко часа семейството ѝ започна да се събира около нея. През цялото време, докато закусваха, опаковаха багажа ѝ и го носеха до колата, тя гледаше към телефона и очакваше да звънне.

Шест седмици по-късно, след като я оперираха и вкараха лекарство в кръвта ѝ, след като облъчиха плътта ѝ, докато не се изчерви и изгори, тя все още чакаше Тъли да се обади.

На втори януари Тъли се прибра в студения си и празен апартамент.

— Историята на живота ми — каза горчиво и даде бакшиш на портиера, който занесе огромните ѝ скъпи куфари в спалнята.

След като той си тръгна, тя остана на мястото си, несигурна какво да прави. Беше девет часът в понеделник вечер и повечето хора си бяха у дома със семействата си. Утре щеше да се върне на работа и да се потопи в рутината на империята, която беше създала. Бързо се освободи от образите, които я преследваха през ваканцията и бяха я последвали дори на края на земята през миналия месец. Буквално. Беше прекарала Деня на благодарността, Коледа и Нова година в замръзвания юг, свила се до печката, пееше песни и пиеше вино. За простото око и вечно присъстващата камера изглеждаше, че прекарва добре.

Но прекалено често, след като легнеше в спалния си чувал с шапка на главата и ръкавици на ръцете и се опитваше да заспи, чуваше старите песни в главата си и плачеше. Неведнъж се събуждаше с лед по бузите.

Хвърли чантата си на дивана и погледна часовника. Показваше 5:55. Вероятно батериите му бяха свършили в нейно отсъствие.

Наля си чаша вино, взе лист хартия и химикал и седна зад бюрото си. Светеше и лампичката на телефонния секретар.

— Страхотно. — Не знаеше кой е звънял в нейно отсъствие. Натисна бутона и се захвана с досадната задача да прослуша

съобщенията си. Отбеляза си наум да говори със секретарката си за гласовата поща.

Вече почти не обръщаше внимание, когато чу гласа на Кейт.

— Здравей, Тъл. Аз съм, Кейт.

Тъли седна рязко и натисна бутона за повторение.

— Здравей, Тъл. Аз съм, Кейт. Не мога да повярвам, че не се обади да се извиниш.

Клик. После:

— Тъли? Чуваш ли това? Тъли? — После сигналът свободно. Кейт беше затворила.

Само това. Нямаше повече съобщения на телефонния секретар.

Тъли изпита толкова остро разочарование, че трепна. Прослуша съобщението няколко пъти, докато накрая чуваше единствено обвинението в гласа на Кейт.

Това не беше Кейт, която тя помнеше, момичето, което преди толкова много години ѝ бе обещало, че ще бъде най-добрата ѝ приятелка завинаги. Онова момиче никога нямаше да се обади, за да обвини Тъли и после да затвори.

„Не мога да повярвам, че не се обади да се извиниш.“

Тъли се изправи, опита се да се отдалечи от този глас, нахлул в дома ѝ и извикал фалшива надежда. Натисна бутона за изтриване и отстъпи назад.

— А аз не мога да повярвам, че ти не се обади — каза на празния апартамент и се опита да не забележи горчивината в гласа си.

Взе чантата си и започна да рови из нея за мобилния си телефон. Намери го, започна да търси сред многото контакти онзи, който бе добавила само преди няколко месеца, и натисна бутона.

Когато Томас отговори, се опита гласът ѝ да прозвучи нежно и весело, но ѝ беше трудно да се преструва — тежестта сякаш натискаше гърдите ѝ и ѝ пречеше да диша.

— Здравей, Том, току-що се върнах от ледения юг. Какво ще правиш довечера? Нищо? Страхотно. Какво ще кажеш да се видим?

Почувства се толкова самотна, че беше достойна за съчувствие. Но не можеше да остане сама тази вечер, не можеше дори да спи в апартамента си.

— Ще се срещнем в „Келс“. Да кажем, в девет и половина.

Дори не изчака да чуе съгласието му.

ГЛАВА 33

През 2006 година рейтингът на „*Часът на момичетата*“ скочи дори още по-високо. Седмица след седмица, месец след месец, Тъли създаваше магия чрез подбора си на гости и общуването си с публиката. Очевидно се беше изкачила на върха. Вече не си позволяваше да мисли за онова, което липсваше в живота ѝ. Точно както беше правила, когато беше на шест, десет и четиринайсет години, тя избутваше дълбоко в подсъзнанието си неприятните неща.

И продължаваше напред. Така постъпваше през целия си живот, когато я обземеше разочарование. Вирна брадичка, изправи рамене и си постави нова цел. Тази година щеше да започне да издава списание. Следващата година то щеше да се е превърнало в убежище за жените. А после — кой знае?

Сега седеше в наново декорирания си и обзаведен офис в ъгъла на сградата, откъдето не се разкриваше гледка към остров Бейнбридж, и разговаряше по телефона със секретарката си.

— Шегуваш ли се? Отказва четирийсет минути преди началото? Студиото е пълно с хора, които очакват да го видят. — Тръшна слушалката върху вилката и набра вътрешната линия. — Доведи Тед.

След няколко минути на вратата се почука и в офиса влезе продуцентът ѝ. Бузите му бяха порозовели от усилието, дишаше тежко.

— Искала си да ме видиш?

— Джак току-що отказа участие.

— Сега? — Тед погледна часовника си. — Кучи син!

— Надявам се, казала си му, че може да рекламира и покаже следващия си филм.

Тъли отвори календара си.

— Първи юни е, нали? Обади се на „*Нордстром*“ и спа центъра на Хуарес. Ще направим предаване за дрехите и грима за майки през лятото. Ще раздадем дрехи и гримове. Не е кой знае какво, но е по-добре от нищо.

От мига, в който Тед излезе от офиса ѝ, целият екип беше впрегнат в работа. Търсеха нови гости, обаждаха се в различни спа

центрове и магазини за дрехи и забавляваха публиката в студиото. Адреналинът се бе покачил толкова високо, че всички, включително Тъли, работеха със свръхзвукова скорост и записването на новото предаване започна само с час закъснение. Ако се съдеше по бурята от аплодисменти, то имаше небивал успех.

След предаването, както винаги, Тъли остана да поговори с почитателите си. Позираще за снимки, подписваше автографи и изслушваше история след история за това, как е променила нечий живот. Това беше любимият ѝ час.

Тъкмо се беше върнала в офиса си, когато звънна вътрешният телефон.

— Талула? Кейт Райън е на първа линия.

Сърцето на Тъли прескочи един удар, а тя се ядоса, че надеждата отново се възроди в гърдите ѝ. Застанала до ъгъла на огромното си бюро, натисна бутона и каза:

— Попитай я какво иска.

След миг секретарката ѝ беше отново на линия:

— Каза да вдигнеш телефона и сама да разбереш.

— Кажи ѝ да върви на майната си! — На Тъли ѝ се прииска да върне думите си назад в мига, в който ги изрече, но вече не знаеше как да се пречупи. По време на дългото им скарване трябваше да запази гнева си, за да може да продължи напред. Защото в противен случай самотата щеше да бъде непоносима.

— Мисис Райън каза, цитирам: „Кажи на онази кучка да надигне облекения си в модни дрехи задник от скъпия си кожен стол и да отиде до телефона.“ Каза още, че ако не приемеш обаждането, ще продаде на таблоидите снимките ти с лошо накъдрената коса.

Тъли едва сдържа усмивката си. Как бе възможно две изречения да върнат времето назад и да заличат толкова много неправилни решения?

Вдигна слушалката.

— Ти си кучка и съм ти много ядосана.

— Разбира се, че си, нарцисистка такава. И не се обаждам, за да се извиня, но това вече няма значение.

— Има. Трябваше да се обадиш дълго...

— В болницата съм, Тъли. „Свещеното сърце“. Четвъртия етаж — каза Кейт и затвори.

— Побързай — каза Тъли на шофьора поне за пети път през последната минута.

Когато колата спря пред болницата, тя слезе и изтича към стъклената врата. В секундата, в която пристъпи вътре, хората се струпяха около нея. Обикновено включваше в графика си времето, отделено за почитателите ѝ — трийсет минути на всяко място, където отидеше — но сега си проби път през тълпата и отиде до бюро „Информация“.

— Тук съм, за да се видя с Катлийн Райън.

Жената я гледаше с нескрито възхищение.

— Вие сте Талула Харт.

— Да. Коя е стаята на Катлийн Райън, моля?

Жената кимна.

— О! Да. — Погледна екрана на компютъра, натисна няколко клавиша и каза: — Четиристотин и десет, източното крило.

— Благодаря. — Тъли тръгна към асансьорите, но забеляза, че я следват. Почитателите ѝ щяха да влязат в асансьора с нея, без да им мигне окото. По-смелите щяха да започнат разговор. И можеше дори да излязат навън с нея.

Затова тръгна нагоре по стъпалата и като стигна на третия етаж, благодари на Бога, че всеки ден ходи на аеробика и работи с личен треньор. Но пак беше останала без дъх, като стигна на четвъртия етаж.

В края на коридора беше оформен кът за чакане. По телевизията предаваха нейното шоу — повтаряха предаване отпреди две години.

Още щом влезе в стаята, разбра, че нещата с Кейт са лоши.

Джони седеше до нея, а Лукас се беше свил в него. Уилям бе положил глава в скута му и той му четеше. Мара седеше на стол до Уилям със слушалки на ушите и затворени очи. Движеше крака и тяло в такт с музиката, която само тя чуваше. Момчетата бяха пораснали толкова много, че болезнено напомняха на Тъли колко дълго е била далеч от тях.

До Мара седеше мисис Малърки и гледаше втренчено плетката в скута си. Шон беше до майка си и говореше по мобилния си телефон. Джорджия и Ралф гледаха телевизия в ъгъла.

Явно беше, че са тук отдавна.

Трябваше да извика цялата си воля, за да направи крачка напред.
— Здравей, Джони.

Като чува гласа ѝ, всички вдигнаха погледи, но никой нищо не каза и Тъли изведнъж си спомни последния път, когато бяха всички заедно.

— Кейт ми се обади — обясни.

Джони отмести главата на заспалия си син и се изправи. Настъпи само секунда неловкост, тромава пауза, преди да я прегърне. Силата на прегръдката му ѝ подсказа, че тя има за цел да успокои него самия. Притисна се в него и се опита да потисне страха.

— Кажи ми какво става — каза по-остро, отколкото възнамеряваше, когато той я пусна и отстъпи назад.

Той въздъхна и кимна.

— Да отидем в стаята за семействата.

Мисис Малърки бавно стана. Тъли бе изумена колко много е остаряла. Изглеждаше крехка и леко прегърбена. Беше спряла да боядисва косата си и тя беше снежнобяла.

— Кейти ти се е обадила? — запита.

— Дойдох веднага — каза Тъли, като че ли след цялото това време скоростта, с която се беше отзовала, имаше значение.

После мисис Малърки направи най-изумителното нещо прегърна Тъли и познатата миризма я обгърна.

— Хайде — каза Джони и ги поведе към друга стая. Вътре имаше малка маса и осем пластмасови стола.

Джони и мисис Малърки седнаха. Тъли остана права. Известно време никой не проговори и всяка изминала секунда бе мъчителна.

— Кажете ми как е Кейти.

— Кейт има възпалителен рак на гърдата — каза Джони.

Тъли трябваше да се концентрира върху всяко вдишване, за да остане права.

— Ще я оперират, ще направят лъче и химиотерапия, нали? Имам няколко приятелки, които се пребориха...

— Тя вече премина през всичко това — каза той тихо.

— Какво? Кога?

— Тя ти се обади преди няколко месеца — каза той и този път в гласа му имаше нотка, която не беше чувала преди. — Искаше да си в болницата до нея. Ти не ѝ се обади.

Тъли помнеше съобщението дума по дума. „Не мога да повярвам, че не се обади да се извиниш.“ Дали това беше цялото, дали част от него не се беше изтрила?

— Не каза, че е болна — каза Тъли.

— Тя ти се обади — подчерта мисис Малърки.

Тъли бе завладяна от вина. Трябваше да усети, че нещо не е наред. Защо просто не бе вдигнала телефонната слушалка? Беше пропуснала този миг, а с него и времето да бъде с приятелката си, когато тя имаше нужда от нея.

— О, мили Боже. Трябваше...

— Сега това вече няма значение — каза мисис Малърки.

Джони кимна и продължи:

— Има усложнение. Снощи получи лек удар. Вкараха я в операционната веднага, но видяха, че нищо не може да се направи. — Гласът му изневери.

Мисис Малърки покри дланта му със своята.

Тъли си мислеше, че познава страха — беше го изпитвала още десетгодишна по улиците на Сиатъл, когато Кейт бе пометнала първото си бебе и когато Джони бе ранен в Ирак — но нищо не можеше да се сравни с това.

— Нима казваш...

— Тя умира — каза мисис Малърки тихо.

Тъли поклати глава. Не можеше да се сети какво да каже.

— К-къде е тя? Трябва да я видя — каза със задавен глас.

Мисис Малърки и Джони си размениха погледи.

— Позволяват ни да влизаме само по един — каза мисис Малърки. — Сега при нея е Бъд. Ще отида да го извикам.

Веднага щом мисис Малърки излезе, Джони се приближи до нея и каза:

— Тя е много крехка и уязвима в момента, Тъл. Засегнати са и умствените й способности. Има добри моменти... и не толкова добри.

— Какво говориш? — запита Тъли.

— Може да не те познае.

Отиването до стаята на Кейт бе най-дългото пътуване в живота на Тъли. Виждаше хората покрай себе си, чуваше ги да разговарят

тихо, но никога досега не се беше чувствала толкова сама. Джони я заведе до прага и я остави там.

Тъли кимна и се опита да събере сили. Влезе в стаята. Затвори вратата след себе си, успя някак си да се усмихне и тръгна към леглото, в което приятелката ѝ спеше.

Изправена почти до седнало положение, Кейт приличаше на счупена кукла на фона на белите чаршафи и главата ѝ почти се сливаше с възглавниците.

— Кейт? — каза тихо Тъли и пристъпи напред. В мига, в който чу гласа си, трепна. Прозвуча прекалено силно, прекалено жив.

Кейт отвори очи и в тях Тъли видя жената, която познаваше, момичето, заклело се винаги да бъде нейна приятелка.

„Пусни дръжките, Кейт. Все едно че летиш.“

Как се беше случило така, след всичките им десетилетия заедно, че сега бяха почти чужди?

— Съжалявам, Кейти — прошепна и усети колко маловажни са думите. А тя ги беше сдържала в себе си цял живот, беше се страхувала да ги произнесе на глас, сякаш щяха да ѝ навредят. Защо от всички уроци, които можеше да научи от майка си, бе научила този, най-болезнения? И защо не се беше обадила, когато бе чула съобщението на телефонния си секретар? — Толкова съжалявам — каза и усети как сълзите бликнаха в очите ѝ.

Кейт не се усмихна, нито показва признак на изненада. Дори извинението — макар изразено с оскъдни думи и закъсняло — като че ли нямаше ефект върху нея.

— Моля те, кажи, че ме помниш.

Кейт просто я гледаше втренчено.

Тъли протегна ръка и погали топлата буза на Кейт.

— Тъли е, кучката, която беше твоя приятелка. Толкова съжалявам за онова, което ти причиних, Кейт. Трябваше отдавна да ти го кажа. — Издаде кратък звук на отчаяние. Не можеше да понесе мисълта, че Кейт не я помни, не помни и приятелството им. — Помня първата ни среща, Кейти Малърки. Ти беше единственият човек, който поиска да ме опознае. Естествено, в началото се държах лошо с теб, но когато ме изнасиха, ти беше там за мен. — Спомените я завладяха. Избърса сълзите си. — Мислеше, че говоря само за себе си. Типично, казваше. Но аз помня всяка секунда и от твоя живот, Кейти. —

Разтърси глава, опитвайки се да потисне риданията. Целият ѝ живот беше в стаята с тях сега. — Бяхме дяволски млади, Кейти. Но вече не сме. Помниш ли първия път, когато напуснах Снохомиш и си пишехме писма? Сигурно сме написали милиони... Подписвахме ги: *Приятелка завинаги*... което беше...

Тъли продължи да разказва историята на приятелството им и понякога дори се смееше.

— А, ето една история, която непременно ще си спомниш. Отидохме да гледаме „Драконът на Пийт“, защото мислехме, че ще е екшън филм, само че той беше анимация? Бяхме най-големите деца на прожекцията и...

— Престани.

Тъли си пое рязко дъх.

В очите на приятелката ѝ имаше сълзи, сълзи се стичаха и по слепоочията ѝ.

— Тъли, наистина ли мислиш, че мога да те забравя? — запита тихо Кейт.

Облекчението на Тъли бе така огромно, че коленете ѝ омекнаха.

— Здравей — каза тя, — не трябваше да отиваш чак толкова далеч, за да привлечеш вниманието ми. — Погали приятелката си по главата. — Можеше просто да се обадиш.

— Обадох се.

Тъли трепна.

— Толкова съжалявам, Кейти. Аз...

— Ти си кучка — каза Кейт и се усмихна уморено. — Винаги съм го знаела. Можеше да се обадиш в отговор на моето обаждане. Не мисля, че хората могат да останат приятели повече от трийсет години, без въобще да се наранят един друг.

— Кучка съм — каза Тъли нещастно и очите ѝ пак се напълниха със сълзи. — Трябваше да се обадя. Просто... — Дори не знаеше какво да каже, как да обясни тъмното местенце, което винаги беше вътре в нея.

— Няма да обръщаме погледи назад, о'кей?

— Значи ще гледаме напред — каза Тъли и думите прозвучаха остро и студено.

— Не — каза Кейт. — Остава само настоящето.

— Преди няколко месеца направих предаване за рака на гърдата. Има лекар в Онтарио, който прави чудеса с някакво ново лекарство. Ще му се обадя.

— Приключих с лечението. Направих всичко възможно и нищо не даде резултат. Просто... бъди с мен.

Тъли направи крачка назад.

— Тук съм, за да те гледам как умираш. Това ли ми казваш? Защото няма начин да го направя. Няма да го направя.

Кейт вдигна поглед към нея и се усмихна леко.

— Само това остава, Тъли.

— Но...

— Мислиш ли, че Джони просто така се е отказал от мен? Познаваш съпруга ми. Той е също като теб, а и сме почти толкова богати. За шест месеца се видях с всички специалисти на планетата. Опитах традиционните и нетрадиционните лекове. Отидох дори при онзи отшелник лечител в тропическата гора. Имам деца, направих всичко възможно да бъда здрава заради тях. Нищо не се получи.

— И какво трябва да направя аз?

Усмивката на Кейт беше почти като едно време.

— Ето, това е моята Тъл. Умирам, а ти питаш за себе си. — Засмя се.

— Не е смешно.

— Не знам как да се справя с това.

Тъли избърса очите си. Истината ѝ тежеше.

— Ще го направим, както всичко друго, Кейт. Една до друга. Заедно.

Тъли излезе от стаята на Кейт разтърсена до дъното на душата си. Издаде тих звук на отчаяние и покри устата си с ръка.

— Не можеш да държиш чувствата си в теб — каза мисис Малърки и отиде при нея.

— Не мога и да ги излея.

— Знам. — Гласът на мисис Малърки излизаше сподавено. — Просто я обичай. Бъди там за нея. Това е. Повярвай ми, плаках, спорих и се молих на Бога, молих и лекарите за лъч надежда. Но всичко това е вече минало. Тя се тревожи най-много за децата. И особено за Мара.

Беше им много трудно, а Мара като че ли се е затворила за всичко, което става. Не плаче, не разиграва драми. Само слуша музика.

Върнаха се в стаята при другите само, за да открият, че е празна. Мисис Малърки погледна часовника си.

— В кафе-бара са. Искаш ли да дойдеш при нас?

— Не, благодаря. Мисля, че имам нужда от свеж въздух.

Мисис Малърки кимна.

— Хубаво е, че се върна, Тъли. Липсваше ми.

— Трябваше да те послушам и да ѝ се обадя.

— Сега си тук. И само това има значение.

Потупа Тъли по ръката и се отдалечи. Тъли излезе навън, изненадана да открие, че е светло, топло и слънчево. Струваше ѝ се неправилно, че слънцето продължава да грее, докато Кейти лежи в тясното легло и умира. Тръгна по улицата, а огромните слънчеви очила скриваха сълзите в очите ѝ — освен това, така никой нямаше да я познае. Последното, което искаше сега, бе някой да я спре.

Краката ѝ изведнъж се подкосиха и тя падна като ожули лошо коляното си, но не забеляза — толкова силно плачеше. Никога през живота си не се беше чувствала така изпълнена с чувства и като че ли нямаше да може да се справи с тях. Страх. Тъга. Вина. Разкаяние.

— Защо не ѝ се обадих? — прошепна. — Толкова съжалявам, Кейти — каза и чу отчаянието в гласа си. Но то бе дошло толкова късно, че вече нямаше значение.

Не знаеше колко дълго е останала така, на колене, с наведена глава и ридаетца. Мислеше за времето, което бяха прекарвали заедно. Накрая, съкрушена и уморена, се изправи и остана на мястото си. Беше като пребита.

— О, Кейти...

Отново заплака. Този път по-тихо.

Вървя така безцелно по улиците, докато вниманието ѝ не бе привлечено от една витрина. Там, в магазина на ъгъла, намери онова, което дори не знаеше, че търси. Накара да ѝ опаковат подаръка и се затича обратно към стаята на Кейти.

Беше останала без дъх, когато отвори вратата и влезе. Кейт се усмихна уморено.

— Нека позная. Водиш снимачен екип със себе си.

— Много смешно. — Застана до леглото. — Майка ти ми каза, че все още имаш проблеми с Мара.

— Вината не е твоя. Уплашена е и не знае колко лесно е да кажеш, че съжаляваш.

— И аз не знаех.

— Ти винаги си била за нея модел за подражание. — Кейт затвори очи. — Уморена съм, Тъли...

— Имам подарък за теб.

Кейт отвори очи.

— Онова, от което имам нужда, не може да бъде купено.

Тъли се опита да не реагира на думите ѝ. Вместо това ѝ подаде красиво опакования подарък и ѝ помогна да го отвори.

Вътре имаше подвързан на ръка кожен дневник. На първата страница Тъли беше написала: Историята на Кейти.

Кейт дълго гледа празната страница, без да каже нищо.

— Кейти?

— Така и не станах писател — каза накрая. — Всички искаха това за мен, но аз не успях. Сега е прекалено късно.

Тъли погали китката ѝ и усети колко е крехка и тънка — дори най-лекият натиск можеше да остави синина.

— За Мара — каза тихо. — И момчетата. Някой ден ще бъдат достатъчно възрастни да го прочетат. Ще искат да знаят каква си била.

— Откъде да знам какво да напиша?

Тъли нямаше отговор на този въпрос.

— Просто запиши онова, което си спомняш.

Кейт затвори очи — като че ли не можеше да понесе мисълта.

— Благодаря, Тъли.

— Няма да те изоставя отново, Кейти.

Кейт не отвори очи, но се усмихна.

— Знам.

Кейт не помнеше да е заспала. Събуди се в тъмната стая, която миришеше на цветя и дезинфектанти.

Беше тук толкова дълго, че се чувстваше почти като у дома си, а понякога, когато надеждите на семейството ѝ бяха повече, отколкото можеше да понесе, тази малка и боядисана в бежово стая ѝ

осигуряваше тишина и покой. Когато наоколо нямаше никого, не ѝ се налагаше да се преструва на силна.

Но в момента не искаше да бъде тук. Искаше да си бъде у дома, в собственото легло, в прегръдките на съпруга си, вместо да го гледа да спи на болничното легло в другия край.

Или да бъде с Тъли на бреговете на река Пилчък и да разговарят за най-новия албум на Дейвид Касиди, докато ядат пуканки.

Спомените я накараха да се усмихне и страхът, който я беше събудил, си отиде.

Знаеше, че няма да заспи пак без лекарство, а не искаше да буди дежурната сестра. Освен това, какъв смисъл имаше да спи, когато ѝ оставаше толкова малко живот?

Тези мисли започнаха да ѝ идват едва през последната седмица. Преди това правеше всичко, което трябваше, и то с усмивка. Защото вярваше, че ще се излекува.

Но силата ѝ си беше отишла, както и вярата.

Въздъхна и разтри очи. Запали лампата на нощното шкафче. Джони, който беше свикнал с нередовния ѝ сън, само се обърна на другата страна и измърмори:

— Добре ли си, бейби?

— Добре съм. Спи.

Той пак измърмори нещо и след малко тя чу тихото му похъркване. Протегна ръка към дневника, който Тъли ѝ беше купила. Не се съмняваше, че ще изпита болка, докато пише. За да хване химикала и да опише живота си, трябваше да си спомни всичко — коя беше и каква искаше да стане. Спомените щяха да бъдат болезнени — както лошите, така и добрите.

Но децата ѝ щяха да забравят за болестта и да видят нея, жената, която винаги щяха да помнят, но която никога нямаше да познават истински. Тъли беше права. Единственият подарък, който Кейт можеше да им направи в момента, беше да им каже коя е.

Отвори дневника. Тъй като нямаше ясна представа откъде трябва да тръгне, просто започна да пише:

Паниката винаги ме връхлита по един и същи начин.
Първо усещам стомаха си вързан на възел, после ми

прилошава и накрая не ми достига въздух — нещо, на което никакво дълбоко дишане не може да помогне. Но онова, което извиква страха ми, е различно всеки ден и никога не знам какво ще бъде. Може да бъде целувка от съпруга ми или леката тъга в очите му, когато се отдръпне. Понякога знам, че вече тъжи за мен и му липсвам, макар че още съм тук. Но по-лошо е примирението, с което Мара приема всичко, което кажа. Какво не бих дала за някоя от някогашните ни кавги! Това е първото, което ще ти кажа сега, Мара. Онези кавги бяха истинският живот. Ти се опитваше да се освободиш от връзката помежду ни, не искаше вече да бъдеш моя дъщеря, но не знаеше как да бъдеш себе си, а аз се страхувах да те пусна. Това е кръгът на любовта. Искан ми се само да можех да го разпозная тогава. Баба ти веднъж ми каза, че ще те видя да съжаляваш за онези години още преди ти да си прозряла съжалението си, и беше права. Знам, че съжаляваш за някои от нещата, които ми каза, както аз съжалявам за някои от думите си. Но сега нищо от това няма значение. Искан да го знаеш. Обичам те и знам, че ме обичаш.

Но това са само още думи, нали? Искан да вникна по-дълбоко от това. И така, ако издържите да ви разкажа — защото не съм писала от години — имам история за вас. Това е моята история, а също и вашата. Тя започва през 1960 година в малък северен град, в къща, разположена на хълм. Но историята става интересна едва през 1974 година, когато най-страхотното момиче на света дойде да живее в къщата от другата страна на улицата...

ГЛАВА 34

Седнала на стола за гримиране, Тъли бе втренчила поглед в отражението си. Макар че през годините бе седяла безброй пъти на такива столове, едва сега забеляза колко големи са огледалата. Нищо чудно, че знаменитостите се изгубват в отраженията си.

Каза:

— Нямам нужда от грим, Чарлс — и стана.

Той я гледаше втренчено, с отворена уста и кичур, паднал над лицето.

— Шегуваш се, нали?

— Нека ме видят такава, каквато съм.

Започна да крачи из студиото, нейното царство, и да гледа как членовете на екипа ѝ тичат насам-натам и се грижат всичко да е както трябва, което никак не беше малко, като се имаше предвид, че се беше обадила на всички вчера в три часа, за да им каже, че сменят темата и ще излъчват на живо днес. Знаеше, че някои от продуцентите и режисьорите са работили до късно през нощта. Тя самата стоя будна почти до два часа сутринта, за да прави проучвания. Прекара часове на телефона и събра всяко късче информация за случая на Кейт. Всички специалисти ѝ казаха едно и също.

Тъли не можеше да направи нищо. Не можеха да ѝ помогнат нито славата, нито успехът, нито парите. За първи път от години се чувстваше обикновена. Дребна и незначителна.

Но поне веднъж имаше да каже нещо важно.

Музиката зазвуча и тя излезе на сцената.

— Добре дошли в „Часът на момичетата“ — каза, както винаги, но после нещо се обърка и тя просто млъкна.

Погледна към публиката и видя непознати. Беше странен и обезпокоителен момент. През по-голямата част от живота си беше търсила одобрение от тълпа като тази и беше разцъфвала под безусловната им подкрепа.

Те забелязаха, че нещо не е наред, и запазиха тишина.

Тя седна в края на сцената.

— Всички вие сега си мислите, че съм прекалено слаба и възрастна и че не съм така красива.

Публиката се засмя нервно.

— Не съм гримирана.

Избухнаха аплодисменти.

— Не търся комплименти. Просто... съм уморена. — Огледа се. — Вие сте мои приятели доста отдавна. Пишете ми, изпращате ми имейли, посещавате предаванията ми, когато снимам във вашите градове, и аз винаги съм оценявала това. В замяна ви се посвещавам искрено и изцяло. Помните ли едно предаване отпреди няколко години, когато моята най-добра приятелка Кейт Райън бе нападната на същата тази сцена? От мен.

Чу се нервен шепот, после всички кимнаха.

— Е, Кейт има рак на гърдата.

Шепот на съчувствие.

— Изключително рядък вид, който започва не с бучка, а с обезцветяване. Семейният лекар на Кейт поставил диагноза ухапване от насекомо и предписал антибиотици. За нещастие, това се случва с прекалено много жени и особено по-млади. Този вид може да бъде агресивен и смъртоносен. Докато сложат на Кейт правилна диагноза, вече е било прекалено късно.

Публиката не издаваше нито звук. Тъли вдигна глава, очите ѝ бяха замъглени от сълзи.

— Доктор Хилъри Карлетън е тук, за да говори за този възпалителен процес на гърдата и да ви каже какви са симптомите — топлина на засегнатото място, обезцветяване, набръчкана кожа, да споменем само няколко. Довела е със себе си и Мерилий Коумбър от Дес Мойнс, Айова, която е забелязала обезцветено петно до лявото си зърно...

Предаването продължи да тече гладко. Тъли интервюираше гостите си, показваше снимки и напомняше на жените, че не само трябва да си правят мамографски изследвания всяка година, но че трябва още да следят за каквато и да е промяна в гърдите си. В края на предаването вместо обичайното „*Ще разговаряме и утре*“, тя погледна право в камерата и каза:

— Кейти, ти си най-добрата приятелка, която имам, и най-добрата майка, която познавам. Освен мисис Малърки, която също е

много добра майка. — После се усмихна на публиката си и каза простишко: — Това е последното ми предаване за доста дълго време. Ще си взема отпуск, за да бъда с Кейти. Както щяхте да направите всички вие.

Чу възклицания в отговор на думите си, но този път те идваха иззад сцената.

— Това е просто предаване. Истинският живот е с хората, които обичаме. Моята най-добра приятелка, сега има нужда от мен. — Свали микрофона си, пусна го на пода и слезе от сцената.

През последната вечер на Кейт в болницата Тъли убеди Джони да заведе децата у дома и зае неговото място на другото легло в стаята. Но го избута, докато то не опря в това на Кейти.

— Донесох ти запис на последното ми предаване.

— Мислиш, че умиращата иска да гледа това?

— Ха-ха. — Тъли постави лентата в устройството и натисна бутона, после седна в леглото. Бяха като осмокласнички на пижамено парти.

Когато предаването свърши, Кейт се обърна към Тъли.

— Радвам се, че все още ме използваш, за да увеличиш рейтинга си.

— Това предаване беше изключително важно. И въздействащо.

— Ти вярваш, че това е вярно, за всичко, което правиш.

— Не, не мисля така. А ти няма да разпознаеш доброто предаване, дори то да те ухапе по задника.

Кейт се усмихна с усилие. С голата глава и хлътналите очи изглеждаше невъзможно млада и крехка.

— Умори ли се? — запита Тъли и седна. — Може би трябва вече да спим.

— Забелязах, че ми се извини по телевизията. По свой собствен начин. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Искам да кажа, без да признаеш, че си кучка, и без всъщност да кажеш „извинявай“. Но все пак каза, че съжаляваш.

— Да, е, ти си на морфин. Вероятно виждаш несъществуващи неща.

Кейт се засмя, но смехът ѝ скоро премина в кашлица. Тъли бързо седна.

— Добре ли си?

— Едва ли. — Протегна ръка към пластмасовата чаша до леглото си. Тъли се наведе и ѝ помогна да лапне сламката. — Поставих началото на списанието.

— Това е страхотно. Ще имам нужда от помощта ти, за да си спомням — каза и остави чашата обратно. — Такава голяма част от живота ми е преминала с теб.

— Струва ми се, че всъщност целият ни живот е преминал заедно. Господи, Кейти, бяхме такива деца, когато се срещнахме.

— Все още сме деца — каза Кейти тихо.

Тъли долови тъгата в гласа ѝ. Беше равна на нейната. Последното, за което искаше да мисли в момента, бе за някогашната младост. От години се шегуваха с остаряването си.

— Колко си написала?

— Около десет страници. — Тъли не каза нищо и Кейт смръщи вежди. — Няма ли да поискаш да ги прочетеш?

— Не искам да проявявам любопитство.

— Не прави това, Тъли — каза Кейт.

— Кое?

— Не се дръж с мен така, сякаш умирам. Имам нужда да бъдеш... себе си. Само така мога да си спомня коя съм аз. Сделка?

— Добре — каза тя тихо и обеща единственото, което можеше да даде — себе си. — Сделка. — Трябваше да положи усилия, за да се усмихне, и това бе ясно и на двете. Беше очевидно, че нямаше да могат да избегнат някои лъжи през предстоящите дни. — Ще имаш нужда от намесата ми, разбира се. Била съм свидетел на всеки важен миг от живота ти. И имам фотографска памет. Дарба. Като способността ми да гримирам и да изсветлявам коса.

Кейт се засмя.

— Това е моята Тъли.

Въпреки изписаните ѝ болкоуспокояващи, чието вземане трябваше да регулира сама, Кейт откри, че ѝ е трудно да напусне болницата. Първо, притесняваше я тълпата — родителите ѝ, децата и

съпругът ѝ, леля ѝ и чичо ѝ, брат ѝ и Тъли. Второ, изискваше толкова много движение — да стане от леглото, да седне в количката, да стане от нея, да влезе в колата, да излезе от колата и да се отпусне в прегръдките на Джони.

Той я пренесе през удобната и красива къща, в която се разнасяше мирисът на ароматизирани свещи и остатъчната миризма на снощната вечеря, както беше винаги. Веднага се досети, че снощи бе приготвил спагети. Това означаваше, че утре вечер ще е мексиканското блюдо такос. Двете рецепти, които можеше да изпълнява. Отпусна буза на мекия му пуловер.

„Какво ще им готви, когато мен ме няма?“

Въпросът я накара да си поеме рязко дъх, който се застави да издиша бавно. Да бъде у дома със семейството си, щеше да бъде болезнено понякога. Щеше да ѝ е по-лесно да прекара последните си дни в болницата, но вече нямаше значение кое е лесно и кое трудно. Само времето със семейството ѝ имаше значение.

И то, че сега бяха всички в къщата и се пръснаха като войници да изпълняват различни задачи. Мара заведе момчетата в стаята им да гледат телевизия. Майка ѝ бе заета да приготви вечеря, а татко вероятно косеше моравата. Джони, Тъли и Кейт вървяха по коридора към стаята за гости, която бе обзаведена отново за завръщането ѝ.

— Лекарите казаха, че трябва да лежиш на болнично легло — каза Джони. — И купих такова, виждаш ли? Ще бъдем като Рики и Луси в двете еднакви легла.

— Разбира се. — Опитва се да го каже спокойно, но гласът ѝ трепна. — Боядисал си я наново? — запитва съпруга си. Последния път, когато беше видяла стаята, стените бяха червени с бял кант, а мебелите — червени и сини. Декорацията се допълваше от антики и мидени черупки в стъклени купи. Сега стените бяха светлозелени с розови акценти. Семейните снимки бяха навсякъде, поставени в бели порцеланови рамки.

Тъли пристъпи напред.

— Всъщност промяната направих аз.

— Има нещо общо с... Какво беше? — запитва Джони.

— Чакрите. Сигурна съм, че е глупаво, но... — сви рамене. — Веднъж правих предаване за чакрите. Е, поне няма да навреди.

Джони занесе Кейт до леглото ѝ и я зави.

— Банята е изцяло за теб. Инсталирал съм всичко, което лекарите препоръчаха. Ще идва сестра...

Не беше сигурна кога е затворила очи. Знаеше само, че заспива. Чувахе радиото отнякъде и познатата мелодия на „Сладки мечти“. Чувахе и хора да разговарят, но някъде отдалеч. После Джони я целуна и ѝ каза, че е красива. Говореше още за ваканцията, която щели да предприемат.

Събуди се рязко. В стаята бе вече тъмно. Очевидно беше проспала целия ден. До нея гореше свещ с аромат на евкалипт. Мракът я обгърна и залюля за миг, накара я да мисли, че е сама.

В другия край на стаята помръдна сянка. Някой дишаше. Кейт натисна бутона, който вдигаше леглото до седнало положение.

— Здравей — каза.

— Здравей, мамо.

Свикнала вече с мрака, видя дъщеря си, седнала на стол в ъгъла. Макар да изглеждаше уморена, Мара бе толкова красива, че в гърлото на Кейт се образува буца. Върнала се отново у дома, тя виждаше всичко и всички със съвършена яснота дори в този сив мрак. Гледаше дъщеря си и виждаше хода на живота — детето, което някога беше, момичето, което бе в момента, и жената, в която щеше да се превърне.

— Здравей, момичето ми. — Усмихна се и включи нощната лампа.

Мара стана и тръгна към нея, като кършеше ръце. Страхът в очите ѝ я караше да изглежда отново десетгодишна.

Кейт се опита да измисли какво да каже. Знаеше колко много Мара иска всичко да е нормално, но то просто не беше. От сега нататък думите, които щяха да произнасят, щяха да бъдат тежки и да се запомнят. Прост житейски факт.

— Бях лоша с теб — каза Мара.

Кейт беше чакала с години този момент, беше мечтала за него, когато двете с Мара се караха, но сега, като гледаше на всичко от разстояние, виждаше, че онези кавги са били само всекидневие — момиче, което се опитва да порасне, и майка, която се опитва да го задържи в детската възраст. Би дала всичко за още една кавга, защото тя щеше да означава, че имат време.

— Аз също се държах лошо с баба ти. Това правят тийнейджърките — късат нервите на майките си. А леля ти Тъли беше

кучка с всички.

Мара се засмя и в смеха ѝ се долавяше облекчение.

— Няма да ѝ кажа, че си казала това.

— Повярвай ми, скъпа, няма да бъде изненадана. И искам да знаеш нещо. Гордея се с духа ти. Той ще те отведе далеч в този живот. — Видя, че при последните думи очите на дъщеря ѝ се напълниха със сълзи. Кейт разтвори ръце и Мара се отпусна в прегръдката ѝ и на свой ред я прегърна силно.

Кейт можеше да остане така цяла вечност — толкова добре се чувстваше. Години наред прегръдките на Мара бяха само награда, ако получеше, каквото искаше. А тази бе истинска. Когато се отдръпна, Мара плачеше.

— Помниш ли как двете танцувахме заедно?

— Когато беше малка, те вземах на ръце и се въртях с теб, докато не започнеш да се смееш. Веднъж те въртях толкова дълго, че повърна върху мен.

— Не е трябвало да спираме да танцуваме — каза Мара. — Искам да кажа, аз не би трябвало да спирам.

— Е — каза Кейт. — Свали преградата на леглото и седни до мен.

Мара се подчини, седна на леглото и прибра колене до брадичката си.

— Как е Джеймс? — запита Кейт.

— Сега съм влюбена в Тайлър.

— И мило момче ли е той?

Мара се засмя.

— Страшно е секси, ако питаш за това. Покани ме на бала. Мога ли да отида?

— Разбира се. Но ще имаш вечерен час.

Мара въздъхна. Някои навици, изглежда, бяха в ДНК-то на тийнейджърите и един от тях бе въздишката на разочарование, която нищо не можеше да победи.

— Добре.

Кейт погали дъщеря си по косата. Знаеше, че трябва да каже нещо дълбокомислено, нещо, което да се запомни, но нищо необикновено не ѝ идваше наум.

— Кандидатства ли за работа в театъра през лятото?

— Няма да работя това лято. Ще си бъда у дома.

— Животът ти не може да спре, скъпа — каза Кейт тихо. — Така нищо няма да стане. Каза, че работата през лятото ще ти помогне да влезеш в университета на Южна Калифорния.

Мара сви рамене и извърна поглед.

— Реших да отида във Вашингтонския университет като теб и леля Тъли.

Кейт трябваше да положи усилия, за да запази гласа си спокоен, с което да покаже, че това е просто разговор между майка и дъщеря, а не надничане в бъдещето.

— Университетът на Южна Калифорния предлага най-доброто обучение по театрално изкуство.

— Нали не искаше да стигна чак толкова далеч.

Вярно беше. Кейт бе направила всичко възможно да убеди предизвикателната си дъщеря, че Калифорния е прекалено далеч, а театралното изкуство не е най-добрият избор.

— Не искам да говорим за колежа — каза Мара и Кейт изостави темата.

Разговорът се насочи към други теми. През следващия час просто разговаряха. Не за големите неща на хоризонта, които щяха да променят живота на всички. А за момчета, за писането и за филми.

— Получих главната роля в лятната пиеса — каза Мара. — Не исках да участвам, за да бъда до теб, но татко каза, че трябва.

— Радвам се, че си се съгласила. Знам, че ще бъдеш удивителна.

Мара се впусна в дълъг монолог за пиесата, костюмите и нейната роля.

— Нямам търпение да ме видиш. — Очите ѝ се отвориха широко, когато осъзна какво бе казала. Беше засегнала темата, която умишлено избягваха. Стана от леглото. Отчаяно искаше отново да говори за друго. — Съжалявам.

Кейт протегна ръка и я погали по бузата.

— Всичко е наред. Ще бъда там.

Мара я гледаше втренчено. И двете знаеха, че едва ли майка ѝ ще удържи на обещанието си.

— Помниш ли времето, когато Ашли спря да бъде моя приятелка, без да знам защо?

— Разбира се.

— Ти ме изведе на обяд и изглеждаше така, сякаш бяхме приятелки.

Кейт преглътна мъчително и усети как сълзите напират в очите ѝ.

— Винаги сме били приятелки, Мара. Дори когато не сме го осъзнавали.

— Обичам те, мамо.

— Аз също те обичам.

Мара избърса сълзите си и изтича вън от стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

Тя се отвори след миг, така че Кейт едва имаше време да избърше собствените си сълзи, преди да чуе Тъли да казва:

— Имам план.

Кейт се засмя, благодарна да ѝ напомнят, че животът им може да бъде забавен и изненадващ.

— Ти винаги имаш план.

— Ще ми се довериш ли?

— Да, за мое съжаление.

Тъли помогна на Кейт да се прехвърли в количката и я зави с одеялата.

— На Северния полюс ли отиваме?

— Отиваме навън — отговори Тъли и отвори френските прозорци, които водеха към верандата.

Дворът в тази хладна юнска вечер беше изненадващо красив. Небето беше обсипано със звезди и хвърляше розова светлина върху тъмния залив. Пълната луна висеше над далечните светлини на града. Тревистата морава се спускаше към водата. Лунната светлина посребряваше разхвърляните играчки и велосипеди, оставени на пътеката, която водеше към плажа.

Тъли изкара количката на верандата и спря.

— Затвори очи.

— Тъмно е, Тъли. Едва ли има нужда...

— Не мога вечно да чакам.

Кейт се засмя.

— Чудесно. Ще затворя очи само, за да не изпаднеш в едно от лошите си настроения.

— Хайде, затвори очи и разпери ръце като самолетни криле.

Кейт се подчини. Тъли забута количката по неравностите и спря, като стигна подножието на невисокия хълм.

— Отново сме деца — прошепна в ухото на Кейт. — Седемдесетте години на дваисети век е и току-що сме се измъкнали от дома ти и сме яхнали велосипедите си. — Започна да бута бавно количката, която подскачаше леко по неравностите, а Тъли продължи да говори: — Сега сме на хълма и въртим педалите, без да държим кормилото. Смеем се като луди и мислим, че сме непобедими.

Кейт усети вятъра да гали главата ѝ и да навлажнява очите ѝ. Усещаше мириса на зеленина и пръст. Отметна глава назад и се засмя. За миг, само секунда всъщност, беше отново дете на „Алеята на светулките“ с най-добрата си приятелка и вярваше, че може да лети.

Когато се озоваха на брега и количката спря, отвори очи и погледна Тъли. И в този миг, с усмивка на устни, си спомни всичко, което трябваше да знае за тях двете. Звездите приличаха на светулки, които се реят край тях.

Тъли ѝ помогна да седне на един от столовете на брега, после седна до нея.

Седяха една до друга, както бяха правили толкова често в миналото, и разговаряха за маловажни неща, просто за това и онова.

Кейт погледна към къщата, видя, че на верандата няма никого, наведе се към Тъли и прошепна:

— Искаш ли да се почувстваш наистина като дете?

— Не, благодаря. Не бих се сменила с Мара за нищо на света. Всичките тези пристъпи на нервност и театралничене.

— Да, ти никак не обичаш да драматизираш нещата. — Усмихната на собственото си остроумие, Кейт бръкна в пурпурната торбичка и извади дебела цигара. Като видя изумлението, изписано по лицето на Тъли, се засмя и я запали. — Имам рецепта.

Сладкият и някак странно старомоден мирис на марихуана се смеси с този на морето. Димът се разпръсна между тях двете и изчезна. Подаваха си цигарата, разговаряха и се смееха. Бяха така потънали в миналото, че не чува стъпките зад себе си.

— Изпуснах ви от поглед за десет минути, момичета, и ето че вече пушите марихуана — каза мисис Малърки, облечена в избелели дънки и суичър от деветдесетте — а може би дори от осемдесетте — а

снежнобялата ѝ коса бе прибрана в конска опашка. — Знаете, че това води до още по-лоши неща, нали? Като например кокаин или ЛСД.

Тъли се опита да потисне смеха си, наистина се опита.

— Казваме „не“ на кокаина.

— Това се опитвах да внуша на Мара още, преди да се е научила да си обува гащичките — каза Кейт и се засмя.

Мисис Малърки придърпа друг стол и седна до Кейт. Обърна се към нея и останаха да седят така за миг, а димът от цигарата се виеше във въздуха.

— Е? — каза накрая мисис Малърки. — Научила съм ви всичко да делите, нали?

— Мамо!

Мисис Малърки махна с ръка.

— Вие, момичетата от седемдесетте, се смятате за страхотни. Нека ви кажа, аз предпочитам шейсетте. — Взе цигарата и я сложи в устата си, всмукна дълго и дълбоко, задържа дима и бавно го изпусна. — По дяволите, Кейти, как мислиш, че се справях, когато бяхте тийнейджърки и се измъквахте от дома, за да карате колела посред нощ?

— Знаела си? — запита Тъли.

Кейт се засмя.

— Каза, че алкохолът ти е помогнал да го преживееш.

— О! — възкликна мисис Малърки. — Той също.

В един часа през нощта бяха в кухнята и нападнаха хладилника. Влезе Джони и забеляза храната на плота.

— Някой е пушил марихуана.

— Не казвай на мама — каза Кейт.

Като чува думите ѝ, Тъли и мама избухнаха в смях.

Кейт се облегна назад и се усмихна на съпруга си.

— Надявам се, че си дошъл да се присъединиш към партито.

Той отиде при нея, наведе се и прошепна:

— Какво ще кажеш за наше частно парти?

Тя го прегърна през врата.

— Четеш мислите ми.

Той я взе на ръце, каза лека нощ на всички и я занесе до леглото ѝ в стаята им. Тя го прегръщаше здраво, заровила лице във врата му, долавяйки последните остатъци от аромата на афършейва, който си бе

сложил сутринта. Беше от евтиния, който децата му подаряваха всяка Коледа.

— Не знам как ще заспя, когато не си до мен в леглото — каза тя.

— Тук съм. На десет крачки от теб. Ако имаш нужда от мен през нощта, просто ме извикай.

Тя го погали по лицето.

— Винаги имам нужда от теб. Знаеш го.

Лицето му се стърчи и тя видя каква умора му причиняваше болестта ѝ. Изглеждаше стар.

— И аз имам нужда от теб. — Наведе се и я целуна по челото.

Това я изплаши повече от всичко друго — целувката по челото бе за старите хора и непознатите. Стисна ръката му и каза отчаяно:

— Няма да се счупя.

Бавно, без да откъсва поглед от очите ѝ, той я целуна по устните и за един прекрасен миг времето и утрешният ден изчезнаха. Бяха само двамата и когато той се отдръпна, на нея ѝ стана студено.

Ако само можеха да кажат нещо, което да им помогне да изминат този тежък и неравен път.

— Лека нощ, Кейти — каза той накрая и се извърна.

— Лека нощ — прошепна тя в отговор и го загледа как ляга в леглото си.

ГЛАВА 35

През следващата седмица Кейт се топлеше на ранното лятно слънце, прекарваше дните си под скъпоценните одеяла от афганска вълна на плажа и пишеше усилено в дневника си или разговаряше със съпруга си, децата си и Тъли. Вечерите преминаваха в разговори, Лукас и Уилям разказваха най-дългите и интересни истории. Накрая всички се смееха. След това възрастните се даха около огъня. Все по-често и по-често говореха за миналото, когато бяха прекалено млади, за да знаят, че са млади, когато целият свят им се струваше отворен за тях и беше лесно да мечтаят. Най-забавно беше да гледат как Тъли се опитва да изпълнява домакинските задължения. Прегаряше вечерята, ругаеше острова, където не разнасяха храна по домовете, съсипваше прането и непрекъснато получаваше инструкции как да работи с прахосмукачката. Кейт се забавляваше най-много, когато я чуеше да мърмори:

— Къщната работа е трудно нещо. Защо никога досега не си ми казала? Нищо чудно, че изглеждаше вечно уморена.

При всякакви други обстоятелства това щеше да е най-щастливото време в живота на Кейт. Поне веднъж беше център на внимание.

Но независимо колко упорито се опитваха всички да изглежда нормално, животът им бе като мръсно стъкло, което не може да се почисти. Всичко бе обгърнато от болестта. Както винаги, на Кейт се падаше да бъде засмяната оптимистка. Те всички щяха да са добре, докато тя останеше силна. Само тогава щяха да могат да разговарят и се смеят, да продължат да изпълняват всекидневните си задължения.

Беше изтощително непрекъснато да повдига духа им, но какъв избор имаше? Понякога, когато бремето беше прекалено голямо, тя вземаше болкоуспокояващите, сгушваше се на дивана до Джони и просто заспиваше. Когато се събудеше, винаги беше готова да се усмихне отново.

Неделните утрини бяха особено приятни. Днес всички бяха тук — мама, татко, Шон и приятелката му, Тъли, Джони, Мара и

близнаците. Редуваха се да разказват истории, така че разговорът рядко замираше.

Кейт слушаше, кимаше, усмихваше се и се преструваше, че яде, макар да изпитваше болки и да ѝ прилошаваше.

Тъли беше тази, която забеляза състоянието ѝ. Докато подаваше купата със соса, приготвен от мисис Малърки, тя погледна Кейт и каза:

— Изглеждаш ужасно.

Всички се съгласиха.

Кейт се опита да се пошегува, но устата ѝ бе така пресъхнала, че не можеше да говори.

Джони я взе на ръце и я занесе в стаята ѝ.

Когато беше отново в леглото и взела лекарствата си, тя вдигна поглед към съпруга си.

— Как е тя? — запита Тъли, влезе в стаята и застана до Джони.

Кейти ги видя заедно, рамо до рамо, и изпита толкова силна обич, че предизвикваше болка. Както винаги, присъстваше и нотка на ревност, но тя ѝ бе така позната като биенето на сърцето ѝ.

— Надявах се да се почувствам достатъчно добре, че да дойда на покупки с вас — каза Кейт. — Искях да помогна на Мара да избере рокля за бала. Ще трябва да го направиш ти, Тъли. — Опитва се да се усмихне. — Но нищо, което да разкрива прекалено много, нали? И особено внимавай за обувките. Мара мисли, че може да носи високи токчета, но аз се тревожа... — Смръщи вежди. — Вие двамата слушате ли ме?

Джони се усмихна на Тъли.

— Ти каза ли нещо?

Тъли сложи ръка на гърди, за да подчертае, че е невинна.

— Аз? Знаеш колко рядко говоря. Хората често казват, че съм прекалено мълчалива.

Кейт изправи леглото си до седнало положение.

— Престанете с тази комедия. Опитвам се да ви кажа нещо важно.

Звънна звънецът на входната врата.

— Кой ли може да бъде? — запита Тъли. — Ще отида да видя.

Мара надникна в стаята.

— Тук са. Тя готова ли е?

— Кой е тук? Дали съм готова за какво? — Едва бе успяла да зададе въпросите и парадът в стаята ѝ започна. Първо влезе мъж, който буташе закачалки на колелца, пълни с дълги до земята рокли. После във вече тясното пространство влязоха Тъли, мама и Мара.

— Никакви момчета, татко — каза Мара.

Джони целуна Кейт по бузата и излезе от стаята.

— Единственото хубаво нещо на богатството и славата — каза Тъли. — Е, има много хубави неща, но едно от най-хубавите е, че можеш да се обадиш в „Нордстром“ и да кажеш да ти изпратят всички подходящи бални рокли в размери от четвърти до шести.

Мара застана до леглото.

— Не бих могла да избира първата си бална рокля без теб, мамо.

Кейт не знаеше дали ѝ се плачеше, или искаше да се смее с цяло гърло. Или и двете.

— Не се тревожи — каза Тъли. — Помолих жената да не носят неподходящи рокли.

При тези думи, всички се засмяха.

Седмиците минаваха и Кейт усещаше, че силите ѝ намаляват. Въпреки усилията и оптимизма, тялото отказваше да ѝ служи. Току ѝ се изплъзваше по някоя дума или не можеше да довърши започнатото изречение, пръстите ѝ трепереваха. И студът. Винаги ѝ беше студено.

И болката. В края на юли, когато нощите започнаха да стават по-дълги, тя беше удвоила дозата морфин, но никой нямаше нищо против. Както беше казал лекарят ѝ:

— Пристрастяването не е проблем.

Но тя беше добра актриса и никой не забелязваше, че силите ѝ намаляват. О, знаеха, разбира се, че трябва да използва количката, за да отиде до плажа, и че понякога заспива, преди да е започнал вечерният филм, но какво от това? През тези летни месеци в къщата цареше оживление. Тъли се беше заела с всички задачи, свързани с Мара, което даваше възможност на Кейт да работи по дневника си. Напоследък тя се тревожеше, че може би няма да има време да го завърши, и мисълта я плашеше.

Двете с Тъли разговаряха с часове. Но всеки път избягваха мъчителната тема.

— Мамо? — каза тихо Мара, след като отвори вратата.

Кейт се застави да се усмихне.

— Здравей, скъпа. Мислех, че днес няма да отидеш до плажа с бандата.

— Канех се.

— И какво те накара да размислиш?

Мара влезе и пристъпи напред. За миг Кейт беше объркана от вида на дъщеря си — висока почти метър и осемдесет, тя се превръщаше в жена пред очите ѝ.

— Трябва да свърша нещо.

— Добре. Какво е то?

Мара се обърна, погледна в коридора, после отново Кейт.

— Можеш ли да дойдеш в дневната?

Кейт много искаше да каже „не“, но вместо това каза:

— Разбира се. — И стана бавно от леглото.

Мара я хвана за ръката и ѝ помогна да стигне до дневната, където, въпреки че беше топло, гореше огън в камината. Лукас и Уилям, още по пижами, седяха на дивана.

— Здравей, мамо — казаха в хор и се усмихнаха.

Мара помогна на Кейт да седне до момчетата, загърна халата около краката ѝ, после седна от другата ѝ страна.

Кейт се усмихна.

— Прилича на театъра, който разигравахте, когато бяхте малки.

Мара кимна и се сгуши в нея. Но когато я погледна, не се усмихваше.

— Доста отдавна — каза с треперещ глас — ти ми даде една специална книга.

— Дала съм ти много книги.

— Каза, че някой ден ще съм тъжна и объркана и ще имам нужда от нея.

На Кейт изведнъж ѝ се прииска да се отдръпне, да остави разстояние между себе си и другите, но децата ѝ я държаха здраво за ръцете.

— Да — бе всичко, което успя да каже.

— През последните седмици на няколко пъти опитвах да я прочета, но не можах.

— Няма нищо...

— И се досетих защо. Ние всички имаме нужда от нея. — Протегна ръка към масичката и взе изданието с меки корици на „Хобит“, което Кейт ѝ бе дала. Струваше ѝ се, че бе минала цяла вечност, откак ѝ бе подарила книгата — цяла вечност и в същото време един миг.

— Ура! — извика Уилям. — Мара ще ни чете.

Лукас смушка брат си с лакът.

— Млъкни.

Кейт ги прегърна и загледа красивото лице на дъщеря си.

— Добре.

Мара се облегна назад, стгуши се в Кейт и отвори книгата. Гласът ѝ трепереше малко в началото, но когато историята я завладя, откри в себе си нови сили.

— „Някога, в дупка в земята, живял един хобит...“

Август свърши бързо и дойде мързеливият септември. Кейт се опитваше да се наслаждава на всеки миг от всеки ден.

Стисна ръката на Джони и се концентрира върху това да мести единия си крак пред другия. Беше така уморена от седенето в количката, че искаше да върви. Той ѝ помогна да седне на любимия си стол зад бюрото и я зави с одеялото.

— Сигурна ли си, че ще си добре, докато ни няма?

— Разбира се. Мара трябва да отиде на репетиция, а момчетата — на тренировка. А и Тъли ще дойде всеки момент.

Джони се засмя.

— Не знам. Мога да режисирам цял филм за времето, което ѝ е необходимо да напазарува.

Кейт също се усмихна.

— Тя се учи на много нови неща.

Той замина и в къщата се настани необичайна тишина. Кейт гледаше залива и града от другата му страна и изведнъж си спомни времето, когато живееше близо до пазара — младо момиче, отдадено на кариерата си, с подплънки на раменете и високи ботуши. Тогава се срещна с Джони и веднага се влюби. Помнеше толкова много от хубавите мигове с него — първата му целувка, как я бе нарекъл Кейти и как твърдеше, че не иска да я нарани.

Бръкна в чантата, праметната на стола, и извади дневника, погалвайки нежно корицата. Беше почти свършила.

Беше записала всичко, цялата история на живота си и това ѝ бе помогнало толкова много, колкото, надяваше се, някой ден щеше да помогне на децата ѝ.

Отвори на последната страница и продължи да пише:

Ето кое е най-забавното, когато се опитваш да напишеш историята на живота си. Започваш да се опитваш да си спомниш дати, места и имена. Мислиш, че става въпрос за факти, че когато обърнеш поглед назад, ще си спомниш успехите и провалите, младостта и зрялата си възраст, но въобще не е така.

Любовта. Семейството. Смехът. Това се помни. Почти през целия си живот съм мислила, че не съм направила достатъчно или че не съм искала достатъчно. Предполагам, че глупостта може да ми бъде простена. Бях млада. Искам децата ми да знаят колко много се гордея с тях и със себе си. Бяхме всичко, което има значение — вие, баща ви и аз. Имам всичко, което някога съм искала.

Любов.

Ето, това е, което се помни.

Затвори дневника. Нямаше какво повече да каже.

Тъли се завърна триумфално от супермаркета. Остави чантите с покупките на кухненския плот и ги изпразни една по една. После отвори кутийка бира и излезе навън.

— Пътят до този супермаркет е истинска джунгла, Кейт. Навлязох в погрешното платно. Човек би помислил, че съм враг номер едно на обществения ред. Никога през живота си не съм чувала толкова много клаксони.

— На нас, майките домакини, пазаруването не ни отнема толкова време.

— Не знам как се справяте с всичко. Чувствам се изтощена всяка сутрин още в десет часа.

Кейт се засмя.

— Седни.

— Ако легна и се престоря на мъртва, ще получа ли бисквита?
Кейт ѝ подаде дневника си.

— Ще получиш това. Първо.

Тъли си пое рязко дъх. Цяло лято беше гледала как Кейт усърдно пише по страниците — отначало бързо и лесно, но постепенно все по-бавно. През последните няколко седмици тя вършеше всичко бавно.

Седна — строполи се, по-точно — без да може да каже нещо, защото в гърлото ѝ беше заседнала буца. Знаеше, че ще се разплаче, но че също така ще се зарадва да прочете написаното. Хвана ръката на Кейт и отвори дневника на първата страница.

И вниманието ѝ веднага бе привлечено от едно изречение:

„Първия път, когато видях Тъли Харт, си помислих:
«Уоу! Погледнете тези гърди.»“

Тъли се засмя и продължи да чете. Страница след страница.

„Прокрадваме се навън?“

„Разбира се. Вземи велосипеда си. И: Обръснах веждите ти, за да им придам форма... упс... това не е добре...“

„Косата ти пада... може би трябва отново да прочета указанията...“

Тъли, засмяна, се обърна към нея. Тези думи, спомените, за един великолепен миг, бяха направили всичко отново нормално.

— Как е възможно да ми бъдеш приятелка?

Кейт ѝ се усмихна в отговор.

— А как е възможно да не бъда?

Тъли се чувстваше като натрапница, когато лягаше в леглото на Кейт и Джони. Знаеше, че трябва да е в стаята, но тази нощ това ѝ се

струваше по-нередно от всякога. Четенето на дневника ѝ беше напомнило всичко, което имаха с Кейт, и всичко, което щяха да изгубят.

Накрая, някъде след три, тя заспа неспокоен сън. Сънува „Алеята на светулките“ и момичетата, които се спускаха с велосипедите си по хълма нощем. Вятърът носеше мириса на прясно окосена трева, звездите блестяха ярко.

„Погледни, Кейт, без ръце.“

Но Кейт не беше там. Велосипедът ѝ беше сам на пътя и дрънчеше, докато се спускаше надолу.

Тъли се събуди и седна. Дишаше тежко.

Трепереща, стана от леглото и облече халата си. Излезе в коридора и мина покрай множество спомени от две десетилетия съвместен живот, снимки и две затворени врати. Зад тях спяха децата и вероятно също сънуваха кошмари.

Слезе долу, пригответи си чаша чай и излезе на верандата, където студеният нощен въздух ѝ позволи отново да диша.

— Кошмари?

Гласът на Джони я стресна. Седеше на един от столовете и я гледаше. В очите му видя същата тъга, която изпълваше всяка клетка на тялото ѝ.

— Здравей — каза и седна на съседния стол.

Откъм залива подухна студен вятрец, вълните шумяха.

— Не знам как да се справя с това — каза той тихо.

— Същото ми каза и Кейт — каза тя и мисълта колко еднакви са те двамата, ѝ причини болка. — Имате истинска любовна история.

Той се обърна към нея и тя видя на лунната светлина ясните очертания на брадичката и стиснатите му устни. Той пазеше чувствата си за себе си, опитваше се да бъде силен заради всички тях.

— Няма нужда да си силен пред мен — каза тя тихо.

Думите като че ли освободиха нещо в него. В очите му блеснаха сълзи, наведе се напред, без да каже нищо, и раменете му мълчаливо се разтресоха.

Тя протегна ръка и хвана неговата. Държеше го здраво, докато той плачеше.

— Цели двацет години, само да се обърна, и вие сте заедно.

Тъли и Джони обърнаха глави.

Кейт стоеше на прага на отворената врата, загърната в огромен хавлиен халат. С голата глава и болезнено слаба, приличаше на дете, облякло дрехите на майка си. Беше им казвала подобни неща и преди, но този път се усмихваше. Изглеждаше едновременно тъжна и спокойна.

— Кейти — каза Джони с дрезгав глас и блеснали от сълзи очи. — Недей...

— Обичам ви и двамата — каза тя, без да направи крачка към тях. — Ще се утешавате един друг... ще се грижите един за друг и за децата, когато... вече ме няма...

— Недей — каза Тъли и се разплака.

Джони скочи на крака. Прегърна съпругата си и дълго, дълго я целува.

— Заведи я в леглото си, Джони — каза Тъли и се опита да се усмихне. — Аз ще спя в стаята за гости.

Джони я занесе горе толкова внимателно, че тя не можеше да не мисли за болестта си. Остави я на една страна върху леглото.

— Запали газовата камина.

— Студено ли ти е?

„Замръзвам.“ Тя кимна и предпазливо се опита да седне, а той прекоси стаята, за да запали камината. Скоро от фалшивия дънер се издигнаха сини и оранжеви пламъци и в тъмната стая се възцари златист полумрак.

Той я прегърна и я притисна към себе си. Лежаха така дълго време, облежани на възглавниците, загледани в пламъците, без да говорят.

После, тихо, Кейт изказа онова, което отдавна изпълваше мислите ѝ.

— Не мога да понеса мисълта, че ще те оставя сам.

— Никога няма да бъда сам. Имаме три деца.

— Знаеш какво искам да кажа. Ще разбере, ако двамата с Тъли...

— Недей. — Погледна я и в очите, които познаваше така добре, тя видя толкова дълбока болка, че ѝ се прииска да заплаче. — Винаги си била само ти, Кейти. С Тъли бях само една нощ и то бе толкова отдавна. Не я обичах тогава, никога не съм я обичал. Нито за секунда.

Ти си моето сърце и душа. Моят свят. Как е възможно да не го чувстваш?

Тя видя истината, изписана на лицето му, чу треперенето на гласа му и се засрами от себе си. Трябваше да го знае през цялото време.

— Знам го. Просто много се тревожа за теб и децата. Не искам да мисля...

Този разговор беше като потапяне в киселина, изгаряше и плътта, и костите.

— Знам, бейби — каза той накрая. — Знам.

ГЛАВА 36

Денят на лятната пиеса изгря ясен и чист. Красив есенен следобед в Нортуест. Кейт искаше да помогне на Мара да се приготови за голямото събитие, но беше прекалено слаба. Трябваше да положи усилия дори за да се усмихне. Болката зад очите ѝ беше вече постоянна и приличаше на тиктакането на часовник, който не можеше да се изключи.

Тъли, се захвана усърдно с отговорностите.

Кейт спа почти целия ден. Вечерта, беше отпочинала и готова за предизвикателствата, които я очакваха.

— Сигурна ли си, че си готова за това? — запита я Тъли в 18:45.

— Готова съм. Може би трябва да ме гримираш, за да не уплаша малките деца.

— Мислех, че никога няма да ме помолиш. Донесох ти и перука, ако я искаш.

— Да.

Тъли излезе от стаята и се върна с комплекта за гримиране. Кейт вдигна горната половина на леглото си и затвори очи.

— Съвсем като едно време.

Тъли ѝ говореше, докато очертаваше сръчно веждите ѝ и подчертаваше миглите ѝ. И Кейт се остави да я носи вълната на гласа на приятелката ѝ.

— Имам дарба, нали знаеш? Имаш ли бръснач?

Кейт искаше да се засмее. Може би дори успя.

— Добре — каза най-после Тъли. — Време е да пробваме перуката.

Кейт премигна, осъзнала, че е задрямала, и се усмихна.

— Съжалявам.

— Не се тревожи. Обожавам хората да заспиват, докато говоря.

Тъли сложи перуката на главата ѝ, после ѝ помогна да се облече. Сложиха я в инвалидната количка, после Тъли я закара пред огледалото.

— Е?

Гледаше отражението си — бледо слабо лице с огромни очи под изрисуваните вежди, дълга до раменете руса коса, съвършени червени устни.

— Страхотно — каза с надеждата гласът ѝ да прозвучи искрено.

— Добре — каза Тъли. — Да вървим.

След половин час спряха пред залата. Бяха подрали толкова, че на паркинга нямаше други автомобили.

Съвършено.

Джони сложи Кейт в инвалидната количка, и я закара до входната врата.

Влязоха вътре и заеха по-голямата част от първата редица, запазвайки място за останалите от семейството.

— Ще се върна след трийсет минути с родителите ти и момчетата — каза Джони на Кейт. — Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не.

Той излезе, а двете с Тъли останаха да седят в сенките на празната зала. Главата ѝ пулсираше от болка.

— Говори ми, Тъли. За каквото и да е.

Тъли веднага заговори за вчерашната репетиция. Кейт затвори очи и изведнъж бяха отново деца, седнали на бреговете на река Пилчък, питайки се как ли ще се развие животът им.

„Ще бъдем телевизионни репортери. Някой ден ще кажа на Майк Уолъс, че не бих могла да се справя без теб.“

Мечти. Имаха толкова много мечти и повечето от тях се бяха сбъднали. Странното беше, че не ги беше оценила, когато беше имала възможност.

Облегна се назад и каза тихо:

— Все още ли познаваш мъжа, който ръководи лекциите по театрално изкуство в университета на Южна Каролина?

— Да. — Тъли я погледна. — Защо?

Кейт усещаше погледа ѝ. Без да погледне към нея, оправи перуката си.

— Може би можеш да му се обадиш. Мара би искала да учи там.

— С тези думи дойде и мисълта: *„Аз няма да съм тук, за да ѝ помогна.“* Мара щеше да учи в колеж без нея...

— Мислех, че не искаш тя да учи театрално изкуство.

— Мисълта моето момиче да бъде в Холивуд ме плаши. Но ти си звезда в телевизията. Баща ѝ е режисьор в новините. Бедното дете е заобиколено от мечтатели. Какъв шанс има? — Протегна ръка и стисна тази на Тъли. Най-много от всичко искаше да я погледне, но не можеше, не се осмеляваше. — Ще наглеждаш нея и момчетата, нали?

— Винаги.

Кейт се усмихна леко, обещанието беше отнело малко от тъгата ѝ. Трябваше да се признае на Тъли, че винаги спазваше дадената дума.

— И може би отново ще потърсиш Клод.

— Странно е, че го споменаващ. Планирах го. Някой ден.

— Добре — каза Кейт тихо, но твърдо. — Чад е бил прав, а аз съм грешала. Когато стигнеш... края, ще разбереш, че любовта и семейството са всичко на този свят. Нищо друго няма значение.

— Ти си моето семейство, Кейти.

— Знам. Но ще имаш нужда от повече след...

— Не го казвай, моля те.

Кейт погледна приятелката си. Смелата и красива Тъли, която се носеше през годините като лъв през джунгла, винаги кралицата. Сега беше смълчана, уплашена. Дори само мисълта за смъртта на Кейт я плашеше, смалвяваше я по странен начин.

— Ще умра, Тъли. И нищо няма да се промени, ако не говорим за това.

— Знам.

— Искам да знаеш, че обичах живота си. Толкова дълго го чаках да започне, чаках *нещо повече*. Като че ли само шофирах, пазарувах и чаках. Но знаеш ли какво? Не пропуснах нищо от живота на семейството си. Нито миг. Споделих го с тях. Това ще си спомням аз, това ще им остане и на тях.

— Да.

— Но се тревожа за теб — каза Кейт.

— Сигурно.

— Ти се страхуваш от любовта, а имаш толкова много да дадеш.

— Знам, че прекарах много години в оплаквания, че съм сама. И като че ли винаги избирам неподходящи мъже, но истината е, че кариерата ми е моята любов и тя ми е била достатъчно през по-голямата част от живота ми. Бях и продължавам да съм щастлива. За мен е важно да го знаеш.

Кейт се усмихна уморено.

— Гордея се с теб, знаеш ли. Казвам ли ти го достатъчно често?

— И аз се гордея с теб. — Тъли погледна най-добрата си приятелка и в този единствен поглед се събраха трийсет години, които им напомниха какви момичета бяха, и мечтите, които споделяха, както и в какви жени се бяха превърнали. — Справихме се, нали?

Преди Кейт да е успяла да отговори, вратите на залата се отвориха и хората започнаха да влизат.

Джони, мама, татко и момчетата заеха местата си и светлините в залата изгаснаха.

Светнаха тези на сцената, тежките червени кадифени завеси се разтвориха бавно и разкриха лошо изрисуваните декори на малък град.

На сцената излезе Мара, облечена в рокля от деветнайсети век.

А когато заговори, сякаш магия завладя залата. Това не можеше да се опише с думи.

Кейт усети как Тъли стисна леко ръката ѝ. Мара слезе от сцената под буря от ръкопляскания и сърцето на Кейт се изпълни с гордост. Наведе се към Тъли и прошепна.

— Сега знам защо второто ѝ име е твоето.

Тъли се обърна към нея.

— Защо?

Кейт се опита да се усмихне, но не можа. Измина почти минута, докато успее да каже:

— Защото тя е най-доброто и от двете ни.

Краят дойде в мрачна и дъждовна октомврийска нощ. Всички, които обичаше, бяха край леглото ѝ, тя се сбогува с тях един по един, като им прошепна по нещо специално. После, докато дъждът се стичаше по прозорците, а мракът се спускаше, тя затвори очи.

Последният списък със задачи на Кейт засягаше погребението ѝ и Тъли го изпълни до последната буква. Католическата църква на острова беше пълна със снимки, цветя и приятели. Не беше изненадващо, че Кейт беше избрала любимите цветя на Тъли, а не своите собствени.

Дни наред Тъли не можеше да се фокусира върху нищо друго. Погрижи се за всяка подробност, докато членовете на семействата

Райън и Малърки седяха на плажа, държаха се за ръце и понякога разговаряха.

Тъли се приготви за деня, като непрекъснато си напомняше, че е професионалистка и може с усмивка да премине през всичко.

Но когато дойде моментът и всички се събраха пред църквата, тя изпадна в паника.

— Не мога да го направя — каза.

Джони я хвана за ръката. Тя зачака той да ѝ каже нещо утешително, обаче на него не му бяха останали думи.

Докато седяха така в мълчание с децата на задната седалка и гледаха втренчено църквата, до тях спря колата на семейство Малърки.

Беше време. Като ято черни гарвани, те се скупчиха един до друг, надявайки се да почерпят сили от числеността си. Хванати за ръце, минаха покрай тълпата опечалени и се изкачиха по масивните каменни стъпала на църквата. Влязоха.

— Ние сме на първия ред вляво — каза мисис Малърки.

Тъли погледна Мара, която плачеше тихо, и сърцето ѝ се сви.

Искаше да успокои кръщелницата си, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, но и двете знаеха, че това не бе вярно.

— Тя те обичаше толкова много — каза и изведнъж, сякаш се отвори прозорец, надникна в бъдещето им. Някой ден щяха да бъдат приятелки, тя и Мара. След време Тъли щеше да ѝ даде дневника и двете щяха да споделят някогашните истории, а те щяха да ги свържат и да върнат Кейт за няколко скъпоценни мига.

— Хайде — каза Джони.

Тъли не можеше да помръдне.

— Вие вървете. Аз ще остана тук още минута.

— Сигурна ли си?

— Да.

Джони я стисна за рамото, после побутна напред Мара и момчетата. Мистър и мисис Малърки, Шон, Джорджия и останалите от семейството ги последваха. И всички седнаха на първия ред.

Органът засвири по-бавна версия на „*Ти и аз срещу света*“.

Тъли не искаше да бъде там. Не искаше да слуша тази сърцераздирателна музика, която я разплакваше, нито искаше да слуша свещеника да разказва истории за жената, която щеше да бъде само бледа сянка на жената, която Тъли беше познавала.

Преди да е размислила, се обърна и излезе навън.

Сладкият и свеж въздух изпълни дробовете ѝ. Тя задиша жадно, опитвайки се да се успокои. Чувахе музиката, която свиреше зад затворената врата. Сега беше „Някой хубав ден“.

Затвори очи и се облегна на вратата.

— Мис Харт?

Изненадана, тя отвори очи и видя погребалния агент да стои в подножието на стълбите. Беше го виждала веднъж преди, когато беше донесла снимките.

— Да.

— Мисис Райън ме помоли да ви дам това — подаде ѝ голяма черна кутия.

— Не разбирам.

— Даде ми тази кутия, която ме помоли да ви предам в деня на погребението ѝ. Каза, че ще бъдете отпред.

Тъли се усмихна, макар болката да бе непосилна. Разбира се, Кейт се беше досетила.

— Благодаря.

Взе кутията, слезе по стъпалата и прекоси паркинга. Седна на железната пейка от другата страна на улицата.

Пое си дълбоко дъх и отвори кутията. Най-отгоре лежеше писмо. Не можеше да сбърка едрия, наклонен наляво, почерк на Кейт.

„Скъпа Тъли,

Знам, че няма да можеш да понесеш проклетото ми погребение. Защото не ти ще си звездата. Надявам се поне да си занесла снимките. Има толкова много неща, които трябва да ти кажа, но като че ли сме си казали всичко за цял един живот.

Грижи се за Джони и децата заради мен. Научи момчетата как да бъдат джентълмени, а Мара — как да бъде силна. Когато са готови, дай им моя дневник. Разказвай им за мен, когато питат. Искам да знаят всичко.

Ще ти бъде трудно сега. Това е едно от нещата, за които съжалявам най-много. Ето какво имам да ти кажа в това писмо.

Знам, ще мислиш, че съм те изоставила, но това не е вярно. Трябва само да си спомниш *“Алеята на светулките”* и ще ме намериш.

Ние винаги ще бъдем Тъли и Кейт."

Беше подписано:

Най-добра приятелка завинаги,

Кейт

Притисна писмото до гърдите си.

После отново погледна в кутията. Там имаше три неща.

Цигара „Вирджиния Слимс“, на която бе закрепена табелка: *„Изпуши ме“*.

Снимка на Дейвид Касиди, на която пишеше: *„Целуни ме“* и айпод с надпис: *„Включи ме и танцувай“*.

Тъли се засмя през сълзи, запали цигарата, всмукна, закашля се и издиша. Димът и мирисът веднага я накараха да се замисли за техните нощи на брега на река Пилчък, когато седяха, подпрели се на пъновете, и гледаха Млечния път.

Затвори очи, отметна глава назад и наклони лице така, че върху него да падат лъчите на студеното есенно слънце. Вятърът погали лицето ѝ, разроши косата ѝ, а тя си помисли: *„Кейти“*.

Изведнъж усети присъствието на приятелката си до себе си, над себе си, навсякъде и дори вътре в себе си. Чу гласа на Кейт в шепота на вятъра над главата си и в шумоленето на златистите листа по паважа.

Отвори очи, сигурна, че не е сама.

— Здравей, Кейти — прошепна, сложи слушалките на ушите си и натисна бутона.

„Кралицата на танца“ я заля и я пренесе обратно през времето.

„Млада и сладка, само на седемнайсет.“

Изправи се, несигурна да заплаче или да се засмее. Знаеше само, че не е сама, че Кейти не си беше отишла. Бяха прекарвали заедно цели

три десетилетия и нищо не можеше да им отнеме преживяното. Имаха музиката и спомените и в тях щяха винаги да са заедно.

Най-добри приятелки завинаги.

Там, наред улицата и съвсем сама, тя започна да танцува.

Издание:

Автор: Кристин Хана

Заглавие: Алеята на светулките

Преводач: Силвия Желева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство „Калпазанов“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Никола Христов

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-.17-0288-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8398>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.